JAN VAN HELSING

STEFAN ERDMANN

Noi nu putem tolera un lucru:
să fim mințiți!

MINCIUNI MILENARE

Editura Antet

JAN VAN HELSING şi STEFAN ERDMANN

MINCIUNI MILENARE

Traducător: Andreea Poplitaru

ANTET

Cuprins

Introducere 7

1. Lucruri demonstrate şi nedemonstrate 14
Dogma generală 14
Măsurătoarea timpului la egipteni 19
Ce are de-a face Piramida lui Cheops cu faraonul Cheops? . 21
Cartuşul lui Khufu 23
Ce se întâmpla pe atunci? 23
Datările cu radiocarbon 28
Tabla de oţel 30
Statuia lui Cheops şi nava 30
Stela de inventar 31
Cheops şi înţeleptul 33
Grandomanie - da sau nu? 34
A existat într-adevăr un faraon Sneferu? 35
Lipsa inscripţiilor şi învelişurile 36
Unde sunt mumiile faraonilor? 37
Concluzii şi privire retrospectivă 41

2. Sfinxul - Poarta către o lume subterană secretă 44
Coridorul lui Gantenbrink 44
Cercetările din anii 1960 45
Stanford Research Institute 46
Sfinxul 47
Apa şi geologii - Cât de vechi este într-adevăr Sfinxul? . . . 52
Acoperământul de cap şi barba 57
Halele din partea estică a Sfinxului 59
Cercetări în jurul Sfinxului 61
Continuarea cercetărilor în 1978 65
Granit roşu sub Sfinx — la şaisprezece metri adâncime 66
Şi fotografiile vechi atestă existenţa cavităţilor 68
Cercetări şi descoperiri din anii 1920 68

Herodot povesteşte despre labirint 71
Înregistrări video misterioase 72
Tunelul secret de legătură în lumea subterană 75
Interviu cu profesorul Hurtak 77
Cercetările oamenilor de ştiinţă japonezi, în 1987 83
Cercetările din Marea Piramidă 84
Acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic 86
Rezumat şi privire retrospectivă 89

3. Waldhauser şi instalaţia de pompare din piramide 91
Ideea de bază 91
Marea Piramidă şi sistemul ei de pompare 98
Pompa şi părţile ei componente 103
Diferenţele de înălţime pe platou 109
Cum de nu a fost luată în seamă teza lui Waldhauser? 111
Dovada definitivă pentru existenţa canalului de dirijare 113
Platoul era înconjurat de ape asemenea unei insule 115
Malul de vest 116
Unde este intrarea? 117
Unele puncte slabe în teoria lui Waldhauser 118
Berbecul pentru apă 119
Rezumat şi privire retrospectivă 120

4. Institutul Fresenius 123
Prima etapa de cercetări 2006/2007 123
Căutarea noastră ulterioară după probe de mâl din Nil 126
Cea de-a doua şi cea de-a treia etapă de cercetare 2007/2008 . 129
Rezumat şi privire retrospectivă 129

5. Numai o hidrocentrală-pompă sau ceva mai mult de atât? . . 130
Legături fascinante 133
Structuri piramidale în creier 135
Reţeaua planetară şi cubul în piramide 139
Piramida şi câmpul magnetic al Pământului 141
Plasma-Blobs fotografiate şi în Marea Galerie 145
Funcţia „camerelor de construcţie" 147
Unghiurile Y din Marea Piramidă 151
Componenta chimică 154

Secretul Y-ului 159
Unghiurile Y, Runa Hagall şi corpuri platonice 161
Energie liberă, corpuri care se rotesc, marea galerie şi Irminsul 162
Marea Piramidă lucrează asemenea unei celule organice . . . 166
Transmiterea informaţiei prin lumină 170
Frecvenţa Schumann a Pământului şi piramidele 171
Apa ca purtătoare de informaţie 174
Apă vie 175
Cantitatea de apă din Marea Piramidă de la Giseh 180
Energia Orgon 181

6. Ustensile care lipsesc dm Marea Piramidă 185
în Marea Galerie 185
în camera regelui 186

7. Ideea de hidrocentrală, aparţinând lui Christopher Dunn . . . 189
Principiul de acţiunonare 189
Baza piramidei 192
Rezonanţele piramidei înclinate şi ale piramidei roşii 193
Experimente în piramide 195
Alte experimente cu piramida 197
- lamele de ras 198
-experimentul cu apa şi plantele 199
- experimentul cu portocala 199
Enigma privind vârfurile piramidelor 200

8. Cum au fost construite piramidele? 202
Secretul vazelor din diorit 202
Hightech egiptean, antic în lucrul sarcofagului 204
Rotorul egiptean 206
Misteriosul Edward Leedskalnin 210
W.T. Wallington 218
Exista beton în Antichitate? 219
Concluzii 222

9. Cine au fost constructorii? 231
Khemt - ţara cea neagră 232
Egiptenii navigau pe mările lumii 236

Titlul original: Die JAHRTAUSEND LÜGE

Copyright © 2008 AMA DEUS Verlag
Copyright © 2009 Antet XX Press

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet XX Press, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Crenguța Năstase
Tehnoredactare computerizata: Cristina Antonescu
Coperta: Cristina Antonescu

ISBN 978-973-636-347-4

Tiparul a fost executat de tipografia
ANTET XX PRESS
Filipeştii de Târg, Prahova
Str. Max Heberlin, nr. 677
tel.: 021/2221245
E-mail: comenzi@antet.ro
www.antet.ro

Atlantida 239
-Platon 239
- Relatări moderne despre Atlantida 242
- Versiunea lui Edgar Cayce 242
Gtiring şi Atlantida 245
De unde provine numele de Atlantida? 251
- Apariţia bruscă a culturilor superioare 253
- Faraoni blonzi 253
Hiperboreea 254
- Hiperboreenii puteau să zboare! 257
Uriaşi şi titani 260
Bărbaţii din nord 261
Uriaşi găsiţi în Asia şi Africa 264
Alte relatări despre descoperirea de uriaşi 266
Uriaşi albi în Mexic 268
Capetele lunguiețe 271
Craniile din Malta 273
Zep-Tepi - Prima epocă 277
Cronicarii arabi 278
Potopul 279
Cine era acel Thot învăluit în mister? 281
Thot şi cei şapte înţelepţi din Edfu 282
- Cei şapte înţelepţi din Sumer 283
- Cei şapte înţelepţi din India 284
Cartea lui Enoh 284
Anunnaki 289
Dogon 298
Nommo - Mesagerul zeilor şi aducătorul de cultură 301
Viracocha 301
Interesul francmasonilor 309

Cuvânt de încheiere 313

Anexă-„doimea" din Marea Piramidă 319
Camera regelui şi misterul cifrei „9" 323
Misterul numerelor 27 şi 81 în francmasonerie 324
Alte legături cu piramidele 327

INTRODUCERE

Dragi cititori,

De cele mai multe ori pornim de la ideea că cei mai mulți dintre aceia care țin acum în mână această carte sunt oameni prietenoşi, optimişti, deschişi şi probabil săritori şi plini de umor. Aşa ceva ni se spune şi nouă, autorilor, atunci când lumea ne întâlneşte personal. Dar cine citeşte mai apoi una sau alta din cărțile noastre cunoaşte un cu totul alt Jan van Helsing şi un alt Ştefan Erdmann, un pic mai puțin prietenoşi. Cum vine asta?

Se întâmplă astfel, pentru că noi nu putem tolera un lucru: să fim mințiți. Arunci când observăm că cineva ne prezintă un neadevăr evident, ne schimbăm şi devenim incomozi. În istorie, politică şi religie există multe minciuni care nu ne dau pace şi ne îndeamnă să mergem la originea lucrurilor şi să punem totul pe hârtie.

Pe de altă parte, constatăm însă şi o ignoranță parcă tot mai mare care îşi face loc în societatea noastră iar acest lucru este foarte periculos. Căci ea le uşurează calea celor care manipulează opiniile şi istoria. *„Comoditatea adoarme sufletul"* spune un vechi proverb din nordul Laponiei. Cum stau lucrurile cu dumneavoastră? Sunteți pregătiți pentru asimilarea de noi cunoştințe?

În cărțile noastre de până acum am abordat teme precum lojele secrete, politica de culise, tehnologiile alternative sau misterele neelucidate, tocmai pentru că în aceste domenii am fost induşi în eroare, intenționat, de media-mainstream, precum şi de o mare parte din ştiințele consacrate.

Una din temele pe care suntem mințiți „în mod ştiințific" de foarte multă vreme, deşi există de mult timp noi cunoştințe în domeniu, este cea a piramidelor egiptene. Întrebări de genul: cum şi din ordinul cui a fost construită Marea Piramidă de la Giseh, ultima din cele şapte minuni ale Antichității, şi în ce fel a fost ea utilizată, constituie preocupări constante ale omului modern. Puteți replica: *„Acest lucru este însă de mult clarificat – ea era mormântul uunui faraon!"* Că

lucrurile nu stau nicidecum aşa, vom demonstra foarte clar în această carte. Şi, de asemenea, vom arăta şi că afirmaţia fracţiunii opuse, cea a ezotericilor: *„Piramida era un lăcaş de iniţiere!“* este lipsită de sens şi poate fi uşor contestată.

De fapt, dacă intri în Marea Piramidă de la Giseh cu ochii deschişi şi cu raţiunea trează, afli exact următorul lucru: în nici o mare piramidă din Egipt nu a fost găsită mumia vreunui faraon, deci a unui conducător. În unele piramide de dimensiuni mai mici au fost găsite resturi de oase, dar acestea nu aparţineau unor persoane din înalta societate. Iar Piramida cea Mare, *Piramida lui Cheops* a fost goală. Nemaiamintind faptul că mumia unui faraon mort nu ar fi putut fi dusă prin coridoarele înguste şi mai ales abrupte până sus în aşa-numita cameră regală fără ca aceasta să nu sufere unele mici vătămări.

De unde vine ideea că piramidele au fost morminte pentru faraoni? De la Napoleon Bonaparte. Vom explica şi cum a ajuns acesta la o astfel de concluzie.

Ce face ca piramidele să fie aşa de misterioase?

Unul din motive ar fi acela că pentru Piramida de la Giseh nu există nici indicaţii şi nici schiţe de construcţie. Fie că pentru egipteni construcţia de piramide devenise un lucru obişnuit, pentru care nu mai era necesar să se întocmească schiţe, fie că a fost vorba de un proiect secret. Din istoria egipteană ştim că faraonii se făleau cu faptele lor de vitejie, cu toate acestea însă, în interiorul piramidelor nu există nimic de acest gen: nici o descriere, nici o scenă redată prin hieroglife, nici un plan.

Să ne imaginăm că ar trebui să înălţăm o casă fără planul arhitectului. Ar fi un dezastru. Prin urmare, cum ar putea să fie realizată astfel o construcţie înaltă de 150 de metri şi complexă din punct de vedere tehnic? Trebuie să fi existat unele schiţe, şi suntem chiar convinşi că ele nu au fost distruse.

Vizitatorul piramidelor este preocupat întotdeauna de o întrebare: Cum a fost posibil prin mijloacele de atunci să confecţionezi un bloc de piatră, care cântăreşte în medie 2,5 tone, să îl transporţi şi să îl asamblezi aşa de precis, încât între rosturile de îmbinare să nu poată pătrunde nici măcar o lamă de ras? Şi totul într-un ritm susţinut, zi şi noapte, timp de 20 de ani. Căci altfel, lucrările nu ar fi fost gata pe timpul domniei faraonului Cheops. În plus, această operă de artă nu

a fost realizată doar o dată sau de două ori. Până astăzi, în Egipt au fost descoperite peste 100 de piramide. Oficial sunt cunoscute 109.

Putem specula în ceea ce priveşte locul de păstrare al planurilor de construcţie. Poate în biblioteca de la Alexandria care a fost nimicită de flăcări? Ori în camerele subterane secrete?

Problema este că există puţini istoriografi la care putem face referire pentru a descifra misterele. Unii sunt de origine egipteană sau greacă, alţii de origine arabă. Herodot a fost primul care a relatat despre aceste construcţii minune. El a călătorit în Egipt în secolul al V-lea î.Hr., dar piramidele existau deja de peste două mii de ani. Prin urmare cât de demne de încredere pot fi relatările sale? Problema este că însemnările diverşilor cronicari sunt scrise la distanţă de mai multe milenii unele de altele şi nu se mai poate şti cine de la cine a preluat, precum şi ce detalii speculative au mai fost adăugate. De aceea există astăzi mai multe teorii despre rostul şi scopul piramidelor: monumente funerare, lăcaşuri de iniţiere, staţii de alimentare pentru navele spaţiale, centrale energetice, formaţiuni astrologic-astronomice, percepute asemeni unor constelaţii, instalaţii de comunicare, ghiduri supradimeinsionale de formule matematice sau pur şi simplu forme prin care oamenilor li s-a dat o ocupaţie. Despre toate aceste teorii s-a scris o întreagă literatură şi nenumărate pagini de internet.

Dacă privim atent pe rafturile unei mari librării observăm imediat că în ultimii ani au apărut, în afară de cărţi cu informaţii generale despre Egipt şi piramide, tot mai multe publicaţii care prezintă teza că Marea Piramidă ar fi fost un lăcaş de iniţiere. Aceste informaţii nu sunt în niciun caz de natură ştiinţifică, ele sunt primite pe căi spirituale de către fiinţe aflate pe un alt nivel al existentei (suprasensibil) sau sunt „revăzute“ de către unii pe calea hipnozei, prin regres în vieţile anterioare. Iar alteori aceste informaţii izvorăsc pur şi simplu din fantezia autorilor...

Nonsensul teoriei iniţierii este evident dacă ne gândim că această piramidă nu avea absolut nici o intrare, aceasta fiind creată abia în anul 823 d.Hr., de către califul Al Ma'mun, şi deci absolut nici un om nu putea să urce în această piramidă pentru a se lăsa iniţiat de către cineva. Şi chiar dacă totuşi ar fi existat o astfel de intrare, nici un om nu ar fi putut pătrunde până în camera regală, căci coridoarele sunt abrupte şi alunecoase, şi nimeri nu poate ajunge sus. Ar fi fost nevoie

de ventuze la mâini - asemeni unui James Bond care se caţără pe peretele de sticlă al unui bloc - pentru a putea să înaintezi. Astăzi se poate ajunge până în zonele superioare ale piramidei întrucât există trepte din lemn, special amenajate de către Administraţia Egipteană pentru Antichităţi.

Gândindu-se doar la acest aspect, căutătorul spiritual ar trebui sa se întrebe ce surse foloseşte un autor al unei astfel de teze....

Pentru ce au fost însă construite piramidele? Şi mai ales Piramida cea Mare? Descoperirile senzaţionale ale inginerului electrotehnist austriac Hermann Waldhauser ne aduc mai aproape de aceasta întrebare. La mijlocul anilor 1970 el a descoperit că Marea Piramidă de la Giseh era o instalaţie tehnică. Uimiţi de relatările acestuia din cartea „Magia faraonilor" am făcut mai multe călătorii la Cairo, pentru a afla ce stă la baza unei astfel de afirmaţii nebuneşti. Trebuie să recunoaştem că şi noi am fost uluiţi de rezultatele cercetării şi totodată foarte, foarte sceptici.

Dar nu am pornit singuri în excursia noastră aventuroasă, ci am luat cu noi o echipă de filmare dotată cu o macara şi cu toată tehnica necesară pentru a putea înregistra imediat descoperirile noastre la faţa locului. Cine a văzut filmul nostru documemtar „Minciuna Cheops" (80 minute), ştie despre ce este vorba. Am pornit pe urma tezelor lui Waldhauser, am demonstrat unele părţi din cercetării; sale, pe altele le-am contestat, dar am ajuns în cele din urmă, în ansamblu vorbind, la rezultate uimitoare. Asta se întâmpla în primăvara anului 2007. În septembrie 2008 scriam deja despre asta, având şi cele mai noi rezultate ale analizei chimice întreprinse de către Institutul Fresenius, cel mai cunoscut concern din Germania pentru analize de laborator. Aceste rezultate atestă faptul că Marea Piramidă a fost umplută cu apă, şi nu numai atât, această apă nu a fost stătută, ci a curs secole de-a rândul prin piramidă - iar când a fost posibil, a fost chiar pompată! Şi totuşi pentru ce ar fi trebuit să pompezi apă printr-o piramidă în mijlocul deşertului?

Dezvoltând aceste dovezi ştiinţifice vă prezentăm aici un punct de vedere cu totul nou asupra piramidelor egiptene şi asupra constructorilor lor - un punct de vedere care probabil că va schimba imaginea despre lume a unor cititori, dar totodată va face loc pentru o nouă apreciere a strămoşilor noştri şi a nivelului lor de cunoştinţe. Am acceptat

şi afirmaţia că aceste construcţii din piatră ar fi fost turnate dintr-un fel de „beton antic“. Poate fi într-adevăr aşa? Am luat probe de piatră din diferite locuri ale Marii Piramide şi de pe platoul Giseh şi le-am dus spre cercetare la institutul Fresenius din Dresda, pentru a testa aceste reziduuri de apă - iar cei de acolo au constatat ceva foarte interesant...

Şi ar mai fi şi alte enigme care plutesc în jurul Egiptului şi care nu sunt mai puţin interesante. Mai înainte de toate vom observa ce importanţă şi ce urmări pot avea cunoştinţele descoperite aici, altât jpentru noi personal, cât şi pentru întregul nostru viitor. Veţi fi uimiţi:

Să păşim acum pe nisipul deşertului egiptean şi să descoperim într-o manieră cu totul nouă, un monument care ne-a mişcat sufletele decenii întregi şi care nu a dat linişte egiptologilor şi arheologilor. Să facem împreună o mare excursie în Vechiul Egipt şi să vizităm diferite lăcaşuri şi ţinuturi, ca şi cum ne-am afla într-o călătorie concretă prin ţara Nilului.

1. Să analizăm multele contradicţii privind piramidele şi presupuşii lor constructori - faraonii.
2. Să luăm sub lupă Sfinxul şi diverse instalaţii subterane care au fost descoperite sub platoul Giseh şi trecute sub tăcere faţă de opinia publică.
3. Să ne lăsăm fascinaţi de teoria lui Waldhauser privind *centrala de ridicare a apei,* teoria care schimbă tot ceea ce credeaţi că ştiţi despre Marea Piramidă.
4. Să cercetăm datele pe care ni le-a prezentat Institutul Fresenius.
5. Să ne lăsăm fascinaţi, să trăim o cu totul nouă viziune şi să aflăm noi date, să intrăm în contact cu ideile lui Christopher Dunn. inginer în industria constructoare de maşini, care este convins de faptul că Marea Piramidă a fost o centrală energetică. Să vizităm şi un cetăţean american, care în anii treizeci ai secolului trecut putea să ridice singur 30 de tone de piatră şi să le mişte din loc; şi multe multe altele...
6. Să luăm urma adevăraţilor constructori.

Cu această ocazie vă facem cunoscut faptul că primele capitole ale cărţii sunt foarte „egiptologice“ şi, prin urmare, foarte ştiinţifice.

Nu am putut evita un astfel de procedeu, întrucât pentru credibilitatea aspectelor prezentate în ultimele capitole era foarte important ca totul să fie demonstrat ştiinţific cât mai riguros posibil şi totodată într-o manieră cât mai clară. Autorii afirmă multe. Noi însă oferim aici dovezi ştiinţifice! Veţi vedea că merită, mai mult chiar, este de-a dreptul captivant să vezi cum egiptologii trişează, deformează lucrurile şi nu prezintă în mod intenţionat dovezile...

Să mergem acum însă la Cairo:

Poate o să vă imaginaţi că staţi împreună cu noi seara, asemenea unor ghizi, în grădina Casei Mena, cel mai vechi hotel din Cairo ce dă direct în platoul Giseh, şi ne ascultaţi cum povestim despre descoperirile noastre. Am integrat din belşug în această carte imagini, grafice şi scene din filmările noastre, tocmai pentru a face prezentarea cercetărilor cât mai atractivă şi mai plină de viaţă.

Bucuraţi-vă de o călătorie aventuroasă, de la ale cărei rezultate nu mai există întoarcere. Odată descoperită, minciuna este văzută apoi pretutindeni...

...Jan van Helsing şi Stefan Erdmann

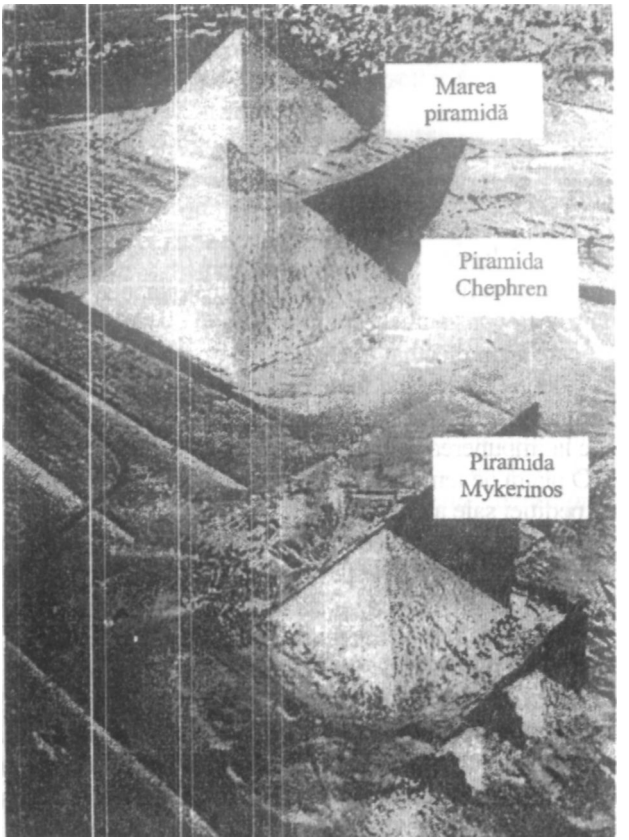

Fig. 1: Cele trei siramide principale de pe platoul Giseh

CAPITOLUL 1

Lucruri demonstrate şi nedemonstrate....

Dogma generală

În toată lumea circulă până în ziua de azi părerea unanimă că piramidele erau morminte şi au fost ridicate tocmai pentru o astfel de utilitate. Am constatat acest lucru în mod clar într-un sondaj de opinie pe care l-am efectuat în Dresda, cu ocazia turnării filmului „Minciuna Cheops". Aproape toate persoanele chestionate erau convinse că piramidele au fost construite iniţial ca morminte. Dar cum s-a ajuns practic la impunerea unei astfel de imagini?

O piatră de temelie în acest sens a fost pusă de Napoleon în timpul expediţiei sale aici.

În anul 1798 Napoleon Bonaparte a ajuns în Egipt cu peste 300 de vapoare şi o armată de peste 30 000 de oameni. Ţara misterioasă de pe Nil trebuia cucerită, şi aceasta înainte ca el să dorească şi India, a cărei posesiune ar fi trebuit să asigure Franţei definitiv supremaţia mondială. Între aceşti 30 000 de oameni se găseau şi 167 cărturari, pe care Bonaparte i-a luat cu sine în această expediţie de cucerire - elita oamenilor de ştiinţă francezi: 21 de matematicieni, 3 astronomi, 17 ingineri, 13 cercetători ai naturii şi ingineri minieri, 4 arhitecţi, 8 desenatori, 10 specialişti în domeniul ştiinţelor sociale, precum şi 22 de culegători de inscripţii pentru limbile latină, greacă şi arabă. Câţiva din aceşti cărturari erau vestiţi ca fiind cunoscători ai istoriei egiptene, mai ales E.F. Jormards, care prin descrierile sale a iniţia: un nou val al misticii piramidelor. Atunci au fost efectuate măsurători exacte şi au fost întocmite planuri. De pildă, ei au constatat cu uimire, că piatra folosită pentru construirea celor trei piramide de pe Platoul Giseh ar fi fost suficientă pentru înălţarea unui zid care să înconjoare Franţa. Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă nu au ajuns la o concluzie clară în ceea ce priveşte scopul construirii acestor piramide.

Lui Napoleon i-au fost prezentate diverse teorii, dar nici una nu l-a convins. Presat de timp ori cine ştie din ce alt motiv, acesta a emis un decret, prin care declara piramidele drept morminte ale faraonilor- Şi astfel a luat naştere dogma!

În jurul lui Napoleon s-a creat şi un mit, conform căruia acesta ar fi avut o trăire inedită în aşa-numita „Cameră regală“ din interiorul Marii Piramide de la Giseh. Autorul de bestseller Andreas von Retyi descrie aslfel:

«Corsicanul agitat a rugat să fie lăsat singur înăuntru. Când a ieşit din nou afară, era foarte palid şi iritat, ca şi cum ar fi trăit ceva într-adevăr important şi impresionant. Unul din adjutanţii săi şi-a permis să îl întrebe în glumă dacă într-adevăr comandantului de oşti i s-a întâmplat ceva misterios. Napoleon a reacţionat dur. A spus ca nu doreşte să discute despre asta, iar apoi a adăugat, ceva mai temperat, că nici nu doreşte să mai fie întrebat vreodată despre asta. Mulţi ani mai târziu a făcut unele referiri la acest moment, spunând că în piramidă ar fi avut câteva presimţiri privind viitorul şi destinul său, iar cu puţin timp înainte de sfârşitul său, ar fi dorit să se confeseze unui om de încredere, dar chiar în momentul final, s-a răzgândit. Tocmai începuse să explice întâmplarea, dar deodată a clătinat capul aproape resemnat şi a spus:„Nu, nu. Nu are nici un rost. Oricum nu mă veţi crede!“ Şi lucrurile au rămas aşa, iar Napoleon a luat cu sine în mormânt secretul egiptean.»

Ce i s-a întâmplat deci lui Napoleon? Acţionează în interiorul piramidelor forţe, care determină viziuni, o lărgire a conştientei? Sau este vorba doar de o halucinaţie, pe care a perceput-o el acolo? Măncase poate ceva înainte - ciuperci egiptene?

Dacă istorioara este adevărata, atunci Napoleon ştia din proprie experienţă că această construcţie trebuia să fi fost mult mai mult decât un mormânt, căci într-un mormânt normal nu ai nici o viziune... Iar dacă a avut această viziune, cum de a declarat apoi cu bună ştiinţă că este vorba de un mormânt? Să aibă vreo legătură cu faptul că tatăl lui Napoleon era mare maestru al unei loji francmasonice şi s-a încercat tăinuirea unor cunoştinţe faţă de opinia publică? Ne vom ocupa măi târziu de această problemă mai îndeaproape.

Faptul că Marea Piramidă emite o puternică energie nu mai este niciun secret, şi noi confirmăm acest lucru. în ultimii optsprezece ani Stefan a petrecut multe ore şi nopţi în Marea Piramidă. Noi am fost de asemenea de mai multe ori în vârful Marii Piramide. Şi Jan a dormit de două ori în camera regală şi în aşa-numitul sarcofag de aici. Amândoi am avut mai multe trăiri neobişnuite.

Oficial se ştie că boabele de grâu care au fost găsite în piramide au capacitate de germinare şi după milenii întregi. Acest soi de grâu este numit *grâul mumiilor.* S-a constatat de asemensa, că lamele de ras devin mai ascuţite de la sine, dacă sunt aşezate într-un anumit loc al piramidei. Toate aceste lucruri arată că în interiorul piramidelor acţionează unele forţe. Dar şi despre această tenă vom vorbi puţin mai încolo...

În tot cazul, aşa s-a născut teoria mormântului, aşa a ajuns ea în circulaţie şi s-a menţinut până în ziua de azi în mintea multor oameni. Pentru a ne mai face o idee despre ceea ce crede opinia publică referitor la piramidele de pe Platoul Giseh, să aruncăm o privire pe lexiconul de internet Wikipedia. Aflăm de pildă că zona piramidelor de la Giseh era încă de la prima dinastie un important cimitir. Aici au fost descoperite mormintele primei, celei de-a doua şi celei de-a treia dinastii. Nu se ştie în ce măsură aceste morminte vechi au fost distruse de către cimitirul ulterior şi de piramidele celei de-a patra dinastii.

„Piramidele au luat naştere între 2620 şi 2500 î.Hr., în timpul celei de-a patra dinastii. Ele au fost construite pe un platou din piatră, de aproximativ 1000m x2000m. Odată cu ridicarea piramidelor au luat naştere şi alte piramide mai mici, temple, cimitire şi sate de muncitori.

Mardea Piramidă

Cea mai mare şi cea mai cunoscută piramidă este cea a faraonului Cheops. El a domnit între 2620 şi 2580 î.Hr. Piramida lui Cheops avea iniţial o înălţime de 146,6 m (astăzi are 138,75 m), laturile sunt lungi de 238,7m şi unghiul de înclinaţie este de 51°50'. A fost înălţată din aproximativ trei milioane de blocuri de piatră, un bloc cântărind în medie 2,5 tone, şi a fost complet acoperită cu blocuri din piatră calcaroasă. În interior se găseşte Marea Galerie, înaltă de 8,5 m, şi lungă de 47 m. Lucrările de construcţie au fost conduse de arhitectul Hemiunu. La capătul galeriei se află camera regală. În ea se află resturile unui sarcofag din granit. În continuare se află camera reginei şi prima cameră mortuară subterană....

Piramida mijlocie

Piramida din mijlocul celor trei este cea a faraonului Chefren. El a domnit din 2558 până în 2532 î.Hr. Piramida lui

Chefren a avut inițial o înălțime de 143,5 m (astăzi 136,4 m), lungimea laturilor de 215,25 m şi unghiul de înclinație 53°10'.. întocmai ca piramida lui Cheops, ea a fost acoperită exterior cu piatră calcaroasă. Aflăndu-se pe un platou mai înalt cu 10 m, deşi are dimensiuni mai reduse, ea pare mai înaltă chiar decât piramida lui Cheops, vârful ei domină peste celelalte, astfel încât profanii o iau drept piramida lui Cheops.

Mica Piramidă

Cea mai mică dintre cele trei piramide este cea a faraonului Mykerinos. El a domnit între 2532 şi 2503 î.Hr. Piramida lui Mykerinos avea inițial o înălțime de 65 m, aşadar nici măcar pe jumătate din înălțimea celorlalte două piramide. Lungimea laturilor bazei este: lățimea 102,2 m, lungimea 104,6 m (lungimea medie a bazei 103,4 m), iar unghiul de înclinație 51°20', fiind aproape identic cu cel al piramidei lui Cheops. Partea superioară a piamidei era acoperită ca şi în cazul piramidei lui Cheops cu piatră calcaroasă. Ultimele 16 straturi sunt însă din granit..."

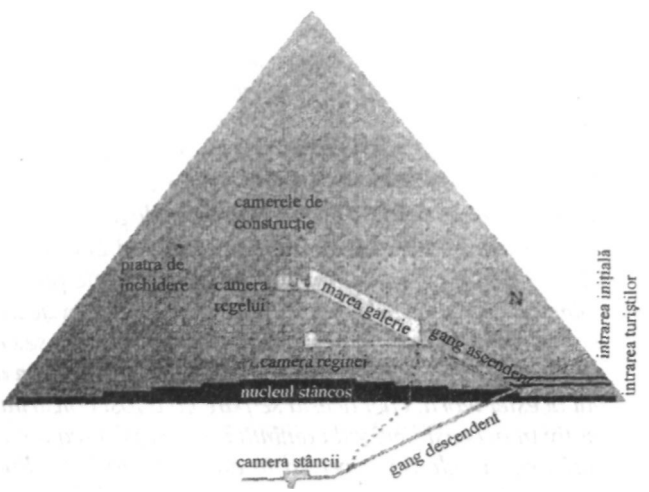

Fig. 2: Secțiune în Marea Piramidă cu sistemul de camere.
Cu negru: nucleul stâncos inițial.

Aha, totul este clar! Marea Piramidă provine de la faraonul Cheops, a fost o cameră mortuară regală, şi conține un sarcofag. Dar unde este capacul sarcofagului, unde este mumia şi cum a ajuns sarcofagul în încăperea a cărei deschidere este mai mică decât sarcofagul? Cum de sarcofagul a fost gol şi de ce arată altfel decât celelalte sarcofage care au fost găsite în Egipt, de pildă pe Valea Regilor? Şi cum de nu au fost găsite în Marea Piramidă nici inscripții şi nici picturi pe pereți ca în celelalte morminte? Lucrurile astea nu sunt explicate!

Ce ne relatează nouă Wikipedia despre scopul acestor construcții?

„ *Teoria unanim acceptată despre funcția piramidelor, este că acestea au fost concepute ca morminte pentru faraoni. Astfel, coridoarele din piramida lui Cheops care duc din camera reginei către exterior ar putea să fi avut o funcție centrală. Coridorul stelelor, din partea de sud, care are L — 20 cm şi 1 = 20 cm arăta pe atunci direcția către steaua Sirius şi avea rolul de a lăsa să urce sufletul faraonului către această stea.*

Piramidele constituie centrul unei uriaşe necropole a Vechiului Imperiu. În acest sens există şi teoria că piramidele aveau o funcție de ritual.

Contrar opiniilor anterioare, s-a ajuns astăzi la concluzia că aceste construcții nu au fost ridicate de o armată de sclavi, ci au fost înălțate de țărani din toată țara, care s-au ocupat de ele în anotimpurile anului când munca ogorului nu era aşa de intensă.

Conform unei ipoteze controversate aparținând lui Robert Bauval şi Adrian Gilbert, aşezarea celor trei piramide ar copia poziția din anul 10.500 î.Hr. a celor trei stele principale din constelația Orion, iar Nilul ar reprezenta Calea Lactee. Bauval şi Gilbert susțin că modul în care sunt poziționate piramidele ar coincide cu aspectul constelației Orion numai în acest an. De aici reiese că piramidele ar fi mult mai vechi decât se crede. De asemenea, datele privind marele Sfinx de la Giseh vin în sprijinul acestei teorii, căci acesta se pare că a fost construit aproximativ în aceeaşi perioadă amintită. După părerea ambilor cercetători, marele Sfinx privea în anul 10.500 î.Hr. direct către constelația Leului. Aşa s-ar explica şi corpul de leu al Sfinxului, întrucât Bauval a folosit valori de măsurare false, această teorie a fost considerată ca fiind falsă.

VECHIUL EGIPT

până în 3150 î.Hr. Epoca târzie predinastică
2920-2575 î.Hr. 1 până la a 3-a dinastie Epoca timpurie
2575-2134 Î.Hr. 4 până la a 8-a dinastie Vechiul imperiu
2134-2040 î.Hr. 9 până la a 10-a dinastie Prima epocă de tranziție
2040-1640 î.Hr. 11 până la a 14-a dinastie Imperiul de mijloc
1640-1550 î.Hr. 15 până la a 17-a dinastie A doua epocă de tranziție
1550-1070 î.Hr. 18 până la 20-a dinastie Noul imperiu
1070-664 î.Hr. 21 până la a 25-a dinastie A treia epocă de tranziție
664-332 î.Hr. 26 până la 30-a dinastie Epoca târzie
332 î.Hr. - 395 d.Hr. a 31-a dinastie Epoca greco-romană

Fig. 3: Împărțirea timpului oficial recunoscută

Prin urmare, în cel mai mare lexicon online din Germania sunt prezentate tot felul de teorii, unele şocante chiar, care apoi sunt contestate. Dacă citim mai atent ce se scrie despre teza piramidelor ca morminte, observăm acelaşi lucru: *„O teorie unanim acceptată“*. Exact asta şi este, nimic mai mult: o teorie! O teorie pe care a acceptat-o un mare număr de oameni. Dar nu a fost nimic demonstrat, absolut nimic! Dimpotrivă, multe date au fost inventate, altele ascunse ori deformate.

Măsurătoarea timpului la egipteni

Să mai rămânem puțin la teoria mormintelor. Pentru a arăta că aceasta nu a fost de fapt niciodată demonstrată, vom aborda în cele ce urmează o serie de aspecte care o vor pune total sub semnul întrebării. Vom face referire în special la modul de măsurare a timpului.

Să privim un pic în istoria egipteană. Vom observa că se vorbeşte de aşa-numitele dinastii odată cu apariția faraonilor ca domnitori (din greacă: dynastes = domnitor). O dinastie desemnează o succesiune de generații de domnitori şi familiile acestora, astfel încât pentru epoca faraonilor egipteni vorbim de o socotire a timpului pe dinastii. Începutul perioadelor de dinastie a fost stabilit ca fiind în anul 3100 î.Hr. Regii care au urmat au domnit 30 de dinastii, până aproximativ în anul 331 î.Hr. Egiptologii de azi sunt de părere unanimă că, înainte de această perioadă, pe valea Nilului, întocmai ca în epoca preistorică europeană, trăiau foarte puțini oameni civilizați, comparabili cu cei din epoca de piatră veche, medie şi nouă. Pe scurt, înainte de anul 3100 î.Hr. în Egipt trăiau vânători şi culegători.

Manetho

Dar acum avem o problemă - de fapt nu noi, ci istoricii renumiți, împărțirea timpului faraonilor în 30 de dinastii provine de la preotul egiptean Manetho, care a scris o povestire în secolul al III-lea î.Hr. El a însemnat în limba greacă istoria Egiptului din cele mai vechi timpuri până la cucerirea macedoneană. Acest Manetho a explicat că în opera sa a făcut referiri la *„documente foarte, vechi şi la liste de regi“,* materiale la care a avut acces în calitate de preot cărturar.

Aha! Dar cât de vechi sunt aceste documente, mai vechi decât cele treizeci de dinastii cunoscute? Şi cine le-a întocmit, cumva oamenii din epoca de piatră? Şi despre ce regi vorbeşte el, despre Regii de Neandertal? Nu-i cunoaştem oficial pe aceşti regi, iar ei nu sunt pomeniți în vreo operă reprezentativă despre istoria egipteană. În însemnările sale, Manetho relatează despre „scrierile secrete" ale lui Thot. Thot având înfățișarea păsării ibis (numit şi Thoth sau Tehut) este în mitologia egipteană zeul lunii, al magiei, al ştiinței, al înțelepciunii şi al calendarului şi este considerat inventatorul scrierii şi al hieroglifelor.

Manetho însuşi afirmă că ar fi avut acces la informații provenind din inscripțiile aflate în templele subterane, inscripții gravate în piatră de însuşi Thot. Manetho află de la Thot de o listă de regi, care însă pare să nu aibă prea mult de-a face cu tabloul istoric deja cunoscut. Ce neplăcut...

Herodot

Munca de demonstrare a istoricilor este din ce în ce mai dificilă, căci dovezile privind construirea Marii Piramide se bazează, în cea mai mare parte, pe scrierile istoricului Herodot. Herodot de la Halikarnassos (490/480 - 425 Î.Hr.) a fost un istoric antic grec, geograf şi etnolog. Cicero l-a numit „părintele istoriografiei“. În „Istoriile“ lui Herodot avem aceeaşi problemă: şi el pomeneşte de liste de regi mai vechi decât cele deja cunoscute. Atât Manetho cât şi Herodot sunt pilonii cei mai cunoscuți şi mai importanți pentru socotirea, oficial recunoscută, a timpului în Egipt! Cum de se pomeneşte de liste de regi până în 3100 Î.Hr., şi nu şi de liste de regi de dinainte de această dată? Cenzură? Şi dacă da, cum aşa?

De asemenea, trebuie să clarificăm faptul că noi vorbim astăzi de o socotire a timpului după model grecesc, şi nu după model egiptean vechi! Istorici precum Herodot au călătorit în țara de pe Nil în

secolele dinaintea începerii socotirii timpului după modelul creştin. Dacă pornim de la dogma ortodoxă, între vizita lui Herodot şi prima dinastie au trecut aproximativ 2500 de ani! Ar trebui să ne imaginăm cât înseamnă asta. Prin urmare cât de exacte pot fi afirmaţiile şi însemnările clerului de atunci?

De pildă, încă din timpul faraonilor, până în vremea „Noului imperiu" (1500-1306 î.Hr.) Marea Piramidă fusese dată uitării aproape de tot. Şi asta pentru circa 1000 (!) de ani. Dacă privim istoriografia de azi, observăm cât de mult a fost falsificată istoria în decurs de doar 80 de ani. În plus principiul *„Cărţile de istorie sunt scrise de învingători"* funcţiona foarte bine şi în trecut. De aceea ne întrebăm, cât din ceea ce găsim în astfel de documente vechi corespunde realităţii? În ce măsură putem să ne bazăm pe aceste date?

În rezumat:

Există însemnări egiptene, care se referă la perioada de până în 3100 î.Hr., care sunt recunoscute de egiptologi şi care şi-au găsit drumul în cărţile noastre de istorie (vezi fig. 3). Dar există şi însemnări care merg cu câteva milenii înapoi, dar care nu au fost totuşi recunoscute de egiptologi. Între acestea se numără vechi liste cu regi, care fac trimitere la epoci plasate cu alte zeci de mii de ani în urmă, până în aşa-numita „epocă primară", un „timp de aur", când zeii trăiau pe pământ împreună cu oamenii.

Cum de nu sunt acceptate astfel de relatări? Motivul nu ni l-a putut spune nimeni până acum. În toc de aceasta i se explică opiniei publice că oamenii acelui timp erau vânători şi culegători, aşa-zişii oameni ai epocii de piatră.

Să trecem acum la următoarea problemă....

Ce are de-a face Piramida tui Cheops cu faraonul Cheops?

Să aruncăm o privire asupra faraonului Cheops şi a familiei acestuia, dincolo de faţada prezentării istorice moderne. Adevărata epocă a piramidelor începe odată cu cea de-a patra dinastie, în jurul anului 2650 î.Hr. întemeietorul ei, regele **Snofru** (în egipteana veche Sneferu) a impus această dinastie pe o lungă durată de timp. Lui i-au fost atribuite de către experţi de azi trei piramide: piramida de la Maidum (vezi fig. 7), precum şi cele două piramide de la Dahshur (aşa-numita Piramidă frântă şi Piramida Roşie) - (fig. 8 şi 10).

Chiar de la el apar primele îndoieli, întrucât câteva aspecte, de pildă originea sa, au rămas până azi neclarificate. De asemenea, nu se cunoaşte cu exactitate nici durata efectivă a domniei sale (după o apreciere generală a arheologilor ar fi de 18-48 de ani).

Dar cum stau lucrurile cu *Cheops,* fiul faraonului Sneferu? El a domnit în cea de-a patra dinastie, acest lucru fiind clar. Dar cum a fost pus în legătură cu constucția Marii Piramide?

Singurul artefact care trimite către Cheops este o mică figurină din fildeş, de circa opt până la nouă centimetri, nici mai mult, nici mai puțin. Aşa ceva ne pune pe gânduri!

Se poate presupune că această statuetă a fost găsită în apropierea Marii Piramide. Dar nu este nici măcar aşa! Ea a fost descoperită în anul 1903 de către W.M.F. Petrie, în sudul Egiptului, în templul lui Osiris de la Abydos - mai multe sute de kilometri la sud de Cairo! O poveste senzațională după părerea noastră!

De ce nu există decât această minusculă figurină de la cel ce se presupune a fi autorul celei mai mari piramide? Unde sunt dovezile scrise, textele de pe piramide şi alte obiecte care i-ar da calitatea de autor al construcției?

Bineînțeles că există şi alte figurine, dintre care însă nu s-au păstrat decât fragmente. Unele ar putea să îi fie atribuite lui Cheops, datorită numelui prezent în inscripții, dar din păcate le lipsesc capetele, în alte cazuri au fost găsite capete de statuete, care însă nu aveau nume şi se aflau într-o stare foarte deteriorată, neputând fi atribuite cuiva. Din fericire au fost descoperite şi statui fără inscripții, care însă, prin ceea ce înfățişează şi datorită locului unde au fost găsite, ar putea fi atribuite faraonului Cheops. Dar şi în acest caz există mai multe întrebări decât răspunsuri. Numai faptul că nu au fost găsite pe platou statui neinscripționate care să îi poate fi atribuite în mod clar, arată că autorul nu este Cheops.

Egiptologii de azi ignoră de asemenea, faptul că acest faraon în înfățişările sale nu purta „coroana dublă egipteană". Ca domnitori ai două ținuturi, Egiptul Superior şi cel Inferior, regii purtau o coroană dublă *(peschent),* compusă din *„coroana roşie"* a deltei Nilului şi *„coroana albă"* a Egiptului Superior (a Imperiului de Sud). De ce este faraonul Cheops înfățişat fără coroana dublă? Egiptologii nu ne dau nici un răspuns.

Ce dovezi mai există?

Cartuşul lui Khufu

Aşa-numitul cartuş al lui Khufu a fost găsit într-una din camerele constructive şi a fost prezentat de egiptologi ca dovadă pentru recunoaşterea lui Cheops drept autor al Marii Piramide. Prin camere constructive se înțeleg cele cinci încăperi de susținere care se află deasupra camerei regale. Ele nu au fost niciodată în ultimele decenii deschise vizitatorilor din motive de securitate şi întrucât posibilitățile de acces sunt foarte grele.

Prin expresia *cartuşul hieroglific, cartuşul faraonului,* ori *cartuşul regal* se înțelege un enlongated oval cu scriere hieroglifică, care înconjoară şi protejează numele faraonului - în cazul de față, numele Khufu / Cheops. Dar cât de incontestabilă este aprecierea cartuşului lui Khufu? De ani de zile acesta constituie un punct de dispută pentru egiptologi, întrucât descoperitorul acestui cartuş este acuzat de falsificare.

Ce se întâmpla pe atunci?

Istoria acestei descoperiri a început în anul 1835, când un anume colonel Richard Howard Vyse a călcat pentru prima oară pe Platoul de la Giseh. Interesul şi chemarea spre cercetare ale acestuia au luat naştere din dorința de a face o descoperire semnificativă despre Marea Piramidă. O motivație în plus pentru Vyse au fost descoperirile

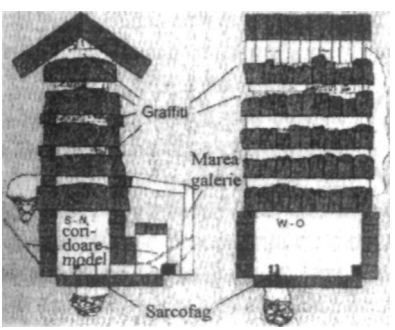

Fig. 4: Camera regelui şi camerele de construcție aflate deasupra, descoperite de Howard Vyse. Pe latura de jos sunt şlefuite neted.

italianului Giovani Caviglia, care se afla deja de ceva vreme în căutarea camerelor ascunse din piramide. Prin urmare, Vyse era stăpânit de dorința de a deveni vestit şi nemuritor în cărțile de istorie şi i-a propus lui Caviglia o afacere. I-a oferit acestuia sprijin financiar în cercetările sale, cu condiția, ca pentru orice descoperire să fie şi el numit co-participant. Caviglia a respins propunerea, astfel încât drumurile lor s-au despărțit repede - însă nu pentru mult timp. Când Vyse s-a străduit să obțină o aprobare pentru efectuare de săpături la Giseh, el a primit acceptul, însă nu singur, ci împreună cu Caviglia, numit spic nemulțumirea lui Vyse, supraveghetor al lucrărilor. Colaborarea care a urmat între cei doi a fost foarte dificilă.

Gunnar Sperveslage ne descrie modalitatea în care a procedat Vyse:

> „ *Vyse l-a angajat pe inginerul John Shae Perring şi a cercetat şi documentat piramidele împreună cu el Nu s-au lăsat opriți de nici o piedică. Au aruncat în aer blocuri de granit, părți din piramide au fost pur şi simplu mutate şi au fost făcute găuri în pereți. Tot astfel s-a întâmplat şi în Marea Piramidă.*
>
> *Mai întâi Vyse a încercat să găsească, prin exploziile provocate în partea de sud a piramidei, o altă intrare, aflată mai sus decât intrarea de la nord. A renunțat totuşi la scurt timp. Încă din 1765 Davison descoperise deasupra camerei regale o altă cameră, iar Vyse a presupus că deasupra acesteia ar mai exista şi altele. Prin urmare a adus alt explozibil şi a dat peste alte patru aşa-numite camere de construcție. Aici a făcut desoperirile sale senzaționale: graffiti în cerneală roşie, lăsate de muncitorii care au construit piramidele.“*

Într-una din camerele de construcție au fost găsite picturi pe pereți, care însă erau aşa de primitive, încât era imposibil să provină de

Fig. 5: Cartuşul din camera de construcție.

Fig. 6: Aşa arată un cartuş adevărat al Cleopatrei.

la desenatorii de hieroglife profesionişti, de la constructori ori de la falsificatori. Printre aceste picturi pe perete se află şi deja pomenitul cartuş al lut Khufu, cate se zice că poartă numele faraonului Cheops. Descoperirea senzaţională a făcut rapid turul oraşului Cairo. Chiar şi un expert în hieroglife de la Muzeul Britanic, Samuel Birch, a examinat cartuşul şi i-a confirmat autenticitatea. Totuşi chiar şi Birch avea câteva neclarităţi. Expertul britanic nu a găsit niciun fel de paralele pentru unele semne. El a observat că numele faraonului era scris cu hieroglife simplificate, aşa cum se procedase în Egipt, după câte ştia el multe secole mai târziu:

«Aceste titluri au fost găsite în mormintele funcţionarilor de la curte, în domnia celei de-a patra dinastii. Unul dintre cartuşe a fost interpretat ca „Saufti" sau „Chufu". Celălalt conţinea berbecul, simbolul lui Chnum, zeul modelatorilor omului, un simbol care putea fi citit astfel: „Sene-Chuf sau „Sene-Sckufu". Un cartuş asemănător celui din camera Wellington fusese declarat de către John Gardner Wilkinson încă din 1828 ca aparţinând unui rege neidentificat. Elementele fonetice din care se compune acest cartuş au fost citite de Wilkinson ca „Sene-Schufu" şi traduse prin „fratele lui Suphis".»

Egiptologul britanic John Gardner Wilkinson (1797-1875) comentează această descoperire astfel:

„Noi vedem Suphis, sau, după cum este scris în hieroglife, Schufu ori Chufu, un nume care poate fi uşor răstălmăcit în Suphis sau Cheops."

În anul 1883, cercetătorul britanic Sir William Matthew Flinders Petrie (18'53-1942), înscriindu-se pe linia mai multor experţi ai vremii, se exprima după cum urmează:

„E o teorie de prost gust să consideri denumirile Chnum-Chufu ca fiind identice cu Khufu."

Descoperirea lui Vyse nu este recunoscută azi de marea majoritate a specialiştilor, aşa cum ar fi fost pe placul unor egiptologi. Şi aste pentru că numai patru din cele cinci camere de construcţie conţin hieroglife. Este vorba de cele patru camere de sus care au fost scoase la iveală de Howard Yyse. Camera cea mai de jos, aşa-zisa *Camera Davison,* fusese descoperită cu mult mai înainte şi nu conţinea nici un fel de semne scrise. Este ceva ciudat... Nicăieri altundeva în piramide nu există semne scrise, ci doar în cele patru camere de construcţie de sus.

Între experți se discută vehement dacă nu cunrva Vyse însuşi - sau cu ajutorul oamenilor săi, Hili şi Perring - a creat aceste semne, întrucât îşi dorea foarte mult să facă o astfel de descoperire - lucru confirmat de altfel şi în însemnările din jurnalul său personal.

Autorul de cărți bestseller Zecharia Sitchin este unul din cei care îl acuză pe Vyse de fals, ceea ce între timp însă s-a dovedit a nu fi aşa. Gunnar Sperveslage şi Sitchin ajung în fața instanței.:

«Argumentul principal este că monograma faraonului Cheops, în egipteană „Kh-u-f-u", a fost scrisă greşit Semnul hieroglific „Kh" nu ar fi fast redat printr-un cerc haşurat, ci printr-un cerc gol. Astfel, numele nu a mai fost „Kh-u-f-u", ci „Ra-u-f-u". Sitchin susține prin urmare, că Howard Vyse ar fi copiat hieroglifele dintr-o carte, în care exista deja această greşeală. În plus, hieroglifele ar fi fost scrise cu litere semihieratice sau linear-hieroglifice, aspect asupra căruia egiptologul Samuel Birch dădea unele indicații în anul 1837. Acest mod de scriere nu ar fi fost cunoscut în Vechiul imperiu (2575-2] 24 î.Hr.), ci s-ar fi dezvoltat abia câteva secole mai târziu...

Acestei presupuneri i se opune mai întâi faptul că Sitchin însuşi nu a fost niciodată personal în camerele de construcție ale piramidei lui Cheops, ci şi-a emis teoria despre fals, bazându-se pe analiza unei copii a cartuşului lui Cheops, expusă în Muzeul Britanic. În piramidă, monograma este corect prezentată. Inscripțiile din camerele de construcție au fost publicate la scurtă vreme după descoperirea lor, în publicațiile lui Vyse şi Perring. În anul 1931 a avut loc o altă publicare, de data această făcută de Reisner: În toate cele trei apariții cartuşul regal a fost prezentat cu hieroglifa corectă, cu cercul haşurat...»

Astfel, teoria lui Sitchin a fost combătută. Dar odată cu ea au dispărut toate punctele slabe?

Nu trebuie uitat nici faptul că scrierea hieroglifică egipteană constituia o artă, ridicând întotdeauna pretenții estetice. Pe când semnele găsite în camerele de construcție nu au precizia cerută în arta hieroglifică, fiind înşirate haotic - vertical ori invers, cu partea de sus în jos, iar comparativ cu alte hieroglife, desenate mult mai mare şi mai imprecis. De aceea unii autori susțin că Vyse le-ar fi desenat el însuşi

Între timp a fost contestat şi acest aspect. Blocurile de piatră din tavanele camerelor de construcție-sunt prelucrate în partea de jos, devenind lucioase, dar nu şi în partea de sus. De aceea, unele porțiuni

din podeaua camerelor- nu sunt plate şi blocurile de piatră pătrund diferit în camerele de deasupra. Faptul că unele monograme au fost parţial acoperite de aceste blocuri de piatră care pătrundeau mai sus demonstrează că hieroglifele au fost făcute de pietrarii din acea vreme ca aşa-mumite marcaje la cariera de piatră.

Scriere deasupra rosturilor de îmbinare?

Mai exista însă şi o altă ciudăţenie care contrazice la prima vedere ipoteza că hieroglifele şi cartuşul din camera regala ar proveni de la pietrarii egipteni. Şi anume, autorul de cărţi de ştiinţă Erdogan Ercivan afirma că monogramele din camerele de construcţie ar fi fost scrise deasupra rosturilor de îmbinare ale blocurilor de piatră. Pare a fi ciudat. Sunt ele într-adevăr scrise astfel?

Nu, nu este vorba despre aşa ceva, ci despre linii de marcare a înălţimii, care au fost desenate după mutarea pietrei. Aceste linii sunt trasate atât vertical cât şi orizontal. Aici s-a înşelat chiar şi profesorul Stadelmann, căci astfel de marcări există în număr mare şi în camera lui Lady Arbuthnot, cea de-a doua cameră de construcţie de sus în jos (vezi fig. 4), ele fiind clar marcate de către Perring printr-o linie de penel mai îngroşată. Prin urmare, Vyse nu a fabricat el însuşi cartuşul, şi nici nu l-a falsificat. Ce spune acest cartuş special despre faraonul Cheops? Este scris acolo într-adevăr numele său?

Forma scrisă *Chufu* este considerată de unii specialişti ca fiind o formulă de alint a denumirii *Chnum-Chufu,* desemnând un titlu de adresare pentru rege, ales de către pietrarii egipteni. Dar şi aceasta e o opinie eronată, întrucât o astfel de adresare stă în contradicţie cu poziţia pură şi divină a unui faraon. A fost numele *Chnum-Chufu* (scris şi *Khnum-Khuf)* doar denumirea unui constructor şef ori a unui grup de muncitori?

Există urii egiptologi care încă din secolul al XIX-lea împărtăşesc opinia că în istoria egipteană au existat mai multe persoane care au purtat titlul „Chufu". în orice caz, diferite inscripţii dovedesc existenţa a 67 de preoţi „Chufu", care se închinau zeului *Chnum* şi care au trăit la câteva secole după regele Cheops.

Concluzie

Acest cartuş nu constituie o dovadă definitivă şi incontestabilă că faraonul Cheops ar fi dat ordin să fie construită Marea Piramidă, chiar şi egiptologii renumiţi au dubii în această privinţă, căci în Cairo

întotdeauna banii, faima şi politica se aflau în prim plan. Nicăieri în lume nu au fost spuse mai multe minciuni în legătură cu arheologia şi cu lăcaşurile antice decât în Egipt, şi nicăieri altundeva nu a fost dată mai multă mită pentru a schimba adevărul în funcţie de interesele personale, decât aici.

Oricum ar fi, acest cartuş, respectiv hieroglifele nu mai pot fi clar recunoscute, ne-am putut convinge de acest fapt şi noi, vizitând acea cameră de construcţie. Conturul cercului nu mai este aşa de vizibil. Vyse nu l-a falsificat, acest lucru a fost între timp demonstrat. Dar atunci cine a făcut asta? Să fie pietrarii care au participat la construcţie?

Dovezile insuficiente pentru desemnarea lui Cheops drept autor al Piramidei (ministatueta care a fost găsită la câteva sute de kilometri depărtare de platoul Giseh şi pictura rudimentară de pe perete), precum şi presupunerea îndreptăţită, că în Egipt adevărul era preschimbat în funcţie de interese necinstite, au lăsat loc speculaţiilor, care vorbesc despre o vârsta mult mai mare a piramidelor, a Sfinxului şi a altor temple.

Să recunoaştem că este foarte tentant şi romantic să plasăm în timp aceste construcţii cu câteva mii de ani anterior. Există însă dovezi în acest sens? - în afara de însemnările lui Manetho şi de cele ale lui Herodot? Vom vedea...

Să mai rămânem puţin la faraonul Cheops, căci mai există ceva interesant de adăugat.

Datările cu radiocarbon

Mulţi se întreabă, de ce nu s-a putut afla vârsta piramidelor cu ajutorul metodei cu radiocarbon C-14. Astfel de încercări au fost într-adevăr făcute.

În noiembrie 1986, în cadrul unei întâlniri internaţionale organizate la Centtul Naţional de Cercetare Ştiinţifică de la Universitatea din Lyon, Franţa, doctor Herbert Haas a făcut oficiali cunoscute rezultatele datării Marii Piramide, obţinute prin metoda cu radiocarbon C-14. Cercetările au fost întreprinse în cadrul Academiei Tehnice Federale din Zürich sub conducerea profesorului Willy Wölfli. În vederea acestor experimente, el a luat 16 probe din Marea Piramidă, cele mai multe fiind bucăţi de cărbune de lemn care existau în straturile căptuşelii din piatră calcaroasă a piramidei.

Rezultatul a arătat o deviere față de data medie apreciată, cu circa 374 de ani, ceea ce înseamnă că Marea Piramidă ar fi fost construită cu cet puțin 374 de ani înainte de urcarea pe tron a iui Cheops. Una din probe arăta chiar o datare de 843 de ani înainte de preluarea conducerii de către Cheops. Aceste rezultate nu au fost acceptate cu plăcere în mod oficial, motivându-se că este vorba de un material ceva mai vechi de pilda lemnul, care fusese folosit parțial cu secole înainte în alte proiecte şi care a fost utilizat ca material de ardere în pregătirea mortarului pentru Marea Piramidă. Şi alte datări cu radiocarbon efectuate ulterior au ajuns însă la rezultate asemănătoare. În orice caz aceste datări oscileazi între 400 şi 500 de ani înainte de urcarea pe tron a faraonului Cheops,

Prin urmare, conform rezultatelor datării cu C-14, nu Cheops a fost autorul Marii Piramide. Firește că ne punem întrebarea cât de precis este aceast tip de cercetare. Există unele necunoscute în această metodă. Tocmai din cauza cantităților reduse de carbon radioactiv măsurătorile pot siă prezinte unele erori, mai ales atunci când e vorba de probe foarte vechi. Limita de măsurare se afla pe la 50000 până la 60000 de ani şi, de aceea, pentru egiptologie această metodă nu joacă un rol hotărâtor. Rezultate inexacte pot să apară şi din cauza unor influențe cosmice sau de altă natură din atmosferă.

Un aspect decisiv în cazul probelor luate din Marea Piramidă este şi faptul că ele au stat în aer liber secole de-a rândul. În plus, Marea Piramidă a fost supusă şi poluării, aflându-se în vecinătatea marii metropole Cairo. Chiar şi dacă s-ar încerca luarea în considerare a influențelor de mediu, ar fi imposibil să se facă o estimare exactă, ar fi aproape ca un joc la loterie.

Un alt aspect: conform informațiilor furnizate de diverse laboratoare, descompunerea radioactivă se produce mai repede în interiorul unei piramide decât în condiții normale, ceea ce indică în cele din urma, că rezultatele controversatei metode C-14 privind probele din Marea Piramiclă, pot sa nu aibă absolut nici o valoare.

Ar mai exista şi alte aspecte, despre care vom vorbi însă într-un alt capitol. Cert: este că datările cu radiocarbon au stabilit că nu Cheops este autorul!

Dar mai există...

Tabla de oţel

În anul 1837, Howard Vyse a descoperit o bucată de, metal, lată de circa 10 cm şi lungă de aproximativ 30 cm, care a apărut după dinamitarea zidăriei din zona de sud. Bucata de metal este păstrată astăzi în Muzeul Britanic. Egiptologii vorbesc şi în acest caz de un fals. Jamess R. Hill dimpotrivă, într-o scrisoare adresată Muzeului Britanic din Londra, a dat asigurări că bucata de metal a fost descoperită abia după explozia cauzată în partea de sud, cu scopul de a elibera ieşirea coridorului care venea din aşa-numita cameră regală.

Patruzeci de ani mai târziu, egiptologul Flinders Petrie a cercetat din nou tabla de oţel şi a ajuns la concluzia că nu este vorba în nici un caz de un fals. El a făcut chiar o altă descoperire interesantă, şi anume, faptul că stratul de rugină era acoperit de piatră calcaroasă numulită, care s-a format datorită alăturării de zidărie secole de-a rândul.

În anul 1989 oamenii de ştiinţă Dr. Michael Peter Tones de la Colegiul Imperial din Londra, şi Dr. Sayed el-Gayer de la Universitatea Suez au reluat cercetările asupra tablei de oţel. Rezultatul a fost uimitor: se pare că fierul a fost topit la temperaturi între 1000 şi 1100 grade Celsius, pentru a fi prelucrat. Dar asta nu a fost totul. Cercetătorii au descoperit în partea de jos a obiectului urme de aur, ceea ce indică faptul că a fost prelucrat artistic. Oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că tabla de oţel descoperită de Vyse, Perring şi Hill provine dintr-o epocă foarte timpurie.

Ceea ce iarăşi nu se potriveşte cu Cheops...

Statuia lui Cheops şi nava...

Să analizăm acum o altă „dovadă" a dogmei egiptene: în anul 1954 a fost găsit în partea de sud a Marii Piramide o navă de lemn, păstrată aproape intactă, despre, care custodele şef Dr. Hag Ahmed Youssef Moustafa declara, contrar opiniei generale, următoarele: *„Nu ştim cărui rege egiptean vechi aparţine această navă"*.

Nici la acest caz nu există inscripţii - nici pe navă şi nici în groapa unde a fost găsită - care să indice că nava ar fi aparţinut faraonului

Cheops. Atribuirea s-a produs pur speculativ, întrucât barca a fost găsită lângă piramidă.

Observați deja că ceea ce prezintă egiptologii opiniei publice este foooarte ştiințific. Şi tot într-o manieră speculativă se merge şi mai departe...

Stela de inventar

În anul 1858 egiptologul francez Auguste Mariette a găsit aşa-numita stelă de inventar, cunoscută şi ca „stela fiicei lui Cheops". Ea se afla într-un. templu mic - templul lui Isis şi al stăpânei piramidei - direct în partea de est a **Piramidei *GIc.*** Aceasta este cea de-a treia şi cea mai de sud piramidă din vecinătatea Marii Piramide. Tăblița găsită provine din timpul celei de-a douăzeci şi şasea dinastie.

Din lăblița-inscripție reiese că faraonul Cheops a construit acest monument - mica piramidă de alături - pentru că a dat ordin să fie restaurat templul lui Isis şi reparate gravurile şi emblemele zeilor. Conform inscripției de pe stelă care se găseşte astăzi în Muzeul Egiptean, atât Marea Piramidă, cât şi Sfinxul existau deja atunci când a apărut Cheops în scenă (platoul Giseh):

„ *Trăiască Horus Mezdau* (Cheops)... *regelui Egiptului Superior şi al Egiptului Inferior, Chufu, i-a fost dată viața. El a întemeiat casa lui Isis, stăpâna piramidelor, lângă cea a Sfinxului...*"

Mai departe este indicată în inscripție poziția exactă a Sfinxului şi se pomeneşte şi de faptul că un fulger a cauzat unele deteriorări ale acestui monument. Chufu pomeneşte în inscripția sa şi că el a înălțat lângă templul lui Isis o piramidă pentru prințesa Henutsen. Şi arheologii confinnă faptul că una din cele trei piramide mici aflate în partea de sud-vest a Marii Piramide este închinată prințesei Henutsen.

Să ne oprim puțin aici. Conform acestei inscripții, Marea Piramidă şi Sfinxul existau deja când a apărut Cheops. Este o problemă aici, nu? Egiptologii nu s-au putut împăca desigur cu această idee, astfel încât, fără prea multe discuții, stela a fost etichetată ca fiind un fals - inscripția ar fi fost făcută „ *multă vreme după moartea lui Chufu*" şi ar purta numele său drept autor, *„pentru a susține reprezentările romaneşti ale preoților localnici"*.

De această părere este de pildă orientalistul american James Henry Breasted, a cărui carte apărută în 1906 - „Ancient Records of

Egypt“ - este considerată drept operă standard privind inscripțiile egiptene. În această lucrare el scrie următoarele:

„Indicațiile despre Sfinx şi despre aşa-numitul templu de lângă el din vremea lui Chufu au făcut din acest monument, încă de la început, obiectul unui mare interes. Aceste indicații ar fi fost de cea mai mare importanța dacă monumentul ar proveni din timpul lui Chufu; dar ortografia demonstrează clar o dată mai târzie a inscripției “

Egiptologul francez Gaston Maspero (1846-19) 6) - fostul conducător al Serviciului de antichități egiptene şi al muzeului Bulaq, astăzi Muzeul Egiptean din Cairo - era de o altă părere. El era convins de faptul că, dacă ortografia ar indica o dată mai târzie, atunci inscripția ar putea fi o copie a unui original mai timpuriu. Şi tocmai în acest punct apar păreri contradictorii. Chiar dacă stela provine din timpul celei de-a douăzeci şi şasea dinastii - deci dintr-o epocă mai veche cu două mii de ani - nu se poate porni de la ideea că e vorba de o „minciună nevinovată" despre o eră a țării, demult apusă, glorioasă şi strălucitoare.

Unii egiptologi sunt de părere că în timpul cele de-a douăzeci şi şasea dinastii ar fi existat practica de a prelua texte; mai vechi prin copierea cuvintelor şi de a salva în timp, pe cât posibil, tradițiile. Pe atunci nu se falsificau scrierile vechi. Faraonul Neferkare, cunoscut şi cu numele de *Schakaba* a găsit de pildă un papirus străvechi care *„fusese deja mâncat de viermi“,* El a dat ordin ca textul să fie scris în granit negru, înainte ca papirusul sa fie total distrus. În principiu suntem de părere că ar trebui să credem în acțiunile demne de cinste şi pline de responsabilitate ale preoțimii de atunci.

Aceleaşi reacții ca în cazul „stelei de inventar" au apărut şi pentru alte obiecte. Spre exemplu, tăblița de biruință a faraonului Narmer, care se află astăzi la Muzeul Egiptean din Cairo. *Narmer,* considerat de către egiptologii de astăzi ca fiind totuna cu *Menea,* este cel care a unificat pentru prima dată Egiptul Superior cu Egiptul Inferior. Pe stelă găsim, într-un mod ciudat, hieroglifa pentru semnul piramidelor, ceea ce nu concordă cu dogma oficială, conform căreia pe vremea lui Narmer nu au existat piramide.

Din nou constatăm că multe aspecte țin de interpretare şi, în egiptologie mai mult orbecăim prin întuneric decât aflăm fapte clare.

Cheops şi înţeleptul

Să aruncăm acum o privire asupra cunoscutului *Papirus Westcar.* care a luat naştere în perioada lui Hyksos (în cea de-a cincisprezecea dinastie, circa 1650-1550 î. Hr.). Aici găsini indicaţii interesante despre faraonul Cheops şi despre căutările sale după scrierile secrete ale zeului Thot în strânsă legătură cu „Papirusul Westcar“ trebuie pomenit şi numele lui Adolf Ermann. El este considerat pionierul filologiei egiptene moderne. Pentru traducerea „Papirusului Westcar“ el a avut nevoie de cinci ani, iar gramatica din acest document i-a dat prilejul să scrie o carte întreagă.

De acest papirus nu s-a ocupat doar Ermann, ci el a continuat să trezească interesul multor cercetători şi cărturari din ziua de azi. Am dori să vă facem cunoscute câteva detalii interesante: regelui Cheops i-a fost povestită de către unul din fii săi (Djedefhor) o istorioară despre un bătrân înţelept. Acesta, un anume Djedi, în ciuda vârstei sale de 110 ani avea puteri aparte. Se pare că odată a fost în stare să pună la loc un cap tăiat, astfel încât fiinţa ar fi putut trăi mai departe. Sau altădată, se zice că a îmblânzit un leu, făcându-l să meargă cuminte în spatele său. Dar ceea ce îl interesa cel mai mult pe Cheops erau presupusele cunoştinţe ale lui Djedi despre *Templul lui Thot* şi secretele sale. Au existat mai multe temple ale lui Thot; cel dintâi a fost însă cel din Hermopolis. Acolo presupunea Cheops că s-ar afla scrieri secrete şi cunoştinţe ascunse. Faraonul s-a arătat mirat că nu auzise vreodată ceva despre bătrânul înţelept şi a dat ordin să fie adus la el: *„Cum vine asta Djedi, că niciodată nu am auzit ceva de tine?“* Djedi a răspuns: ,,*Cine este chemat, acela vine; regele m-a chemat iar eu am venit.“*

Bineînţeles că regele a vrut să se convingă cu propriii ochi de capacităţile neobişnuite ale lui Djedi. Cheops l-a întrebat dacă e adevărat că a putut pune la loc un cap tăiat. *„Da, pot acest lucru, rege, stăpânul meu“,* a fost răspunsul lui Djedi. Şi i s-a adus o gâscă cu gâtul tăiat de curând Djedi a unit corpul şi gâtul la loc. Dar se pare că nu a fost suficient pentru Cheops care a dorit repetarea procedurii, de data asta cu un taur. Pentru rege era mult mai important să afle despre lucrurile secrete din templul lui Thot. Prin urmare, l-a întrebat pe Djedi dacă ştie câte camere secrete există în templu. Iar Djedi a replicat:

„Iertare, eu nu cunosc numărul acestor camere, stăpâne, dar cunosc locul în care se află acest număr sau cunoaşterea acestui număr“. Şi a adăugat: *„Există o casetă din cremene într-o încăpere din Heliopolis şi în aceasta se află informaţia.“* (O bucată de papirus pe care este scris numărul camerelor.)

Din vechile inscripţii ale *Papirusului Westcar* se putea citi că ceva a fost „închis“, „pecetluit“. Adolf Errnann, pe baza cercetărilor sale, a ajuns la concluzia că în papirus era vorba de acţiunea de „închidere a unei clădiri“. Să fi fost vorba de Marea Piramidă?

Faptul că faraonul Cheops, considerat a fi o zeitate încarnată şi cel mai înalt preot din centrul sfânt (Heliopolis) ar fi dorit să ştie de la altcineva câte camere secrete sunt în templul sfânt şi unde se află ele, este o contradicţie în sine. Dacă însă, prin „clădirea închisă“ de care se pomeneşte în texte, se înţelege Marea Piramidă, atunci înseamnă că faraonul Cheops ar fi dorit să afle de la un străin unde sunt camerele ascunse ale propriei sale construcţii. Foarte foarte ciudat...

Grandomanie - da sau nu?

Nu putem încă să lăsam deoparte piramidele de la Giseh şi Marea Piramidă a Vechiului Imperiu (circa 2700-2150 î.Hr.), căci mai este ceva de stabilit: Sufereau faraonii de grandomanie?

Ne putem imagina ce presupunea din punct de vedere logistic acest gigantism practicat pentru înălţarea unei singure piramide. Conform dogmei ortodoxe, scopul construirii unei piramide era exclusiv aceia de a înmormânta în ea un faraon, dar niciodată nu s-a întâmplat aşa. Dacă se încearcă cu îndârjire în continuare susţinerea teoriei mormintelor, ar trebui ca cel puţin să existe un şir logic şi coerent de dovezi-indicii. Dar lucrurile nu se petrec astfel.

Un exemplu în acest sens este *Sneferu,* tatăl lui Cheops, despre care am vorbit ceva mai devreme. Dacă vrem să atribuim faraonilor grandomania, atunci Sneferu este cu siguranţă numărul unu pe listă, căci din ordinul său au fost construite două mici piramide în provincie şi cele trei piramide uriaşe de la Dahshur. E de neimaginat faptul că Sneferu a folosit în construcţie 3,7 milioane metri cubi de piatră numai pentru a-şi îndeplini visul de a avea un mormânt onorabil. Şi apoi a construit cele trei piramide uriaşe de-a lungul a multe decenii, pentru ca în final să nu fie înmormântat în nici una dintre ele. Ce să însemne asta? Unde mai este logica?

A existat într-adevăr un faraon Sneferu?

Se poate întâmpla să existe o neînțelegere totală? Căutăm mumia unui faraon, care poate nu a existat niciodată? Poate fi aceasta explicația faptului că piramidele au fost „goale“?

Istoriografia greacă, de mare importanță pentru cercetătorii tradiționaliști, este pusă sub semnul întrebării de mulți experți. Egiptologul, mitologul şi misticul *Abd'El Hakim Awyan* duce „ad absurdum“ măsurarea timpului după modelul grecesc, spunând că Sneferu nu este numele unui faraon, ci această denumire ar trebui văzută ca desemnarea unei epoci, plasate temporal cu mult în urmă. **Aici apare una din cele mai mari neînțelegeri ale egiptologiei moderne.**

În cazul faraonului Sneferu ne punem întrebarea de ce nu găsim în monumentele construite de el nici un fapt clar consemnat în scris sau nici o inscripție hieroglifică, care să ateste că el a fost constructorul piramidelor care i se atribuie.

Dacă avem dovezi în ceea ce privește grandomania sa, ar trebui să pornim de la ideea că acest conducător ar fi pus mare preț pe dorința

Fig. 7 (sus stânga): Piramida de la Meidun (Dinastia a 4-a)

Fig. 8 (sus dreapta): Piramida înclinată (Dinastia a 4-a)

Fig. 9 (jos): Piramida Roşie (Dinastia a 4-a)

ca faptele sale să fie lăsate moştenire urmaşilor, prezentându-le într-o formă scrisă cât mai precisă. E adevărat că se obişnuia ca unii conducători ulteriori, pentru a atrage mai multă faimă, să nu şteargă astfel de inscripţii, ci să se folosească de faptele de vitejie ale predecesorilor lor prin schimbarea numelui. Dar în cazul marilor piramide nu s-a auzit nimic în acest sens.

Printre piramidele considerate mari, se numără următoarele: Piramida de la Dahshur, Piramida Roşie, Piramida de la Meidum, Piramida Chefren, Marea Piramidă, Piramida Mykerinos şi Piramida de la Abu Roash.

Lipsa inscripţiilor şi învelişurile

În ciuda tuturor informaţiilor interesante transmise, nu am găsit în Marea Piramidă nici un fel de inscripţii. Ceea ce căutăm aici a fost găsit în piramidele mai recente, precum Piramida lui Unas şi Piramida lui Teti (a cincea şi a şasea dinastie), aflate în regiunea străvechiului oraş al morţilor de la Sakkara. Aici există pereţi şi tavane împodobite cu nenumărate inscripţii hieroglifice misterioase.

Piramida în trepte, atribuită faraonului Djoser, care se găseşte tot în Sakkara, reprezintă în viziunea egiptologilor o continuare mai evoluată din punct de vedere tehnic a construcţiilor *Mastabas* şi se numără fără îndoială, printre cele mai vechi monumente arhitectonice ale Egiptului. Mastabas au fost construite în perioada de după unificarea Imperiului şi până la sfârşitul Imperiului de Mijloc (până aproximativ în anul 1640 î.Hr.). În cele mai multe societăţi din Antichitate corpul neînsufleţit era aşezat în pământ sau într-o grotă, care se afla foarte departe de raza de acţiune a duşmanului. Locuitorii străvechi ai Egiptului, chemiţii, săpau o groapă şi o acopereau în final cu o dală de piatră, pe care arabii o numesc *mustaba.* Dogma oficială spune că

Fig. 10: Piramida lui Unas (sfârşitul celei de-a 5-a dinastii); nu se mai poate recunoaşte nimic din capacităţile tehnice superioare ale faraonilor din dinastiile anterioare.

în timpul celei de-a treia dinastii, mastabas au fost înlocuite pentru regi cu piramidele, care cu câteva excepții au devenit mormintele regale, iar mastabas au rămas forme private de mormânt.

În anul 1925 un grup de cercetare de la Universitatea Harvard, condus de George A. Reisner, a descoperit că şi piramida în trepte avea un înveliş exterior. Pietrele din care era compus acest înveliş erau din cărămidă nearsă de culoare albă şi nu din gresie calcaroasă, ca în cazul piramidelor de la Giseh. Asta duce pe de o parte la concluzia că acest înveliş ar fi o inovație de construcție mai târzie şi, pe de altă parte, că piramidele cu pereți netezi din timpul celei de-a patra dinastii nu reprezintă o continuare a tehnicii de construcție în trepte, aşa cum s-a presupus de nenumărate ori. Mai degrabă trebuie pornit de la ideea că în această perioadă deja existau piramidele de la Giseh şi alte câteva mari piramide, iar învelişul neted utilizat acolo a fost imitat aici.

Dacă piramida în trepte a avut inițial un înveliş neted, conduce la absurd teoria arheologilor. Să mai privim odată cu atenție fig. 10. Această piramidă în trepte se numără, conform cronologiei egiptene, printre piramidele care au fost construite *după* piramidele de la Giseh. În comparație cu acestea ea ar reprezenta din punct de vedere tehnic, un regres în epoca de piatră. O tehnică de construcție mai evoluată ar arăta cu totul altfel...

Unde sunt mumiile faraonilor?

Numai puțini dintre vizitatorii Egiptului ştiu că în marile piramide de aici nu au fost găsite mumii păstrate intacte.

Mai precis formulat: în cele peste o sută de piramide din Egipt au fost găsite doar patru mumii care s-au păstrat integral. Altcumva, ceea ce s-a găsit au fost resturi omeneşti răzlețe, resturi de oase precum brațe, picioare sau fragmente de craniu, înfăşurate în pânză. Au fost cele patru mumii într-adevăr faraoni, autori ai piramidelor?

O privire detaliată asupra acestor relicve ne va clarifica repede:

1. Regiunea piramidelor de la Abusir

Abusir se află în sudul oraşului Cairo. Din cauza stării precare, cele două piramide nu au fost considerate inițial ca fiind piramide, ci morminte mastaba, considerate în egiptologia clasică drept precursoare ale piramidelor. Ele au fost cercetate încă din secolul al XIX-lea de

către arheologul german Carl Richard Lepsius. Într-una din aceste piramide *(Lepsius XXIX)* egiptologii au dat peste o mumie deteriorată, provenind dintr-o epocă mai târzie, rămasă însă un mister pentru ei până în ziua de azi. Expertul în piramide Miroslav Vemer, în cartea sa reprezentativă „Piramida“ se situează pe următoarea poziție:

> *„În ruinele camerei mortuare între resturile sarcofagului din granit roşu şi rămăşiţele din nucleul piramidei a fost descoperită lângă fragmentele din trusoul de înmormântare, mumia deteriorată a unei femei în vârstă de 25 de ani. Aprecierile făcute de arheologi şi antropologi asupra acestei descoperiri nu au fost până în prezent unitare. Estimările arheologice nu exclud că ar putea fi vorba de proprietara piramidei. Din păcate numele ei nu a putut fi găsit nicăieri în ruine. întrucât nu există nici un dubiu în privința datării acestui mormânt în epoca faraonului Niuserre, ea ar putea fi considerată soția faraonului (regina Reputnebu?). Dar antropologii contrazic această ipoteză. Mumia prezintă semne de excerebrare, de extragere a creierului prin găurirea septului nazal, iar acest procedeu este atestat abia la începutul Imperiului de Mijloc. Mai multă claritate ar putea aduce rezultatele unei cercetări de laborator făcute asupra probelor de țesut de la mumie, utilizându-se tehnici de măsurare moderne, ca de pildă, metoda cu radiocarbon.“*

2. Regiunea piramidelor de la Sakkara

Cea de-a doua mumie păstrată în piramide aparține celui de-al patrulea conducător din dinastia a şasea: Merenre I.

Egiptologul francez Gaston Maspero a găsit în Sakkara un sarcofag cu o mumie păstrată într-o stare relativ bună. Maxilarul inferior şi câțiva dinți din față lipseau, iar capul era foarte puțin prins de corp. Se presupune că aceste deteriorări au fost cauzate de jefuitorii de morminte.

Totuşi această mumie a ridicat unele nelămuriri pentru egiptologi. Ambele picioare erau orientate către exterior, ceea ce nu se poate explica printr-o greşeală a celui care a făcut îmbălsămarea. Capul mumiei prezintă o buclă de păr laterală, aşa cum purtau în acea vreme copiii sau tinerii. Dacă această mumie este într-adevăr Merenre I, acesta este un indiciu că el a murit foarte de timpuriu. Dar dacă aruncăm un ochi pe cronologie, lucrurile devin interesante. Conform părerii oficiale.

Merenre I ar fi domnit între 2283 şi 2278 î. Hr. Experţii pe probleme de mumificare au ajuns în urma cercetărilor la concluzia că mumia ar proveni din cea de-a optsprezecea dinastie - deci din Imperiul Nou. Ceea ce ar reprezenta o diferenţă de aproximativ 700 de ani.

A fost vorba de un mormânt intruziv. Aşa se explică schimbarea târzie a faptelor arheologice iniţiale, când un cadavru din cea de-a optsprezecea dinastie a fost îngropat într-o piramidă aparţinând celei de-a şasea dinastii.

Acestei mumii i s-a uitat vârsta şi astăzi ea se află în Muzeul Egiptean din Cairo.

3. Regiunea piramidelor de la Sakkara

În camera mortuară distrusă a piramidei Djedkare din Sakkara arheologii au găsit resturile mumificate ale unui bărbat de aproximativ cincizeci de ani. Conform datificărilor prin metoda cu radiocarbon se pare că este vorba de regele Djedkare Isesi din cea de-a cincea dinastie.

4. Platoul Giseh: Piramida lui Mykerinos

Camera principală din piramida lui Mykerinos a fost deschisă în anul 1837 de către Howard Vyse şi John Perring. Splendidul sarcofag din bazalt pe care aceştia l-au găsit în interiorul camerei era gol. Alături, cei doi cercetători au găsit o parte dintr-un sicriu de lemn cu numele regesc *Men-ka-u-re* şi rămăşiţele unei mumii. Bineînţeles că nimeni nu a fost sigur că este vorba într-adevăr de Mykerinos. Cam aceasta ar fi dovada ştiinţifică privind construirea piramidei de către acest rege şi îngroparea acestuia în ea. Astăzi însă noi ştim că nu e vorba de Mykerinos. Sarcofagul din lemn provenea din cea de-a douăzeci şi şasea dinastie (perioada saitică, aproximativ anii 665-525 î.Hr.) şi mumia din perioada creştină timpurie. Sarcofagul şi conţinutul său se pare că ar fi fost transportate pe vapor către Anglia, dar vasul s-a scufundat cu tot cu încărcătura preţioasă în dreptul coastei spaniole.

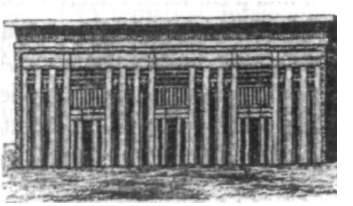

Fig. 11: Sarcofagul din Piramida lui Mykerinos a fost gol!

Oricine ar fi fost mumia, ea nu se afla în sarcofag şi într-un sicriu de lemn. Ce reiese de aici? Eu îmi

construiesc cu zeci de mii de muncitori de-a lungul a zeci de ani un monument gigantic - cu sarcofag! - dar apoi mă mulţumesc să fiu aşezat într-un sicriu de lemn ieftin, alături. E un nonsens, nu credeţi?

Şi exact aşa s-a întâmplat şi în cazul celorlalte piramide: au fost deschise piramide cu sarcofage, dar înăuntru nu au fost găsite mumii. Aproape în toate cazurile lucrurile au decurs ca şi la faraonul Sechemchet: când egiptologul Zakaria Gonheim, la mijlocul anilor 1950 a cercetat piramida din Sakkara, a găsit un sarcofag nedeschis, Ca şi faraonul Djoser, faraonul Sechemchet a aparţinut oficial celei de-a treia dinastii. Conform opiniei lui Howard Carter şi a lui Pieire Montet, Gonheim ar fi al treilea egiptolog care a dat peste un sarcofag păstrat intact El a lăsat deschiderea oficială a sarcofagului în seama ministerului cultelor. Sarcofagul care nu fusese prădat era gol!

Se presupune astăzi că majoritatea conducătorilor se află în morminte secrete nedeschise încă. Această teză este veche de peste 2000 de ani şi a provenit iniţial de la Diodor din Sicilia care a trăit în primul secol precreştin şi a călătorit atunci în Egipt. Diodor a fost autorul „Bibliotecii istorice“ în patruzeci de volume, creată după spusele sale din opere vechi şi referitor la piramide el declară:

„Nici un rege nu este îngropat în piramida pe care a construit-o. “

Pe aceeaşi linie merg şi extrem de controversatele relatări ale califului Al Ma'mun, care în anul 823 d.Hr. a creat cunoscuta intrare principală de azi, cea care a permis pentru prima dată accesul în Marea Piramidă. Conforrn spuselor lui Al Ma'mun camera reginei şi cea a regelui din Marea Piramidă erau goale, dar au fost descoperite alte trei încăperi, care pornesc dintr-un coridor. Într-una din aceste camere au fost găsite două cadavre - un bărbat şi o femeie - păstrate într-o stare bună. în mod oficial nu a fost confirmată existenţa acestui canal, şi nici a camerelor secrete cu tavane boltite, descrise de Al Ma'mun. De aceea, egiptologii nu îl iau în seamă pe Al Ma'mun, considerând descrierile lui fantezie pură. Aşa cum vom prezenta detaliat într-un alt capitol, acest canal de aducţie există însă, într-adevăr şi prin acesta au fost aduse cadavrele în aceste camere - dar asta s-a întâmplat totuşi la câteva secole după construirea Marii Piramide.

Concluzii şi privire retrospectivă

Pe baza mai multor exemple constatăm că istoria oficială nu mai corespunde cu realitatea. Mult din ceea ce ne este povestit astăzi în şcoli referitor la istoria egipteană ori ne este prezentat cu ocazia unei excursii în Egipt de către aşa-zişii experti sau de ghizii de călătorie nu este nici pe departe demonstrat. În multe cazuri apar chiar unele contraziceri.

Faptul că Marea Piramidă nu a fost un mormânt este sigur, iar dacă ea a avut ceva de-a face cu faraonul Cheops, este problematic. Aşa cum am putut deja să ne dăm seama, nu există dovezi trainice în favoarea afirmaţiei că el ar fi autorul, ba dimpotrivă! În locul unor dovezi clare, egiptologii prezintă teorii spumoase şi lipsite de logică. Să fie oare vorba de vreo intenţie anume?

Doar în zece din cele o sută nouă piramide descoperite în Egipt au fost găsite resturi de mumii, iar dintre aceste zece mumii nouă nu au fost faraoni ci alte persoane. În toate cazurile ele proveneau din epoci mai târzii şi au ajuns acolo după secole sau chiar milenii de la terminarea construcţiei piramidei respective. **Numai mumia faraonului Djedkare constituie o excepţie. Prin urmare a fost găsita o singură mumie a unui faraon într-una din cele 109 piramide!**

Ceea ce duce către o singură concluzie logică: piramidele nu au fost cu siguranţă morminte!

De ssemenea, ideea că piramidele ar fi fost construite din grandomanie este lipsită de sens. Atunci autorii ar fi căzut în patima grandomaniei şi în China, America Centrală şi de Sud. Daca privim geometria perfectă, cunoştinţele astronomice şi matematice, înţelegem că trebuie să fi fost vorba de indivizi iniţiaţi, a căror ştiinţă a fost transformată în tehnică de construcţie.

În loc ca prin cercetările dedicate unei astfel de piramide să ajungem la rezultate concludente, ne lovim de tot mai multe întrebări:

- Dacă nu au fost morminte, atunci ce au fost?
- Cum au fost ridicate blocurile de piatră grele de până la şaptezeci de tone?
- De ce există 109 piramide şi nu mai multe?

- De ce în mormintele de pe Valea Regilor găsim ornamente şi hieroglife, iar în piramide nu?
- Există vreo legătură între piramidele din Egipt, din China şi cele de pe continentul american?
- De unde proveneau cunoştinţele şi tehnica de construcţie?
- De unde veneau cunoştinţele matematice?
- De ce există diferite tipuri de piramide ?
- De ce susţin egiptologii astfel de teze lipsite de sens, cum ar fi cea a mormintelor - din convingere, ori sunt plătiţi pentru asta?

Noi afirmăm că marile piramide par să fie; cu mii de ani mai vechi decât s-a crezut până acum şi au fost concepute iniţial şi utilizate în scopuri pur tehnice. Că ulterior le-a fost transformată funcţionalitatea, devenind de pildă morminte, este o altă problemă. Şi în ziua de azi întâlnim biserici şi catedrale în care sunt îngropaţi regi sau cavaleri. Dar bisericile nu au fost construite în acest scop! Tot aşa se explică şi faptul că în unele piramide au fost găsite resturi de mumii ori părţi de cadavre ale unor persoane care au trăit la câteva secole după încheierea acestor construcţii, fiind înmormântate aici.

Dacă dăm crezare istoricilor recunoscuţi şi egiptologilor rămânem în continuare neinformaţi. Aceştia chiar nu ştiu ce dezgroapă şi îi induc în eroare şi pe ceilalţi care acordă credibilitate teoriilor lor. Consideraţi aceasta ca fiind o afirmaţie îndrăzneaţă şi obraznică?

Nu, chiar şi regretatul Labib Habachi (1906-1984), fostul secretar general al Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi a făcut o astfel de referire, avertizându-şi colegii grăbiţi, că egiptologia este o disciplină *„în care o singură descoperire întâmplătoare poate contrazice o teorie care a fost îndelung susţinută*“. Luând în considerare o astfel de posibilitate, după opinia lui Habachi, egiptologii ar trebui să renunţe la a mai formula *„enunţuri apodictice“* şi să fie cinstiţi adăugând *«în constatările lor adverbe precum „probabil“ ori „poate“».*

Între timp au apărut tot mai mulţi cercetători cure recunosc că stadiul de cunoaştere din istoria egipteană, în special din epoca preistorică egipteană este extrem de deficitar. Cercetători şi oameni de ştiinţă care şi-au vândut dogmele false şi neconfirmate ca fiind adevărate ar trebui clasificaţi drept *pseudooameni de ştiinţă.* Şi astfel de cercetători există foarte mulţi în ţara de pe Nil, Şi cine le da lor dreptul de a-i discredita pe ceilalţi cercetători şi teoriile lor ştiinţifice?

Să ne îndreptăm acum către cel de-al doilea capitol şi să pătrundem mai departe în lumea neconcordanţelor, a interpretărilor eronate şi a intenţionatelor induceri în eroare a opiniei publice, Vom lua sub lupă Sfinxul şi ne vom ocupa de multe istorioare şi legende, dar totodată vom analiza mai îndeaproape şi cercetările „secrete“ care au fost făcute de-a lungul deceniilor pe platoul Giseh.

Urmaţi-ne...

CAPITOLUL 2

Sfinxul - Poarta către o lume subterană secretă

Coridorul lui Gantenbrink

Încă din deceniile Trecute au lost întreprinse tot mai multe cercetări ştiinţifice pentru a descoperi alte încăperi din pirarridă.

Avem în vedere în acest context cercetările întreprinse de inginerul german Rudolf Gantenbrink. La începutul anilor '90 el a examinat cu ajutorul mînirobotului *Upuaut* coridorul de sud al camerei reginei şi a făcut o descoperire senzaţională. Coridorul de sud se termină după circa şaizeci şi cinci de metri, fiind blocat de o piatră. După o astfel de descoperire s-a făcut iniţial linişte...

Un exemplu din care reiese cum descoperirile foarte noi pot deveni un „pericol“ pentru istoriografia prezentă, este continuarea cercetărilor asupra coridorului Gantenbrink reluate în anul 2002. Pentru faptul că opinia publică mondială a fost nevoită să aştepte ani de-a rândul până când să urmeze o nouă cercetare ar trebui mulţumit Institutului Arheologic German, secretarului general al Administraţiei Egiptene de Antichităţi abilitat pentru platoul Giseh, dr. Zahi Hawass şi încă altor câţiva domni.

Când, după mai mult de opt ani a trebuit să fie dezvăluită enigma pietrei de blocare, această cercetare a fost exploatată prin mass-media, obţinându-se câştiguri de milioane. Opiniei publice i s-a promis o transmisie live de la faţa locului, pentru momentul în care se va pătrunde dincolo de piatră. În realitate nu a avut loc o astfel de transmisie live, căci înainte unii trebuiau să se asigure că din spatele acestei pietre nu va ieşi la iveală ceva ce lumea nu are voie să afle.„Întâmplător“ în perioada cercetărilor care s-a întins pe durata a câtorva săptămâni, Stefan a avut o legătură directă cu unul din arheologii egipteni din echipa de cercetare, de la care a primit informaţiile necesare. Acest întreg spectacol - deschiderea „uşii“ - care a fost difuzat în septembrie 2002 „live“ în mai mult de o sută de ţări - a reprezentat o lovitură în faţă pentru toţi oamenii de ştiinţă şi cercetători! Se ştia încă dinaintea transmisiei „live“ că în spatele „uşii“ se află doar un spaţiu gol de mici

dimensiuni, care era blocat de o altă piatra. Abia când s-a ştiut cu exactitate acest lucru a fost dat acordul unei transmisii publice.

Cercetările din anii 1960

În anul 1968, pe platoul Giseh a avut loc un experiment efectuat sub conducerea deținătorului premiului Nobel pentru fizică, dr. Luis Alvarez, de la Universitatea Berkeley. Pentru acesta au fost folosite instrumente pentru „iluminarea" structurilor fixe. Prin această tehnica Alvarez şi echipa sa au încercat să descopere camere ascunse din piramida lui Chefren. Rezultatele au dezamăgit, şi pentru oamenii de știință participanți, multe întrebări au rămas fără răspuns. În acest context, reporterul John Turnstall, de la cotidianul londonez „Times Saturday Review" a publicat în numărul din 26.07.1969 o relatare foarte interesantă:

«Oamenii de ştiință care au încercat să străpungă piramida iui Chefren din Giza cu ajutorul razelor Röntgen (mai precis cu raze cosmice) sunt uluiți de influențele misterioase care au bulversat indicatoarele şi iconoscoapele aparatelor lor electronice într-o manieră necunoscută până atunci. Sperând să dea de camerele secrete care se, presupune că s-ar afla în masa de şase milioane de tone a piramidei, ei au înregistrat pe bandă magnetică timp de mai bine de un an, douăzeci şi patru de ore zilnic, mostre de radiații cosmice, care pătrund până în interiorul piramidei.

Ideea de bază este. că radiațiile cosmice ating piramidele uniform din toate direcțiile. Dacă piramida este masivă şi nu are cavități interioare, radiațiile ar trebui să apară desenate ca un model uniform pe un aparat detector din camera de bază a piramidei.

Dacă totuşi există cavități, în aceste locuri ar trebui să pătrundă prin piramidă mai multe radiații decât în părțile masive; din înregistrările făcute pe banda magnetică ar fi trebuit să reiasă clar poziția exactă a cavităților. S-a cheltuit mai mult de un milion de dolari şi au fost irosite mii de ore de muncă în acest scop... [..]*Dr. Anu-El Coneid de la Universitatea Ain-Shams din Cairo, responsabil cu instalațiile de măsurare folosite în piramide[...] vorbeşte despre greutățile întâmpinate de acest proiect.*

„Ceea ce se petrece aici contrazice toate legile naturii cunoscuteö, declara el. A luat una din casetele magnetice. A prelucrat banda prin computer, imprimând pe hârtie modelul radiaţiei cosmice. Apoi a scos înregistrările magnetice din ziua următoare şi le-a trecut din nou prin IBM 1130. Cele două modele imprimate erau total diferite. „Din punct de vedere ştiinţific acest lucru este imposibil", mi-a explicat el. [...] *Fie ne-am rătăcit până acum în construcţia geometrică a piramidelor, şi asta ne-a dat peste cap măsurătorile, fie avem de-a face cu o enigma, pentru care nu există decât o explicaţie simplă, numiţi-o cum vreţi: forţe oculte, blestemul faraonilor, vrăjitorie sau magie. Există acolo în piramide o forţă care se opune legilor ştiinţelor naturale aplicate.»*

Luis Alvarez a afirmat ceva mai târziu că jurnalistul Jolm Tumstall ar fi inventat această poveste. Prin urmare nu ştim cât de reală este.

Această cercetare, indiferent cum ne place să o considerăm, a fost în orice caz punctul de pornire într-o nouă epocă de cercetare a Platoului Giseh şi a altor regiuni cu morminte din Egipt, aducând realizări tehnice cu totul noi. Ne punem întrebarea dacă nu s-a vorbit în acest caz intenţionat de „fenomene oculteö, „magieö şi „vrăjitorieö, cu scopul de a distrage atenţia de la cavităţile şi sistemele de coridoare care au fost găsite. Iar acest lucru e valabil şi pentru Marea Piramidă! Astfel, ezoterismul devine din păcate un alibi şi întrebările curioase ale opiniei publice pot fi evitate. Imaginaţi-vă cum ar fi fost ca prin aceste cercetări să se fi descoperit ceva şi să se fi şi recunoscut acest lucru. Ar fi fost bineînţeles foarte greu să ţii ascunse rezultatele pentru marea masă a oamenilor interesaţi. Şi atunci oamenii sunt duşi de nas şi li se distrage atenţia, căci altfel lucrurile ar ieşi repede la iveală.

În timpul muncii noastre de cercetare ne-am pus adeseori întrebarea dacă este posibil să faci o radioscopie Rontgen cu ajutorul aparatelor tehnice asupra unor construcţii aşa de uriaşe precum piramidele. Diferite organizaţii pe care le vom numi în acest capitol şi care se ocupă special de ascunderea adevărului, au forţa financiară de a procura toate mijloacele tehnice necesare pentru a iniţia cercetările corespunzătoare.

Stanford Research Institute (SRI)

Una din organizaţiile care şi-a făcut simţită prezenţa tot mai des în ultimele decenii în Egipt, căutând camere secrete şi fenomene stranii.

este „Stanford Research Institute" (SRI). De la începutul anilor 1970 SRI este considerată una din firmele de frunte pentru *Remote Sensing* - observare sau supraveghere din spațiu, de cele mai multe ori cu ajutorul unui avion de recunoaştere sau prin satelit. A fost înființată în anul 1946 sub numele de *Stanford Research institute* ca o ramură a Universității Stanford. Între clienții săi s-au numărat foarte curând CIA şi alte servicii militare americane. Din cauza unor astfel de colaborări, Universitatea Stanford s-a văzut nevoită în anul 1970 să se separe de SRI şi să lase această organizație să devină, independentă", ceea ce a condus la crearea în 1977 a organizației *SRI International.*

În această perioadă, din ordinul CIA, SRI a declanşat proiectul *Remote Viewing* (percepție la distanță). *„Remote Viewing"* este în esență tot un fel de *„Remote Sensing",* realizată însă fără ajutorul aparatelor tehnice - o observare sau pătrundere în sfera unui obiect de la distanță, fără aparate, numai prin forța spiritului. Avantajul acestei metode era reprezentat de vastitatea nelimitată a tehnicii mentale, nemaifiind nevoie de transportarea aparaturii. Pe de altă parte, rezultatele cercetării *Remote Viewing* aveau un grad mai mare de subiectivitate sau puteau fi chiar speculative, însă chiar şi aşa, ele s-au dovedit a fi foarte interesante. Astfel că SRI căuta oameni cu însuşiri paranormale în vederea folosirii acstei metode. Ceva mai târziu au fost create chiar şi programe speciale de pregătire care aveau rolul de a facilita agenților PSI înzestrați cu calități paranormale, învățarea observării la distanță.

Inițial metoda *Remote Viewing* a fost folosită doar pentru scopurile serviciilor militare sau de informații. Din rândurile SRI a ieşit în evidență Ingo Swann, considerat astăzi printre cei mai cunoscuți practicanți ai metodei *Remote Viewing.* Şi Uri Geller a cooperat cu SRI.

Ambele metode, *Remote Viewing* (prin forța spiritului) şi *Remote Sensing* (cu ajutorul aparatelor tehnice) au fost paralel dezvoltate de diverse compartimente ale SRI. Chiar şi în cercetările care au urmat asupra platoului Giseh au fost utilizate ambele metode.

Profesorul James J. Hurtak, de care ne vom ocupa îndeaproape imediat, a lucrat cu aceste metode şi a făcut descoperiri senzaționale! Mai întâi să analizăm metoda *Remote Sensing* şi în acest context...

Sfinxul

Cercetări extrem de interesante şi descoperiri pe măsură au fost făcute şi în legătură cu Sfinxul. Monumentul care înfățişează făptura

mixtă are încă din timpuri străvechi o importanţă deosebită, aflându-se în legătură cu piramidele de la Giseh. Ca şi în cazul celor trei piramide s-au născut şi aici istorii, legende şi teorii uneori îndrăznețe, privind semnificaţia acestuia, scopul şi momentul construirii lui. Egiptologii împărtăşesc astăzi opinia că Sfinxul ar fi fost construit din ordinul faraonului Chefren. Dovada în acest sens ar fi o sculptură, o operă de mare valoare artistică din diorit, aflată astăzi în Muzeul Egiptean de pe Tahire Square din Cairo.

Se spune că faţa Sfinxului ar imita trăsăturile fanionului Chefren, ar fi o copie a lui. Pe această temă, în aprilie 1991 a apărut un articol în „National Geographic“, o revistă foarte bine văzută în Statele Unite, iar un an mai târziu, şi în Anglia în „Cambridge Archeologjcal Journal“. Autorul nu era nimeni altul decât Mark Lehner de la Institutul de Cercetare a Orientului din cadrul Universităţii Chicago. Lehner a vrut să aducă dovada definitivă că faţa Sfinxului îl reprezintă pe faraonul Chefren. Pe baza datelor fotogrametrice şi graficii computerizate, Lehner a realizat o simulare pe computer:

«Zahi Hawass, secretar general ai Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi, m-a invitat în anul 1978 să particip la săpăturile efectuate în apropierea Sfinxului. În timpul celor patru ani care au urmat am condus un pviect de cartografiere a Sfinxului. Cu ajutorul procedurilor fotogrametrice, am realizat imagini din faţă şi din profil. Pe ecranul computerului a fost creat mai întâi un model liniar; imaginile au fost transformate în 2,6 milioane puncte care formează o suprafaţă, pentru a acoperi cu piele „scheletul". Am reconstruit imaginile Sfinxului, aşa cum se pare că arăta el acum mii de ani. Pentru a reconstrui faţa am probat pe modelul nostru diferite imagini care se potriveau, aparţinând altor sfincşi şi altor faraoni. Cu imaginea lui Chefren, Sfinxul s-a trezit la viaţă...»

Această relatare sună logic şi plauzibil, şi în plus, Mark Lehner este un om de ştiinţă unanim apreciat şi recunoscut. Totuşi s-a dovedit mai târziu, că toată povestea avea o mică problemă. Aşa cum s-a spus, Lehner, în procesul de reconstruire a figurii, nu făcuse nimic altceva decât să creeze, cu ajutorul tehnicii computerului o reţea liniară tridimensională, peste care a suprapus apoi faţa lui Chefren. Acest lucru reiese de altfel şi din eticheta aflată sub o copie a statuii din diorit aflată la „National Geographic“: *„Această faţă a folosit-o autorul* (Lehner)*pentru reconstruirea Sfinxului“.*

Din cercetările sale a reieşit totuşi un aspect important şi care poate fi ilustrat, susţinut chiar de Lehner însuşi. Capul Sfinxului este prea mic în comparaţie cu restul corpului. Această neconcordanţă nu apare la alţi sfincşi din Egipt; în cazul acestora proporţiile între cap şi corp sînt armonioase. O greşeală artistică este cu siguranţă exclusă în cazul Sfinxului de la Giseh. Ceea ce nu face decât să întărească părerea, între timp general răspândită, a mai multor cercetători, că, în decursul anilor, capul a fost o dată sau poate de mai multe ori modificat de unul sau de diferiţi conducători.

Constatăm din nou că nimic nu a fost demonstrat. O statuie găsită într-unul din temple, cu siguranţă poate să furnizeze unele informaţii despre faptul că persoana înfăţişată ar fi conducătorul care a dat ordin să se construiască templul. Dar la fel de bine statuia poate să fi ajuns în acel loc într-o epocă mult mai târzie.

Dovedeşte asta faptul că Chefren a dat ordinul de construire a celei de-a doua piramide ori a Sfinxului? Nu! Nici în această piramidă nu au fost găsite indicii scrise - cu atât mai puţin mumia lui Chefien. Datele deja amintite, precum şi faptul că Sfinxul se află la poalele celei de-a doua piramide nu sunt suficiente şi nu au valoare de dovadă, pentru a-l considera pe Chefren drept autor.

Un alt punct de discuţie, tot mai frecvent, este stela de granit care se află între labele din faţă ale Sfinxului. Ea a fost construită în onoarea lui Thutmosis al IV-lea (1401-1391 î.Hr.). Egiptologii văd în ea o dovadă a faptului că cel care a dat ordin să fie construit Sfinxul este Chefren, iar acesta provine din timpul dinastiei a patra. Aici este vorba de o singură silabă de pe stela de granit, considerată drept dovadă.

De pe stelă aflăm următorul episod: într-o bună zi, Thutmosis se afla la vânătoare în afara Memphis-ului şi a ajuns din greşeală pe *„calea sfântă a zeilor“,* care ducea de la Heliopolis la Giseh. El a

Ftg. 12: Disproporţia dintre cap şi trunchi arată că asupra capului s-a intervenit de mai multe ori încă de acum mii de ani.

obosit şi s-a aşezat în umbra Sfinxului, într-un loc care se numea, conform spuselor sale, *„minunatul loc al timpului dintâi“*. Când a adormit, în vis i-a apărut Sfinxul care i-a spus: *„Eu sunt străbunul Tău Hor-em Achet, creat de Re-Aten.“* El i-a promis lui Thutmosis tronul regal şi o domnie lungă şi fericită, cu condiția să îl elibereze din nisipul de deşert care îl acoperea aproape până la cap. Istoria s-a petrecut chiar aşa. Thutmosis a urmat „indicația“, l-a eliberat pe Sfinx din nisip şi s-a urcat pe tron.

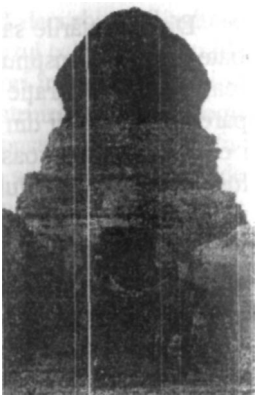

Fig. 13: Sfinxul de la Giseh; intre labels lui din față se află sttela lui Thutmosis şi noi.

Inscripția de pe stelă conține în rândul al treisprezecelea silaba *Chef şi* cam aceasta ar fi dovada că Sfinxul a fost construit din ordinul lui Chefren.

În anul 1817 stela a fost dezgropată de aventurierul Gian Battista Caviglia. La acel moment rândul al treisprezecelea se afla într-o stare foarte deteriorată. Astăzi el nu mai există. Filologul britanic Thomas Young, unul din primii experți în descifrarea hieroglifelor egiptene vechi, a avut posibilitatea, la scurtă vreme după descoperirea stelei, să cerceteze o reproducere a inscripției. Young a tradus rândul treisprezece după cum urmează: *„...pe care le aducem pentru el: boi... şi legume foarte proaspete; şi noi îl vom slăvi pe Wenofer... Chef... Statuia făcută pentru Atum-Hor-em Achet...“*

Întocmai ca mulți alți cercetători, Thomas Young a presupus că *Chef* înseamnă Chefren şi a adăugat silaba *Re* în paranteză, pentru a face cunoscut că a umplut un gol existent (Chef[Re]). În anul 1905, egiptologul american James Henry Breasted (1865-!: 935) a cercetat reproducerea şi a constatat că traducerea era deficitară:

> *„Simpla numire a regelui Chefren a fost înțeleasă ca un indiciu că Sfinxul ar fi opera acestuia - o conluzie care nu este convingătoare. Facsimilul lui Young nu indică urmele vreunui cartuş...“*

În toate inscripțiile dinastiilor egiptene - pe toată durata epocii faraonilor - numele faraonilor erau întotdeauna prevăzute cu o margine ovală, numită *cartuş* (vezi fig. 6). Este exclus ca numele unui

rege atât de importam: şi de puternic să fie scris în stela de granit fără să aibă un cartuş. Şi chiar dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar însemna că greşeala nu ar fi sărit nimănui în ochi după ce stela a fost inaugurată şi expusă — ceea ce este cu siguranţă exclus. Dacă ar fi fost observată, greşeala ar fi fost imediat corectată. Prin urmare, nu este vorba de numele faraonului.

Chiar dacă am recunoaşte silaba *Chef ca* venind de la Chefren, tot nu ar fi o dovadă suficientă că acesta a dat ordin să fie construit Sfinxul. Totul pare ciudat, nu-i aşa?

De altfel după el, alţi câţiva faraoni, ca de pildă Ramses al II-lea sau Thutmosis al IV-lea, ca să numim numai doi dintre aceştia, au dat ordin de restaurare a Sfinxului. De stela lui Thutmosis s-au ocupat şi alţi egiptologi renumiţi, ca de exemplu Gaston Maspero, fostul conducător al Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi din cadrul Muzeului Egiptean din Cairo. Maspero era totodată şi un filolog cunoscut al epocii sale. În anul 1900 el scria:

> *„Stela Sfinxului are în rândul al treisprezecelea* (numele) *Chefren, în mijlocul unui spaţiu liber(...). Este după părerea mea o indicaţie a* (despre dezgroparea şi restaurarea) *Sfinxului, petrecută sub acest conducător şi, prin urmare, o dovadă mai mult sau mai puţin sigură, că Sfinxul stătuse în timpul predecesorilor săi îngropat în nisip..."*

Mulţi dinire egiptologii contemporani persistă ca şi până acum în susţinerea tezei că autorul Sfinxului este Chefren. Noi nu mai înţelegem asta. Poate ei?

Chiar cineva din propriile lor rânduri s-a exprimat precis pe această temă. Este vorba de cunoscutul egiptolog Selim Hassan, care a cercetat Sfinxul în anul 1947:

> *„Făcând abstracţie de rândul incomplet de pe stela de granit a lui Thutmosis al IV-lea, care nu demonstrează nimic, nu există nici măcar o singură inscripţie care să îl pună pe Chefren în legătură cu Sfinxul. Şi chiar dacă nu efoarte logic, trebuie să acceptăm această dovadă ca indiciu, până când, într-o zi, o descoperire fericită va dezvălui lumii condiţiile în care a fost construit acest monument..."*

Apa şi geologii - Cât de vechi este într-adevăr Sfinxul?

În decursul anilor trecuți au fost întreprinse multe cercetări interesante în jurul Sfinxului, pentru a clarifica definitiv momentul în care a fost construit el. Ne vom ocupa mai îndeaproape de una dintre aceste cercetări.

Punctul de pornire pentru cercetare l-au constituit eforturile neobosite ale scriitorului şi omului de ştiință american John Anthony West, pe care l-am întâlnit în anii trecuți de mai multe ori în Cairo. West se numără printre acei cercetători şi oameni de ştiință care consideră că începutul perioadei egiptene de maximă înflorire şi începutul construcției piramidelor şi a Sfinxului se plasează într-o civilizație anterioară dinastiilor. El încearcă să demonstreze că înaintea celor treizeci de dinastii cunoscute în Egipt nu au trăit oamenii epocii de piatră, ci a existat o civilizație foarte dezvoltată, cu oameni ce posedau cunoştințe tehnice evoluate.

John A. West a studiat scrierile complexe ale apreciatului matematician francez şi cercetător de simboluri R.A. Schwaller de Lubicz. Acesta a devenit cunoscut prin lucrările sale despre templul din Luxor. în opera „Le Temple dans 1' homme“ din anul 1961, el vorbeşte despre concluziile la care ar trebui să ajungă arheologia dacă ține seama de anumite condiții climaterice şi de inundațiile la care a fost supus Egiptul acum 12000 de ani.

> *„Înainte de marile inundații care au lovit Egiptul, se pare că a existat o cultură superioară, ceea ce ne conduce către presupunerea că Sfinxul, creat din piatra părții de vest a platoului Giseh, exista încă din acea perioadă, acel Sfinx, al cărui corp de leu, cu excepția capului, poartă semnele indiscutabile ale eroziunii apei.“*

Dacă se confirmă într-adevăr urmele de eroziune, atunci întreaga cronologie va fi dată peste cap. Cărțile de istorie vor fi scrise din nou. În derularea ulterioară a cercetărilor sale, West a ajuns la concluzia că urmele eroziunii nu sunt cauzate de inundațiile Nilului:

> *„Problema este că Sfinxul este erodat puternic până în regiunea gâtului. Ceea ce înseamnă că apele de pe valea Nilului ar fi avut o înălțime de cel puțin optsprezece metri. Inundații de aşa*

natură sunt însă greii de imaginat. în afară de aceasta ar fi trebuit să fie erodate şi blocurile de piatră calcaroasă ale templului morţilor, aflat la capătul drumului care duce la Sfinx, şi asta ar fi însemnat inundaţii care să fi atins baza piramidelor — adică inundaţii de peste treizeci de metri.., "

West nu a renunţat, şi în anul 1989 i s-a adresat profesorului Robert Schoch de la Universitatea din Boston. Profesorul Schoch este un renumit geolog, stratigraf, paleontolog şi specialist în domeniul eroziunii rocilor mai puţin dure. În opinia lui John A. West aceasta reprezenta şansa de a clarifica definitiv problema prin aducerea unor dovezi ştiinţifice venite din partea unui expert obiectiv şi general recunoscut. Specialistul în ştiinţele naturii, Profesor Schoch s-a arătat la început sceptic vizavi de teza că ar fi existat o cultură superioară predinastică, dar a pornit cercetarea într-o manieră obiectivă. Cu acest scop, în anul 1990 Schoch a vizitat pentru prima dată platoul Giseh. Atunci nu a avut autorizaţie de acces direct şi de cercetare amănunţită. Totuşi, de pe platforma Sfinxului, a putut să îşi facă o primă imagine desprs tipul de eroziune a monumentului. Încă de la această primă vizită a ajuns la un rezultat provizoriu, şi anume că urmele de eroziune nu provin de la inundaţii, ci de la precipitaţii atmosferice manifestate pe o lungă peroadă de timp. Şi pentru John A. West lucrurile erau acum clare:

„Sfinxul a fost erodat de aversele de ploaie şi nu de revărsările Nilului (...), eroziunile cauzate de precipitaţii au rezolvat dintr-o dată problema. Izvoarele pe care le-am folosit vorbeau de inundaţii concomitent cu lungi perioade de ploaie, dar nefiind expert nu mi-a trecut prin minte că aversele de ploaie şi nu inundaţiile periodice au fost adevărata cauză a eroziunii..."

La prima sa vizită din anul 1990, profesorului Schoch nu i-a fost permis accesul direct in arealul închis al Sfinxului, ceea ce nu reprezintă ceva nou pe platoul Giseh. Totuşi, ceva mai târziu, cu sprijinul decanului Universităţii din Boston, el a obţinut de la Administraţia Egipteană pentru Antichităţi permisiunea de a efectua o cercetare geologică mai amănunţită a Sfinxului. În perioada imediat următoare, John A. West a strâns şi o echipă de oameni de ştiinţă, între care, se afla, pe lângă West şi Schoch şi geoftzicianul dr. Thomas L. Dobecki. Echipa era susţinută de un arhitect, un fotograf, alţi doi geologi, un oceanograf şi un realizator de filme. Dobecki a efectuat o serie de teste seismologice

în împrejurimile Sfinxului şi a găsit indicii privind existenţa unor cavităţi în piatra aflată între labele din faţă ale Sfinxului şi pe lateral. Conform cercetărilor sale, dimensiunile unei astfel de cavităţi ar fi de aproximativ nouă pe doisprezece metri, la o adâncime mai mică de cinci metri. Având în vedere forma dreptunghiulară regulaiă, Dobecki a presupus că această cavitate nu s-a format în mod natural, ci a fost creată de oameni.

Şi mai interesante au fost rezultatele profesorului Schoch. Sfinxul, puternic erodat, cu tot cu cavitatea mormântului a fost făcut din ace laşi corp de piatră ca şi mai puţin importantele morminte erodate doar de vânt din „Vechiul Imperiu“ din sud (care provin din timpul lui Cheops). Pentru Schoch a fost de neimaginat plasarea acestor construcţii în aceeaşi epocă. El consideră că eroziunea Sfinxului a fost cauzată clar de apă, iar alţii consideră drept cauză erozivă doar nisipul. După cum se ştie, această teză ştiinţifică nu este nefondată, întrucât impozantul Sfinx a fost în decursul mileniilor de nenumărate ori învăluit de nisip până la cap. Picuratul nisipului - ca şi în cazul apei care curge - ar fi cauzat crestăturile verticale.

Bineînţeles că au existat şi probleme, în acest caz cu Dr. Zahi Hawass. Echipa de cercetători americani obţinuse autorizaţia necesară de la Dr. Ibrahim Bakr, preşedintele din acea vreme a Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi. Zahi Hawass, pe atunci director pentru Platoul Giseb s-a simţit ignorat de Dr. Bakr şi i-a acuzat pe cercetători de faptul că nu se comportă ştiinţific:

> *„Am constatat că munca lor constă în instalarea de endoscoape în interiorul Sfinxului şi fdmarea tuturor fazelor cercetării în goana după efecte ieftine şi nu într-o manieră obiectiv-ştiinţifică. De aceea am dat ordin de oprire a lucrărilor acestui grup diletant şi am întocmit un raport, pe care l-am înaintat Comisiei permanente, aceasta sistând toate activităţile acestui grup...“*

Conform spuselor oamenilor de ştiinţă, explicaţia dată de Hawass comisiei a fost mai degrabă un enunţ elegant. Dar sigur este că el i-a alungat pur şi simplu pe oamenii de ştiinţă americani.

În această fază a cercetărilor, geologii obţinuseră însă deja toate datele necesare. După câteva luni, chiar şi profesorul Schoch, care la început se arătase destul de sceptic, a fost de acord să prezinte dovezile opiniei publice. Cercetările sale geologice au dus la concluzia –

după o estimare extrem de atentă - că Sfinxul (şi templele din apropierea acestuia) ar fi fost creat, cel mai târziu, în perioada 7000-5000 Î.Hr.

Ne găsim din nou între cele două tabere deja amintite care rivalizau în Cairo. Egiptologii împărtăşesc până în ziua de azi opinia că în această perioadă (7000-5000 î.Hr.) Egiptul a fost locuit de oameni ai „epocii de piatră", care nu ar fi putut ridica un astfel de monument. Pentru cealaltă grupare astfel de datări constituie dovezi în sprijinul teoriilor lor emise de multă vreme, privind existența unei civilizații superioare timpurii.

Pe cât de controversate sunt cele două grupuri, pe atât de repede s-a renunțat la discuția dusă în parte public despre rezultatele cercetărilor întreprinse de echipa de oameni de ştiință americani. *„Este ridicol"* spunea Peter Lecovara, curatorul locțiitor al departamentul egiptean din cadrul „Museum of Fine Arts" din Boston:

> *„Mii de oameni de ştiință s-au ocupat secole de-a rândul de această problemă şi cronologia este, în linii mari, clarificată. Nu ne mai aşteaptă mari surprize..."*

Şi alți experți din tabăra egiptologilor tradiționaliști s-au exprimat într-o manieră asemănătoare în fața opiniei publice. Deja amintitul Zahi Hawass, care de la început a avut o atitudine ostilă cercetărilor, s-a exprimat în acelaşi mod disprețuitor:

> *„Himere americane! West este un diletant! Toate acestea sunt lipsite de orice bază ştiințifică! Noi avem monumente mai vechi în imediata apropiere. Cu siguranță ele nu au fost construite de oameni care au venit de pe alte stele sau de pe Atlantida. Toate acestea sunt lipsite de sens şi nu vom permite ca monumentele noastre să fie exploatate pentru îmbogățirea personală. Sfinxul este sufletul Egiptului."*

Reacția egiptologilor nu a reprezentat o surpriză pentru John A. West. În decursul anilor, în cadrul activității de cercetare desfăşurată în Cairo, a avut adeseori de luptat cu piedicile şi opoziția reprezentanților tradiționaliști ai egiptologiei şi a avut multe experiențe neplăcute. După aceste cercetări el s-a bucurat de sprijinul unor oameni de ştiință renumiți, ceea ce se pare că nu a fost pe placul unor domni de la Cairo.

De la mijlocul anilor 1990, administrația egipteană pentru antichități nu a mai permis continuarea cercetărilor geologice în regiunile din jurul Sfinxului în ciuda tuturor solicitărilor oamenilor de ştiință

occidentali. Acest lucru este o contradicție în sine, căci având în vedere rezultatele cercetătorilor americani, s-ar fi impus cu siguranță și alte analize, cel puțin pentru teza privind vârsta Sfinxului.

În anii 1930, cunoscutul egiptolog George Reisner a efectuat săpături pe valea templului lui Mykerinos, care se află la doar câteva sute de metri sud de Sfinx. Câteva părți din ruinele templului prezentau urme clare de erodare cauzale de revărsarea apelor în urma furtunilor violente și a averselor de ploaie. Un zid din cărămidă nearsă în capătul de vest al templului fusese luat cu totul de ape în urma ploilor. Ceea ce subliniază odată în plus posibilitatea ca nu numai Sfinxul, ci probabil că părți întregi din templele de pe: platou ar putea proveni dintr-o perioadă mult mai veche. O altă variantă ar fi aceea că și în timpuri mai recente perioadele de ploi puternice au condus la astfel de anomalii. De la această idee pornește geologii Colin Reeder, care acceptă totodată și o datare a Sfinxului mai timpurie. El ajunge la concluzia că partea vestică a Sfinxului prezintă urme clare de eroziune cauzată de căderea puternică de ploi - nisipul nereprezentând pentru el, așa cum de altfel nu reprezentase nici pentru Schoch, o explicație.

Trebuie să reținem că eroziunea s-a produs pe platoul Giseh de la vest la est Sfinxul se află pe un nivel mai jos; decât piramidele. Colin Reeder nu crede că platoul ar fi fost modificat prin mutarea de piatră pentru construcția piramidelor, Sfinxul rămânând singurul monument pe straturile în care s-a săpat. El consideră mai probabil faptul câ Sfinxul a fost sculptat într-o stâncă monolitica aflată mai la suprafață.

Dacă pornim de la ideea existenței unor perioade de ploaie puternică, atunci înseamnă că apa ar fi curs cu mare viteză pe platoul înclinat, îndreptându-se către Sfinx și revărsîndu-se acolo. Ceea ce este cu siguranță posibil dacă nu există nici o piedică în calea maselor de apă. Numai că în cazul de față se știe de existenți unei cariere de piatră, la nord de Sfinx, atribuită faraonului Cheops Aici ar fi problema, este de părere Reeder. Această carieră de piatră a influențat total cursul apelor pe platou, astfel încât din această perioadă nu a mai putut fi constată nici un fel de eroziune asupra Sfinxului. Dacă monumentul cu corp de leu ar fi fost creat abia în timpul domniei lui Chefren, adică după Cheops, așa cum susțin mulți egiptologi, înseamnă că el nu ar fi trebuit să mai prezinte nici un fel de urme de eroziune. **Ceea ce ne duce către o singură concluzie, și anunțe aceea că Sfinxul provine dintr-o perioadă cu mult anterioară celei de-a patra dinastii, întrucât prezintă urme de eroziune tipice pentru o astfel de epocă.**

Acoperământul de cap şi barba....

Un alt punct de vedere interesant aparţine egiptologului german Dr. Rainer Stadelmann. Nici el nu este de părere că Sfinxul ardata din epoca lui Chefren. El face referire la acoperământul de cap întotdeauna plisat al Sfinxului, Un astfel de acoperământ era o „modă" în vremurile timpurii, dar nu în epoca lui Chefren - pe vremea acestuia acoperămintele de cap nu erau plisate.

Un alt fapt interesant şi extrem de controversat este barba Sfinxului. Asemenea multor cercetători şi oameni de ştiinţa, nici egiptologul german nu crede că Sfinxul ar fi purtat iniţial o barbă, însemn al puterii. Această concluzie logică reiese pur şi simplu din faptul că bărbia acestuia este netedă. Nu există urme în piatră privind adăugarea unei bărbi. Există descoperiri privind sfincşi cu barbă, dar ele nu se potrivesc epocii celei de-a patra dinastii, căci barba este împletită, spre exemplu, barba de la renumita mască de aur a lui Tutanchamon (a optsprezecea dinastie). Dacă Sfinxul iniţial nu a purtat niciun fel de barbă, acest lucru înseamnă, în opinia dr. Stadelmann, că nu Chefren este autorul acestui monument

În trăsăturile feţei Sfinxului, Stadelmann îl vede mai degrabă pe faraonul Cheops. Această ipoteză ni se pare însă la fel de trasă de păr ca şi teoria lui Chefren, mai ales că şi în cazul singurului obiect într-adevăr bine conservat de la Cheops - figurina din fildeş - nu există un acoperământ de cap, un *Nemes*. Nelămuririle continuă, iar Stadelmann rămâne, cel puţin în privinţa teoriei Cheops, singur pe un drum mult prea lung.

În tot cazul pare foarte probabilă intervenţia după propriul gust a diferiţilor conducători în decursul perioadelor dinastice asupra feţei Sfinxului, în acest sens explicându-se şi capul mult prea mic al acestuia, proporţional cu corpul!

Un alt aspect, pe care noi îl considerăm esenţial, a fost faptul că schimbările s-au produs într-o epocă patriarhală. Au existat conducători ambiţionaţi de motive religioase care au conferit trăsăturilor androgine iniţiale ale Sfinxului o expresie masculină şi le-au modificat conform conceptelor lor politico-religioase. Dar un singur lucru nu

le-a reuşit acestora: să şteargă amintirea că Sfinxul de la Giseh este până la urmă un exemplu „par excellence“ pentru epoca de existenţă a fiinţelor mixte, şi în orice caz, un simbol pentru trăsăturile animalice şi pentru cele de zeitate, care sunt strâns legate de omenire. Sfinxul simbolizează cel mai bine acest proces. Punctul culminant al acestor schimbări de figură a fost constituit de barba de conducător, cvasilipită a Sfinxului. Aceste bărbi de conducător au fost şi în epocile mai târzii un simbol al reprezentărilor diverşilor conducători. Aceste schimbări survin odată cu apariţia religiilor mozaice (Iudaism, Creştinism, Islamism), care au orientare patriarhală, nelăsând femeii nici un loc. Să trecem în revistă faptul că în deceniile care: au urmat, întemeietorii de religii şi profeţii au fost bărbaţi: Moise, Buddha, Iisus, Mohamed şi aşa mai departe.

Sau să aruncăm o privire pe scena politică mondială, care de-a lungul mileniilor s-a aflat în strânsă legătură cu religiile: lumii. Ce binecuvântare că biserica creştină are mila să vorbescă despre femei sfinte, alături de marii conducători şi războinici. Cât de periculoasă apărea clerului femeia şi puterea ei, devine foarte clar atunci când ne amintim câte „vrăjitoare“ au fost ucise de-a lungul secolelor, şi cât de preocupată era biserica pe de o parte să submineze obiceiurile vechi - ştiinţa veche - iar pe de altă parte să o folosească în interes propriu.

E jalnic, când te gândeşti cât au fabricat în sens. ‚masculin“ marile religii de azi. Şi în scrierile mai noi ale Vechiului Testament găsim suficiente indicii referitoare la izvoare mai vechi. *„Mai bine furi o altă istorioară bună, decât să nu ai nici una şi să stai au mâinile goale“*. s-ar putea reproşa autorilor Bibliei. Stefan a prezentat aceste lucruri foarte amănunţit în cartea sa cu două volume „Bănci, pâine şi bombe; - vol 1 şi vol. 2“. Cât de radical este tratamentul aplicat femeii şi vechiului său rol mistic reiese foarte clar chiar şi numai din relatarea ebraică despre Creaţie. Acolo erau chestiile cu paradisul, Adam, Eva, mărul şi şarpele. Eva - femeia şi mama originară - a fost învinovăţită de

Fig. 14 (stânga): Sfinxul de la Hatschepsut (dinastia 18, cea. 1460 î.Hr.) cu o barbă modelată corespunzător epocii de atunci.
Fig. 15 (dreptа): O parte din barba Sfinxului de pe platoul Giseh, care este împletită. Aceasta a fost adăugată ulterior, în Epoca Nouă.

toate lucrurile neplăcute. Adam - ca bărbat - a scăpat foarte bine din povestea asta. Conform acestei viziuni false, poartă Eva - cea care a încercat, păcătoasa - singură vina pentru dezastrul omenirii? Numai faptul că Eva este plasată mai prejos de bărbat - conform versiunii biblice ea fiind creată din coasta lui Adam - arată clar că autorii Bibliei au vrut să îi reducă serios importanța.

Nu auzim nimic despre femeile înțelepte, nimic despre Avalon, *timpul inițial* - epoca zeilor. Cum se mai schimbă vremurile... Acest lucru simbolizează totodată apropierea sfârşitului epocii Kali-Yuga şi schimbarea timpurilor. Schimbarea poate însemna mai multă energie feminină pentru planeta albastră, văzută din nou ca mamă a Pământului.

Făptura cu chip de om şi corp mixt reprezintă prin urmare, din perspectiva noastră, principiul feminin, şi de aceea în cazul ei folosim articolul hotărît feminin „die" (DIE Sfinx), şi nu articolul masculin (DER Sfinx), ea nefiind o reprezentare a faraonului Chefren.

În conchzie, putem spune, că până în ziua de azi nu a fost definitiv dovedit faptul că Sfinxul provine din perioada 7000-5000 î.Hr., fiind mai vechi decât se consideră în mod oficial. Pe de altă parte însă, nici egiptologia tradițională nu a putut demonstra până azi că Sfinxul provine din perioada de domnie a faraonului Chefren şi a luat naştere din ordinul acestuia.

Presupunem că toată povestea misterioasă are legătură cu ceea ce a descoperit echipa în frunte cu profesorul Schoch: una sau mai multe cavități aflate sub Sfinx.

Să privim mai îndeaproape...

Halele din partea estică a Sfinxului

Să mai rămânem încă în apropierea Sfinxului şi să ne lăsăm puțin vrăjiți de magia acestuia, exercitată până în ziua de azi. Privirea ni se îndreaptă uşor spre templul care se găseşte în partea estică. Acesta este numit Templul din vale al faraonului Chefren şi Templul Sfinxului. Şi atribuirea acestui templu faraonului Chefren este pur ipotetică, nefiind dovedită în vreun fel. Există aici un aspect geologic foarte interesant. Atât Sfinxul, cât şi templul Sfinxului aflat în vecinătate prezintă o aşezare a straturilor sedimentare în ordine inversă. Materialul din împrejurime a fost luat şi folosit la construirea templului,

astfel încât straturile superioare au ajuns la baza templului, devenind straturile cele mai de jos. Geologul Colin Reeder ne explică concluziile cercetărilor sale: construirea concomitentă a celor două monumente, însă cu mult mai devreme în timp:

> „ *Un studiu privind distribuția fosilelor în interiorul pietrei calcaroase de la Giseh a demonstrat că piatra folosită în ridicarea Templului Sfinxului a fost extrasă din zona înconjurătoare a Sfinxului. Ceea ce arată că Sfinxul şi Templul Sfinxului au fost probabil construite în acelaşi timp. Având în vedere dovezile geologice ... putem spune că ambele clădiri provin dintr-o perioadă anterioară proiectelor de construcție ale lui Cheops de pe acea suprafață.“*

Mai mult chiar, egiptologul Bassam Shammah este de părere că şi Templul lui Chefren, aflat în vecinătate, în partea sudică, ar proveni dintr-o epocă mult mai timpurie. Conform afirmațiilor lui Shammah, aceste două temple sunt o raritate în tot Egiptul, pentru că nu prezintă nici un fel de inscripții cu hieroglife sau basoreliefuri. Prin urmare, ele ar proveni dintr-o perioadă anterioară dinastiilor, dintr-o epocă dinaintea faraonilor Vechiului Imperiu: *„Ele au fost construite înainte să fie utilizată limba faraonilor dinastici“,* afirmă egiptologul Shammah, întrebându-se de ce faraonii ar fi făcut o asemenea risipă şi ar fi construit două temple aşa de masive fără să lase în urma lor texte, fără să existe în ele dedicații ori prezentări ale faraonilor drept autori. Aşa cum ştim că se întâmpla în dinastiile mai târzii, faraonii țineau foarte mult să-şi lege numele de opera lor. Se obişnuia ca literele inscripțiilor anterioare ori ale numelui regelui să fie şterse şi înlocuite printr-un cartuş propriu. De ce nu au făcut acest lucru faraonii Vechiului Imperiu?

Rămâne nerezolvată şi întrebarea cui sau căror împrejurări a fost închinat templul? Egiptologii i-l atribuie lui Chefren. Pe zidul de nord al templului se află două semne: un simbol *ankh,* care înseamnă *„viață"* şi un simbol *hoeq,* explicat drept *„iubire, iubit".* Pot constitui aceste două semne o explicație privind rostul, scopul şi calitatea de autor a templului? Se presupune că cele două semne ar fi relicve dintr-o perioadă mai târzie, fapt de care este convins şi egiptologul Shammah. El le datează în epoca în care era folosit învelişul de granit, ca protecție, o perioadă mult mai târzie.

În cele din urmă se poate trage o concluzie de aici, dar nu o vom face. Învelişurile din granit au de-a face, după părerea noastră, cu faptul

că monumentele erau adeseori inundate de ape. Învelişul a fost folosit şi pentru a doua şi a treia piramidă şi a fost utilizat şi pentru alte regiuni în care se aflau temple mai vechi. În plus se spune că piramidele erau iniţial înconjurate de ziduri uriaşe şi nu erau decât pe jumătate afectate de ape, ceea ce presupune existenţa unui alt scop al învelişului. Dar despre asta vom vorbi ceva mai târziu.

Un singur aspect dorim să expunem vis-a-vis de ambele temple: după părerea noastră ele au servit doar unor scopuri pur practice şi logistice - cu o probabilitate foarte mare, ele erau hale de încărcare, căci este sigur că direct în faţa acestor hale se afla un port de încărcare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Marea Piramidă şi pentru alte piramide mari şi temple din perioada predinastică (vezi fig. 27).

Cercetări în jurul Sfinxului

La începutul anilor 1970, departamentul tehnic al SRI (Stanford Research Institute) a reputat succese prin dezvoltarea unui „radar cu capacitate de penetrare prin sol„ (ground-penetrating radar), cu care se putea cerceta mai îndeaproape Sfinxul, precum şi sistemul de tunele şi coridoare subterane. Avizul pentru cercetări a fost dat atunci de EAO — *Organizaţia Egipteană pentru Antichităţi.* Noua cucerire tehnică a fost folosită pe Platoul Giseh. Nici CIA şi nici vreun alt serviciu secret nu a însărcinat SRI să facă cercetări în Egipt, ci iniţiatorii acestor acţiuni au fost Edgar Cayce Organisation, A.R.E. *(„Association for Research and Enlightenment")* şi ECF *(„Edgar Cayce Foundation ").* Când auzi numele acestor două organizaţii devine clar că cercetarea are ca obiect *Hala însemnărilor* pomenită de Edgar Cayce.

Edgar Cayce (1877-1945) a fost un renumit medium capabil de a intra în transă totală, „profetul care doarme", iar publicaţiile sale în limba engleză însumează trei sute de volume. El s-a născut într-o fermă din apropiere de Hopkinsville, Kentucky. Pe durata copilăriei, talentele nu i-au fost luate în seamă, fiind considerate fantezii hiperactive. Şi-a impresionat totuşi părinţii prin dezvoltarea unei memorii aproape fotografice. Pe când era copil, în1r-o zi, jucându-se în pădure, a avut o viziune: sarcina sa în viaţă este de a-i ajuta pe ceilalţi.

"nvăţa până când adormea cu nasul în cărţi, era un şcolar bun. Putea vedea aura, câmpul energetic al tuturor corpurilor vii; adeseori vorbea cu prietenii şi rudele moarte.

Autoarea americană Moira Timms scria despre el:

„Mult *mai târziu, când era vânzător de articole de papetărie, era pe cale să îşi piardă vocea din cauza unei paralizii progresive a muşchilor laringieni. Medicii nu au putut găsi cauza problemei, iar hipnoza nu a ajutat decât parţial. Edgar şi-a amintit de capacitatea de învăţare pe care o avusese în copilărie şi a rugat un prieten să îl iniţieze în hipnoză, astfel încât a putut să se cufunde într-o transă provocată de el însuşi. Spre propria sa uimire a ştiut apoi exact ce medicamente să ia şi ce terapie să urmeze - iar în curând s-a vindecat.*

Un grup de medici a auzit de această capacitate neobişnuită şi, la scurt timp, Edgar Cayce punea diagnostice pentru pacienţii acestora. Capacităţile sale în starea de transă s-au dezvoltat atât de mult, încât el putea diagnostica şi prescrie chiar şi în lipsa pacienţilor, fiindu-i suficiente doar numele şi semnătura acestora. Vestea despre arta domnului Cayce s-a răspândit foarte repede şi, după ce New York Times a publicat o istorioară despre el, oameni din toată ţara au început să-i ceară ajutorul "

Totuşi, în ciuda succeselor sale, întotdeauna când a încercat să intre în contact cu medici cunoscuţi, Cayce s-a lovit de refuzuri. De abia în urma unui raport pozitiv întocmit de homeopatul Dr. Wesley Ketchun a cunoscut succesul. În anul 1931 a fost înfiinţată *„Association for Research and Enlightenment"* care a adunat toate rapoartele lui Cayce despre succesele sale în vindecări. În patruzeci de ani Cayce diagnosticase paisprezece mii de oameni, fără a face nici măcar o greşeală Totuşi el punea diagnosticul într-un singur domeniu de boli. Cayce a făcut nenumărate profeţii şi predicţii despre evenimente mondiale, dezvoltarea omenirii şi progresul spiritual al acesteia. El este important nu numai prin viziunile despre schimbarea mileniilor, în care prezicea cataclisme ale Pământului şi mari catastrofe, ci şi prin afirmaţiile sale despre Atlantida şi despre piramidele egiptene. Există peste o mie de prelegeri ale lui Cayce despre Vechiul Egipt.

Americanul a relatat în multe din şedinţele sale de transă despre epoca Atlantidei. Aşa cum vedea el în aceste şedinţe, epoca atlanţilor s-a încheiat odată cu potopul, aproximativ în anul 10000 î.Hr. Câţiva din atlanţi au putut să scape din catastrofă, au ajuns pe valea Nilului şi au întemeiat aici civilizaţia egipteană. O descriere făcută adesea de Cayce în stările sale de transă făcea referiri la Egipt, ca loc de păstrare

a vechilor scrieri secrete. După spusele sale, în jurul anului 10500 Î.Hr. a fost amenajat un mare spațiu subteran care conținea o bibliotecă - *Hala însemnărilor,* unde se găseau date despre atlanți și civilizația acestora:

„Aceasta este poziționată în așa fel, încât, în timp ce soarele se ridică deasupra apei, linia umbrei (sau a luminii) cade între labele din față ale Sfixului (...) între Sfinx și rîu..."

Cayce a prevăzut și momentul redescoperirii: către sfârșitul secolului al XX-lea, când *„vine vremea ".*

„Hala însemnărilor" nu a fost găsită oficial până în ziua de azi, deși a existat destulă agitație pe această temă în deceniile trecute și au fost întreprinse o serie de cercetări în jurul Sfinxului. Oare chiar nu a fost descoperită? Ori din nou opinia publică este dusă de nas? Vom vedea imediat...

Astăzi există, în afară de organizațiile anterior amintite și „Centrul Edgar Cayce" în Statele Unite și în alte douăzeci și cinci de țari. În cadrul A.R.E. și la ECF a lucrat o persoană competentă și activă, și anume, fiul cel mai mare al lui Edgar Cayce, *Hugh Lynn Cayce.* Dar pentru continuarea cercetărilor, ambele organizații, puternice din punct de vedere financiar, aveau nevoie și de o persoană integră care să lucreze acolo.

«Așa a luat naștere planul de găsire și de promovare a unui candidat potrivit. Acesta a fost găsit în persoana lui Mark Lehner, pe atunci student, care din 1971 până în 1973 a locuit în Virginia Beach, în cadrul ECF. În anul 1972, Mark Lehner, împreună cu un grup de tineri de la ECF, sub conducerea lui Thomas Cayce, nepotul lui Edgar Cayce, a întreprins prima sa călătorie în Egipt. La sfârșitul anului 1973 aplecat cu o bursă ECF la Universitatea Americană din Cairo, unde a studiat până în 1976. Și stagiul de practică ce a urmat a fost finanțat tot în sistem de bursă de studiu, de către ECF.

În 1974, când era student la Cairo, Mark Lehner a publicat la editura A.R.E. cartea „ The Egyptian Heritage " („Moștenirea egipteană "), care conține un studiu cuprinzător al afirmațiilor lui Cayce despre Egipt...

Acest testament va fi redescoperit și va avea urmări revoluționare-nu numai pentru istoria din epoca faraonilor, ci pentru tot ceea ce privește dezvoltarea noastră fizică și spirituală, și chiar pentru timpurile care vor veni.»

Scurta retrospectivă şi legătura între A.R.E., ECF şi Mark Lehner lămuresc faptul că nu s-a încetat nici un moment căutarea pe platoul Giseh a halelor şi a camerelor descrise de Cayce în şedinţele sale de transă. Şi nu trebuie să uităm că Mark Lehner se numără în ziua de azi printre egiptologii renumiţi, aflându-se cel puţin oficial, în spatele teoriei mormintelor. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Zahi Hawass, despre care fiecare gândeşte ceea ce vrea. Şi el este un combatant vehement şi agresiv al tuturor teoriilor care contravin tezei sale că piramidele au fost mormintele faraonilor - cel puţin aparent. El susţine că şi-a; fi trimis fiul la fundaţia Edgar Cayce din Statele Unite, pentru a afla mai multe lucruri de acolo.

Lehner şi Hawass s-au cunoscut încă din perioada studiilor la Universitatea din Cairo. Între ei a existat o strânsă cooperare care durează până în ziua de azi, deşi Zahi Hawass, spre deosebire de Mark Lehner nu mai vede atât de multe lucruri pe platoul de la Giseh. Lehner, dimpotrivă, chiar anii trecuţi a condus noi săpături pe platou. În 1974 s-a întreprins prima cercetare de tipul *Remote Sensing* pe platoul de la Giseh, continuată cu intensitate începând cu 1977. În acelaşi an „National Science Foundation“ a sprijinit un proiect comun al Universităţii Ain-Schams din Cairo şi al SRI - reprezentat prin Lambert Dolphin, fostul „Senior Research Scientist“ de la „SRI International“. Cercetătorii au verificat rezistenţa pământului din împrejurimile Sfinxului prin măsurarea structurilor magnetice. Rezultatele au indicat iarăşi câteva inexactităţi, prinse după cum urmează în raportul final către SRI:

„Prin măsurarea rezistenţei în apropierea Sfinxului am putut constata câteva anomalii. Din cauza programului redus ca timp a putut fi întreprins numai un număr limitat de măsurători. Echipa a depistat cinci puncte interesante. În spatele labelor posterioare, la capătul dinspre nord-vest am introdus două şiruri de electrozi, care au trasat câte o linie. Şi ambele linii au indicat o anomalie, produsă probabil de un gang subteran, care se întinde de la nord-vest către sud-est.

O altă anomalie apare în mijlocul părţii sudice, în apropierea unei mici cupole, care a fost adăugată după cât separe, în perioada romană. Această anomalie a fost marcată prin două şiruri care se întretaie. Când electrozii au fost îndepărtaţi cu circa doi metri faţă de şirul trecut, intensitatea anomaliei a scăzut. Asta este tipic pentru un coridor vertical. În faţa labelor anterioare

ale Sfinxului există două anomalii, [...], ceea ce duce către ipoteza existenţei unei cavităţi sau a unui coridor cu o adâncime de până la zece metri. Dacă această cavitate există într-adevăr, atunci ea este probabil umplută cu aluviuni [...]. Anomaliile de rezistenţă găsite de noi în jurul Sfinxului sunt suficiente pentru a ne conduce către concluzii absolut sigure, şi suntem de părere că ar trebui efectuate cercetări detaliate. "

În anul 1977 Zahi Hawass a devenit „Chief Inspector of Antiquities" pentru platoul Giseh şi, automat şl reprezentant direct al Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi. Autorizat prin noua sa poziţie, el i-a acordat lui Mark Lehner şi organizaţiei ECF permisiunea de a cerceta Sfinxul. Şi ce anume căuta Lehner şi ECF, putem să ne imaginăm. Ceea ce înseamnă că şi Zahi Hawass fusese la acea vreme convins de faptul că atât de mult învăluita în legendă *Hală a însemnărilor,* cum o numea Egdar Cayce nu reprezenta doar un hocus pocus. La sfârşitul anului 1977 Lambert Dolphin s-a întâlnit cu reprezentanţi ai ECF şi s-a luat hotărârea ca SRI să întreprindă noi cercetări în Giseh pentru ECF.

Continuarea cercetărilor în 1978

Un an mai târziu, cercetările au fost continuate de SRI. Proiectul purta numele „The Sphinx Explorations Project". Pentru aceasta s-au întâltnit la Cairo Hugh Lynn Cayce şi Zahi Hawass. Toţi sperau la o descoperire deschizătoare de drumuri.

În acsastă perioadă, SRI a lucrat pentru două instituţii: pentru ECF, care-şi concentra cercetările pe Sfinx, şi pentru o altă firmă, „Recovery System International" (RSI), care era interesată de cele două piramide mari**.** Ca de obicei, şi acum s-a ajuns la neconcordanţe între părţi, iar cercetările au fost sistate. Lambert Dolphin făcea un scurt rezumat:

„*În 1978, eu şi colegii mei (de la SRI International, Menlo Park, CA) în calitate de parte componentă a Fundaţiei Edgar Cayce am făcut măsurători de rezistenţă în jurul Sfinxului. Am efectuat sondări ale frecvenţelor seismice înalte pe întreaga platformă (de la Sfinx) şi pe front. În al treilea rând am dat mai multe găuri de circa zece centimetri în locurile unde am constatat anomaliile, montând sonde cu camere TV pentru supraveghere."*

Dintr-un astfel de enunţ s-ar putea trage concluzia că cercetările nu au adus la lumina zilei nimic neobişnuit Ele au confirmat o anomalie

în ceea ce priveşte Sfinxul, totuşi au fost date doar cinci găuri pentru ECF, deşi nu exista vreo limitare privind numărul acestora. Fireşte că a fost permisă doar execuţia acelor găuriri care indicau prin măsurătorile SRI anomalii.

Metoda folosită nu a oferit garanţie de sută la sută, dar ea a furnizat indicii interesante. Andreas von Retyi, în cartea sa „Dosarele secrete ale platoului Giseh“ spunea: *„Sondarea electronică a terenului, radarul şi cercetările acustice au scos la iveală următoarele anomalii:*

O anomalie de aproximativ nouă pe treisprezece metri de-desubtul labei drepte a Sfinxului. Semnalele au indicat o cavitate care începe la cinci metri sub pământ. SRI a făcut o gaură acolo, cu o adâncime depănă la trei metri, ceea ce, având în vedere rezultatele măsurătorilor era lipsit de sens. În partea de sud a Sfinxului, pe flancul stâng al acestuia, în faţa labei posterioare se prezenta o altă anomalie, la aproximativ doi metri jumătate până la trei metri sub pământ. în mod interesant, cercetătorii au dat peste o anomalie asemănătoare şi pe flancul de nord al corpului de leu. Ar putea fi o simplă întâmplare? Ambele rezultate par să aibă legătură între ele, ducând spre ipoteza existenţei unui tunel de-a curmezişul burţii felinei de piatră. în faţa labei drepte se află de asemenea o anomalie, care începe la un metru şi jumătate sub pământ şi se extinde probabil sub monument. Mergând pe linia coloanei vertebrale, de-a lungul corpului, spre spate, la câţiva metri mai încolo apare, la vest de coada leului, încă o anomalie, lată de aproximativ doi metri.“

Granit roşu sub Sfinx - la şaisprezece metri adâncime

O altă descoperire extrem de interesantă a fost făcută în urma săpăturilor efectuate în nord-estul Sfinxului, lucrări întreprinse din 1978 şi de Administraţia pentru Antichităţi. La aceste săpături s-a dat peste o rocă primară. .

Circa doi ani mai târziu, Ministerul egiptean al apelor a efectuat lucrări de găurire la aproximativ cincisprezece până la douăzeci de metri est de acest loc şi a dat, după numai şaisprezece metri de moloz moale, peste rocă dură. Carotiera s-a lovit de granit roşu. Acesta nu

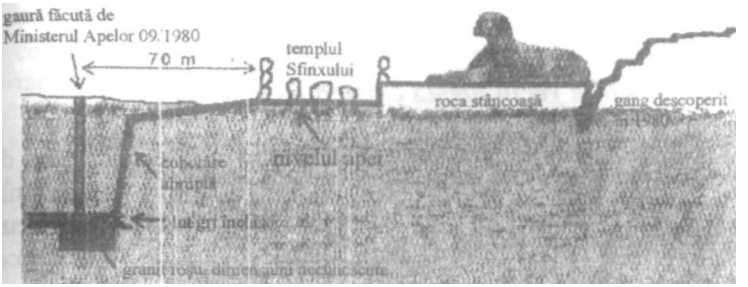

Fig. 16: Platoul Sfinxului din perspectivă laterală. Pe marginea stângă a imaginii se vede gaura de 16 m făcută în 1980, când s-a dat de granit roşu.

apare însă nicăieri pe întregul platou într-un mod natural. Cât de mare şi de groasă este suprafaţa de granit, nu a reieşit din cercetare. Robert Bauval scria despre raportul ECF următoarele:

> *„Aproximativ în aceeaşi perioadă, Zahi Hawass, astăzi secretar general al Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi, a condus lucrări de săpare la cincizeci de metri est de Templul Sfinxului şi la numai 1,80 metri adâncime a dat peste rocă originară. Câteva luni mai târziu, în 1980, specialişti de la Ministerul egiptean al apelor, care verificau stadiul apelor subterane, la numai treizeci de metri depărtare de locul numit anterior, au dat din nou peste o piedică masivă, dură, la cincisprezece metri adâncime. După ce capul maşinii de găurit se desprinsese, carotiera a scos la iveală, spre uimirea tuturor o bucată mare de granit asuan. Descoperirea unui obstacol mai mare din granit, la cincisprezece metri adâncime în apropierea Sfinxului este prin urmare o descoperire incitantă, ca să ne exprimăm moderat.„*

Această descoperire este fără îndoială foarte interesantă şi lasă deschise câteva întrebări. În orice caz, această rocă dură nu este o formaţiune naturală, căci acest granit roşu provine din regiunile de sud ale ţării. Chiar şi întrebarea dacă ar fi vorba aici de resturile unui vechi „Templu“ rămîne fără răspuns. Pe de altă parte, această descoperire vine în sprijinii ipoteza că efectuarea de săpături sub cartierul *Nazle El Samaan,* aflat în vecinătatea directă a Sfinxului, ar scoate la iveală alte dovezi interesante.

Şi fotografiile vechi atestă existența cavităților

În anul 1980 au fost găsite la un Institut din Paris două sute d fotografii de arhivă, tăcute între anii 1925 şi 1936, înfățişând lucrările efectuate la Sfinx. Despre acest lucru nu a fost niciodată publicat vreun raport oficial. În cartea sa „Secretul Atlantidei", *Edgar Evans Cayce* cel mai mic fiu al lui Edgar Caycc, relatează:

> *„Fotografiile arată cum arheologii au îndepărtat foarte-mult din învelişul pietros al Sfinxului, atunci când acesta a fost dezgropat în anii 1920. Arheologii au făcut săpături chiar şi în corp, probabil căutând camere secrete. Două sau trei fotografii par să înfățişeze un fel de cavitate în partea nordică a corpului median, în care se află un om, la un nivel ceva mai jos decât cel al suprafeței pământului. O altă fotografie arată foarte clar o gaură în laba posterioară sudică. Toate aceste forne au fost din nou acoperite cu pietre vechi şi cu ciment modem."*

Acum ne vom dedica altor indicii şi rapoarte foarte concludente - şi anume vechilor relatări despre labirinturile subterane. Şi în această problemă ne vom ciocni de renumitul egiptolog Dr. Selim Hassan.

Cercetări şi descoperiri din anii 1920

Faptul că între Sfinx şi cele două mari Piramide se află un sistem ingenios de camere şi coridoare, nu mai este astăzi un secret pentru nimeni. Chiar dacă diverse grupuri de interese au făcut tot ce au putut de-a lungul deceniilor pentru a-şi ține departe de ochii publicului descoperirile, sau mai bine zis *contra*-descoperirile, acest lucru nu le-a reuşit. Motivul s-ar afla în slăbiciunea omenească, conform căreia banul scuză mijloacele.

La începutul secolului trecut, în cadrul săpăturilor efectuate pe Platoul Giseh s-a descoperit o construcție subpământeană legendară, de douăzeci şi doi de metri lățime şi patru sute cincizeci ds metri lungime, cu mai multe ramificații, care se afla în legătură cu clădirea aflată în exterior.

În cartea „La prophetie symbolique de la grande Pyramide“, cercetătorul german al piramidelor, Klaus-Ulrich Groth a descoperit un raport privind săpăturile, citat de Henry S, Lewis:

„Am descoperit o construcție subpământeană, folosita de vechii egipteni, dinainte de anul 5000 î.Hr. Ea se întinde pe sub drum, şi duce de la cea de-a doua piramidă pună la Sfinx. Permite trecerea pe sub drumul lui Cheops până la cimitind lui Chefren. În această construcție am scos la iveală o serie de cadoare cu o adâncime mai mure de treizeci şi opt de metri şi de mere spațioase, precum şi camere din piatră".

Acest raport a fost publicat abia în ianuarie 1935 de către egiptologul Selim Hassan. El descrie cei cinci ani de lucrări care au urmat descoperirii din 1928. La aceste cercetări a luat parte şi Sir Flinders Petrie (1853-1942). Chiar şi jurnalul londonez „Daily Telegraph“ a relatat după publicarea raportului asupra acestor lucrări. În articolul de ziar se vorbea despre descoperirea a trei zone de platou diferite, care ar conține un oraş subteran, Un „oraş subteran“?

Conducătorul lucrărilor profesorului Selim Hassan era pe atunci Mohamoud Darwish. El nu pomeneşte în raportul său despre vreun *oraş subteran,* dar prezentările sale sunt mult mai concludente:

„Construcția subterană descoperită de curând este din gresie dură şi are o înălțime de 2,40 metri. Pot merge prin ea două sau trei persoane una lângă alta. În centrul construcției subpământene se află un coridor pătrat, cu lungimea laturilor de 2,40 metri care duce în jos, în linie verticală, prin piatra calcaroasă, întocmai ca un puț de mină. El se sfârşeşte cu o cameră spațioasă, în mijlocul căreia se află un alt coridor, care la rândul său dă într-o hală mare cu şapte spații adiacente, şi în unele dintre acestea se află sarcofage mari din bazalt şi granit.“

Coridorul lung de patru sute cincizeci de metri pare a fi „sistemul de ganguri y", redescoperit în 1996 de către inginerul francez Jean Kerisel, un sisiem care se ramifică exact la douăzeci şi cinci de metri în zona nordicii de sub Sfinx şi care se întinde circa şapte sute de metri în direcția Marii Piramide. El însuşi relatează următoarele:

„Marele drum între piramida lui Chefren şi Sfinx este compus din blocuri de piatră enorme şi cuprinde trei bucăți distincte. Partea de mijloc, delimitată de două ziduri din piatră calcaroasă se îndreaptă către cimitir... Zidurile au un fel de acoperiş din fragmente de piatră, ca pe şosea.“

Începând cu anul 1925 arheologul francez Emile Baraize a dez gropat din nou Sfinxul şi a construit un dig de apărare contra altor troieniri de nisip. În timpul lucrărilor a descoperit două intrări în Sfinx Prima se află aproape de începutul cozii (la nord), iar cealaltă pe partea stângă, între labele posterioare şi anterioare, în interiorul corpului Micul orificiu din partea posterioară a corpului duce într-o încăpere înclinată abrupt. Cavitatea se bifurcă în două coridoare, închise astăzi cu gratii şi grilaje de fier. Unul din aceste ganguri duce în sus, celălalt coboară. Intrarea de pe flancul lateral duce de asemenea în ganguri. subterane, dar se termină după câțiva metri. Rostul şi scopul acestor pasaje nu este clarificat până în ziua de azi.

În ceea ce priveşte aceste două aşa-numite *coridoare oarbe* egiptologii de azi împărtăşesc părerea că ele ar fi fost construite pentru a induce în eroare pe vizitatorii nedoriți. Dar se pare că tocmai aceşti egiptologi se află pe un drum greşit, căci aici cu siguranța este vorba de orice altceva decât de o manevră de derutare, ceea ce de altfel ar li şi ilogic. Fie că este vorba de un sistem care servea unui scop foarte precis, aflându-se în legătură cu un mare labirint subteran, fie că aceste cavități de sub Sfinx au fost create mult mai târziu. Cert este că aceste cavități există - dar la ce serveau ele, nu se ştie.

Această incredibilă descoperire a fost la scurt timp dată uitării, întrucât Baraize a acoperit din nou intrările cu pietre şi ciment. Şi-a însemnat însă rezultatele şi a făcut numeroase înregistrări. În anii 1970 au avut loc lucrări de restaurare a Sfinxului. Proiectul a durat zece ani şi încă de la începutul lucrărilor inspectorul Mohammed Abdel Maugud Fayed de la Administrația Egipteană pentru Antichități (EAO) a anunțat descoperirea unui coridor. Se presupune că Fayed ar fi avut câteva date despre acest orificiu, căci bunicul său lucrase pentru Baraize. Era vorba de acel coridor din partea posterioară a corpului Sfinxului, care fusese găsit de Baraize şi apoi închis la loc. În 1980 Zahi Hawass şi Mark Lehner au cercetat această intrare şi au constatat că nu duce nicăieri, nefiind prin urmare de vreun interes. Ambii egiptologi s-au pus la curent şi cu lucrările lui Baraize şi şi-au concentrat atenția şi spre cea de-a doua intrare de pe flanc. Dar şi acest coridor ar fi fost orb, şi a fost, prin urmare, închis la loc. Speculații pe această temă există până în ziua de azi. Pe de o parte se spune că nu ar fi fost scos la iveală tot adevărul şi că ar exista mai mult de două astfel de coridoare. Pe de altă parte se consideră că săpăturile ar fi fost continuate neoficial. Totuşi ce i se ascunde opiniei publice mondiale?

Interesant este în orice caz, că însuşi renumitul arheolog dr. Selim Hassan într-unul din rapoartele sale de cercetare se exprimă clar şi realist cu privire la construirea şi vârsta Sfinxului:

„În ceea ce priveşte întrebarea care este vârsta exactă a Sfinxului şi cui îi atribuim înălţarea lui, nu există dovezi definitive, neavând nici măcar o inscripţie din acea perioadă care să ne dea vreun răspuns.“

Herodot povesteşte despre labirint

Să ne oprim acum la Herodot, cunoscutul istoriograf grec şi la relatările sale despre un labirint subteran.

„L-am văzut (labirintul); depăşeşte orice imaginaţie. Dacă ar fi să iei la un loc zidurile asemănătoare şi celelalte construcţii din Grecia, ele la un loc nu ar necesita atâta muncă şi atâţia bani cât acest labirint singur. Şi templul din Efes, precum şi cel de pe insula Samos sunt impozante.Cu siguranţă şi piramidele depăşesc orice descriere, iar fiecare dintre ele cântăreşte cât multe opere mari greceşti; labirintul însă, depăşeşte chiar şi piramidele. Are douăsprezece curţi acoperite, ale căror porţi se află vizavi, şase în nord, şi şase în sud, una lângă cealaltă. În jurul tuturor se află un singur zid. În această clădire sunt două tipuri de camere, subterane, şi deasupra lor cele supraterane, în total trei mii, câte o mie cinci sute de fiecare fel. Prin spaţiile supraterane m-am plimbat şi am admirat eu însumi, prin urmare, vorbesc din proprie experienţă; despre camerele subterane doar mi s-a povestit. Căci inspectorii egipteni nu au vrut să le arate sub nici o formă, declarând că acolo s-ar afla sicriele regilor care construiseră iniţial acest labirint, precum şi sicriele sfinţilor crocodili. Prin urmare, despre camerele de jos nu pot să spun decât ce am auzit; camerele de sus însă, pe care am putut să le văd cu proprii ochi sunt o operă aproape supraomenească... În colţul de la capătul labirintului atrage atenţia o piramidă de patruzeci de stânjeri (72 de metri), în care sunt sculptate figuri uriaşe. Un gang subteran duce în interiorul piramidei... Totuşi o minune şi mai mare o oferă aşa-numitul lac Moeris, pe ale cărui maluri a fost construit acest labirint. Se vede clar că este o operă omenească, fiind săpat artificial. Căci aproximativ în mijlocul lacului se află două piramide, care se înalţă din apă circa cincizeci

de stânjeni (90 metri) şi tot atât de mult se şi cufundă în ea. Pe ambele piramide se află o reprezentare colosală în piatră, înfăţişând un personaj pe tron.."

Aceste descrieri ale lui Herodot ridică multe semne de întrebare. Un monument mai impresionant chiar şi decât piramidele? În ciuda tuturor speculaţiilor, el repetă mereu că a văzut cu ochii lui camerele supraterane. Relatările sale despre camerele subterane nu au lăsat în urma lor, până azi, nimic altceva decât semne de întrebare. Desigur, nu trebuie respins faptul că există mari labirintiri subterane. Interesantă este aici întrebarea dacă, respectiv în. ce legătură s-ar putea afla aceste labirinturi cu lumea subterană secretă de pe Platoul Giseh? Câţiva arheologi sunt de părere că labirintul secret ar fi fost descoperit de către arheologul german Cari Richard Lepsius (1810-1884). Ar fi vorba de piramida-mormânt şi de cea a faraonului Amenemhet al III-lea (din cea de-a douăsprezecea dinastie, 1844-1797 î. Hr.), cu ruinele înconjurătoare, localizate de Lepsius în apropiere de oaza de azi El Fayoum.

Comparând cu descrierea labirintului subteran făcută de Herodot, se observă însă că nu e vorba de labirintul respectiv. La El Fayoum nu s-a descoperit nimic din curţile cu acoperişuri, din miile de spaţii, din figurile uriaşe sau din colosala figură din piatră.

Partea cea mai interesantă din relatările lui Herodot se referă însă la cele două mari piramide şi la un canal de aducţie, condus în Marea Piramidă. În capitolul următor vom face din nou referiri la Herodot.

Înregistrări video misterioase

Să revenim în prezent! În decursul ultimilor aproape douăzeci de ani Stefan s-a confruntat pe Platoul Giseh cu tot felul de lucruri. Într-un interval de timp aşa de îndelungat desigur că faci cunoştinţă cu diverşi oameni interesanţi, şi fiecare îşi are istoria lui. Unul dintre aceştia este Robert Bauval.

Autorul, inginerul şi cercetătorul Robert Bauval a primit în anul 1996 un material filmat, provenind de la autorul de filme Boris Said, care avea să moară în 2002. Înregistrările au fost făcute de Said în timpul cercetărilor de pe platoul Giseh din perioada 1991-1993. Lucrările erau atunci conduse de doi cercetători, John Anthony West şi geologul din Boston, profesor Robert Schoch. În centrul atenţiei se aflau deja pomenitele urme de eroziune create sub influenţa agenţilor atmosferici, pe care le prezenta Sfinxul. În timpul acestor cercetări, în

anul 1993, dr. Thomas Dobecki, participant la lucrări în calitate de seismolog putuse să dovedească existența unei camere ascunse aflate sub laba dreaptă a Sfinxului, folosindu-se de indicațiile unor aparate speciale de localizare.

În cartea sa „Secret Chamber", Robert Bauval a publicat lungi pasaje din materialul filmat. În film pot fi văzuți, între alții, Marik Lehner şi Hugh Lynn Cayce. În spatele realizării acestui documentar s-a aflat intenția de descoperire a *Halei însemnărilor,* descrisă de Edgar Cayce. Hugh Lynn Cayce declara că fusese plănuit să se dea o gaură în zona labei anterioare drepte, acesta fiind locul indicat de Edgar Cayce. El nu pornea fireşte de la ideea că „Hala însemnărilor" s-ar afla sub laba anterioară dreaptă, ci că intrarea către coridorul de trecere ar putea fi acolo. Toate acestea au lăsat loc multor posibilități de speculație, căci laba anterioară este lunga de cincisprezece metri.

În documentar, Mark Lehner se află poziționat în fața stelei lui Thutmosis, între cele două labe din față ale Sfinxului. Şi el concluzionase din vechi documente egiptene, că ar putea exista construcții subterane:

> *«...de pildă tăbliţele lăsate de pelerini, pe care le-a găsit Selim Hassan. Pe multe dintre ele se poate vedea persoana care venera stând în faţa Sfinxului, în faţa unei copii a Sfînxului din Giza. Au fost găsite circa şaizeci de astfel de tăbliţe. Şi cele mai multe dintre ele înfăţişează Sfinxul pe o estradă înaltă, care are o uşă în partea de jos. Exact aşa ca aici, la stela lui Thutmosis, unde vedem Sfînxul pe o estradă înaltă, de asemenea cu o uşă în spate în podesta. În mod interesant, Sfinxul şi lăcaşul Sfinxului sunt numite pe unele tăbliţe „ Camera lui Sokar", adică a aceluiaşi zeu, care apare în pictura de pe mormântul (din mormântul lui Sethos I, unde pe un perete al mormântului stă scris Amduat) din camera secretă aflată între labele anterioare ale Sfinxului. Thutmosis al IV-lea numeşte Sfinxul „lăcaşul lui Sokar". Ne punem prin urmare întrebarea: ce gândeau acei vechi egipteni care au conceput acest text sfânt pe peretele mormântului regal — „cartea despre ceea ce se află în lumea subterană"? Ce gândeau ei atunci când prezentau camera secretă din Sfinx, numită într-un loc „Rostau ", („ loc secret") ? Dacă ţinem cont că acest loc (Giza) a fost numit Rostau, fiind considerat sanctuarul lui Sokar, al zeului camerei secrete, trebuie să ne punem întrebarea următoare:*

ştiau ei încă de pe atunci, din anul 1500 î. Hr. de existența unei camere secrete sub Sfinx sau, altfel spus, exista această reprezentare (a unei camere secrete sub Sfinx) deja din acea vreme? Sunt legenda, misterul ori mitul unei camere secrete, situată sub Sfinx, aşa de vechi? În picturile de pe mormânt Sfinxul este numit „Aker", păzitorul intrării în lumea subterană.»

În finalul documentarului avem parte şi de o surpriză. Este prezentată o scenă cu Dr. Hawass care a fost filmat mergînd în josul unui tunel şi murmurând următoarele cuvinte:

„Parcă am fi în Indiana Jones, nimeni nu ne va crede că am ajuns aici! Ne găsim în interiorul Sfinxului, în acest tunel. Acest tunel nu a mai fost niciodată până acum deschis. Nimeni nu ştie cu adevărat ce se află în interiorul lui. Dar noi îl vom deschide pentru prima dată..."

Dar asta nu e totul, se mai aude şi vocea unui comentator, care spune:

„...că Edgar Cayce, cel mai renumit profet al Americii, a prezis descoperirea unei camere sub Sfinx – o cameră ce conține istoria scrisă a civilizației umane. Vă vom arăta pentru prima dată ce se află sub această statuie mare (Sfinxul).. o cameră care va fi deschisă în această noapte live pentru camera noastră TV"

Din păcate acest film nu a fost niciodată difuzat – şi prin urmare rămâne iarăşi mult loc de speculații. Cert este că nu numai Sfinxul este cel care ne-a închis intrarea către lumea subterană veche de milenii din Platoul Giseh, ci şi câțiva oameni care nu iau lucrurile în serios şi îşi urmează propriile interese.

Dar asta nu a fost totul în ceea ce priveşle materialul de film documentar, în anul 1998, fostul colaborator NASA, Richard Hoagland, i-a contactat pe Robert Bauval şi i-a trimis la scurt timp un film documentar realizat foarte bine despre cercetările pe platoul Giseh întreprinse cu ajutorul suplimentar al „Fundației Schor" în perioada 1995-1997, cercetări la care au luat parte omul de ştiință Dr. Dobecki şi Boris Said, în calitate de producător de filme. Titlul filmului era „Camera secretă – Schor/Said. Imagini video netransmise ale expediției Schor".

Acest film a confirrnat o dată în plus prezența unei camere sub laba anterioară dreaptă a Sfinxului. Mai interesant este: însă că se vorbeşte de o altă cameră mai mare în regiunea posterioară a Sfinxului, şi pornind din această cameră există un tunel care duce până la a doua piramidă. Robert Bauval scrie astfel:

"Poate fi acest tunel intrarea în legendara cameră a însemnărilor, care se află. conform spuselor lui Cayce sub piatra stâncoasă a Sfinxului[7]"

Tunetul secret de legătură în lumea subterană

Vă puteți desigur imagina, că grupul Schor s-a străduit zadarnic să obțină de la Administrația pentru Antichități o autorizație de săpă turi, pentru a merge mai departe pe urmele secretelor lumii subterane Mai întâi grupul şi-a concentrat atenția către coridorul Osiris, aflat la jumătatea drumului dintre Sfinx şi cea de-a doua piramidă, sub calea exterioară existentă, coridor descoperit în anii 1930 de către Selim Hassan. Nu era întâmplător faptul că acest grup îşi continua lucrările în această zonă, întrucât era logic că trebuia să existe un gang de legătură între acel tunel descoperit în partea posterioară a Sfinxului şi coridorul lui Osiris.

Şi Zahi Hawass manifestase un mare interes față de coridorul descoperit de Selim Hassan. A fost scoasă apa cu pompa pentru a putea fi întreprinse alte săpături. În 1997 Boris Said a putut coborî în „Hala colonadelor", care nu mai avea nici un pic de apă.

La expediție au mai participat dr. James Hurtak, cunoscut în special prin controversata sa operă, „Misterele lui Enoh" şi o mică echipă de filmare. Ei au efectuat lucrări de golire, pentru ca apoi să cerceteze cu o instalație cu scanner subteranul de desubtul capacului sarcofagului de granit aflat la suprafață:

„Conform radarului nostru cu capacitate de penetrare foarte mare, capacul era gros de circa 18 țoli (cca. 45 cm). Apoi, la aproximativ doi metri jumătate în jos se afla un spațiu lat de 2,5 metri, cu un tavan în formă de cupolă, înclinat la un unghi de 25 de grade în direcția Sfinxului..."

Cercetătorii din jurul lui Boris Said au fost convinşi că au găsit Intrarea unui tunel care ducea la Sfinx şi care avea probabil legătură cu coridorul care pornea de sub Sfinx în direcția canalului Osiris.

Egiptenii au refuzat şi în acest caz să acorde autorizație pentru continuarea săpăturilor, ceea ce ne şi puteam imagina. Puțin mai târziu, Hawass şi-a asumat meritele altora organizând în 1999 un spectacol mass-media pe tema coridorului Osiris. În toți acești ani bineînțeles că nu a încetat să conteste vehement în diverse interviuri, existența

vreunui tunel de legătură subteran. Nonşalanţa cu care se minte depăşeşte de departe aventurile din oricare film Indiana Jones. În acelaşi an, Hawass a prezentat publicului mondial live la TV, operaţiunea „Opening Tombs: Live from Egyp".

Dr. Zahi Hawass a prezentat opiniei publice un sistem de tunele aflat sub piramide şi sub platoul Sfinxului cu câteva descoperiri interesante. Lucrările sale au început cu coridorul Osiris, numit de mulţi specialişti şi coridorul apei, fiind ani de-a rândul plin cu apă. Coridorul,

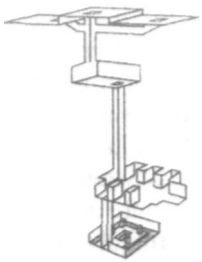

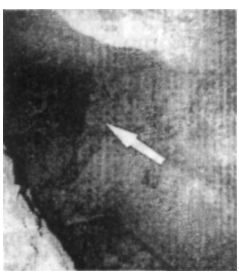

Fig. 17 (sus stânga): Coborârea în coridorul Osiris.
Fig. 18 (sus dreapta): Secţiune a coridorului.
Fig. 19 (stânga cu săgeata): Pe aici se merge printr-un gang în stâncă. Duce acesta la vreun tunel de legătură?

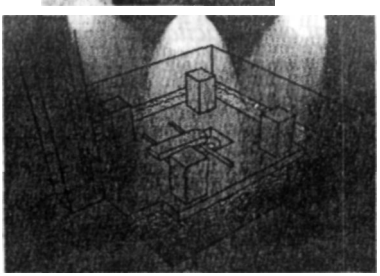

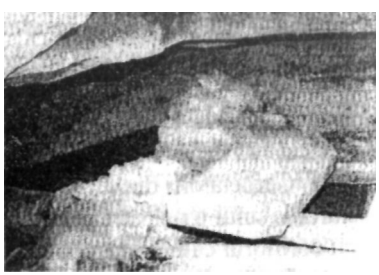

Fig. 20 şi 21: Mormântul lui Osiris. Munca egiptologilor a încetat. Punctul central a fost aşa-numitul coridor Osiris. E cunoscut de multe decenii, dar adeseori lucrările de cercetare au fost întrerupte din cauza pătrunderii de apă. Lucrările de secole au fost foarte costisitoare ca timp şi resurse.

compus din trei părți, are la nivelul părții celei mai de jos o adâncime de circa treizeci şi cinci până la patruzeci de metri. Pe porțiunea a doua se găsesc câteva nişe, în care se află mai multe sarcofage din granit.

O nişă goală în acest spațiu indică un nou coridor, care duce într-un alt tunel. După ce a fost scoasă apa, echipa a dat din nou de nişe, cioplite în stâncă. În afară de oase şi cioburi de la vase din lut dintr-o perioadă mai recentă (aproximativ anul 500 î.Hr.), în nişe se mai aflau două sarcofage din granit, cu o greutate de până la douăzeci de tone(!) – o manevră extrem de dificilă din punct de vedere tehnic, de a transporta acest colos cu mijloace auxiliare mecanice în locul acela. Artefactele organice arată că acest coridor la câteva milenii după construcția sa, a avut o altă utilitate. Şi Herodot vorbea despre o construire mai târzie a monumentelor supra – şi subterane de la Giseh.

Acum despre cea de-a treia porțiune: după indicațiile lui Hawass apa era aici până la tavan şi a fost nevoie de două luni întregi pentru a o pompa afară. Echipa lui Hawass a înaintat bucată cu bucată până când a dat de o încăpere, în mijlocul căreia se afla un sarcofag din granit negru, care cântărea multe tone. Capacul era dat într-o parte. Sarcofagul era înconjurat de patru coloane (vezi fig. 20).

În iunie 1999 Stefan s-a întâlnit în Cairo cu dr. Hawass, pentru a vorbi cu el despre coridorul Osiris şi pentru a-l putea analiza personal. În cadrul cercetărilor noastre ulterioare şi pentru filmul nostru „Minciuna Cheops“ am realizat un interviu cu dr. James Hurtak despre *mormântul lui Osiris.*

Interviu cu profesorul Hurtak

Jan van Helsing / Ştefan Erdmann

Ce tip de cercetare ați întreprins, arheologică sau geologică, şi care a fost motivul care v-a determinat să efectuați o cercetare în aşa-numitul coridor Osiris?

Dr. Hurtak

Munca mea a fost o combinație a diferite discipline, geologie, arheologie, dar am folosit şi o disciplină ştiințifică nouă, numită Remote Viewing – folosirea forței spiritului, cu care poți localiza şi respectiv vedea obiective foarte îndepărtate, fără a face uz de tehnologie, obținând informații specifice foarte detaliate.

Un pionier al acestei discipline a fost colegul meu Russell Tark de la Stanford Research Institute. Această disciplină a fost introdusă peste tot în lume, chiar din perioada războiului rece pentru a obține informații secrete despre Rusia, pentru a observa baze militare şi a obține informații de la mii de kilometri.

Eu posed această capacitate şi în anul 1973 am publicat cartea cu titlul „Cartea ştiinței - Misterele lui Enoh" („ The Book of Knowledge – The Keys of Enoch"), în care fac referire la anumite regiuni de-a lungul Giseh-ului şi de-a lungul Nilului din Egiptul Superior. Acolo sunt descoperite informații Importante care arată adevărata istorie a Egiptului şi importanța moştenirii egiptene.

Ca să răspund la întrebarea dumneavoastră; eu folosesc toate aceste tehnici pentru a vizita din nou regiunile din Giseh, pentru a demonstra cianotipia teoretică, pe care am văzut-o cu tehnologia Remote Sensing implementată în spiritul meu şi care funcționează asemenea unui radar aviatic sau a unui georadar. Prin aceasta pot fi localizate teritorii speciale, care apoi pot fi cartografiate şi considerate „Ground Truth".

JvH/StE

Când ați întreprins aceste cercetări şi ce autorități egiptene v-au emis autorizația?

În anul 1996/97 noi - adică eu şi echipa mea — am primit un act de la prof. Dr. Ali Hassan, în acea vreme secretar general al Administrației Egiptene din Cairo. Era vorba de o autorizație dublă: în primul rând pentru folosirea georadarului (GPR) şi în al doilea rând, pentru filmare, pentru a putea documenta detaliat descoperirile noastre din camerele subterane – care s-au dovedit a fi un întreg şir de camere legate unele de altele.

JvH/StE

Care a fost rezultatul cercetării dumneavoastră?

Am fost prima echipă care a găsit mormântul lui Osiris, şi anume în mijlocul platoului Giseh, la o adâncime de circa treizeci şi trei de metri! Nu numai că am fost în stare să găsim acest mormânt şi să ne valorificăm cercetarea, dar am şi remarcat că există o serie de alte camere, legate între de, şi că aici este vorba

de un complex subteran mult mai mare decât ceea ce este suprateran.

Şi ceea ce am văzut şi am înţeles încă din acea vreme, într-adevăr s-a dovedit a fi aşa: în complexul de bază al platoului Giseh se afla ascunsă o structură mult mai vastă, probabil un întreg oraş subteran. De ce a fost construit? Unde a fost construit? Ce tehnologii au fost folosite conform cercetărilor noastre?

Vă arăt aici o fotografie a georadarului, numit SRI-3, un aparat portabil folosit de mine.

Pe fundal puteţi vedea dovada pentr existenţa apei curgătoare care a erodat unul din cei patru piloni de susţinere, pilon care cu timpul a fost total distrus.

Suntem de părere că introducerea metodelor Remote Sensing şi Remote Viewing reprezintă un pas înainte în rezolvarea jocurilor de puzzle cu camere subterane, care există în număr mare.

JvB/StE

De ce există atât de multe camere?

Credem că ele au legătură cu canalele de apă, introduse în complex - deci un canal construit pentru a intra în complexul Giseh, şi altul de ieşire.

În canale, experţii care au construit baza piramidei, au introdus o înclinaţie, care a determinat o distanţare faţă de toate cele patru laturi ale piramidei, cu circa 4,5 cm, şi aceasta pe o suprafaţă de aproximativ 52600 metri pătraţi – o structură masivă şi în acea perioadă cea mai mare şi mai înaltă construcţie din lume, măsurată ca dimensiuni, care include camere fascinante. Suntem de părere că labirinturile subterane şi tunelele pentru aprovizionarea cu apă, diverse aparate şi mecanisme de creştem a debitului au fost folosite pentru a pune în mişcare şi a plasa alte structuri, ce aveau rolul să păzească şi să păstreze însemnări şi artefacte şi care – după cum am putut vedea din câteva documente istorice, conţineau anumite trăsături ale unui lăcaş de instruire.

De aceea este foarte posibil ca noi să vorbim aici de descoperirea structurii de bază, numită în „Community of Kairo", fosta „Academie de la On" (Hetiopolis).

După câte putem vedea, acesta este un complex care se întinde circa 6-7 km în direcţia sudică, până la Sakkara, unde

se află 24 de camere imense subterane. Asta dovedeşte cunoştinţele cosmologice şi mitologice superioare ale egiptenilor, care au înţeles să pună în legătură civilizaţia lor cu forţa întregului Univers. Imzac – Imperiul porţilor stelare – i-a inspirat pe marii arhitecţi, creatori şi pietrari să construiască o structură completă reprezentând cosmologia cerească – în special constelaţia Orion, care întruchipează în reprezentarea marilor gânditori egipteni locul ceresc Duat, locul Creaţiei.

JvH/StE

Rezultatele cercetărilor dumneavoastră au fost publicate?

La doi ani după ce echipa noastră încheiase săpăturile şi măsurătorile ştiinţifice, în 1999, Dr Hawass a făcut publică o privire retrospectivă în cadrul unei emisiuni televizate difuzate în întreaga lume. În această perioadă capacul sarcofagului era complet dat la o parte, astfel încât detaliile incitante ale structurii subterane să se poată vedea.

Dar aceasta este doar o parte a poveştii. Căci a urmat apoi un mare aflux de arheologi şi geologi care au venit din toată lumea la Giseh, ştiind exact că acolo există un sistem de labirinturi care comunică între ele, sistem care în realitate este mult mai mare.

JvH/StE

Pentru ce există aceste camere?

Sunt de părere că este vorba de lăcaşuri de iniţiere. Cred că vor fi găsite şi însemnări corespunzătoare. Aşa cum am scris deja în „Misterele lui Enoh", camera reginei din piramida regală indică existenţa în apropiere a unei alte „Camere a fiului", respectiv a unei camere de iniţiere, care va fi descoperită. Aşa începe un nou capitol sau mai bine zis o dramă a egiptologiei. Vom privi înapoi şi vom considera acest spaţiu ca ftind singurul care rezolvă toate problemele şi conflictele noastre privind începutul cronologiei egiptene. Vom afla mai multe lucruri despre epoca de aur a zeilor şi a spiritelor. În limbajul ştiinţific modern numim asta „realitatea pământeană originară care se află în spatele istoriei omenirii".

În plus sunt ferm convins că descoperirea acestor camere ne va apropia şi mai mult de structurile subterane fantastice din

deşertul Sahara, care au avut legătură cu cele 24 de camere şi au fost foarte importante pentru istoria Orientului Apropiat, înainte. ca ele să fie luate de ape. Adică vor fi aduse laolaltă toate părţile jocului de puzzle: filosofice, teologice, istorice şi lingvistice.

Şi merită efortul de a lucra şi cu măsurători muzicale şi acustice în Marea Piramidă, ceea ce doresc să vă explic acum, ca o altă parte a poveştii.

În aceeaşi perioadă 1996/97, când autorităţile egiptene cercetau împreună cu noi mormintele şi camerele, am putut măsura în interiorul Marii Piramide tonuri şi zgomote, şi într-un caz cu totul special, când am reuşit chiar să intonez o suită de armonii/vibraţii, s-a creat un câmp energetic care s-a transformat într-o rază de lumină puternică. Am o fotografie făcută de soţia mea într-o fracţiune de secundă. Ea surprinde această rază energetică care trece rapid pe deasupra noastră. Şi dacă vă întoarceţi în epoca egiptenilor, veţi constata că în limba veche egipteană, cuvântul „Egipt" însemna „lumini". Suntem de părere că există un şir de vibraţii acustice care pune în legătură spaţiile de la suprafaţă cu cele subterane, care se sprijină pe cunoştinţe ştiinţifice, dar necesită totuşi o cercetare mai precisă.

Ceea ce înseamnă că Egiptul - şi în special Giseh - a fost parte a unui sistem mondial de aprovizionare cu energie. (Sublinierea a fost făcută de autori.)

Şi dacă am instala computere foarte performante în interiorul Marii Piramide, ceea ce de altfel noi am şi făcut deja, aţi putea vedea cum aceste vibraţii acţionează şi asupra corpului omenesc. Am descoperit că în camera goală din interiorul sarcofagului sau în centrul camerei regale există un domeniu de frecvenţă de 52 de cadenţe pe minut, ceea ce corespunde cu bătăile inimii omului.

În plus, am descoperit că vibraţia din interiorul piramidei corespunde sunetului fa diez, care este şi vibraţia pentru Mama-Pământ. Şi, în ceea ce priveşte separarea sufletului de corp, aceste camere de iniţiere aveau rolul de a transpune spiritul omului prin iniţierea într-o stare de conştientă superioară.

Noi credem că folosirea sunetelor şi a vibraţiilor, deci introducerea de elemente acustice ca elemente noi în egiptologie, va influenţa noile cunoştinţe despre camerele subterane. Această

teorie a conştiinţei ar explica de ce pentru popoarele civilizaţiei occidentale aceste piramide de-a lungul timpului au acţionat asupra matricei ca un model arhetipal de rezonanţă. Şi noi am găsit un fel de identitate magnetică cu piramida ca model de evoluţie.

Acestea au fost pasajele din interviu.

Am dori să rezumăm doar următoarele puncte:

• Prin cercetări s-a demonstrat că există, o serie de camere legate între ele şi că ar fi vorba de un complex subteran mult mai mare decât ceea ce se află la suprafaţă. În complexul de bază al Platoului Giseh se află ascunsă o structură mult mai complicată, posibil chiar un oraş subteran, care se întinde probabil de la platoul Giseh până mult către Sakkara, Această presupunere se bazează în special pe faptul că există la sud de Sfinx sisteme subterane de canale şi camere.

• De asemenea, a fost demonstrat că aceste camere sunt în legătură cu canalele de apă introduse în complex – prin urmare un canal orientat în interiorul Platoului Giseh şi altul care iese (vezi sublinierile).

• Piramidele din Egipt, în special cele din Giseh ar putea să fi fost părţi ale unui sistem mondial de aprovizionare cu energie.

• Dr. Hurtak este de părere că ar fi vorba de spaţii de iniţiere şi că vor fi găsite şi însemnări corespunzătoare în acest sens. Dar au fost ele într-adevăr lăcaşuri de iniţiere, ori aceste experienţe de lărgire a conştienţei au constituit doar efecte secundare ale unu dispozitiv tehnic? După cum deja a scris în cartea sa.„Misterele lui Eroh“, Dr. Hurtak presupune că în apropierea camerei reginei există o „cameră a fiului“, şi anume o cameră de iniţiere, care va fi în curând descoperită.

Fascinant este şi faptul că nimeni, altul decât renumitul Dr. Selim Hassan, relatând despre constructorii coridorului Osiris, în lucrările sale originale, vorbeşte despre existenţa mai mult ca sigură a unui tunel aflat sub calea exterioară dintre Sfinx şi cea de-a doua piramidă.

„Pe *suprafaţa Causeway (drumul dintre Sfinx şi cea de-a doua piramidă) ei au înălţat mai întâi o platformă în formă de mastaba, folosind pietre pe care le-au luat din ruinele coridorului acoperit al Causeway. În centrul acestei struciuri au construit în jos un coridor. El trece până la a o adâncimi de nouă metri prin tavanul şi podeaua tunelului aflat sub Causeway.“*

La acest coridor face referiri Dr. Selim Hassan şi într-un alt loc. Şi ce spun egiptologii de azi despre acest lucru? Ce ne spune Dr, Zahi Hawass? Acesta afirmă sus şi tare că nu există legături între coridorul lui Osiris şi Sfinx, exact contrariul! E de neînţeles! Din nou ne punem întrebarea cine minte aici cu bună ştiinţă: renumiţii oameni de ştiinţă şi cercetători din Statele Unite, care şi-au publicat în parte rezultatele, sau Hawass?

Cert este că există un sistem de ganguri! Pe nivelul cel mai de jos al coridorului lui Osiris a fost săpată o galerie, şi aceste eforturi nu ar fi fost făcute dacă se pornea de la ideea că nu mai există nici un fel de tunele şi sisteme de ganguri (vezi fig. 19 cu săgeata), Cu ocazia propriilor noastre cercetări efectuate în 2007, în decursul şederilor noaste repetate în Cairo, am putut vedea câte eforturi au fost făcute la suprafaţă, între coridorul lui Osiris şi Sfinx şi cum au fost descoperite diverse coridoare Extrem de interesant este şi faptul că muncitorii au scos la iveală orice cantitate de mâl din Nil pe care au găsit-o. Iar mâlul din Nil atestă faptul că aceste coridoare aparţin unui sistem subteran, **prin** care curgeau apele Nilului!

Cercetările oamenilor de ştiinţă japonezi, în 1987

În anul 1987, o echipă de cercetători japonezi de la Universita-**tea** Waseda a căutat camere şi cavităţi ascunse în cele două piramide mari (Cheops şi Chefren) şi a efectuat măsurători în regiunea Sfinxului. Cercetătorul coordonator prof. Sakuji Yoshimura descrie rezultatele Cercetării după cum urmează:

1. *Regiunea din sudul Sfinxului:(...) o cavitate de 2,5 până la 3 metri în pământ în dreptul piciorului din faţă în sud-est în corpul Sfinxului a fost găsită o scobitură lată de 2 metri, adâncă de 3 şi lungă de 2 metri, care probabil duce sub Sfinx.*

2. *Regiunea din nordul Sfinxului: (...) În corpul Sfinxului se află o scobitură asemănătoare cu cea din partea de sud, care probabil că duce sub Sfinx. Sub Sfinx ar putea exista deci un tunel. Apoi a mai fost găsită o cavitate geometrică în apropiere de încheietura piciorului din faţă (1 mx 1,5 m x 7m), cu pereţii din metal sau granit.*

3. *Regiunea din estul Sfinxului (la picioarele din faţă ale Sfinxului): (...) între picioarele din faţă a fost descoperită o cavitate geometrică (1,5 m x* 3 *m). Pământul nu a putut fi cercetat clar, întrucât nu*

este neted şi pe el se află obiecte. Cavitatea este orientată de la est la vest, deci către pieptul Sfinxului, o masă de jertfă din granit a făcut totuşi imposibilă o cercetare mai amănunţită. Pe partea vestică, lângă această masă de jertfei a putut fi întreprinsă doar o cercetare sumară. Confonn acesteia, ar exista o cavitate adâncă de uull până la doi metri. Aceasta ar putea să fie în legătură cu cea mai sus numită, aflată în faţa Sfinxului şi s-ar putea continua până dedesubtul Sfinxului.

Universitatea Waseda din Japonia a fost nevoită să îşi întrerupi; cercetările din dispoziţii mai înalte, ceea ce în Cairo era de altfel la ordinea zilei. Întotdeauna când echipele de cercetători străini şi-au desfăşurat cu succes munca – câteodată chiar foarte repede – obţinând rezultate interesante, cercetările avizate au fost întrerupte fără motiv,

Cercetările din Marea Piramidă

În anul 1986 o echipă franceză sub conducerea a doi arhitecţi Gilles Dormion şi Jean-Patrice Goidin a reuşit să localizeze cavităţi până atunci nedescoperite. Cercetările fuseseră autorizata de secretarul general de atunci al Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi, Ahmed Kadry.

Cei doi francezi obţinuseră permisiunea de a da mici găuri în gangul care duce la camera reginei. Rezultatele măsurătorilor lor indicaseră anomalii, ceea ce dovedea existenţa mai multor cavităţi. Prin urmare, după circa 2,65 m ei au dat peste o cavitate adâncă de 3 metri, pe care au putut să o cerceteze pe o lungime de peste 5 metri. Spre mirarea lor, ei au descoperit că această cavitate era plină cu un tip special de nisip de cuarţ. Un deficit în măsurători au constat de asemenea şi în colţul din nord-estul camerei regelui.

Echipa de cercetători japonezi despre care vorbeam anterior, şi-a continuat mai târziu cercetările începute în jurul Sfinxului, de data aceasta însă, sondând Marea Piramidă. După aproape şase luni de cercetări acustice, prin radar şi electromagnetice, echipa, sub conducerea profesorului Sakuji Yoshimura, a localizat alte cavităţi lângă gangul care dă în camera reginei. În toamna anului 1987 a urmat ştirea de senzaţie că cercetătorii japonezi au descoperit cu ajutorul undelor acustice cavităţi necunoscute până atunci:

- cavităţi lângă Marea Galerie şi la sud-vest de camera regelui;
- un gang, lateral care pleacă din camera reginei;
- o cavitate la nord de camera reginei şi
- un gang lung de treizeci, de metri la nord-vest de camera reginei, paralel cu gangul orizontal.

Gangul de treizeci de metri corespunde cavităţii pe care cercetătorii francezi **o** localizaseră deja cu câteva luni mai înainte, ca pornind din gangul orizontal, în „Science Frontiere Online“ sunt relatate pe scurt următoarele:

Experţi japonezi şt francezi au cercetai un nou secret al piramidelor: de ce au construit faraonii în Marea Piramidă a lui Cheops cavităţi geometrice pe care le-au umplut ci nisip cernut, îmbogăţii cu minerale? Privită din afară, piramida pare a fi constrtită din blocuri solide de gresie calcaroasă. Dar doi arhitecţi francezi, Gilles Dormion şi Jean-Patrice Goidin, au descoperit cavităţi care ar putea reprezenta la un loc 15 până la 20% din întreaga structură. Echipa franceză a folosit un instrument de măsurare a diferenţelor gravitaţionale, prin care au putut fi localizate cavităţi ascunse. Apoi au săpat mici gropi prin blocul de piatră gros de un metru şi au dat de nisip – dar nu de nisip obişnuit din deşertul apropiat. Testele de laborator au arătat că nisipul provine dintr-o altă regiune a Egiptului; el a fost cernut şt îmbogăţit eu minerale, înainte ca arhitecţii din Antichitate să-l plaseze în piramidă. Rezultatele echipei franceze au fost reconfirmate de o echipă de cercetători japonezi. “

Cercetătorii francezi, Gilles Dormion şi Jean-Yves Verdhurt au efectuat o noua cercetare acum câţiva ani. Neobţinând autorizaţia oficială, au reuşit să efectueze operaţia neoficial. Ambii cercetători au introdus printr-o crăpătură din spaţiul de intrare în „camera regelui“ un cablu de fibră optică şi au dat de noi cavităţi. În această regiune se afla coridorul de sud al camerei reginei. Conform spuselor celor doi cercetători francezi, în continuare, jos, la vest de camera reginei s-ar afla un spaţiu nou – un fel de cameră dublă cu părţile dispuse una peste alta.

În mod interesant, şi arheologul egiptean Khalil Messina (1924-1999) împărtăşea încă din anii 1960 opinia că la şase metri sub peretele de vest al camerei reginei se află o altă cameră ascunsă. În cercetările sale, se pare că egipteanul a dat de alte câteva porţiuni de ganguri

lungi de peste douăzeci de metri şi scobituri, care duc la o altă cameră. Acest lucru va fi confirmat bineînţeles de cercetările mai tâizii ale francezilor şi japonezilor, precum şi de rezultatele altor lucrări.

În încheiere să mai adăugăm ceva despre Dormion şi Verdhuri şi despre cercetările lor neoficiale – care fuseseră interzişi; de diverşi „experţi" egipteni. Tehnica lor ar trebui privită serios. Ea atestă făptul că în anul 2000 cei doi au descoperit prin introducerea unui cablu cu fibră optică două camere ascunse în piramida de la Meidun. Această piramidă este atribuită de către egiptologia clasică lui Sneferu, tatăl lui Cheops.

Nu este ciudat că egiptologii care au cercetat decenii întregi în Meidun nu au descoperit nici o altă cameră? De altfel, cei doi francezi nu s-au adresat atunci lui Zahi Hawass şi Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi, ci egiptologului francez Jean-Pierre Coiteggiani de la „Institutul pentru arheologie orientală" din Cairo. În plus, şi cercetările franceze şi cele japonezie din anii 1980 avuseseră loc tot în absenţa lui Zahi Hawass, aflat în Statele Unite în acea vreme.

Egiptologul Corteggiani a fost impresionat de rezultatele compatrioţilor săi, dar a dispus verificarea lor de către Jean-Pierre Baron de la „Societe Anonyme Francaise d'Etudes et de Gestion" (SAFEGE). Baron i-a confirmat lui Corteggiani în cele din urmă că în cazul cavităţilor din piramida de la Meidun ar fi vorba de încăperi create artificial. Dormion şi Verdhurt l-au rugat pe Baron să relateze şi despre rezultatele cercetărilor lor din Marea Piramidă, care au fost prin urmare luate în seamă definitiv de egiptologi.

Acest lucru este posibil din punct de vedere tehnic...

Citind despre rezultatele diferitelor cercetări, precum şi despre metodele tehnice folosite, ne dăm seama că este posibil cu mijloacele tehnice existente astăzi să afli foarte exact dacă în piramide există alte cavităţi şi sisteme de coridoare. Acelaşi lucru este valabil, după părerea noastră şi pentru alte tipuri de cercetări efectuate din afara obiectivului. Astăzi, în secolul al XXI-lea suntem în stare din punct de vedere tehnic să înaintăm mai mult în Univers şi să fecem minuni în domeniul călătoriilor spaţiale. De ce să nu fie posibilă atunci din punct de vedere tehnic o „radioscopie" a unei piramide? De ce tehnici ar fi nevoie?

Varianta 1:

Seismologie cu rezoluție înaltă prin folosirea tomografiei: rezullatul ar fi o imagine a interiorului întregii piramide, cu toate cavitățile. Cheltuielile ar fi însă relativ mari. Pentru aceasta întreaga piramidă ar trebui echipată pe exterior cu aparate mici de înregistrare şi de emisie. Acestea sunt puse în legătură prin cabluri, fiind prin urmare necesară o logistică enormă. Soluția ar fi superioară şi cu cele mai bune rezultate.

Varianta 2:

Magnetizare cu rezoluție înaltă: aici se poate lucra cu un magretometru cu cesiu, în regim de 0,01 tesla. Acesta este foarte sensisil, dar rezultatul nu este optim ca la varianta 1. Este necesară o localizare extrem de precisă a punctelor şi marja de estimare este foarte mare. Dar cu acest aparat operația ar putea fi efectuată mult mai comod, fără a atrage atenția cuiva.

Ambele metode sunt relativ noi, după câte ştim, nu mai vechi de zece ani. Care erau posibilitățile din punct de vedere tehnic înainte de cunoaşterea acestor metode nu se ştie precis. Se obişnuieşte, ca de pildă la universități să fie testate diverse realizări „tehnice“ noi, dar care, de fapt, sunt vechi de mai mulți ani.

În concluzie: fără a lua în calcul alte posibilități, este totuşi posibil din punct de vedere tehnic să faci o „radioscopie“ piramidelor!

Astfel de posibilități tehnice vor fi mai devreme sau mai târziu folosite. În ceea ce priveşte munca Administrației Egiptene pentru Antichități, putem spune doar că există multe grupări şi organizații foarte influente care au un mare interes să afle secretele acestor construcții. În plus, influența persoanelor străine care au interese aici este foarte mare şi suficient de puternică din punct de vedere financiar pentru a impune o astfel de cercetare.

Multele fapte atestă că tot mereu, oameni de ştiință şi cercetători străini au putut face noi descoperiri şi redescoperiri, dar acestea nu au putut să fie duse la bun sfârşit în multe cazuri cercetările au fost continuate chiar de egipteni. Adeseori s-a făcut schimb de experiență cu parteneri din străinătate pentru a putea duce la bun sfârşit cercetările pe baza *know-how*-ului lor tehnic.

Setea de cunoaştere, de descifrare definitivă a enigmei piramidelor şi a platoului este prezentă şi la egiptenii înşişi. Prin urmare trebuie pornit de la ideea că au fost epuizate toate posibilităţile tehnice pentru a afla definitiv dacă mai există alte camere şi sisteme de coridoare în piramide.

Dacă este posibil din punct de vedere tehnic să faci o radioscopie a piramidelor, atunci se impun din perspectiva noastră două concluzii;

1. Piramidelor le-a fost deja făcută radioscopia iar rezultatele sunt ţinute secrete, căci ele ar contrazice definitiv istoria în vigoare dar niciodată demonstrată, că ele au fost morminte, sau
2. Administraţia Egipteană penbu Antidiităţi împiedică o radioscopie.

Considerăm însă că cei de-al doilea punct nu se prea potriveşte cu realitatea. Alte cercetări neoficiale efectuate până azi în Marea Piramidă indică faptul că opinia publica este în continuare dusă de nas. Cu ocazia ultimelor noastre vizite şi cercetări în Cairo ne-am convins personal de acest lucru. De pilda în ca mai de jos cameră de construcţie, aşa-numita „Davison-Kammer“ se fac mari efortun de continuare a lucrărilor la „Caviglia-Stollen“, aflata la capătul de sud.

Prezentăm afirmaţiile unor cercetători care au întreprins şi lucrări neoficiale. Printre ei se numără şi cercetătorul american Larry Hunter de la „Fundaţia Schor“, care în 1996, în timp ce desfăşura alte lucrări în Marea Piramidă a avut acces la camerele de constucţie:

«*În această încăpere pe care noi o numim „Camera lui Isis" se pot mişca fără probleme zece persoane. În capătul de sud al încăpeiii am descoperit o gaură făcută de cineva, şi imediat lângă ea un coridor cu un diametru de circa 22 de cm, care duce din mijlocul piramidei direct în camera reginei.»*

În anii trecuţi am putut intra de două ori în camerele de construcţie – ultima dată la începutul anului 2007. Aici au fost făcute săpături cu un scop bine stabilit. Cât de masive au fost săpăturile ne putem da seama aruncând o privire pe fotografia din camera aflată deasupra, „camera Wellington“. Aici este depozitată o mare parte din moloz. Cu siguranţă această cantitate va fi dusă de aici, pentru a evita noi zvonuri. De fapt, în partea de nord a Marii Piramide se poate vedea cum au fost descărcate mai multe camioane cu moloz. Se pare că Administraţia Egipteană pentru Antichităţi se străduieşte în continuare să localizeze cât mai precis alte camere şi sisteme de coridoare.

Acest lucru demonstrează faptul că de curând au fost date noi găuri mici în camera regelui şi probabil şi în camera reginei, iar aceasta într-o manieră „oficială“, după cum ne putem imagina.

La întrebarea adresată în scris de Stefan, institutului Arheologic German“, dacă au mai fost întreprinse în prezent cercetări oficiale în şi în junii Marii Piramide, răspunsul în scris a fost negativ, dându-se asigurări că actualmente nu se efectuează nici o lucrare.

Cu toţii mint!

Rezumat şi privire retrospectivă

Dacă s-ar scrie un roman pe această temă, el ar trebui să înceapă cu cuvintele: *„Căutarea nu a încetat niciodată“* sau *„Cum se vinde ca demonstrată o teză veche de secole“...* sau *„Cele 1001 de basme ale Administraţiei Egiptene pentru Antichităţi“.*

Între timp am recunoscut că este pur şi simplu vorba de o „minciună milenară“.

Multele cercetări costisitoare întreprinse în jurul piramidelor şi al Sfinxului atestă faptul că nu toate întrebările sunt deja clarificate. Rezultatele echipelor formate din renumiţi oameni de ştiinţă din întreaga lume duc la concluzia că publicului îi sunt încă rezervate pe viitor multe descoperiri pe Platoul Giseh.

Căutarea febrilă după camere subterane continuă până în ziua de azi sau mai bine spus: se lucrează la descoperirile deja făcute. Faţă de opinia publică, egiptologii se comportă referitor la acest aspect foarte rezervat. Dar cine le poate lua asta în nume de rău? Se află multe lucruri în joc!

Şi în Marea Piramidă se continuă căutarea după coridoare şi camere ascunse. Să nu uităm că sub platou există o „lume subterană“ misterioasă, ale cărei rosturi şi scopuri iniţiale aveau legătură cu apa, ceea ce ar indica faptul că piramidele de la Giseh ar fi fost parte a unui sistem tehnic foarte dezvoltat, fiind construite doar pentru această utilitate. Toate cercetările întreprinse sub platoul Giseh au arătat două lucruri: mâl din Nil şi apă!

Şi astfel am făcut introducerea pentru următorul nostru capitol: să ne îndreptăm acum atenţia către Hermann Waldhauser şi către instalaţia de pompare a piramidelor, descrisă amănunţit în cartea „Dosarele secrete, chivotul legii" şi devenită mai târziu bază a filmului „Minciuna Cheops“.

Pentru detaliere şi pentru toți cititorii noi vom trata această tema încă o dată. întrucât în decursul ultimilor doi ani am dobândit prin continuarea cercetărilor noi cunoştințe, vom revizui critic câteva aspecte ale tezei lui Waldhauser.

CAPITOLUL 3

Waldhauser şi instalaţia de pompare din piramide

A fost piramida o hidrocentrală? Electroinginerul austriac Hermann Waldhauser a demonstrat încă din anii 1970 că Marea Piramidă ar putea funcţiona ca o instalaţie uriaşă de pompare a apei dacă i-ar mai fi adăugate câteva părţi mobile.

Din cauza crizei petrolllui din acea vreme, el s-a ocupat de instalaţii de producere a energiei solare şi de instalaţii pentru încălzirea apei. În plus a făcut experimente cu diferite figuri şi corpuri geometrice – mai întâi cu conul şi apoi cu piramida. Între timp a fost confirmată la biroul special pentru patentare descoperirea sa că o piramidă cu un unghi al laturilor de 52 grade reprezintă suprafaţa ideală de evaporare. El citise pe atunci într-o carte că unghiul Marii Piramide de la Giseh avea exact 52 de grade, ceea ce a determinat începerea cercetărilor sale. El a socotit, a făcut experimente şi a construit în cele din urmă un modei fidel ca unitate de măsură al Marii Piramide de la Giseh (1:100), care de la prima încercare a funcţionat ca o instalaţie în miniatură de ridicare a apei.

Ideea de bază

Faptul că Marea Piramidă de la Giseh a fost plănuită şi construită ca o hidrocentrală uriaşă reprezintă o teorie relativ necunoscută. Şi totuşi, este mai mult decât o teorie, căci în acea perioadă Hermann Waldhauser a adus prin construcţia-imitaţie a modelului de pompă, dovada ştiinţifică că teza nu este plauzibilă doar teoretic, ci şi practic, înrucât modelul a funcţionat din prima încercare.

Ideea principală se bazează pe concluzii logice, având în vedere în special poziţia geografică a Egiptului.

ÖSTERREICHISCHES PATENTAMT

(52) Klasse: 26 E, 00H
(51) Int.Cl.: F 24 F 003/14

(12) ÖE PATENTSCHRIFT (11) Nr. 339547

(73) Patentinhaber: WALDHAUSER HERMANN IN STEYR (OBERÖSTERREICH)

(54) Gegenstand: VERDUNSTUNGSEINRICHTUNG ZUR LUFTBEFEUCHTUNG

(61) Zusatz zu Patent Nr.
(62) Ausscheidung aus:
(22)(21) Angemeldet am: 1976 02 06, 849/76
(24) Ausstellungspriorität:

(33)(32)(31) Unionspriorität:

(42) Beginn der Patentdauer: 1977 02 15
Längste mögliche Dauer:
(45) Ausgegeben am: 1977 10 25
(72) Erfinder:

(62) Abhängigkeit:

(56) Druckschriften, die zur Abgrenzung vom Stand der Technik in Betracht gezogen wurden:
DT-PS222816, FR-PS1271193

OE 339547

Fig. 22 (sus): Pag. 1 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers
Fig. 23 (dreapta, pag. 93): Pag. 2 din Dreptul de brevet a) lui Hermann Waldhausers

Die Erfindung betrifft eine Verdunstungseinrichtung zur Luftbefeuchtung mit schräg liegenden befeuchteten Verdunstungsflächen, welche eine konduktionsliche Feuchtigkeitsabgabe an die Umgebungsluft ermöglicht.

Verdunstungsanlagen, bei denen schräg liegende Verdunstungsflächen verwendet werden sind bekannt. Die deutsche Patentschrift Nr.222816 zeigt als Verdunstungsfläche einen schwach konischen Kegelstumpf und die franz Patentschrift Nr.1.271.193 einen Kegelmantel.

Diese bekannten Verdunstungseinrichtungen verwenden verhältnismäßig steile, gekrümmte Verdunstungsflächen; es hat sich aber gezeigt, daß ebene Verdunstungsflächen mit einem Neigungswinkel von etwa 52° einen wesentlich besseren Verdunstungseffekt ergeben, da bei dieser Schräglage ein besonders inniger Kontakt der Luft mit den Wasserteilchen erreicht wird. Die Erfindung zeichnet sich daher gegenüber den bekannten Einrichtungen dadurch aus, daß die Verdunstungsfläche die Form einer vierseitigen Pyramide mit einem Flankenwinkel von etwa 52° hat.

In der Zeichnung ist ein Ausführungsbeispiel der erfindungsgemäßen Einrichtung in Auf- und Grundriß dargestellt. Die von oben angesaugte trockene Luft ist mit ——I—— bezeichnet, die befeuchtete Fläche mit - - - - und die unten abströmende feuchte Luft mit —I—.

Die schräge Verdunstungsfläche weist eine wesentlich größere Verdunstungsleistung auf als eine gleich große waagrechte oder senkrechte Fläche. Dies deswegen, weil der Verdunstungsvorgang Energie verbraucht und diese der Umgebung in Form von Wärme entzogen wird. Die Umgebungsluft wird daher abgekühlt und beginnt nach unten zu sinken. Wenn Verdunstungsflächen mit geeigneter Schräge verwendet werden, so erzeugt der Vorgang eine lebhafte Luftbewegung, welche ohne Fremdenergie einen ununterbrochenen Abtransport der am Vorgang beteiligten Luft- und Wasserteilchen hervorruft. Die größte Verdunstungsleistung erzielen Flächen mit einer Schräge von etwa 52°, weil bei diesem Winkel sowohl die größte Luftgeschwindigkeit, als auch der innigste Kontakt der strömenden Luft mit der feuchten Fläche erreicht wird. Der Mantel einer vierseitigen Pyramide bietet daher eine Verdunstungsfläche mit optimaler Leistung an.

PATENTANSPRUCH:

Verdunstungseinrichtung zur Luftbefeuchtung mit schräg liegenden befeuchteten Verdunstungsflächen, dadurch gekennzeichnet, daß die Verdunstungsfläche die Form einer vierseitigen Pyramide mit einem Flankenwinkel von etwa 52° hat.

(Hiezu 1 Blatt Zeichnung)

Invenţia se referă la un dispozitiv de evaporare pentru umidificarea aerului, cu suprafeţe de evaporare umede înclinate, ce facilitează o umidificare continuă a aerului din jur.

Instalaţiile de evaporare, la care sunt folosite suprafeţele înclinate sunt cunoscute. Brevetul german nr. 222816 indică drept suprafaţă de evaporare un trunchi de con, iar brevetul francez nr. 1271193 o manta a conului.

Aceste dispozitive de evaporare cunoscute folosesc în mod regulat suprafeţe curbe şi în pantă. S-a demonstrat însă că suprafeţele plane, cu un unghi de înclinaţie de aproximativ 52 de grade au un efect de evaporare mult mai bun, căci la această instalaţie de înclinaţie se realizează un contact mai strâns al aerului cu părţile cu apă. Invenţia se distinge de dispozitivele deja existente prin faptul că suprafaţa de evaporare are forma unei piramide cu un unghi de 52 grade.

În desen este prezentat un exemplu de executare în proiecţie verticală şi orizontală. Aerul uscat absorbit de sus este indicat cu -1-, suprafaţa umezită cu -2-, şi aerul umed de jos cu -3-.

Suprafaţa de evaporare înclinată a avut un rezultat de evaporare mai bun decât o suprafaţă verticală sau una orizontală, deoarece procesul de evaporare necesită energie şi aceasta este sustrasă din jur sub formă de căldură. De aceea se răceşte aerul din jur şi începe să coboare în jos. Dacă sunt folosite suprafeţe de evaporare cu o înclinaţie corespunzătoare, atunci procesul cauzează o intensă circulaţie a aerului, care declanşează fără energie străină o evacuare neîntreruptă a aerului şi a apei implicate în proces. Cele mai bune rezultate în evaporare le au suprafeţele care au un unghi de înclinaţie de 52 de grade, căci la acest unghi sunt atinse cea mai mare viteză a aerului, precum şi cel mai strâns contact al curentului de aer cu suprafaţa umedă. Prin urmare, mantaua piramidei oferă o suprafaţă de evaporare cu rezultate optime.

DREPT DE BREVET

Dispozitiv de evaporare pentru umidificarea aerului, cu suprafeţe de evaporare înclinate, caracterizat printr-o suprafaţă de evaporare în formă de piramidă cu un unghi de înclinaţie de 52 de grade.

ÖSTERREICHISCHES PATENTAMT
Ausgegeben am 25.Oktober 1977
1 Blatt

Patentschrift Nr. 339 547
Klasse : 36 c, 4
Int.Cl²,: E 24 F 5/14

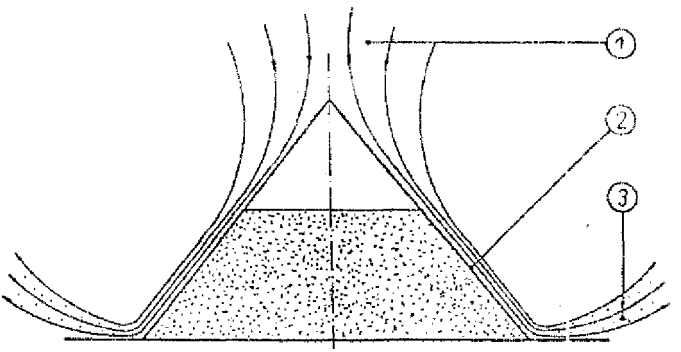

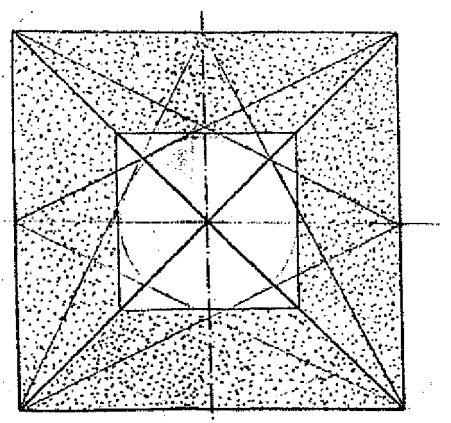

Fig. 24: Pag. 3 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers

ÖSTERREICHISCHES PATENTAMT
Ausgegeben am 25.Oktober 1977
1 Blatt

Patentschrift Nr. 339 547
Klasse : 36 e. 4
Int.Cl² : F 24 F 3/14

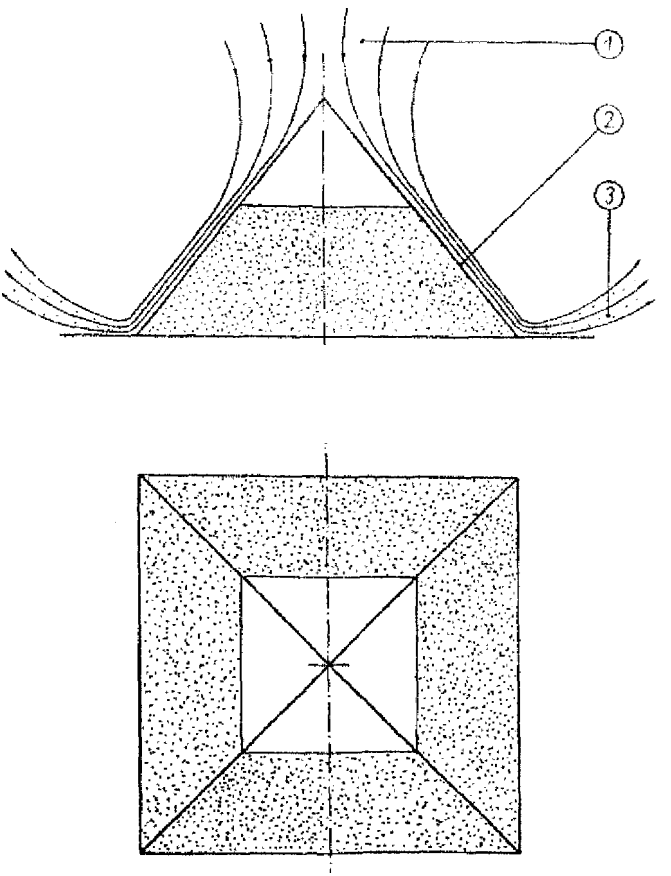

Fig. 25: Pag. 4 din Dreptul de brevet al lui Hermann Waldhausers

Privit din punct de vedere geografic, acesta este o aşa-numita oază. Cuvântul *oază* este folosit pentru a spune că el este înconjurat de deşert. Numai graniţa de nord este formată de Marea Mediterană şi de regiunea de deltă a Nilului. De aici, cursul Nilului se îndreaptă în direcţia sudică. Teritoriul locuit din stânga şi din dreapta cursului Nilului a luat naştere în urma inundaţiilor anuale ale Nilului. Doar o mică porţiune reprezintă teren fertil. Spre vest se află deşertul libian, în est munţii şi deşerturile arab şi nubian.

În Vechiul Egipt, Sirius (Sothis), cea mai luminoasa stea de pe cer în perioada iernii, juca un rol deosebit. Apariţia lui Sirius în zorii zilei avea legătură cu începutul inundaţiilor cauzate de Nil. Herodot indica drept început al fluxului Nilului data de 22/23 iunie. Aceste inundaţii erau premisa pentru rodnicia ogoarelor în ţara faraonilor şi prin aceasta, bază pentru cultura egipteană. Toate *marile piramide* se află la marginea vestică a teritoriilor roditoare. Pe partea către Sahara, câmpia roditoare este protejată de către Platoul Giseh pe care se afla cele trei mari piramide.

Hermann Waldhauser scrie referitor la acest aspect:

> *„Dacă ar trebui să exprim esenţialul despre Egipt într-o singură propoziţie, atunci nu aş spune că problema este Nilul, ci că Egiptul, fiind înconjurat de ape, are dintotdeauna o mare problemă, cea a aprovizionării cu apă. De aceea, e uşor de presupus că locuitorii ţării s-au străduit din timpuri străvechi să găsească mijloace adecvate şi căi de aprozivionare cu apă."*

Pretutindeni pe Pământ, acolo unde popoarele trăiesc în regiuni uscate şi aride, aprovizionarea cu apă devine o preocupare esenţială pentru asigurarea premiselor vitale vieţii omeneşti. Lipsa apei este o problemă locală, căci din punct de vedere global exista suficientă apă, rulată în circulaţie permanenta.

Dacă dăm crezare tradiţiilor, faraonii din Vechiul Imperiu ar fi fost în stare să invoce ploaia după dorinţa lor. Şi maiaşilor li se atribuie astfel de capacităţi. Construcţia hidrotehnică este, dimpotrivă, un produs al dezvoltării omeneşti. Aducerea ploii reprezenta un atribut al puterii, rezervat doar capilor din conducerea unui imperiu. Aceste principii nu s-au schimbat până în ziua de azi. Această ţinere în secret a fost atât de mult practicată, încât astăzi nimeni nu mai porneşte de la ideea că ploaia ar putea fi invocată prin măsuri omeneşti. *„Arta invocării ploii a început întotdeauna acolo unde s-a renunţat la ştiinţa construcţiei hidrotehnice."*

Procedeul despre care relatează Waldhauser constă în încălzirea la soare a cât mai multor pietre şi apoi turnarea de apă peste ele. Prin aceasta se ajunge la o evaporare rapidă, apa ridicându-se, conform legilor fizice, sub formă de vapori. Hermann Waldhauser spune că *„acest aer umed poate declanşa diverse reacţii în păturile de aer superioare"*.

Forţa de acţionare pentru aceste instalaţii era energia solară. Pentru a obţine un randament maxim pentru acest proces erau necesare instalaţii mari, cu suprafeţe de evaporare mari, aşa cum sunt de pildă, piramidele. Cu cât mai mari erau suprafeţele de piatră şi cu cât mai repede se producea procesul de evaporare, cu atât mai mare era şansa de reuşită. Principala premisă era desigur existenţa unei *surse de apă,* Nilul reprezentând în acest caz o sursă suficientă.

Într-un ţinut secetos sau într-un deşert apa dispare, întrucât nu are loc nici un fel de rotire a lichidului pe verticală. *„De sus în jos nu cad precipitaţii iar de jos în sus nu se produce nicio evaporare a apei în aer."* Numai prin provocarea unui proces de evaporare era posibilă o impulsionare locală a circulaţiei de apă.

Hermann Waldhauser furnizează un indiciu foarte interesant şi în ceea ce priveşte etimologia cuvântului *piramidă.* În limba egipteană, greacă şi latină o piramidă este definită ca o construcţie monumentală sub formă de templu a diferitelor culturi. Rădăcina greacă a cuvântului *piramidă* este *pyramis.* Există indicii că ar proveni din egipteană. *Per-em-us* este o denumire geometrică care descrie noţiunea de *„înălţare"*. Deocamdată atât despre ideea lui Waldhauser.

Este posibil într-adevăr ca nici una din multele teorii prezentate în decursul deceniilor şi al secolelor privind rostul şi scopul piramidelor să nu fie adevărată? Au fost piramidele construite pentru un cu totul alt scop decât s-a presupus până acum?

În 2005 ne-a căzut în mâini pentru prima dată cartea lui Hermann Waldhauser apărută în anul 1976, „Faraonii şi magia ploii – Piramidele ca instrumente ale influenţării vremii" (carte epuizată din stoc de câţiva ani buni). Recunoaştem că ideea ni s-a părut la început eronată, aşa cum probabil vi se pare şi dumneavoastră în acest moment. Dar ea era logică şi argumentată ştiinţific şi putea fi privită datorită modelului creat, şi din perspectivă practică. Ne-au plăcut şi concluziile şi

argumentele sale clare şi logice. Dar ceea ce ne-a determinat să ne ocupăm mai intens de această problemă a fost următorul episod: Hermann îşi crease modelul său şi pompase apă cu el. În anumile locuri ale modelului său de piramidă existau linii ale nivelului apei, şi anume acolo unde apa nu putea urca din cauza unei pături de aer. Până în acel moment Hermann Waldhauser nu fusese niciodată în Egipt. Prin urmare şi-a spus: dacă e în regulă cu teoria mea, atunci ar trebui ca şi în piramidele reale de pe platoul Giseh să existe linii de marcare a nivelului apei, căci modelul său era o copie în miniatură, fidelă a originalului.

Şi ce-a găsit el la prima sa vizita în Marea Piramidă în camerele subterane, în camera reginei şi în camera regelui? Linii care marcau nivelul apei! Din acel moment totul a fost clar pentru Waldhauser şi pentru noi: acolo a fost aşa ceva!

Din acest motiv, să privim mai atent instalaţia de pompare!

Marea Piramidă şi sistemul ei de pompare

O problemă de care s-a lovit Hermann Waldhauser a fost lipsa unor părţi importante din instalaţie, necesare funcţionării ca pompă. E posibil ca acestea să fi fost la un moment dat îndepărtate, intenţionat sau nu. Chiar şi faptul că Marea Piramida nu avea intrare, subliniază teza lui Waldhauser. A fost până azi căutată în zadar o „intrare principală". O astfel de intrare nu exista de altfel într-o instalaţie de evaporare. Austriacul nu exclude nici posibilitatea ca anumite părţi să fi fost îndepărtate intenţionat, pentru a face imposibilă o eventuală reconstruire a sistemului şi a tehnicii. Aşa s-ar explica de ce încă din timpul faraonilor cunoaşterea piramidelor din Giseh fusese dată uitării:

> *„Dacă privim partea superioară a piramidelor ca pe o uriaşă carcasă goală a unei pompe, din care au fost îndepărtate toate piesele mobile precum pistoane, cabluri, ventile, atunci am găsit cheia către o înţelegere parţială."*

În expunerea sa, Hermann Waldhauser explică în mod clar conceptul integralităţii şi consideră că partea superioară a piramidei ar fi doar o componentă în întreaga construcţie, care nu poate funcţiona fără celelalte părţi din structură.

1. Canalul

La instalaţia din piramidă se putea ajunge pe a l e a apelor, căci aceasta era legată de fluviu printr-un canal. Întregul material de construcţie a fost transportat cu navele, ceea ce înseamnă că una din cele

mai importantei premise pentru începerea construcției instalației a fost acest canal de legătură.

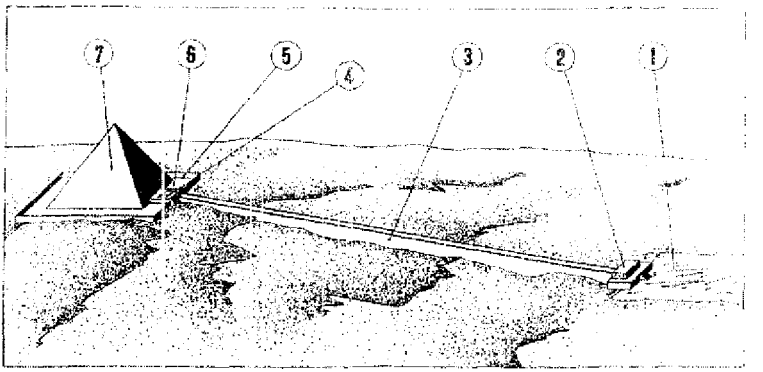

Fig. 26:
Părțile principale vizibile ale Piramidei:
1. canalul navigabil de la Nil
2. construcția din vale
3. drumul de la suprafață
4. clădirea principală
5. zidul înconjurător
6. curtea
7. construcția superioară piramidală

2. Construcția din vale

Fără îndoială că în acest punct Hermann Waldhauser are totală dreptate. Cele două așa-numite temple din vale (construcția din vale), ale căror ruine se află până în ziua de azi în fața Sfinxului și care și-au plătit tributul timpului, au fost în mod clar hale de descărcare ce stăteau direct în fața portului fluvial. Aceasta este o părere recunoscută. Un punct de descărcare asemănător ar fi existat și la capătul drumului exterior către Marea Piramidă. Din păcate este imposibil să mai fie căutate urme în această zonă, întrucât, în ultimele decenii casele cartierului Nazlet El Saurian s-au extins până direct spre platou. Astfel de baze maritime de descărcare sau ceea ce a rămas din ele, găsim și în fața celorlalte piramide aflate de-a lungul Nilului.

3. Drumul la suprafață

Drumul a legat construcția din vale cu clădirile principale și era o cale înclinată. Se urca ușor, ceea ce se poate observa și azi. În textele

vechi drumul era numit *„Calea tragerii“*. O denumire foarte potrivită, întrucât tot ce trebuia transportat către instalația principală era tras pe acest traseu uşor ascendent.

Ne putem imagina în acest context un topogan de apă într-o piscină. Aici apa este permanent dirijată printr-o suprafață artificială lucioasă, astfel încât alunecarea este posibilă fără rănirea pielii. Această cale funcționa într-un mod asemănător. Conform acestui principiu, apa a fost dirijată pe suprafețe netede, şlefuite, prin canale subterane. Să ne amintim de multele canale găsite pe întregul platou (capitolul 2). Cu ajutorul acestor canale calea putea să fie permanent aprovizionată cu apă.

Cât de genial trebuie să fi fost acest sistem reiese şi din faptul că această cale putea să fie utilizată nu numai în modul descris; mai sus, ci putea funcționa şi ca un „utilaj de şlefuire“ pentru prelucrarea suprafețelor, care necesitau o şlefuire precisă. Aşa se poate înțelege de ce au putut fi produse pietrele pentru înveliş cu o astfel de precizie. Aşa cum reiese din fig. 28, în acest mod era posibil să se şlefuiască nu numai suprafețele de aşezare ci şi suprafețele opuse, precum şi suprafețele exterioare înclinate.

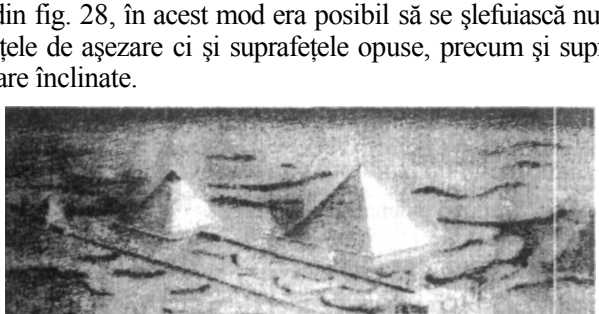

Fig. 27: În fața Platoului Giseh se afla odinioară un port. Conform dogmei oficiale!

4. Clădirea principală

La capătul de sus al drumului se află clădirea principală, care face legătura cu partea principală a instalației.

„Aici se găsea inițial,în timpul procesului de construcție, rampa de descărcare superioară, pentru ca ulterior, clădirea ridicată aici să îndeplinească diverse roluri, legate de funcționarea instalației. Pe de o parte funcționa drept stație a unui lift,

având deci funcţie tehnică. Pe de altă parte era un fel de centrală de dirijare a marii instalaţii, pentru ale cărei necesităţi diverse a fast necesară luarea de măsuri speciale şi oferea totodată şi spaţii pentru personal şi materiale. În afară de aceste spaţii cu utilitate pur practică mai existau aici şi unele încăperi pentru cult şi reprezentare."

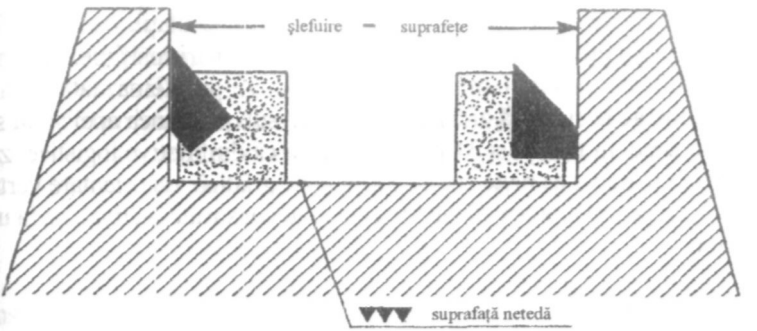

Fig. 28: Utilaj de şlefuire a suprafeţelor mari

5. Zidul înconjurător

Apa care curgea în jos din Marea Piramidă în cele două coridoare se aduna într-un rezervor care era la o distanţă de aproximativ 20 de metri de fanta de jos a piramidei şi se desfăşura împrejurul acesteia. La o analiză din satelit se poate vedea încă vag zidul înconjurător. Şi celelalte două piramide, Piramida lui Chefren şi a lui Mykerinos - avuseseră astfel de ziduri la o distanţă de douăzeci de metri. Ele mai aveau şi un alt zid în plus, aflat la o distanţă de nouăzeci de metri.

Zidul înconjurător era o parte esenţială din construcţia superioară şi a jucat încă dinaintea începerii construcţiei propriu-zise un rol important în măsurarea şi calcularea suprafeţelor. El forma o proiecţie orizontală pătrată (vezi fig. 29), astfel putând fi stabilite şi colţurile construcţiei superioare:, mai ales dacă în centru se afla o ridicătură (o stâncă), ca în cazul Marii Piramide. După construirea zidului înconjurător, şantierul a fost: umplut cu apă şi transformat într-un mic lac. Motivul pentru aceasta era că astfel, pe suprafaţa lacului, putea fi transportat materialul cu un efort minim către locul dorit.

„Zidul înconjurător a fost în partea mai de jos ca un înveliş protector al unui bazin de apă, având.o influenţă importantă asupra a ceea ce se petrecea în spaţiul aerian din jurul instalaţiei din piramidă."

Conceptul zidului înconjurător este de mare importanţii. Hermann Waldhauser a înţeles acest lucru şi l-a integrat logic în contextul teoriei sale.

Cât de înalt era nivelul apei în interiorul acestor ziduri sau mai bine zis cât de înalte erau zidurile, putem face speculaţii. Pornim de la trei posibilităţi: cinci, zece sau cincisprezece metri înălţime. Încă nu este suficient de clar cum au rezolvat inginerii problema statică pentru a merge la sigur că zidurile vor rezista sub presiunea apei şi nu se vor sparge. În fig. 30 şi 31 putem observa că din motive logistice, zidurile nu arătau ca nişte ziduri normale de grădină, cu orientare verticală, ci, pentru a putea stăvili apa, ele erau construite înclinat, ca la un baraj.

6. Curtea

„Curtea" (fig. 26, nr. 6) se afla între zidul înconjurător şi suprafaţa de susţinere a părţii superioare a piramidei. Se putea ajunge în ea doar printr-un gang de trecere îngust, care pornea din clădirea principală.

„Această curte a fost fireşte numită mai degrabă bazin de apă, căci încă de la începerea construcţiei a fost umplută cu apă. Mai întâi a fost folosită ca un fel de cale navigabilă iar mai târziu ca un recipient de evaporare sau de captare a eventualului

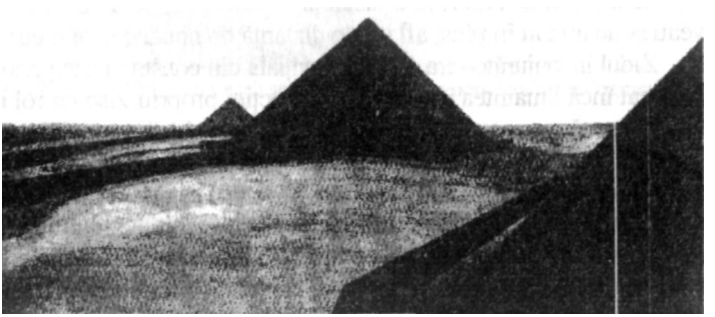

Fig. 29: Piramidele erau înconjurate de ziduri şi se aflau astfel într-un rezervor cu apă. Apa ieşea la suprafaţă din „canalele sufletului". Conform teoriei lui Waldhauser.

surplus de apă sau de precipitații. Prin canalul exterior era posibilă o deversare a surplusului de apă în canalul Nilului, într-o manieră simplă şi sigură. Se pare că nu au fost luate măsuri speciale, căci la fel de bine cum o încercare de a produce ploaie putea să rămână fără succes, la fel de repede se putea declanşa şi o rupere de nori."

Lungimea inițială a laturilor piramidei însuma circa 230,38 metri, ceea ce corespunde unei suprafețe a bazei de 53.075 metri pătrați. O distanță de douăzeci de metri față de zidul înconjurător face ca suprafața din interiorul bazinului de apă să aibă 20.030 metri pătrați. În cazul unui nivel de umplere cu apă de până la:

5 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 100.150 metri cubi.
10 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 200.300 metri cubi
15 metri, rezultă o cantitate de apă de circa 300.450 metri cubi.

7. **Partea superioară a piramidei**

Aceasta nu numai că reprezintă zona cea mai importantă a întregii instalații, ci formează şi partea care a necesitat şi cel mai îndelungat timp de construcție. Părțile principale sunt: învelişul exterior întins pe o suprafață mare, construcția interioară din piatră, inclusiv nucleul stâncos masiv şi cavitățile care se găsesc în interior. Transportul materialului de construcție a fost făcut pe apă, aşa cum am prezentat mai sus – o metodă care a uşurat enorm lucrul muncitorilor. Conform acestei teorii, întotdeauna s-a lucrat pe uscat şi transportul a fost întotdeauna făcut pe apă.

Pompa şi părțile ei componente

Hermann Waldhauser nu exagerează deloc atunci când îi numeşte pe aceşti constructori, maeştri ai mecanicii clasice. Astfel, el a observat în coridoarele înclinate aflate cu mult sub suprafețele de susținere ale construcțiilor superioare, cavități dreptunghiulare în care au fost aduse pistoane. În plus se poate observa că suprafețele de podea, cele laterale şi tavanele au fost şlefuite cu cea mai mare precizie. Gangurile lungi şi înclinate erau cilindri dreptunghiulari.

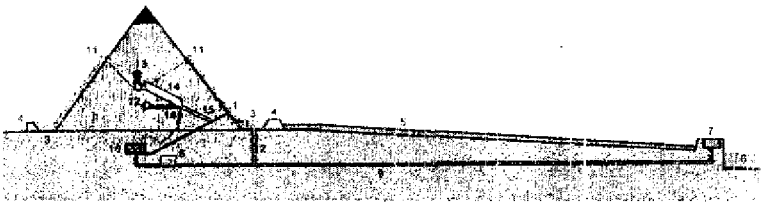

Fig- 30: Explicaţii despre instalaţia de pompare din *Marea Piramidă:*
Nr. 1 este numită astăzi intrarea originală, dar ar fi putat servi drept scurgere pentru apă, atunci când se făcea o deconectarea părţilor superioare ale pramidei, golindu-se de apă în vederea lucrărilor de curăţire, sau pentru îndepărtarea unei cantităţi prea mari de mâl din Nil. Această ipoteză vine în sprijinul surselor mai vechii (Strabon), care vorbeau de un platou din piatră mobil plasat la intrarea din partea de nard. Placa trebuie să fi fost perfect prelucrată, astfel încât să poate să se integreze perfeci: în construcţie, şi să nu fie observabilă din exterior. Acest fapt întăreşte presupunerea noastră că a fost vorba de un coridor cu utilitate pur tehnică, prin care apa era dirijată înintru sau în afară.
Nr. 2 este o presupusă cale de legătură între rezervorul de apă şi canalul care duce spre Nil, pentru a se obţine astfel o circulaţie a apei – eventual şi pentru lucrări de revizie.
Nr. 3 (Nr.4) bazinul de apă din interiorul zidului înconjurător.
Nr. 5 drumul exterior care putea fi eventual folosit şi pentru scurgerea apei, dacă se afla prea multă apă în bazin. Acest lucru este explicat într-un citat din cartea lui Waldhauser „Faraonii şi magia ploii“: *„Referitor la ordinea în care a fost construit acesta, se înţelege că el a luat naştere după încheierea lucrărilor de la constivcţia din vale. Pe această procedură fiecare parte gata putea fi folosită drept cale de transport. Canalul subteran de dirijare şi de scurgere a apei nu trebuie căutat altundeva decât sub drumul exterior, căci orice altă plasare ar fi necesitat multa muncă suplimentară.“*
Nr. 6 Revărsare din Nil. Se presupune că nivelul Nilului varia, astfel încât, printr-un sistem de canale subterane ramificat putea fi stocată suficientă apă, pentru a evita o eventuală criză de apă.
Nr. 7 este rezervorul de colectare pentru intrarea şi ieşirea apei.
Nr. 8 este camera dinaintea coridorului fântânii, care servea ca o supapă pulsatoare pentru rezistenţa hidrodinamică (vezi capitolul „Rezistenta hidrodinamică“).
Nr. 9 canalul subteran de la Nil până în cea mai de jos plasată cameră din Marea Piramidă.
Nr. 10 camera nedefinitivată săpată în piatră, care servea drept „cazan de aer“ pentru rezistenta hidrodinamică.
Nr. 11 cele două ieşiri ale coridoarelor care pornesc din camera regelui; prin aceste ieşiri apa curge în jos pe exteriorul piramidei până în bazinul de captare.
Nr. 12 camera reginei, care se presupune că servea drept „flotor“ pentru transportul pe apă mai departe în sus.
Nr. 13 este camera regelui cu cele cinci camere de construcţie.
Nr. 14 este marea galerie care dă în aşa-zisul gang ascendent.
Nr. 15 gangul ascendent face legătura cu gangul descendent, o legătură între cea mai de jos treaptă funcţionată a piramidei şi partea superioară.
Nr. 16 este punctul de legătură al rezistenţei hidrodinamice cu aşa-numitul „sistem de carburaţie“ al treptei superioare din Marea Piramidă.

Schema de nivel a unei instalații a piramidei

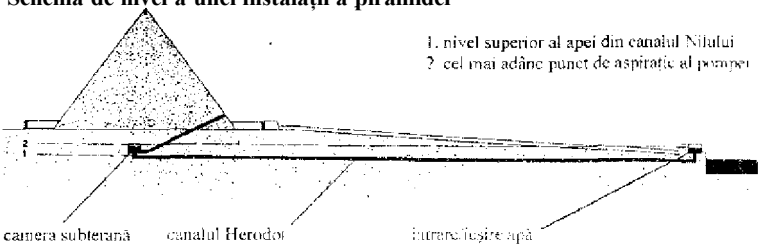
1. nivel superior al apei din canalul Nilului
2. cel mai adânc punct de aspirație al pompei
camera subterană
canalul Herodot
intrare/ieșire apă

Fig. 31: Schema de nivel a instalației Piramidei:
1. nivel superior al apei din canalul Nilului
2. cel mai adânc punct de aspirație al pompei

De aici nu trebuie să rezulte nici o contradicție fizică, întrucât un cilindru poate avea orice secțiune dorită. Dacă se construieşte un utilaj din piatră, atunci nu intră în discuție decât o secțiune dreptunghiulară. Dimensiunile instalațiilor construite erau uriaşe şi cilindrii au putut fi utilizați ca pistoane acționate cu un cablu de tracțiune, concepându-se astfel utilajele hidraulice necesare pompării.

Cum funcționează pompa?

Să ne îndreptăm acum privirile către modul concret de funcționare a pompei. În cazul teoriei lui Waldhauser trebuie pornit de la două presupuneri:

Construcția superioara a piramidei Cheops ca instalație de evaporare

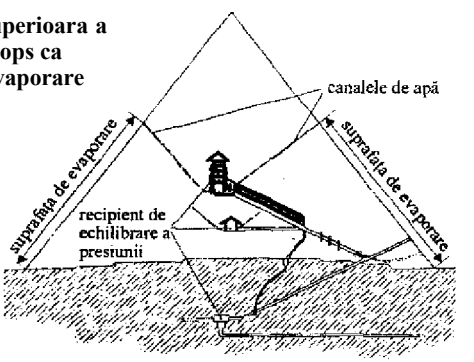
canalele de apă
suprafața de evaporare
suprafața de evaporare
recipient de echilibrare a presiunii
Coridoarele oblice sunt cilindri ai pompei. Cu excepția pereților de aer, cavitățile sunt umplute cu apă.

Fig. 32: Construcția superioară a piramidei Cheops ca instalație de evaporare

1. Construcția instalației din piramida de la Giseh este subordonată unui plan complex cu finalitate precisă. Constructorii, oricare ar fi fost ei, nu au făcut aici nimic la voia întâmplării, iar planificarea teoretică a instalației a fost pusă în practică până la cel mai mic detaliu.
2. Conform teoriei lui Wdhauser, cavitățile serveau exclusiv scopului aducerii apei pe flancurile construcției supsrioare a instalației.

Hermann Waldhauser a împărțit sistemul de ridicare a apei în două părți; treapta inferioară – din camera subterană până în gangul orizontal aflat la nivelul camerei reginei – şi treapta superioară – dea supra camerei reginei.

TREAPTA INFERIOARĂ

1. Prin canalul de dirijare către Nil (1) era umplută mai întâi instalația cu apă, până când pompa putea să aspire singură. Apa trecea prin robinetul de fund (2), care împiedica ridicarea nivelului apei peste limita normală şi umplea camera subterană (3). Întrucât aerul din cameră nu putea fi eliminat în totalitate, pe tavanul camerei se forma o pătură de aer (4), necesară funcționării sistemului. Pistonul treptei inferioare (5) era prevăzut cu un ventil, care se deschidea la mişcarea în jos şi se închidea la mişcarea în sus. Prin acesta apa era pusă în mişcare în sus prin cilindrul înclinat al treptei inferioare (6).

2. Acționarea pistonului se producea printr-un cablu (8) prin care utilajului i se dădea forță prin mişcările de tragere executate de către echipe. Cu cât era mai puțin aer în cameră, cu atât mai scurte deveneau mişcările de tragere, până când în cele din urmă perna de aer trebuia din nou lăsată să se formeze. Echipa de tragere se afla în afara zidului împrejmuitor şi trebuia să cuprindă pentru aceasta treaptă circa o sută de oameni. Treapta inferioară putea fi pusă în funcțiune independent de celelalte.

3. Coloana montantă (A) leagă treapta inferioară de cea superioară a pompei. Acest gang mai era folosit şi pentru umplerea cu aer a celor două recipiente superioare de egalizare a presiunii – mai bine zis completarea cu aer, fără să trebuiască goliță treapta, superioară.

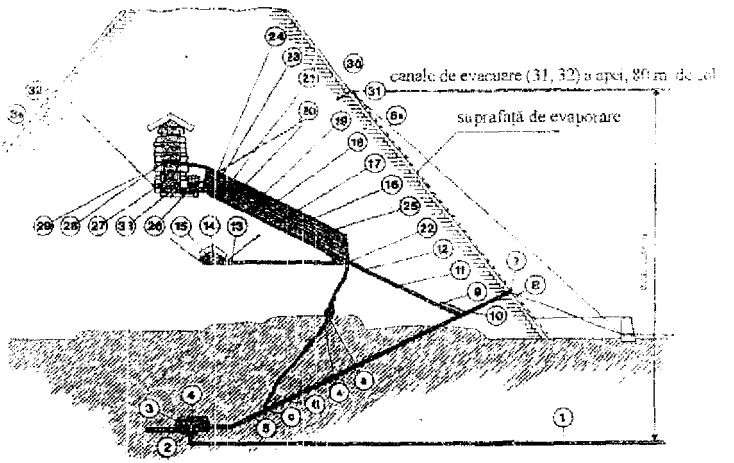

Fig. 33: Pompă uriaşă (Piramida lui Cheops), schemă de funcționare.

1. canalul de conducere a apei de la construcția din vale care, conform relatărilor lui Herodot există, dar care nu a fost găsit până azi
2. robinet de fund
3. camera subterană
4. pernă de aer
5. pistoane ale treptei inferioare
6. cilindri ai treptei inferioare
7. intrare în construcția superioară
8. cablu al treptei inferioare
8.a. cablu al treptei superioare
8.b. cablu al treptei auxiliare
A. coloană montantă
B. Ventil
C. ventilul mare
9.ştuț
10 ventil
11. pistonul treptei superioare
12. cilindrul treptei superioare
13. gang orizontal
14. recipient de egilizare a presiunii
15. pernă de aer
16. bazin de apă înclinat
17. pistonul treptei auxiliare
18. cilindrul treptei auxiliare
19. planşeu de dulapi
20. găuri în rampe
21. rampe laterale
22. închiderea cilindrului
23. ieşirea apei cu ventil
24. bloc de piatră
25. perete de dulapi
26. cameră intermediară
27. bazinul de apă superior
28. camerele de construcție
29. canalul de apă şi funicular de sud
30. canalul de apă şi fiinicular de nord
31. capace de închidere
32. capace de închidere
33. vană de piatră

TREAPTA SUPERIOARĂ

1. Ştuţul (9) leagă treapta inferioară de cea superioară. Prin ventil (10) apa putea să curgă doar într-o direcţie, de jos în sus. Prin ridicarea pistonului treptei superioare (11) din cilindrul acesteia (12) era aspirată apa.

2. Când cavităţile se umpleau până la un anumit nivel, nu era posibilă o tragere în sus directă din cauza presiunii lichidului asupra suprafeţei pistonului. Ar fi fost necesară în acest caz o mică armată pentru a putea efectua mişcarea de tragere. Această problemă era rezolvată prin recipientul de egalizare a presiunii (14) şi prin perna de aer (15) – prin aşa-numita camera a reginelor – prin care era captată forţa contrară coloanelor de apă.

3. O altă măsură consta în amenajarea unui bazin mare şi înclinat de apă (16) – marea galerie – şi în folosirea unui al doilea piston (17) într-un cilindru auxiliar pentru eliberarea pistonului din cilindrul principal amintit anterior (18). Dacă acest piston era mişcat în jos şi în sus printr-un cablu de tragere, atunci la tragerea în sus era adusă apă în marea galerie.

4. Marea galerie avea pe de o parte rolul de a neutraliza energia cinetică a apei împinse în sus din treapta auxiliară, şi, pe de altă parte, era un bazin de decantare.

5. Camera intermediară (26) şi împingătoarele care se aflau înăuntru cu tot cu contragreutatea de aici au servit drept trecere a cablului şi totodată împiedicau mişcarea apei în bazinul superior (27). Aşa-numitul sarcofag era în starea intactă probabil un troc de apă pentru lucrările de curăţare, şi câteva aspecte duc la ipoteza că ar fi putut servi şi ca suport pentru răsucirile de cablu necesare în această zonă.

Scopul celor cinci camere de construcţie (28)

Iniţial, perna de aer aflată în partea superioară avea rolul de a capta toate şocurile de presiune cauzate prin procesul de pompare. Acest lucru era necesar mai ales pentru că cele două coridoare prin care trecea cablul (29, 30) au cauzat în partea de sus o diminuare considerabilă a secţiunii.

Această schimbare a secţiunii fusese intenţionat creată, ea având următoarele efecte: dacă apa urcă în bazinul înclinat (marea galerie) şi apoi în bazinul superior, atunci aerul poate fi eliminat din cavităţile care au rămas doar până când orificiile interioare ale celor două canale

pentru cablu se află sub apă. Pomparea în continuare în sus a apei cauzează o creştere a presiunii aerului, care este tot mai mult presat, până când apa urcă în cele din urmă până la nivelul punctelor exterioare de vărsare. O revărsare în cantităţi mari nu s-a petrecut totuşi întrucât a fost împiedicată prin măsuri speciale (31,32).

Abia când suprapresiunea atingea nivelul dorit îi era lăsată cale liberă apei. Întrucât cu ajutorul coloanei montante descrise era posibilă umplerea pernei de aer după necesităţi, presiunea dorită putea fi regularizată. Prin urmare puteau fi lăsaţi să ţâşnească circa 150000 de litri de apă în decurs de câteva minute la o înălţime de optzeci de metri.

Ambele canale de trecere a cablului (29, 30) erau astfel construite, încât la nevoie puteau fi folosite şi ca cilindri. Pentru acţionarea părţii superioare erau necesare două utilaje de tragere separate.

Diferenţele de înălţime pe platou

Întrucât toate cele trei piramide aveau ziduri împrejmuitoare este interesant de cercetat diferenţele de înălţime de pe platoul Giseh. Cea mai mică piramidă, cea a lui Mykerinos este poziţionată cel mai sus.

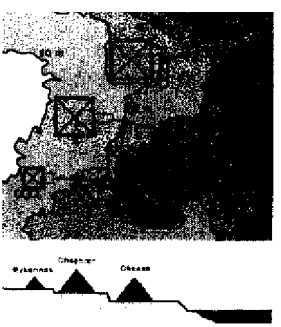

Fig. 34: Vedere de sus

La mică diferenţă de înălţime urmează piramida lui Chefren şi cel mai jos se află Marea Piramidă. Această poziţionare îi face pe cei mai mulţi să creadă că Marea Piramidă ar fi cea din mijloc. înclinaţia suprafeţei a făcut ca afluxul de apă către Marea Piramidă să fie asigurat suplimentar de la celelalte două mari piramide.

În încheiere, Hermann Waldhauser afirmă că rezultatele cercetărilor sale nu ridică pretenţia de a fi complete şi că sunt posibile şi alte variante.

Aveţi dificultăţi de înţelegere?

Ceea ce pare să sune aici complicat, tehnic şi prin urmare, puţin mai neclar, este de fapt foarte simplu. În filmul „Minciuna Cheops“ am prezentat acest proces pe modelul mecanic al lui Waldhauser şi suplimentar am adăugat multă animaţie, astfel încât procesul să fie prezentat cât mai pe înţelesul tuturor.

Să încheiem prezentarea acestei teorii geniale cu câteva date suplimentare: pe suprafețele piramidelor oamenii de știință au descoperit ceva interesant, care la început nu a putut fi explicat. Suprafețele pietrelor din învelișul exterior prezentau o peliculă care conținea elemente chimice, ce nu puteau apărea în piatră în mod natural. Aceasta peliculă cu puternice urme de siliciu avea culori diferite, de la maro până la gri închis. Apa care se evaporă lasă urme aproape: de neconfundat întrucât se depozitează conținutul de minerale. Dacă flancul unei piramide a fost folosit drept suprafață de evaporare, atunci oxact acolo ar trebui să existe o peliculă. Acolo trebuie să fie, şi acolo şi este, în timp ce pe celelalte suprafețe laterale nu se poate demonstra existența acestei pelicule.

La sfârşitul cărții sale, Hermann Waldhauser explică şi care au fost circumstanțele care au făcut ca instalația să devină inutilizabilă. Este vorba de avariile pe care le-a înregistrat Marea Piramdă la nivelul camerelor de construcție şi al cilindrului inferior. Pereții camerei principale superioare s-au deplasat cu mai mult de doi centimetri către exterior şi plăcile de tavan foarte mari şi grele s-au fisurat parțial. După părerea sa, o astfel de avarie ar putea să apară numai din cauza unei presiuni uriaşe exercitate din interior. Aceeaşi explicație este dată şi pentru fisurile din masivul stâncos de la cilindrul inferior.

> *„Aceste distrugeri se pare că au făcut ca instalația să nu mai poată fi utilizată în scopul prevăzut inițial. Se presupune că mai întâi au fost suprasolicitate camerele de construcție. Avarierea camerelor superioare de construcție a fost începutul sfârşitului, atât pentru instalația lui Cheops, cât şi pentru piramida-construcție. O reparație fără demolarea jumătății superioare ar fi fost imposibilă. Din acest moment, pompa superioară a devenit inutilizabilă. Când au apărut apoi fisuri şi la nivelul părții inferioare, în masivul stâncos, făcând cilindrul inferior nefuncțional, întreaga instalație nu a mai putut fi altceva decât un frumos obiect decorativ. Un vis al omenirii a început să-şi piardă strălucirea şi să pălească.“*

Poate Hermann Waldhauser cu revoluționara sa teorie despre scopul şi rolul piramidelor să aibă dreptate până la urmă? Acestei să fie motivul pentru care cunoştințele despre piramidele de la Giseh să cadă în uitare încă din vremea faraonilor?

Cum de nu a fost luată în seamă teza lui Waldhauser?

De fapt, fiecare cercetător ar trebui să devină activ în acest punct; mai ales după ce Hermann Waldhauser a găsit în cadrul primei sale vizite la Cairo, linii de marcare a nivelului apei în Marea Piramidă.

Există în acest caz doar o explicație logică: principalul argument al adversailor lui Waldhauser este că hidrocentrala-pompă putea să funcționeze doar dacă exista un canal de dirijare a apei de la Nil. Dar un astfel de canal nu a fost găsit până azi... Prin urmare, Hermann Waldhauser nu a avut nici un argument concludent, în afară de trimiterile la relatările lui Herodot.

Ce nu poate relata Herodot despre acest lucru? Herodot provenea din Halikarnassos, un oraş din sud-vestul Asiei Mici. Viața politică a epocii sale era foarte agitată, ceea ce probabil a făcut ca el să fie un istoric ce călătorea mult. Astfel, el a străbătut toată Asia Mică, Italia, Sicilia, sudul Rusiei, Cipru şi Siria. În Babilonia s-a oprit mai mult timp. În arul 448 Î.Hr. a ajuns în Egipt țara faraonilor. În timpul şederii sale în Egipt, a notat tot ceea ce i-au povestit partenerii săi de discuție. Niciodată nu a fost un istoric pur. El a relatat totodată şi despre geografia şi topografia ținuturilor vizitate. *„Fiecare istorie trebuie privită în cadrul spațiului ei geografic şi fiecare spațiu geografic are istoria lui.“*

Mai întâi Herodot relatează despre aspectele logistice din procesul de construcție a piramidelor câți oameni au fost necesari pentru construcție, crearea unei căi de transport, tehnica transportului, durata de construcție şi aşa mai departe. Între lucrările pregătitoare se numără şi construirea camerelor subterane şi a gangurilor, precum şi a canalului subteran către Nil, care s-ar întinde până în fața Sfinxului. Conform spuselor lui Herodot pe atunci platoul piramidelor era ca o insulă înconjurată de ape.

Preoții egipteni au subliniat față de Herodot în mod explicit, *„că un şanț din Nil duce numai la una din piramide (Marea Piramidă) şi print-o conductă zidită, pătrunde apă în piramidă“*.

Şi alți istorici confirmă relatările lui Herodot. De pildă, Plinius cel Bătrân (23-79 d.Hr.) spune:

> *„În Marea Piramidă există o fântână ...se spune că ea şi-ar trage apa din Nil...“*

O altă versiune spune că întreaga piramidă ar fi fost plină cu apă în interior. Cea mai veche descriere a piramidelor conține așadar indicii că în Marea Piramidă fusese dirijată apă. De asemenea este de reținut că Herodot în Istoriile sale a subliniat în mod expres faptul că a fost introdusa apă „doar în Marea Piramidă" și nu, de exemplu, în piramida lui Chefren:

„Şi acesta (constructorul Piramidei Chefren) a procedat în acelaşi mod ca şi celălalt (constructorul Marii Piramide) construind o piramidă cam nu era de dimensiunile celeilalte. Am măsurat-o şi noi înşine. Nu existau nici camere sub Pământ şi nici vreun şanț din Nil care să fie dirijat către piramidă, aşa cum se întâmpla la cealaltă; acolo apa intra în piramidă printr-o conductă zidită..."

Și cronicarii arabi au scris despre camerele aflate sub Marea Piramidă, ceea ce ne duce spre concluzia că ei au avut ca surse, date sau alte scrieri mai vechi. Chiar și numai denumirea de azi „coridorul fântânii" pentru coridorul din camera subterană este mai mult decât sugestivă, căci o fântână are întotdeauna de-a face cu apa...

La începutul secolului al XII-lea d.Hr., cărturarul arab *Abd ar-Rahim al Kaisi* (mort în 1169 d.Hr.) spunea despre Marea Piramidă în opera sa„Hitat" următoarele:

„Al Ma'mun a deschis Marea Piramidă care se află lângă Al-Fustat... Am căutat în interiorul ei şi am văzut o cameră boltită, a cărei bază era un patrulater, în timp ce în partea de sus era rotundă. În mijloc se afla un puț de fântână, pătrat, adânc de zece coți. Coborând în el am descoperit pe fiecare din cele patru laturi ale sale o poartă care ducea într-o încăpere mare, în care se aflau cadavre, fii lui Adam. Ele erau acoperite cu un mare număr de giulgiuri; pe fiecare se afla mai mult de o sută de giulgiuri, care din cauza vremii putreziseră şi deveniseră negre."

Un alt pasaj din „Hitat" (capitolul 26) relatează despre existența porților subterane:

„Aceste piramide au sub pământ cavități, de la care porneşte (după caz) un gang boltit. Fiecare gang are o lungime de 150 de coți (79 m)."

Această relatare despre Al Ma'mun, la care am făcut referire și în capitolul în care vorbeam despre mumii, este extrem de interesantă! Conform ei, în Marea Piramidă au fost descoperite nu numai un canal

de dirijare ci şi camere subterane, în care se aflau cadavre. Aceşti morţi nu fusesem duşi în camera reginei ori a regelui, ci adânc sub pământ, într-o încăpere cu tavanul boltit. Numai prin acest canal era posibil să pătrunzi în Marea Piramidă. Nu exista nici o altă intrare! De ce? Căci piramida era o instalaţie tehnică în care se intra doar pentru lucrări de curăţare şi de revizie. Cadavrele au fost duse acolo multe secole mai târziu şi nu aveau de-a face cu constructorii.

Stefan mai are de adăugat aici şi un episod personal: acum câţiva ani el a avat o întâlnire în Johannesburg cu Credo Mutwa. Acesta nu se bucură numai în Africa de renumele unui mare medic spiritual şi clarvăzător cu capacităţi neobişnuite. El este vizitat de oameni din toată lumea. Chiar şi personalităţi cunoscute precum Nelson Mandela îi acordă lui Mutwa onoarea de a-l considera vindecător şi clarvăzător. Credo Mutwa i-a povestit lui Stefan despre şederea sa în Cairo, care avusese loc acum câteva decenii. El a vizitat şi Marea Piramidă. Ştefan l-a întrebat dacă are idee cine a construit piramida şi pentru ce scop.

Credo Mutwa i-a răspuns:

„*Când a fost construită nu pot spune cu exactitate. Dar când am fost în piramidă, am „ văzut“ doar apă, nimic altceva decât apă, pretutindeni am putut să o „văd“ şi să miros...“*

Această afirmaţie nu i-a fost de mare folos la acea vreme lui Stefan, el neacordându-i mare atenţie. Abia când a studiat experimentele lui Waldhauser, i-au revenit în minte cuvintele lui Credo Mutwa.

Prin urmare, istoricii relatează în textele lor vechi de mii de ani despre un – asemenea gang. Dar unde este el?

Dovada definitivă pentru existenţa canalului de dirijare

Egiptologii mai târzii cu siguranţă nu au dobândit un bun renume încercând să găsească fel de fel de explicaţii şubrede care nu făceau altceva decât să scoată la lumină neştiinţa lor. Camerele, coridorul-fântână, precum şi celălalt coridor transversal din camera subterană, care se îndreaptă în direcţia sudică, toate ar fi *„proiecte nedefinitivate ale constructorilor“*. Problemele tehnice i-ar fi determinat pe constructori se întrerupă lucrările în camera subterană şi să prevadă camera reginei ce loc de înmormântare pentru faraon. Mai târziu ei au considerat această cameră ca fiind nepotrivită şi au plănuit camera regelui. Pentru noi numai denumirea *coridorul fântână* a constituit un imbold de

a cerceta mai atent teoria lui Waldhauser şi de a găsi dovezi concludente pentru canalul subteran. În acest moment am fost definitiv convinşi că acest canal trebuie să fi existat.

Ţelul nostru a fost din acel moment, de a aduce dovada ştiinţifică asupra faptului că prin piramida a curs apă. Aşa a început o îndelungată muncă de strângere de probe, nu numai din piramidă, ci şi de pe platou şi din teritoriile subterane ale altor piramide. Am căutat dovezi pentru canalul subteran şi pentru labirintul subteran de la Giseh. În acest context este interesant de amintit despre o discuţie purtată de Stefan cu profesorul dr. James Hurtak, în noiembrie 2004 în Elveţia, James Hurtak nu a fost surprins, când Stefan i-a povestit câteva detalii despre coridorul fântână şi despre canalul de dirijare. Hurtak a subliniat acest aspect tehnic important şi i-a relatat despre descoperirile sale făcute în coridorul Osiris, care coincideau cu părerile noastre.

La începutul anului 2005, Stefan s-a întâlnit cu un egiptean, care nu numai că avea bune relaţii cu serviciul secret şi în cecurile politice, dar se bucura şi de un statut diplomatic. (îi respectăm rugămintea de a nu-i publica numele. Garantăm însă absoluta sa seriozitate.) Acest domn i-a povestit lui Stefan detaliat despre vizita facută în 2004, când au fost întreprinse săpături şi a fost îndepărtat nisipul din coridorul fântână. El declară:

> *„Ne aflam în faţa coridondui fântână şi am coborât în el pe o scară de lemn. Ajunşi jos, am mers drept înainte şi apoi la stânga. Acolo se afla o încăpere mică, înaltă de circa şaizeci de centimetri şi cu o lăţime de circa şaizeci – şaptezeci de centimetri. Am intrat acolo. Aceasta dădea într-un spaţiu mai mare, lat şi lung de circa 2,50 până la trei metri şi înalt de aproximativ 2,10 până la 2,20 m. Peretele era din gresie calcaroasă. Pe unul din aceşti pereţi erau hieroglife. Mai departe, drept înainte pornea un coridor mic – arăta ca un gang –, se putea înainta prin el şi. cu ajutorul lămpii de buzunar, am putut vedea că acolo se aflau pietre şi nisip. Acest gang fusese cioplit în stâncă şi nu era aşa de bine prelucrat ca cel dinainte. Cât de departe ducea acest gang nu s-a putut observa, căci era foarte îngust.“*

Trebuie amintit faptul că acest cunoscut egiptean al lui Stefan nu prezentase până în acel moment vreun interes deosebit referitor la Marea Piramidă ori la celelalte piramide, iar vizita sa fusese pur

întâmplătoare in cadrul scurtei sale şederi în Cairo. Nu auzise până atunci nimic despre relatările lui Herodot cu privire la canalul de dirijare, şi nicidecum despre teoria. lui Waldhauser privind hidrocentrala pompă.

Ceea ce înseamnă că acest canal, regăsit în mod oficial, parte componentă indispensabilă pentru teoria lui Waldhauser, există într-adevăr!

După alţi doi ani de cercetări suntem siguri că teoria lui Waldhauser constituie o piatră de temelie pentru explicarea rolului Marii Piramide.

Trebuie să ne imaginăm...

Platoul era înconjurat de ape asemenea unei insule

Teritoriul locuibil din stânga şi din dreapta Nilului a luat naştere în urma inundaţiilor acestui fluviu, şi doar o fâşie îngustă reprezintă teren fertil. în ambele părţi, destul de aproape, se află deşertul. Dacă astăzi ca vizitator stai în faţa piramidelor, observi că acestea sunt poziţionate mai sus decât nivelul apei, decât albia actuală a Nilului. Totuşi, nivelul de apă de-a lungul mileniilor a fost foarte diferit. Astăzi ştim că aproximativ în perioada. 5500-6000 şi apoi în 3000 Î.Hr. în regiune era foarte multă umezeală. Intre 11000 şi 8000 Î.Hr. era de asemenea tot aşa. De-a lungul mileniilor au alternat faze lungi uscate cu perioade foarte umede, aşa cum reiese din cercetările pe rocă.

Marea Moartă se află ceva mai departe în est. Din diferite cercetări întreprinse în Sahara şi în partea vestică, reiese clar că şi acolo nivelul mării a oscilat. Acest lucru este dovedit de profilele de climă din paleogen din Marea Moartă, care arătau exact nivelul de atunci al apei. Apa mării a oscilat în decursul ultimilor 11000 de ani cu 50 până 70 de metri – iar înainte chiar cu 200 de metri. Astfel de date demonstrează şi că nivelul Nilului era în jurul anilor 4000 până la 5000 Î.Hr. cu cinci metri mai înalt decât astăzi.

În această regiune se ciocnesc două influenţe climaterice total diferite, căci aici în vest se află uriaşul deşert Sahara. Reconstituind situaţia de atunci, se pare că deşertul şi clima de aici nu contau prea mult fentru nivelul apei din mare, căci ea capta mulţi afluenţi din munţii vestici. Acelaşi lucru se întâmpla şi în cazul Nilului, ale cărui ape veneau din sudul cel verde din regiunea musonică a Oceanului Indian, Nilul îşi duce apele mii de kilometri până în delta sa. Prin aceasta ia

naştere în regiunea Nilului un paradox climateric: în unele regiuni poate fi foarte secetă, dar Nilul îşi păstrează un nivel ridicat al apelor. Aşa se explică ceea ce scriau vechii cronicari, spunând că platoul era înconjurat de ape precum o insulă,

Malul de vest

Toate piramidele din Egipt se află pe malul de vest al Nilului. Nilul curge de la sud la nord, vărsându-se prin delta sa, în Marea Mediterană. Prin acţiunea de rotaţie a Pământului se formează un profil asimetric în albia râului - condiţionat de opoziţia la inerţie a apei. Apa rece, cu o temperatură de 4° Celsius are cea mai mare densitate şi este împinsă către malul vestic. Din cauza densităţii sale şi a vitezei de curgere mai ridicate, nu se mai depun sedimente şi pietre de râu. Apa mai caldă şi mai uşoară se adună către malul estic. Substanţele nutritive sunt purtate tot către malul vestic.

Ce concluzie tragem de aici?

în cazul Marii Piramide, aceasta ar însemna că afluenţii subterani, chiar şi la un nivel mai scăzut al apei aveau suficiente resurse, întrucât aici viteza de curgere era mai mare, se poate ca apa să fi fost împinsă cu presiune pe canalele subterane. Piramida ar fî avut cea mai bună poziţie să fie alimentată cu apă la temperatura de 4° Celsius. Ceea ce nu ar fi fost posibil dacă s-ar fi construit o piramidă pe malul estic.

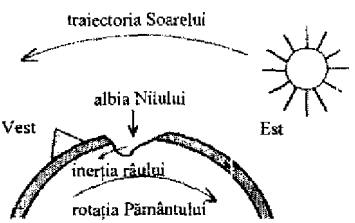

Fig. 35: Prin rotaţia pămiintului se formează un profil asimetric în albia râului - condiţionai de inerţia apei.

Întrucât toate piramidele se află pe malul vestic, se poate porni de la ideea că toate piramidele erau dependente de apă, chiar dacă ele nu transportau apa direct prin interiorul lor, aşa cum se întâmpla cu Marea Piramidă de la Giseh. Pur ipotetic este posibil ca toate piramidele să fi fost legate una de alta printr-un sistem subteran de canale într-o anume continuitate şi având o vibraţie specifică, pe care s-o imprime apei. Cu siguranţă centrul de colectare era platoul Giseh.

Unde este intrarea?

Ca şi Waldhauser, pornim şi noi de la ipoteza că iniţial nu a existat nici o intrare în Matea Piramidă. Egiptologii sunt de părere că intrarea era zidită după ce avea loc înmormântarea. De asemenea, după ce hoţii de morminte prădau piramidele, blocau din nou intrarea, ceea ce pare să nu fie total lipsit de logica. Însă ne punem întrebarea, de ce Al Ma'mun – în cazul în care el a fost într-adevăr primul care a deschis piramida – nu a găsit nici o intrare originală?

„Intrarea“ despre care vorbesc egiptologii astăzi, aflată oblic deasupra intrării de azi, nu pare a fi o cale de acces propriu-zisă, ci mai degrabă un coridor tehnic, fapt indicat de pietrele de închidere şi de blocare.

O altă provocare pentru egiptologii clasici sunt de pildă şi forajele din pietrele de închidere. Dacă ele ar fi avut doar rolul de închidere a piramidei, atunci nu ar fi prezentat aceste găuri, care indică mai degrabă o utililate tehnică. Să fi trecut pe aici cablul tras de echipele de muncitori, aşa cum susţine Hermann Waldhauser? O astfel de piatră de închidere găsim astăzi şi în coridorul din camera subterană. Piatra din granit roşu prezintă aceleaşi găuri ca şi cea aflată la intrarea superioară.

Chiar dacă nu putem clarifica precis scopul, constatăm totuşi că forajele indică o utilitate tehnică, care are de-a face cu aerul, lumina şi apa. Şi faptul că am dat de pietre asemănătoare cu găuri forate în ele şi la Abusir, ne conduce spre aceeaşi concluzie. Facem abstracţie de faptul că până astăzi nu se ştie prin ce mijloace tehnice puteau fi executate astfel de; foraje. Dacă ne gândim ta realizările tehnice atribuite vechilor egipteni de dogma ştiinţifică actuală, ar fi imposibil ca ei să fi făcut astfel de foraje,

În „Petri Museurn“ din Londra este expus un vârf ascuţit folosit la găurire din Vechiul Egipt (cu numărul de catalog U.C. 16037). El a fost descoperit către sfârşitul secolului al XIX-lea de către Flinders Petrie în Giseh. Petrie a observat că a fost tocit capul de găurire, şi probabil din acest motiv unealta nu a mai fost folosită de pietrarii vremii. Capul de găurire era însă utilizabil numai pentru rocă mai moale, ca

de pildă piatră calcaroasă, în niciun caz pentru rocă tare, cum ar fi granitul roşu sau dioritul. Descoperirea lui Petrie arată că vechilor egipteni le era cunoscut principiul forajului.

Totuşi există...

Unele puncte slabe în teoria lui Waldhauser

Referitor la aprovizionarea cu apă în ţinuturile secetoase, printre care se numără şi Egiptul, Waldhauser are dreptate în totalitate. Dar noi avem unele îndoieli referitoare la teoria sa şi le vom explica.

Mai întâi trebuie pornit de la premisa că Marea Piramidă este cu câteva milenii mai veche decât se presupune astăzi în mod oficial. După încheierea potopului (de la care trebuie pornit în mod teoretic) a urmat şi pentru Egipt o perioadă îndelungată de ploi, care s-a încheiat în jurul anilor 7000 până în 8000 Î.Hr. Aceste date provin de la cronicarii arabi şi din cercetările esoterice. Dacă în aprecierea teoriei lui Waldhauser pornim de la premise pur climaterice, atunci construirea Marii Piramide înainte *de potop* nu avea nici un rost. Ar trebui ca în teoria lui Waldhauser construirea piramidei să fie plasată după încheierea perioadei ploioase, deci în jurul anilor 7000 până la 8000 î.Hr., când clima a început din nou să devină secetoasă.

Dar vrem să mergem cu un pas înainte şi să plasăm pentru moment, construirea Marii Piramide într-o epocă mai veche. Să analizăm puţin populaţia egipteană de azi de pe valea Nilului şi modul în care ea foloseşte apa Nilului. Prin simple canale, apa este dirijată din Nil către ţinuturile cultivate, creând astfel mult mai multe suprafeţe fertile. Acest stadiu de cunoştinţe cu siguranţă fusese atins şi de vechii egipteni.

Acum mii de ani, în delta Nilului nu trăiau zeci de milioane de oameni ca azi. Presupunem că erau cel mult câteva sute de mii. Şi pentru un număr aşa de mare de oameni, revărsările anuale ale Nilului erau suficiente pentru a uda în cel mai simplu mod câmpurile aflate de-a lungul său. Din acest punct de vedere nu era cu siguranţă necesară o hidrocentrală-pompă uriaşă. Trebuie să fi existat prin urmare un alt motiv pentru care piramida a fost construită tehnic în acest mod. Vom analiza acest aspect ceva mai încolo, în capitolul 5.

Mai există în plus şi o componentă tehnică importantă, pe care Hermann Waldhauser nu a gândit-o în cercetările sale. Aceasta este...

Berbecul pentru apă

Berbecul pentru apă este un principiu hidraulic, cu ajutorul căruia apa poate fi ridicată fără transport de energie. Acesta este folosit adeseori şi în ziua de azi. În fig. 36 vedem componentele necesare: avem nevoie de o sursă de apă – care în cazul Marii Piramide este Nilul, care trebuie să se afle mai sus decât aşa-numita supapă pulsatoare, un ventil de presiune şi un cazan cu o pernă de aer corespunzătoare. Nilul umple gangul subteran către camera unde se află masivul stâncos şi curge în pantă. Urmează apoi o zonă plană, camera mică din faţa coridorului-fântână, aşa-numita supapă pulsatoare. Datorită înclinaţiei apa curge prin coridorul fântână ajungând sus în camera nedefinitivată, care prezintă cazanul cu perna de aer. De aici mai departe apa apa poate fi condusă printr-o coloană montantă către rezervoarele superioare, dacă din cauza pernei de aer create se închide ventilul de presiune şi calea prin coloană în sus rămâne liberă. Apa ajunge prin coloana montantă într-un rezervor de sus. în Marea Piramidă acesta este aşa-zisul *Gang al prădătorilor de morminte* din zona marii galerii, unde se află o altă instalaţie de ridicare a apei. De aici mai departe ajungem în camera reginei, care din nou funcţionează ca rezervor cu pernă de aer, şi unde trebuie să fi existat şi un ventil de presiune, pentru a umple Marea Galerie cu apă şi a se ajunge la ultimul rezervor superior, camera regelui.

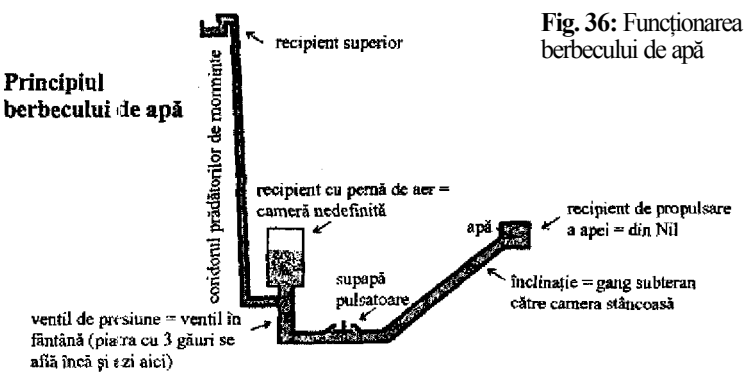
Principiul berbecului de apă
recipient superior
coridorul prădătorilor de morminte
recipient cu pernă de aer = cameră nedefinită
apă
recipient de propulsare a apei = din Nil
supapă pulsatoare
înclinaţie = gang subteran către camera stâncoasă
ventil de presiune = ventil în fântână (piatra cu 3 găuri se află încă şi azi aici)

Fig. 36: Funcţionarea berbecului de apă

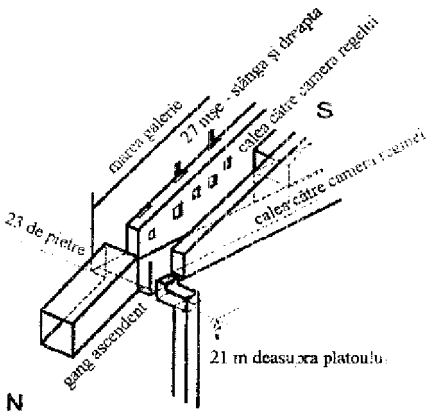

Fig. 37: Nodul din marea piramidă unde se întâlnesc berbecul de apă cu carburatorul pentru conducerea apei în sus.

Cea de-a doua treaptă de conducere a apei în sus seamănă mai degrabă cu principiul carburatorului nostru de azi. Dacă principiul berbecului de apă şi principiul carburatorului se cuplează, atunci mecanismul de tragere cu ajutorul ventilului mobil despre care vorbea Hermann Waldhauser este de prisos. Se păstrează însă principiul de funcţionare al instalaţiei superioare şi al celei inferioare: pe treapta inferioară berbecul pentru apă, pe treapta superioară principiul carburatorului.

Aceasta înseamnă că dacă principiul, berbecului a fost aplicat în cazul Marii Piramide, nu mai era nevoie de nici un om – aşa cum presupunea Hermami Waldhauser – pentru a acţiona pompa, ci ea funcţiona fără acţionare din exterior.

Rezumat şi privare retrospectivă

Să ne concentrăm asupra întrebării, ce scop aveau piramidele, să analizăm faptele pe care le-am descoperit în timpul cercetărilor noastre.

în funcţie de unghiul din care privim lucrurile şi de perspectiva din care se desfăşoară activitatea de cercetare, apare şi atenţia pentru detaliile esenţiale. Imaginaţi-vă că sunteţi convinşi de principiul că piramidele au fost morminte. Întreaga muncă a dumneavoastră va fi orientată în mod logic, către studierea piramidelor şi a aspectelor de construcţie ale acestora din punctul de vedere al considerării lor drept morminte

ale faraonilor. O vană de piatra este privită prin urmare drept un sarcofag, şi coridoarele care duc din piramidă în exterior, sunt văzute drept coridoare ale sufletului.

Acelaşi lucru se întâmplă şi cu cei care văd în piramide lăcaşuri de iniţiere. Atunci coridoarele sufletului capătă o semnificaţie astrologică, pentru că în diverse perioade erau orientate către anumite constelaţii, în tot cazul, această teorie sună ceva mai plauzibil decât cea a „coridoarelor sufletului". În plus cuiva, care ar crede în asta, i-ar veni tare greu să accepte ideea că toţi ceilalţi faraoni care au fost îngropaţi în alte piramide fără a avea coridoare ale sufletului au avut dificultăţi mari în procesul de înălţare a sufletului.

În funcţie de teoria adusă în prim plan, sunt interpretate şi aspectele de construcţie ale unei piramide, fără ca să poată fi aduse dovezi ştiinţifice în acest sens.

Aşa s-a întâmplat şi cu punctul de vedere geologic, după cum vom vedea imediat Să ne amintim de marele cercetător american John Anthony West şi de cercetările sale asupra Sfinxului. West nu pornea de la ideea că piramidele au fost morminte, şi era convins că ele, ca şi Sfinxul trebuie să fi fost cu câteva mii de ani mai vechi. Era logic că va găsi cândva urme de eroziune pe corpul leului şi astfel va lansa o nouă ipoteză.

A fost Marea Piramidă într-adevăr o hidrocentrală-pompă? Hermann Waldhauser s-a apropiat cel mai mult dintre toţi cercetătorii, inclusiv dintre cei care i-au urmat, de rostul şi scopul construirii Marii Piramide. După toate căutările pe această temă şi după cele mai recente rezultate ale cercetărilor, suntem de părere că Hermann Waldhauser avea dreptate ca principiu, şi anume, că Marea Piramidă era o instalaţie tehnică, pusă în funcţiune cu ajutorul apei. Numai că ea nu era folosită pentru influenţarea microclimei şi pentru producerea regională a ploii (mai multe despre aceasta în capitolul 5).

Pentru noi au existat două puncte hotărâtoare care ne-au determinat să acordăm atenţie prezentărilor lui Waldhauser. Primul a fost că modelul său de pompă a funcţionat practic din prima. Al doilea a fost existenţa liniilor care indicau nivelul apei. Teoretic, acestea puteau să apară şi în urma unei revărsări a Nilului. După deschiderea făcută de Al Ma'mun a existat o intrare, iar apa a putut teoretic să pătrundă înăuntru.

În plus, Hermann Waldhauser a găsit în diverse locuri - asta venind în sprijinul teoriei sale cu pompele de apă – depozite de minerale, pe care le-a explicat inițial drept cruste de sare. A luat cu sine în Austria probe din ele şi le-a dat spre cercetare experților, aceştia confirmându-i presupunerile. Prin urmare, pentru el a devenit clar că prin piramidă a curs odinioară apă. Să fie într-adevăr aşa?

Toate bune şi frumoase, dar hârtia poate să mai eştepte, noi trebuie să mergem pe urmele problemei. Dacă Hermann Waldhauser are -n principiu dreptate, ar trebui să se găsească şi astăzi urme care să. poată fi cercetate, căci apa curgătoare depune; sedimente care pot fi observate şi după sute sau mii de ani.

Prin urmare am pornit din nou la drum spre Cairo. în decurs de un an, Stefan a luat în scopuri de cercetare peste o sută de probe – din roci, nisip, mâl al Nilului – alături de probe de referință de pe platoul Giseh, din Sakkara, Dahschur, Meidun şi din Nil.

Stefan le-a trimis la...

CAPITOLUL 4

Institutul Fresenius

Prima etapă de cercetări 2006/2007

Cercetările au fost concluse de Dr. Bernd Mehlich de la Institutul Fresenius din Dressda. Ele s-au focalizat, pe întrebarea: *„A existat apă în Marea Piramidă?“*

Pentru aceasta el a primit opt probe dintr-o rocă, prin care, pe baza conținutului de minerale prezent pe acestea, a vrut să verifice dacă în camere s-a aflat apă, în special apă curgătoare.

Proba 1: coridorul de jos (camera subterană / camera U)
Proba 2: coridorul de 3,5 metri de deasupra coridorului bază
Proba 3: peretele camerei U din vest
Proba 4: peretele de sud-vest al camerei U
Proba 5: tavanul camerei U
Proba 6: peretele de nord al camerei U
Proba 7: piatră din piramidă, exterioară, cantul nord-est l,5m
Proba 8: apă din Nil (20 cm sub nivelul apei)

Întrucât raportul de verificare al primei etape de cercetate conține 32 de pagini în format A4, vă vom prezenta aici numai concluziile lui.

Rezumatul primei etape de cercetare

Cercetarea conținutului fazic al probelor a fost făcută cu ajutorul metodelor spectroscopiei FTIR, ale analizei structurii fine cu raze Rönigen, ale cromatografiei cu ioni şi ale spectrometriei de emisie optică (ICP). Rezultatele obținute în urma cercetării au fost următoarele:

a. Pereții coridoarelor sunt formați în principal din piatră calcaroasă (carbonat de calciu) cu părți relativ reduse de minerale de gips şi argilă. După poziția benzilor de absorbție este vorba de mineral de argilă cu caolin (ceea ce va fi de mare importanță mai târziu în cartea noastră).

b. În partea inferioară a coridorului, peretele este acoperit de o crustă din cristale halit (NaCl). Habitusul fazei cristaline arată faptul că sarea prin cristalizare totală provine dintr-o soluție apoasă. Pentru

a afla proveniența sării ar fi fost necesară cercetarea rocii originare (de pildă din foraje) din preajma coridorului şi respectiv a camerei. Obținerea unei cantități reduse de clorură prin depunere din apa Nilului ar fi posibilă doar în urma unui proces îndelungat de îmbogățire realizat prin aducerea permanentă a apei către cameră şi evaporarea ei.

c. Pereții camerei, inclusiv tavanul sunt de asemenea din piatra calcaroasă cu conținut diferit de dolomit. Pereții camerei conțin cantități considerabile de sare solubilă în apă. În câteva locuri (peretele de vest al camerei subterane) se observă pe suprafață cristale de halit. Este de remarcat conținutul ridicat de nitrați din pereți, în special nitrat de calciu. Nitratul ar putea să fi luat naştere prin descompunerea biologică a substanței organice care conține azot cu ajutorul bacteriilor. Doar legătura Na_2O / MgO din crusta de sare exclude o depunere din apa mării. Dr. Bernd Mehlich explică:

> *„Masa compactă şi habilusul crustei de sare ne fac să concluzionăm că aici s-a petrecut o cristalizare a sărurilor dinainte dizolvate. Ceea ce ar însemna că în această cameră au existat cantități mari de apă. O cristalizare a sării s-a petrecut după procesul de evaporare al acestei ape, după ce aceasta a dizolvat înainte sărurile corespunzătoare din roca înconjurătoare."*

Sursa substanței organice, ale cărei resturi minore (posibil bacterii) pot încă să fie demonstrate, nu este clară. Ar fi posibil să fie vorba de culturi de bacterii, care au transformat azotul din aer în nitrat. Dacă însă este vorba în cazul nitratrului de produse de descompunere a unei substanțe organice care conține azot, trebuie ca aceasta să fi fost introdusă în cameră. Ar fi posibil ca ea să fi fost adusă prin apa Nilului, care cu siguranță poate să aducă periodic cu sine o încărcătură organică mai mare. În proba de apă din Nil supusă cercetărilor firește că nu a putut fi descoperită o asemenea încărcătură. În acest context ar trebui să ne asigurăm tot prin cercetări asupra rocii nucleu că nitrații nu sunt deja conținuți în aceasta.

d. Piatra din piramidă din exterior are o compoziție mineralogică cu totul diferită de materialul din care sunt pereții coridorului şi ai camerei. Această piatră este formată din ghips. Astfel în cazul acestei pietre fie că nu e vorba de roca-stâncă pe care se află piramida, fie există o altă explicație pentru aceasta. Prin urmare trebuie întreprinse noi cercetări de teren şi luate alte probe.

Aceste rezultate, la rugămintea lui Stefan, au fost prezentate încă o dată de dr. Mehlich în filmul nostru „Minciuna Cheops“:

Stefan: *„Întrebarea către Institutul Fresenius a fost: „A existat apă în Piramidă? “*

Dr. Mehlich: *„Conform cercetărilor făcute până acum pe baza probelor de rocă aduse de dumneavoastră, putem răspunde la această întrebare afirmativ, dacă luăm în calcul în special una din probe, cea din aşa-numitul coridor-fântână... Aceasta ne-a atras atenţia încă de la prima sortare a probelor. Ne aşteptaserăm de fapt la gresie calcaroasă, cuarţ sau ghips. Nu ne-am gândit la sare gemă pură – doar privind această probă, ea ne-a atras atenţia. Şi privită la microscop, se observă că structura este foarte compactă.“*

Ştefan: *„Aceasta nu poate să fi luat naştere prin umiditatea care a progresat în stâncă?*

Dr. Mehlich: *„Nu, structura care ia naştere astfel ar avea o cu totul altă înfăţişare decât aceasta. De pildă, ea se găseşte la zidărie, unde s-a format azotat de calciu. Aceasta are mai multe cristale fine filiforme, care se văd ca un fel de barbă pe construcţie, dar cea de aici este o crustă de sare compactă. Nu poate să se fi cristalizat în atmosferă.*

Ştefan: *În raportul de cercetare ai scris despre cantităţi de nitrat ridicate, acest lucru nu l-am înţeles prea bine.*

Dr. Mehlich: *„Conţinutul de nitrat este foarte ridicat faţă de cât ne aşteptam noi să fie, şi de obicei nu se găseşte o cantitate aşa de mare de nitrat într-o rocă stâncoasă sau în astfel de construcţii din piatră.“*

Ştefan: „ *Cum poate fi explicat acest lucru? “*

Dr. Mehlich: *„Da, cantitatea mare de nitrat ar putea proveni din descompunerea microbiologică a materialului organic. Iar materialul organic ar putea fi adus la rândul său prin sapropelul din Nil – dacă ar exista legături între Nil şi camerele subterane.“*

Concluzie: nu numai că s-a demonstrat existenţa apei (vezi punctul b), ci chiar a *apei curgătoare* – de-a lungul unei perioade de timp îndelungate. Acest aspect este interesant, deoarece criticii susţin

că ar putea să fi existat apă în piramidă, dar firește, ea ar proveni doar din revărsările Nilului. Apoi apa ar fi rămas acolo și mai târziu s-ar fi retras (facându-se însă abstracție de faptul că apele revărsate ale Nilului ar fi trebuit în acest caz să aibă o înălțime de peste șaizeci de metri, ceea ce este imposibil). S-a demonstrat că apa curgea, deci era într-o mișcare permanentă, iar aceasta este diferența relevantă.

Ceea ce înseamnă că rezultatele cercetărilor întreprinse de Institutul Fresenius nu contrazic teoria lui Waldhauser.

Căutarea noastră ulterioară după probe de mâl din Nil

Prima piedică în demonstrare a fost așadar, depășită. Totuși cum stau lucrurile cu celelalte camere? Se poate demonstra că a existat și aici apă și mâl din Nil?

Bineînțeles, probabilitatea de a găsi mâl din Nil după mii de ani este foarte redusă, totuși noi am încercat să găsim astfel de dovezi. Încă din 1999 Ștefan a intrat pentru prima oară în camerele de construcție superioare. Se poate vedea că mai exista încă o cantitate considerabilă de mâl din Nil în fața straturilor orizontale de piatră. Interesant este că cea de-a doua cameră, așa-numita *Wellington Kammer;* în 1999 nu mai avea urme de moloz. Pe atunci, mâlul din Nil și semnificația acestuia au trecut neobservate de către Stefan, precum și de către mulți alți cercetători și oameni de știință care au vizitat camerele de construcție în decursul ultimelor două secole. Ei nu căutaseră după așa ceva. **Ei căutau comori, mumii sau camere ascunse, și nu linii de marcare a nivelului apei și mâl din Nil.**

Abia după alte cercetări ale lui Stefan, începute în anul 2006 am concluzionat că, dacă apa era într-adevăr dirijată prin piramidă, ar fi trebuit să existe încă resturi de mâl în camerele de construcție superioare – cu condiția ca ele să nu fi fost curățate total de astfel de resturi în ultimii ani. Din fericire, acest lucru nu a fost temeinic făcut de către Administrația Egipteană pentru Antichități. Astfel, când în primăvara anului 2007 am avut din nou ocazia să analizăm amănunțit camerele superioare, am găsit ceva resturi de materiale cu nămol pe ele, pe care le-am pus la dispoziția Institutului Fresenius.

Prin urmare noi, autorii, concluzionăm: faptul că acolo se găsește nămol din Nil arată clar că apa care a transportat acest mâl trebuie să fi ajuns până în camerele de construcție – și acest lucru s-a realizat printr-un proces de pompare!“

Dar asta nu e totul. După difuzarea filmului nostru „Minciuna Cheops“, am mai găsit un indiciu asupra faptului că acum câteva decenii, în camerele Marii Piramide au fost descoperite resturi de mâl din Nil. Profesorul Khalil Messiha, despre care am vorbit în capitolul 2; a întreprins în anii 1960 cercetări în camera reginei şi a fost convins de existența altor camere în Marea Piramidă. El relatează următoarele:

„În 1967, când am vrut să îndepărtăm carierele de piatră aflate la bază, în fața peretelui de est, a trebuit mai întâi să îndepărtăm un strat de mâl gros de zece centimetri de pe întreaga podea a camerei. Din cauza stratului de mâl la început nu ne-am putut da seama dacă există o posibilă cale de acces care să ducă sub camera reginei...“

Şi mai există şi alte indicii mai vechi: În anul 1765 Nathaniel Davison, consulul general de mai târziu din Algeria, şi-a petrecut vacanța în Egipt. în această perioadă el s-a apucat de studierea temeinică a piramidelor. A descoperit deasupra marii galerii, direct sub tavan, un orificiu dreptunghiular, lat de circa şaizeci de centimetri. Cu ceva chinuială, el a reuşit să se târască într-un mic coridor. După circa opt metri a ajuns într-o cameră mică, în care nu putea să stea drept în picioare. Această cameră avea aceleaşi dimensiuni ca şi camera regelui, aflată dedesubt. Astfel, Davison a *descoperit* scurgerea care ducea din Marea Galerie În camera de construcție aflată deasupra camerei regelui. În teoria lui Waldhauser, această scurgere reprezintă o componentă importantă a instalației. Pe parcursul cercetărilor ulterioare, diverşi egiptologi au presupus că aceste camere de construcție, aşa cum indică şi numele de altfel, serveau la susținerea camerei regelui şi inițial au fost ermetic închise. Dar nu a fost aşa! Datele teoretice contrazic această teorie a egiptologilor, deoarece camera regelui nu se află după cum se ştie în mijlocul piramidei, astfel încât pe ea nu apasă cea mai mare presiune. Camera reginei s-ar afla îhtr-o astfel de poziție, astfel încât ar fi fost neapărat necesar să se construiască deasupra ei camere de echilibrare a presiunii. Mai simplu spus: dacă ar fi trebuit să se echilibreze presiunea – ceea ce presupune o oarecare forță statică – atunci acest lucru ar fi trebuit făcut deasupra camerei reginei. Dar acolo nu există camere de construcție. Prin urmare ele nu au fost camere de echilibrare a presiunii, ci căi de scurgere pentru apă, aşa cum a concluzionat Waldhauser.

La fel stau lucrurile şi cu crăpătura pe care au descoperit-o Vyse şi Perring în camera Davison.

În februarie sau martie 1837, Vyse, împreună cu inginerul constructor britanic John S. Perring au pătruns într-o noapte în secret în camera regelui. Ei ştiau că deasupra tavanului înalt de aproape şase metri se află o cameră plată, care fusese descoperită încă din 1765 de către Nathaniel Davison – prima cameră de construcţie. Vyse şi Perring au pătruns deci în camera Davison, pentru a o cerceta mai îndeaproape. Print-o crăpătură din tavanul de granit au putut să introducă o trestie şi să o împingă în sus, fără să întâlnească rezistenţă. Apoi, Vyse a început deschiderea camerei secrete, indicându-le mai întâi muncitorilor să cioplească cu dalta o galerie prin plăcile de granit. Când însă acest procedeu s-a dovedit a fi foarte dificil, a pus pulbere explozivă pentru a putea să-şi creeze o cale în sus. Şi a reuşit. Vyse şi cele mai apropiate persoane din anturajul său, Perring şi prietenul comun James R.Hill s-au văzut la scurt timp în faţa unei mari descoperiri. Pe 30 mai Vyse, împreună cu Hill s-au căţărat pentru prima dată în cameră. Şi au descoperit astfel o altă cameră, aflată deasupra camerei Davison. Vyse a numit-o pe aceasta cu numele ducelui de Wellington, personaj venerat de el, şi de atunci ea se numeşte *catmra Wellington.* Pe 25 aprilie 1837 a fost deschisă cea de-a treia cameră, *camera Nelson.* Unsprezece zile mai târziu, pe 6 mai, a fost deschisă forţat *camera Arbuthnot* şi pe 27 mai, *camera Campbell.*

Mai există în plus şi o indicaţie interesantă din secolul al XIX-lea. Când bărbaţii din jurul lui Vyse au deschis cea de-a doua cameră de construcţie în mod forţat, au observat că fetele lor s-au colorat deodată în negru, din cauza unui praf. Prin explozie a fost răspândit în aer un strat de mâl care a colorat feţele tuturor în negru.

Se pare că această *crăpătură* găsită de Vyse să fi asigurat singură scurgerea de apă către camerele superioare, aşa cum descria Waldhauser. Crăpătura era după părerea noastră o componentă tehnică a camerelor de construcţie!

Acest lucru este confirmat de mâlul din Nil descoperit de noi în anul 2007. În ultima noastră cercetare de la începutul anului 2008 am găsit în toate cele cinci camere de construcţie resturi de la materia depozitată – mâl din Nil.

Este incredibil cum nici un cercetător din deceniile şi chiar secolele trecute nu a observat aceste resturi de mâl din Nil, şi nu a tras nici o concluzie corespunzătoare. Asta priveşte în special resturile de pelicule de minerale, pe care nu numai Waldhauser le-a observat. Şi

alți cercetători – de pildă echipa lui Christopher Dunn, de care ne vom ocupa mai târziu îndeaproape, a văzut peliculele de minerale.

Cea de-a doua şi cea de-a treia etapă de cercetare 2007/2008

Primele cercetări au fost urmate de luarea de noi probe de rocă din împrejurimile piramidelor egiptene, din camerele de construcție şi din canalele Nilului şi supunerea lor analizelor întreprinse de Institutul Fresenius. Se dorea în special să se demonstreze chimic dacă mâlul din Nil a existat în camerele de construcție din Marea Piramidă. După a doua rundă a cercetărilor au rămas încă întrebări fără răspuns, la care am încercat să găsim o explicație prin tura a treia de cercetări.

Rezultatul a fost că nisipul găsit de noi în camerele de construcție nu era identic cu nisipul din deşert şi nici nu provenea de la tavanele ori pereții camerelor de construcție. Din punct de vedere chimic, el provine din mâlul Nilului! Acest lucru a devenit vizibil prin urmele de minerale din argilă, prezente în probe. În comparație cu probele de referință de mâl luate din canalele de astăzi ale Nilului, textura mineralului argilos este totuşi diferită. Exact acest punct rămâne să fie explicat. Din punct de vedere chimic rezultatele sunt identice, mineralogic însă ele diferă. Acest lucru se poate explica prin faptul că noi am luat probele de referință cu mâl din Nil din straturile superioare.

De aceea va avea loc o nouă etapă de cercetare, care se află actualmente în pregătire. Va fi necesar să ajungem la straturi de mâl mai adânci, mai uscate şi mai vechi din Nil (până la cinci metri adâncime) pentru a dobândi probe relevante. În straturile mai adânci presupunem că vom găsi material cu aceeaşi textură ca şi probele din camerele de construcțiie.

Rezumat şi privire retrospectivă

Prin rezultatul de ansamblu, putem deja concluziona că prin Marea Piramidă, pe durată îndelungată a curs apă, care a fost dirijată prin canalul subteran în camera subterană. Prin următoarea rundă de cercetări dorim să clarificăm şi ultimul punct referitor la camerele de construcție.

CAPITOLUL 5

Numai o hidrocentrală-pompă sau ceva mai mult de atât?

Să analizăm acum diverse teorii despre piramide şi factorul „apă în piramide". S-ar putea ca pentru unii cititori să pară puţin cam ştiinţific. Ne-am străduit să facem mai clare teroriile prin prezentarea a cât mai multe imagini. Următoarele circa 50 de pagini formează baza în vederea demonstrării a ceea ce vor prezenta mai târziu doi cercetători ai teoriilor „tehnice" referitoare la Marea Piramidă.

În cel de-al doilea capitol a devenit clar cu siguranţă că factorul *apă* este de o importanţă hotărâtoare. Acelaşi lucru este valabil şi pentru instalaţiile subterane de pe platoul Giseh, care reprezintă şi azi. un mister păstrat cu siguranţă dintr-un anume motiv.

Pornim de la ideea că *vechii egipteni* erau încă de acum multe milenii în nenumărate privinţe mai înţelepţi decât noi. Aici se află şi una din marile neînţelegeri ale epocii noastre, noi presupunând foarte simplu că oamenii de ştiinţă şi cărturarii din epocile anterioare nu ar fi posedat cunoştinţele ştiinţifice ale timpului nostru. Acum nu mai este pentru nimeni un secret că există multe „mistere" din epocile vechi care au fost făcute cunoscute de câţiva egiptologi. Dar există unii care din motive bine ştiute subminează aceste cunoştinţe sau sunt nevoiţi să le ţină secrete.

Noi, autorii, pornim de la ideea că a existat într-adevăr o civilizaţie superioară. Întrebarea propriu-zisă care se pune şi la care vom încerca să răspundem este următoarea:

Cum de au putut să se piardă cunoştinţele şi cum de au dispărut dintr-o dată de pe suprafaţa pământului culturi foarte dezvoltate, printre care cea a egiptenilor, a grecilor, a romanilor, a sumerienilor, a maiaşilor sau chiar a incaşilor?

O posibilă explicaţie ar fi legătura cu activitatea soarelui nostru. Doi oameni de ştiinţă canadieni, Maurice M. Cotterell şi Adrian G. Gilbert au constatat o legătură directă între *epocile istorice* şi *activităţile solare speciale*. De fapt, a fost constatată o corelaţie semnificativă între frecvenţele petelor solare şi apariţia, respectiv dispariţia culturilor superioare cunoscute de noi.

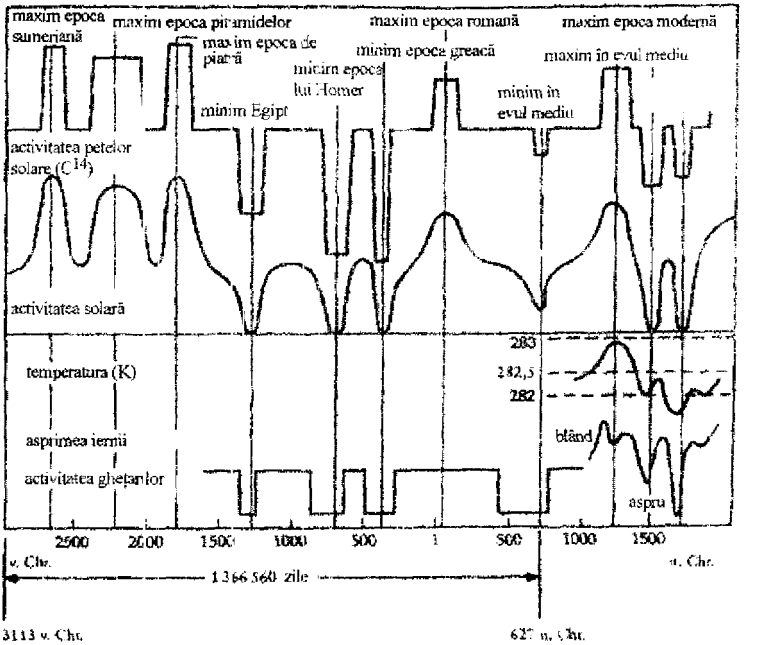

Fig. 38: Reprezentarea grafică a înfloririi şi apusului civilizaţiilor înalte în funcţie de activitatea petelor solare; începând cu anul 3000 î.Hr. (temperatura este în Kelvini)

Autorul de cărţi bestseller, Morpheus, scrie despre aceasta în cartea sa „Codul Matrix“:

«Petele solare sunt corespondenţele influenţelor extreme de câmp magnetic şi conduc la explozii corespunzătoare (furtuni solare). Particulele din aceste explozii (electroni şi protoni) se mişcă prin Univers cu viteze de două milioane de km pe oră. ***Aceasta duce de regulă la o schimbare a câmpului magnetic al Pământului, iar efectele câmpului magnetic stau – aşa cum am descris mai înainte – în legătură directă cu conştiinţa şi cu psihicul omului***

Totuşi, aceste particule ale furtunilor solare (electronii şi protonii) exercită şi o alta influenţă, de asemenea esenţială, ele prezintă purtători de sarcină (ioni). Aceştia modifică diferenţa de

tensiune dintre Pământ şi atmosferă. Şi se ştie că în cazul unor astfel de condiţii atmosferice (câmpuri de energie) apar fenomene biologice care pot ajunge chiar până la modificări genetice.

Un brevet european aparţinând Ciba-Geigy descrie un rezultat de laborator conform căruia în condiţii asemănătoare celor anterior prezentate, diferite sisteme biologice (plante şi animale; cresc mai eficient (sunt mai rezistente, trăiesc mai mult, sunt mai robuste, mai puternice).

Nu este de narare că dr. R. Becher, de la Albert Einstein Hospital din New York a dovedit încă din 1963 că există o legătură directă între comportamentele înregistrate în clinicile psihiatrice şi furtunile solare. Becher vorbea şi de modificările magnetice ale Pământului, care se produceau ca urmare a furtunilor solare şi despre apariţia imediată de comportamente nefireşti ale pacienţilor din clinicile psihiatrice.

Fizicianul Alexandre Tchijevscky a descoperit încă din 1919/20 o corespondenţă între schimbările declanşate de activitatea solară şi procesele biologice. El a descoperit în plus că furtunile solare pot schimba stările de funcţionare ale sistemului nervos uman. Mai mult chiar, există o corespondenţi între activitatea solară şi atitudinea agresivă a omului, putându-se constata această legătură şi în cazul războaielor şi al revoluţiilor. Când aveau loc furtuni solare, se schimba radical de pildă, comportamentul copiilor handicapaţi psihic comparativ cu stările lor anterioare. Datele subliniau şi faptul că persoanele sănătoase erau şi ele la rândul lor influenţate. Iritabilitatea precum şi emoţiile lor se intensificau.

Dacă urmărim literatura de specialitate privind furtunile magnetice din ultimii 70 de ani, găsim tot mai multe informaţii care vin de la autori serioşi, informaţii ce demonstrează o legătură între furtunile magnetice care apar la fiecare zece — unsprezece ani şi manifestările patologice ale oamenilor.

Oamenii de ştiinţă Düll şi Düll vorbeau încă din 1934/35 despre legături directe între starea de sănătate a omului şi „ erupţiile bruşte ale soarelui“. Aţi putut probabil constata că bolile ce au o legătură cu creierul apar în număr mai mare în aceste perioade „ active“ ale soarelui. Cei doi au mai observat că în perioada

furtunilor magnetice ale Soarelui se măreşte numărul deceselor şi al sinuciderilor.

Şi mai importante sunt cercetările celor doi oameni de ştiinţă canadieni, Maurice M. Cotterell şi Adrian G. Gilbert, care au constatat o legătură directă între epocile istorice şi activităţile solare speciale. De fapt există o corelaţie semnificativă între apariţia anumitor pete solare şi naşterea, respectiv dispariţia culturilor superioare cunoscute de noi.

Cum stau lucrurile azi? Analizele actuale ale astrofizicienilor descriu o activitate solară evidentă cu o continuitate ascendentă, aşa cum nu s-a mai întâmplat niciodată până acum în istoria omenirii...

În aceste cercuri de specialitate, corelaţia dintre activităţile solare şi schimbările de pe Pământ este foarte cunoscută, încă de acum 15 ani, deci cu un an înainte de căderea zidului Berlinului şi de dizolvarea blocului estic, oamenii de ştiinţă cunoşteau aceste modificări extreme, căci făcuseră ani de-a rândul măsurători. Se presupune că a fost prezentat guvernelor din câteva ţări un expozeu pe această temă.

Aceste cercetări ştiinţifice ar putea să explice evenimentele catastrofale din ultimii ani şi situaţia mondială actuală cu schimbările ei extreme în plan fizic şi al conştiinţei.»

Ceea ce înseamnă că Soarele, respectiv activitatea acestuia are o directă influenţă asupra locuitorilor Pământului. Pe scurt: apariţia şi dispariţia civilizaţiilor superioare şi a culturilor are de-a face cu schimbările ciclice ale activităţii solare. În acest mod, pe baza activităţii solare se poate prognoza, cum se va dezvolta omenirea în viitor?

Să ne privim mai întâi, să vedem ce mod de funcţionare are creierul nostru şi cum poate el să reacţioneze la activităţile solare.

Legături fascinante

Creierul nostru lucrează electromagnetic, aşa cum ne arată orice electroencefalogramă. El este străbătut de microcurenţi, fiind asemenea unei staţii radio, şi poate înregistra şi emite gânduri. Un gând este un câmp de vibraţie iar aceste cîmpuri nu pot fi reţinute în calota craniană, ele „trec prin ea“. Energiile gândurilor sunt preluate de creier şi din câmpul cuantic iar noi hotărâm ce acceptăm din aceste gânduri şi

ce nu. Un câmp cuantic este un câmp al tuturor posibilităților fiind înregistrat de creier prin medulla oblongata şi prelucrat mai întâi de creierul mic. Thalamusul este partea creierului care posedă un „filtru inculcat“ şi decide ce acceptă din câmpul cuantic prin prisma modelului nostru educațional, şi ce nu. Numai modelele astfel acceptate devin apoi conştiente.

Pentru o funcționare ireproşabilă a creierului nostru este nevoie ca Pământul să aibă un câmp magnetic stabil. Dacă lipseşle această rețea magnetică, se ajunge la probleme corporale şi la tulburări de memorie. De aceea, în cazul stațiilor spațiale, este creat un câmp magnetic artificial, căci altfel, astronauții ar fi cu adevărat „epuizați“. Chiar şi uşoare oscilații în acest câmp fac să sporească tulburările de somn şi agresiunile. Acest fenomen apare mai ales când este Lună plină. Atunci câmpul magnetic al lunii se află foarte aproape de câmpul magnetic al Pământului, cauzând prin interacțiune unele modificări.

Una din „cuceririle recente“ ar fi *Neocortexul* - creierul mare. În mod normal, structurile corporale se formează şi se dezvoltă atunci când este nevoie de ele. Noi ne folosim creierul conştient numai îhtr-o anumită proporție, cele mai multe din acțiunile noastre decurgând total inconştient. Dacă nu ne-am folosi creierul, el nu ar mai fi acolo, aşa cum se întâmplă în cazul corpului de pildă, când după o jumătate de an petrecută într-un scaun cu rotile, nu mai poți merge. Corpul a redus cele mai multe celule din muşchi. Prin urmare, creierul nostru se află mereu în stare de funcționare, chiar dacă nu ştim exact ce face el.

Dacă analizăm mai atent capetele diferitelor statui egiptene, ne atrag atenția regiunile occipitale mari şi craniile lunguiețe. Dacă pornim de la ideea că au existat într-adevăr oameni cu astfel de forme ale capului, înseamnă că ei aveau creierul mic de dimensiuni mai mari decât al nostru şi probabil că foloseau mai bine „câmpul cuantic“. În special în aşa-numita epocă Amarna a celei de-a XVIII-a dinastii a Egiptului acest cult a atins punctul culminant. Era perioada faraonului Amenophis, figură controversată a istoriei egiptene, care a intrat în cărți drept „regele eretic“ Echnaton, pe care cărturarii ebraici l-au transformat apoi în. Moise. Mulți cercetători au prezentat negativ acest personaj şi multe scrieri despre el nu au fost adevărate şi nici demonstrate.

Ne punem întrebarea dacă aceste cranii au fost deformate pentru că „zeii“, adevărații constructori ai piramidelor, aveau astfel de capete

de la natură, cum este cazul lui Nefertiti ori al lui Echnaton? Dacă da, cum de aveau aceştia astfel de capete?

Fig. 39 şi 40: Nefertiti, o dată cu acoperământ pe cap, altă dată fără. Ați mai văzut vreodată așa un cap?

Structuri piramidale în creier

Pentru a înțelege legătura dintre piramide şi dezvoltarea creierului nostru, trebuie mai întâi să facem o scurtă incursiune în structura de bază piramidală a Universului.

Dacă pornim de la ideea că există doar o părticică originară, care reprezintă conştienta şi totul ia naştere din ea, atunci ea trebuie transformată în mişcare. Ce structură poate să se ocupe ca mişcarea permanentă să fie posibilă fără consum de energie?

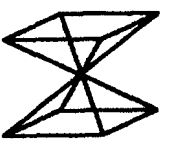

Fig. 41: Piramida dublă

Soluția este piramida dublă Lothar Göring susține teza că în orice piramidă există o mişcare sistematică ce cauzează o concentrare de energie în vârf iar aceasta se reflectă în piramida aflată deasupra.

Lothar Göring a fost una din cele cinci persoane care au avut acces la cunoştințele din chivotul legii, pe care şi le însuşiseră cavalerii templieri în 1119 în Ierusalim. Erau nouăsprezece sarcofage din piatră, multe sculpturi şi alte accesorii religioase precum cufere, încărcate pe nave şi transportate în sudul Franței. Toate acestea au fost depozitate într-o grotă de pe Mont Chauve, peste care a fost înălțată o piramidă. În sarcofage au fost scrieri şi hărți în scriere atlantă, vechi de mii de ani, pe care templierii le-au descifrat şi care au devenit baza puterii lor nemăsurate.

Din aceste scrieri vechi Lothar Göring a aflat următoarele despre forțele existente în piramide: întrucât în partea iriferioară a piramidei duble se petrece același proces ca în partea superioară, energia este re - trimisă înapoi în prima piramidă. Astfel, în vârful piramidelor ia naștere cu timpul o presiune energetică. Pentru a declanșa mișcarea în această structură piramidală dublă este suficient un gând: gândurile nu sunt nimic altceva decât energie și vibrație. Totul în Univers vibrează și posedă o lungime de undă proprie. Aceasta este una din cele mai importante descoperiri ale științei din ultimele decenii: materia nu este in realitate nimic altceva decât vibrație, nu există nicăieri atingere și totul este într-o permanentă mișcare. Tot ceea ce vedem, de pildă o masă sau un scaun pe care stăm – totul este energie care vibrează, care s-a mișcat mai lent și care a apărut pentru noi ca fiind „materializată". Cel mai bine se vede acest lucru la microscopul cu electroni.

Astfel, *realitatea* pe care noi o vedem, nu este de fapt decât amăgire. Este cea de-a miliarda parte din realitate. Asta înseamnă că este implicată de un miliard de ori mai multă energie măsurabilă pentru a materializa o singură unitate în masă, anume pentru a deveni materie. Ceea ce înseamnă: *„Lucrurile vizibile nu au formă și lucrurile invizibile au o formă."*

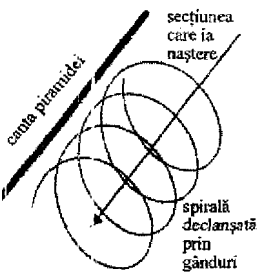

Fig. 42: Axa de rotație din piramida dublă declanșând gânduri.

Gândurile pot fi numai din această părticică originară și se pot mișca numai în această structură geometrică. Prin urmare, gândul poate fi definit ca „energie în mișcare".

Procesele de mișcare din interiorul piramidei duble decurg în forme de spirală. Dacă primim o mișcare în formă de spirală, în interiorul spiralei ia naștere în mod automat o forță de suicțiune în direcție contrară. De unde rezultă că un gând pe care îl trimitem produce automat o forță de sucțiune și prin rezonanță atrage o formă de energie corespunzătoare. Cercetătorul austriac Viktor Schauberger a dovedit existența în apă a acelorași curenți centripeți care formează spirala. Prin aceasta are loc un schimb de informație. Așa cum se spune în limbaj obișnuit: *„Viața se reduce la un schimb între a da și a lua."*

Prin procesul de mișcare din piramidă apar la marginea diagonalelor aceste spirale care se întâlnesc sus în vârf, determinând aici o con-

centrare energetică, care este emisă apoi de aici. Aceste spirale nu ajung până în colțurile interioare, ci se întâlnesc înainte de acestea (fig. 43).

Conform spuselor lui Lothar Göring, din punct de vedere geometric Pământul ar fi un cub, compus din trei piramide duble, iar prin emiterea de energie în centrul acestor piramide duble ia naştere gravitația. Ceea ce înseamnă că această concentrare de energie – numită şi *biocâmp* – este egală cu gravitația. Interesant este faptul că şi sarea prezintă o structură cubică.

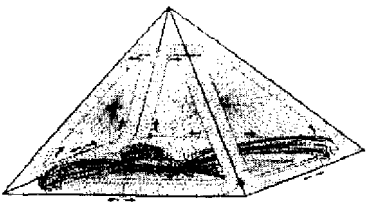

Fig. 43: Procesele de mişcare în interiorul Piramidei'

Astăzi ştim că gravitația se află în legătură cu noțiunea timp. O gravitație puternică înseamnă o scurgere rapidă a timpului, iar o gravitație mai slabă determină o trecere mai lentă a timpului. Spre exemplu, dacă stăm pe Pământ timpul curge mai repede decât dacă ne-am afla pe un satelit. Prin urmare în vârful piramidei curgerea timpului este altfel, mai rapidă, decât la baza sa, respectiv pe diagonalele bazei. Altfel spus, materia aspiră gravitația.

În forma de cub a Pământului se produce un schimb de informație deasupra diagonalelor piramidei, prin spirale. Dacă privim această formă geometrică a Pământului observăm că ea nu mai este pătrată, ci la Ecuator este mai bombată decât la poli, din cauza forțelor centrifuge. Seamănă mai degrabă cu un con sau chiar cu o mandarină. Dacă acest sistem cubic nu s-ar stabiliza, atunci ar exista pericolul ca Pământul să intre în scurt timp în derivă (vezi fig. 44, 45).

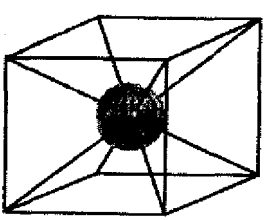

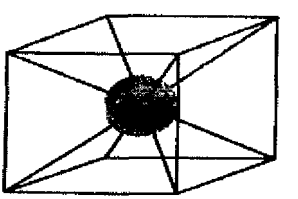

Fig. 44 ți 45: Cubul cu piramidele duble, Pământul rotund (stânga). Cubul cu piramidele duble, Pământul cum este el azi, cu un unghi de 51,50 grade (dreapta).

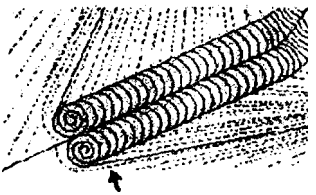

Fig. 46: Prin procesele de mişcare în piramidă iau rastere spiralele

Să pornim de la ideea că Marea Piramidă se află într-un punct de întâlnire al celor opt diagonale care iau naştere în cub şi poate contribui la stabilizarea câmpului magnetic al Pământului şi automat, la stabilizarea funcţiilor creierului uman. Altfel spus, Marea Piramidă alimentează spirala unei diagonale a Pământului. Firește, nu înseamnă că stă fix în acest punct, dar este foarte aproape de el!

În acelaşi timp, cu ajutorul coordonatelor Marii Piramide putem stabili şi celelalte coordonate ale diagonalelor pe Pământ (vezi fig. 47). Aceste puncte de pe Pământ sunt locurile în care putem intra în comunicare cu alte planete – de la un cub la alt cub planetar – iar acest lucru se poate realiza prin energia gândurilor. Aşa se sxplică multele percepţii paranormale din piramidă, căci aceasta reprezintă prin forma sa, un uriaş *câmp de rezonanţă.*

Să ne mai oprim puţin asupra gravitaţiei şi a forţei centrifuge. Acestea sunt două principii fizice opuse. Forţa centrifugă cauzează derivă, gravitaţia stabilizează. Să facem un experiment cu o ceaşcă de ceai. Cu ajutorul unei linguri simulăm forţele centrifuge, învârtind puternic în interiorul ceştii. Ce se întâmplă? Ceaiul este centrifugat către marginea ceştii. Apoi luăm o bucăţică de zabăr şi o introducem înăuntru. Unde se va aşeza ea? Nici într-un caz în mijloc! Cum stau lucrurile atunci când ia naştere o planetă? Noi am învăţat că planeta noastră are un miez de fler. Conform legilor naturii, acest lucru nu este însă posibil!

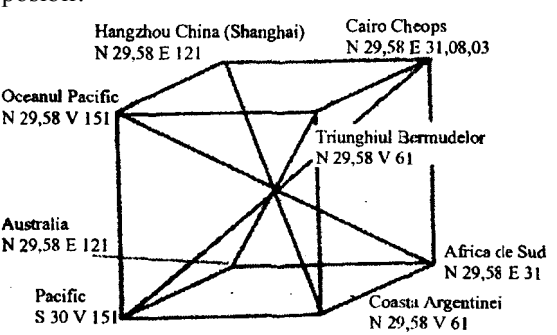

Fig;. 47: Triunghiul Bermudelor.

Dacă presupunem că legile fizicii sunt valabile pretutindeni înseamnă că Pământul ar trebui să fie gol în interior, întrucât forţele centrifugale cauzează derivă. De asemenea, şi celelalte planete ar trebui să fie goale în interior.

Ar putea fi posibil ca Pământul să fie gol în interiorul său? Au apărut între timp câteva publicaţii ce prezintă relatările unor persoane, care afirmă că ar fi fost acolo şi ar fi găsit o civilizaţie necunoscută nouă. De pildă episodul relatat de Amiralul american Byrd. Dar există şi publicaţii care tratează tema din perspectiva fizicianului. Cei care au fost în această „lume interioară" vorbesc despre faptul că acolo luminează un soare. Dar cum se poate aşa ceva dacă ţinem seama de legile fizicii? Singura explicaţie ar fi următoarea: câmpul nostru gravitaţional nu se află în centrul Pământului, ci este ancorat ca o sferă în scoarţa terestră. Astfel se poate explica faptul că fiinţele vii nu au căzut în interior de pe scoarţa terestră şi faptul că în centru poate să „stea" un soare. El ar fi ajutat să plutească de un câmp gravitaţional în formă de sfera. Pe de altă parte, asta explică de ce omul nu poate observa trecerea de la partea exterioară a Pământului către interiorul acestuia.

Mai mult nu vom detalia pe această temă, am vrut doar să invităm la meditaţie în această direcţie. (Cei interesaţi găsesc mai multe detalii în cartea lui Jan „Lumea interioară").

Reţeaua planetară şi cubul în piramide

Conform profesorului James Hurtak, Marea Piramidă se află într-un punct esenţial al reţelei de rezonanţă magnetică, ce uneşte toate câmpurile energetice piramidale într-o împletitură a unui icosaedru. După şase ani de cercetare, experţii în geomanţie Chris Bird, Bethe Hagens şi Bill Becker au desenat această reţea a icosaedrului. Icosaedrul este numit figura cu douăzeci de suprafeţe şi se numără printre cele cinci „corpuri platonice". Acestea sunt poliedrele convexe, numite aşa după filosoful grec Platon, care se disting prin faptul că suprafeţele lor laterale sunt unele faţă de altele poligoane congruente regulate, în fiecare colţ întâlnindu-se mai multe.

Fig. 48: Icosaedru

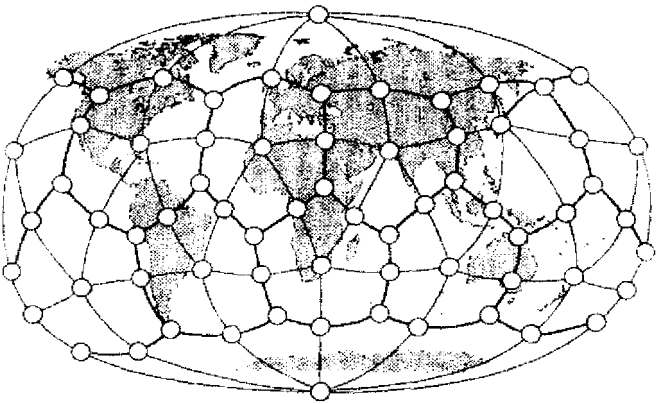

Fig. 49: Reţeaua planetară

Punctul de pornire pentru calculele reţelei icosaedrului şi ale cubului piramidal este, conform tezei lui Lothar Göring, Marea Piramidă. Dacă alăturăm cele două calcule, găsim similarităţi între cele două sisteme, în afara câtorva uşoare deviaţii în calcularea iniţială a numărului de grade, Marea Piramidă neaflându-se exact pe diagonala piramidei, există corespondenţe precise.

Pe de o parte, o piramidă produce energie din cauza formei sale. Pe de altă parte, este foarte important în ce punct geografic se află ea, pentru a funcţiona cât mai bine în cadrul reţelei şi prin radiaţiile Pământului.

Kiara Windrider a stabilit coordonatele reţelei planetare, intersecţiile ei fiind identificate geografic şi reprezentate grafic prin cerculeţe. Suprapunerea reţelei pe un planiglob conduce simplu la stabilirea coordonatelor punctelor de energie maximă de pe Pământ.

La un singur aspect trebuie să fim atenţi aici: ambele calcule au fost făcute prin raportare la Polul Nord şi respectiv, la Polul Sud geografic. La fel de logic ar fi fost să se pornească de la polii magnetici nord şi sud, căci este vorba de o reţea energetică. Atunci ar fi apărut uşoare modificări în indicarea gradelor din cauza unghiului de înclinare a Pământului.

Să privim aşa-numitele *Leylines.* Leylines (Liniile Ley) sunt linii drepte invizibile, care leagă unele de altele cele mai diferite lăcaşuri

de cult preistorice şi puncte energetice (biserici, monumente megalitice, lăcaşuri de cult). Sunt numite şi *linii sacrale* sau *liniile dragonului.* Ele ar putea fi considerate ca meridiane ale Pământului care pulsează, căci ele formează de-a lungul întregului Pământ un fel de plasă energetică. Acolo unde aceste linii se intersectează vorbim de *locuri energetice,* cele mai cunoscute dintre acestea fiind: Stonehenge, monolitul negru de la Mekka, Teotihuacan, oraşul zeilor azteci, piramidele de la Giseh, catedrala Notre Dame sau Maccu Picchu în Peru.

Dacă privim aceste „Leylines ale Pământului" şi curentele lor energetice, le considerăm ca fiind întotdeauna într-unul şi acelaşi loc. Dar ele sunt de fapt asemenea vaselor de sânge din corp. Vasele de sânge pot să-şi schimbe cursul dacă de pildă se înfundă. Şi atunci se formează ceea ce se numeşte circulaţie sanguină colaterală.

Şi Pământul este o structură cu viaţă. Dacă de pildă îi blocăm Pământului liniile acestea, curenţii săi energetici, prin construcţii, smog şi alte astfel de lucruri, nu e firesc ca aceste linii cu timpul să ia alte traiectorii? Întrucât Marea Piramidă e veche de mii de ani, nu putem şti ce reţea energetică exista atunci comparativ cu perioada actuală.

Piramida şi câmpul magnetic al Pământului

Pentru a putea proiecta undele de lumină avem nevoie de coordonate trigonale. O piramidă prezintă pe fiecare parte aceste puncte trigonale. Dacă ne uităm la piramidă de sus, observăm acest lucru imediat (priveşte în centrul fig. 50).

Pătratul este împărţit în patru triunghiuri. Coordonatele trigonale apar în forma de triunghi, o formă folosită simbolic din vremuri străvechi pentru principiul divin, *Trinitatea.*

Întotdeauna există trei noţiuni care formează principiul:

- Trecutul, viitorul şi prezentul
- Tatăl, mama şi copilul
- Începutul, sfârşitul şi drumul
- Osiris, Isis şi Horus...

Aceste patru unde luminoase, care sunt proiectate prin aceste coordonate sunt atribuite celor patru elemente: focul în nord, aerul în sud, pământul în est şi apa în vest.

Fig. 50 prezintă şi ciclul de 28 de zile al lunii. Din nou, suma 1+2+3+4+5+6+7 dă numărul 28. Mai precis, ciclul lunii este de 27,3 în loc de 28 de zile.

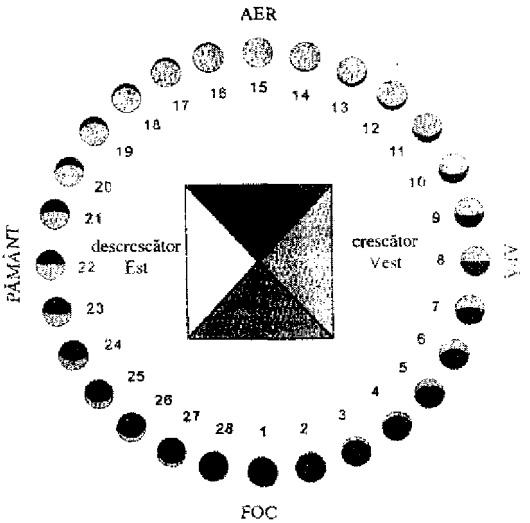

Fig. 50: Pătratul împărţit în patru triunghiuri şi de jur împrejur este prezentat ciclul lunar de 28 de zile.

Să separăm pe rând cele patru triunghiuri şi să le atribuim fiecăruia semnele zodiacale. Fiecare vârf al fiecărui triunghi reprezintă o zodie. Triunghiul *focului* cuprinde zodiile Leului, Săgetătorului şi Berbecului; triunghiul *aerului* cuprinde zodiile Balanţei, Gemenilor şi Vărsătorului; triunghiul *apei* are Racul, Scorpionul şi Peştii, iar triunghiul *pământului* are Fecioara, Taurul şi Capricornul.

Dacă transformăm aceste patru triunghiuri isoscele în triunghiuri echilaterale şi le împingem unele în celelalte, obţinem cercul zodiacal (vezi fig. 51).

Să privim acum planeta noastră Pământ şi să analizăm încărcăturile electromagnetice din Nord, Est, Sud şi Vest. Sarcinile se pot echilibra, sau mai bine zis, „curentul“ poate curge, doar atunci când minusul şi plusul stau faţă în faţă, întocmai ca la un magnet, minusul şi plusul se atrag, iar două sarcini identice se resping.

Dacă transferărn-acest principiu asupra încărcăturilor geomantice ale reţelei Pământului ajungem la următoarea situaţie: sunt optime direcţiile Nord-Sud şi Est-Vest pentru un bun schimb de încărcătură. Pentru direcţia Sud-Est / Nord-Vest direcţia curentului trece peste, dar

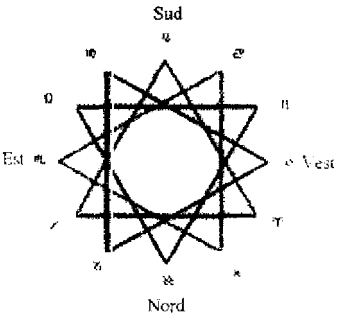

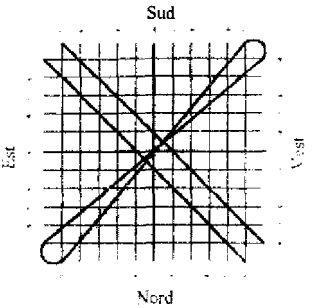

Fig. 51 (stânca): Dacă se suprapun cele patru triunghiuri se obține cercul astrologic.
Fig. 52 (dreapta): În direcția N-S și E-V schimbul de sarcină este optimă. În SE către NV ia naştere un câmp de tensiune paralel.

ia naştere un câmp de tensiune paralel (reprezentat prin două linii paralele – vezi fig. 52).

În direcția Nord-Est / Sud-Vest poate să se creeze un câmp de curent doar dacă schimbul se produce în formă de opt închis – semnul infinitului, *Lemniskate* sau *bucla lui Möbius.*

Exact în această direcție este orientat întregul platou Giseh. Dacă trasăm o linie pe direcția Nord-Est către Sud-Vest, observăm că toate colțurile din Sud-Est ale piramidelor se află pe aceeași linie. Apoi, această linie încercuieşte o piramidă mai mică „a reginei", care se află lângă marile piramide, lângă Piramida Mare şi lângă cea a lui Mykerinos. Linia trece de asemenea şi prin colțul templului lui Mykerinos, al templului lui Chefren şi prin cele două ziduri înconjurătoare mari ale piramidei lui Chefren şi ale piramidei lui Mykerinos: fluxul energetic pe direcția Nord-Est/ Sud-Vest decurge conform buclei lui Mobius. Exact aceeaşi mişcare o fac şi părticelele originare din interiorul sistemului piramidal dublu, de jos în sus!

Să ne întoarcem la câmpul magnetic al Pământului şi la zodiac. Să luăm desenele din fig. 51 şi 52 şi să le suprapunem: obținem calități energetice dintre cele mai diferite, dar şi tensiunile câmpului magnetic al Pământului care rezultă de aici (fig. 53).

E interesant că diagonalele se află automat întotdeauna în zonele de tensiune, deci exact acolo unde spiralele urcă cel mai sus în piramidă.

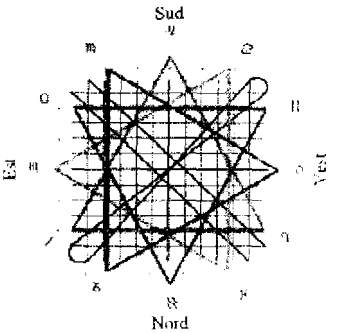

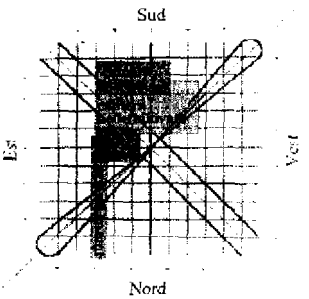

Fig. 53 (stânga): Dacă se suprapun cele două desene, diagonalele se află automat în zonele de tensiune, deci exact acolo unde se înalță spiralele piramidelor.
Fig. 54 (dreapta): Nici o cameră a Marii Piramide nu trece direct prin punctul central al piramidei.

Să privim acum încă o dată Marea Piramidă şi poziția camerelor vizavi de câmpul magnetic al Pământului. Se observă clar că niciuna din camerele piramidei nu trece direct prin punctul central. (În desen camerele nu sunt redate la dimensiunile reale, imaginea foloseşte doar pentru clarificare.)

În interiorul piramidei iau naştere astfel puternice câmpuri energetice, respectiv tensiuni. Din această cauză, aici multe din fenomenele care altfel decurg normal, sunt amplificate, ca de pildă formarea de *Orbs,* numite şi *Plasma-Blobs.*

Ce sunt *orbs?* Cunoaşteți probabil imaginile făcute cu camerele digitale în care în fotografie apar globuri vizibile. S-a speculat mult pe această ternă până acum şi adeseori au fost înlăturate din fața lentilei, fiind considerate particule de nisip. Ele au o serie de trăsături comune, prezentând un fel de inele care se învârt în jurul sferelor. Pe aceste inele se găsesc mici puncte sau umflături, iar înclinația axei care se formează este întotdeauna identică. Au un fel de membrană dublă, asemănătoare peretelui unei celule. Dacă le urmăreşti pe fotografii făcute succesiv, observi o creştere a dimensiunilor, ceea ce înseamnă că ele se formează din puncte mici şi pot să devină foarte mari.

Inițial sunt vizibile ca nişte structuri de culoare albicioasă-gri, după care se colorează. Aceste *orbs* sau *plasma-blobs* se formează ca sfere, sus deasupra capului unui om, pentru ca apoi să se desprindă de

el. Crescându-le concentrația, ele se măresc şi devin tari, iar odată conturate, capătă o membrană de consistență apoasă. În cartea „Terra Incognito" a autorilor Fosar şi Bludorf se fac referiri la munca de cercetare întreprinsă de Mircea Sanduloviciu de la Universitatea AI. I. Cuza din România („Plasma blobs hint a new form of life", în „New Scientist" 2003), prezentându-se următoarele rezultate:

„Aşa-numitele Plasma-Blobs sau Orbs sunt formate din argon (element chimic). *Ele se formează la temperaturi foarte ridicate sau în puternice câmpuri electmmagnetice. Învelişul lor este în exterior încărcat pozitiv şi pe interior încărcat negativ. În interiorul lor, ele posedă un nucleu, format de asemenea din argon. Pot cireşte, preluând argon din mediul înconjurător şi sunt în stare să se dividă şi să crească mai departe, independent una de alta. Cel mai interesant este că pot comunica între ele! Emit unde electromagnetice care pătrund în alte orbs, pentru a schimba frecvența de vibrație de acolo, respectiv pentru a o transforma într-o frecvență ca a lor. Pentru a lua naştere au nevoie de tensiuni electmmagnetice mari sau de o diferență de temperatură foarte puternică. Pe scurt, aceasta este 'definiția vieții'!"*

Să ne întoarcem la Lothar Göring. Conform spuselor sale, corpul nostru ar fi format din nouă structuri piramidale duble, în care este conținut sufletul omului. Cu alte cuvinte: şi structura gândurilor şi ceea ce vrem să realizăm în această viață, totul depinde de această structura. Noi avem 18 (de două ori 9) astfel de structuri piramidale duble pentru procesele noi de gândire pe care le avem în această viață şi care sunt stocate în noi. Apa cea mai pură conține de asemenea 18 posibile structuri moleculare! (Semnificațiile cifrelor 9 şi 18, precum şi ale altor cifre pe care le mtâlnim în Marea Piramidă sunt explicate mai amănunțit în Anexă.)

Plasma-Blobs fotografiate şi în Marea Galerie

Lucrurile devin interesante! Plasma Blobs sunt formate din *argon!* Argonul este un element chimic din sistemul periodic cu numărul de ordine 18(18 protoni în nucleu). Argonul, gazul monoatomic fără culoare şi fără miros, este prin procentul volumetric 0,933 gazul nobil cel mai prezent în atmosferă. În apă, argonul este aproape la fel de solubil ca şi oxigenul! Să fie o întâmplare?

Dacă alături trei piramide duble, obţii un cub, în care acest proces se poate petrece, în trei direcţii. În total avem şase piramide. Să ne imaginăm că un gând nou este comprimat în vârful piramidei şi devine un Plasma-Blob. Acesta părăseşte corpul, de cele mai multe ori prin cap, şi merge prin atmosferă în sus, până în mezopauză, adică până în stratul intermediar dintre mezosferă şi termosferă. Aici aceste Plasma-Blobs se dizolvă sau formează un mare; câmp comun şi, cu ajutorul radiaţiilor UV ale luminii, pot transporta informaţiile noastre înapoi pe Pământ. Acest câmp, este după părerea noastră, *memoria colectivă umană,* la care fiecare dintre noi are acces în med teoretic. Aici sunt prezente toate gândurile produse de toţi oamenii. Cu cât mai des este gândit un gând, cu atât mai puternică este reacţia asupra noastră pe Pământ, şi el se va manifesta mai puternic, decât un gând care nu a fost gândit aşa de mult. Cu alte cuvinte: *„Credinţa poate muta munţii"*

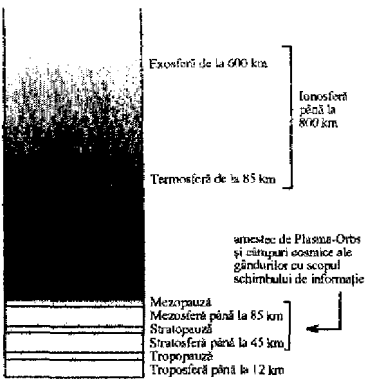
Exosferă de la 600 km
Ionosferă până la 800 km
Termosferă de la 85 km
amestec de Plasma-Orbs şi cântări cosmice ale gândurilor cu scopul schimbului de informaţie
Mezopauză
Mezosferă până la 85 km
Stratopauză
Stratosferă până la 45 km
Troposferă până la 12 km

Fig. 55: Memoria umană colectivă

Acest strat de gânduri, acest depozit de gânduri este numit şi *Cronica Akasha.* Fizicianul britanic Rupert Sheldrake îi numeşte *câmp morfogenetic.* Există oameni – precum Edgar Cayce – care citesc în această Cronică Akasha şi pot lua date de acolo. Abia acum ne putem explica faptul că Edgar Cayce a primit informaţii din această cronică privind Atlantida, culturile dispărute sau camerele secrete din Marea Piramidă, ori date despre oameni, problemele şi bolile lor. EI a luat informaţiile din acest depozit de informaţii, din această bancă de date.

Conform spuselor lui James Hurtak formele gândurilor care vin din Cosmos merg până în substratul sau materialul de bază al planetei noastre. Aici ar fi punctul de intersecţie al gândurilor: acelea care provin de la noi şi prin plasma-orbs urcă până în mezopauză, şi acelea care vin de la alte fiinţe, alte planete şi alte universuri şi care ajung în substratul atmosferei.

Şi Hurtak a definit la rândul său plasma biologica, sau Plasma-orb, ca fiind un *corp epicinetic,* care poate fi folosit în cadrul unei

dimensiuni pentru proiecţie şi teleportare. El o defineşte ca fiind un vehicul pentru vibraţiile conştienţei, care poate trece de paradigmele cinetice valabile în mod obişnuit pentru viteză şi masă.

Lothar Göring a explicat acest schimb al gândurilor, după cum urmează: noile forme ale gândurilor şi ideilor ies prin diagonalele piramidelor duble în afara şi părăsesc Pământul-cub pentru a fi emise in alte cuburi. Gândurile deja gândite odată rămân în atmosfera Pământului nostru şi sunt reflectate înapoi cu ajutorul luminii. Se presupune că este o lege valabilă pentru toate planetele. Prin energia gândurilor se ajunge la un schimb permanent de informaţie.

Să ne întoarcem, la Giseh...

Funcţia „camerelor de construcţie“

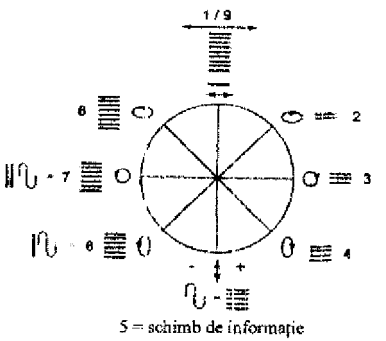

Fig. 56: Vectori prezentai conform lui Erich Korble

Am tratat deja subiectul camerelor de construcţie şi am arătat că nu poate fi vorba de camere construite din motive pur statice, de susţinere a presiunii clădirii. Întrebările care apar în legătură cu aceste încăperi sunt următoarele: de ce sunt cinci camere? De ce nu e una singură mare? De ce podeaua camerelor de construcţie nu este plană, ci au fost construite aici vane din piatră? Aceste întrebări par interesante în contextul ideii lui Hermann Waldhauser, conform căreia apa a fost dirijată nu numai prin camera regelui, ci şi prin camerele de construcţie. Deci în cazul acestor încăperi s-ar putea vorbi de mici rezervoare de apă.

Dacă analizăm geometria acestor camere, nu putem să nu le comparăm cu *pendulul lui Isis*. Dacă întoarcem invers pendulul, observăm acelaşi principiu ca şi în cazul camerelor de construcţie. Funcţia pendulului lui Isis poate fi explicată energetic foarte bine de către radiestezişti. Ceea ce ar însemna că aceste încăperi de susţinere ar avea aceeaşi funcţie, numai că la o scară mai mare.

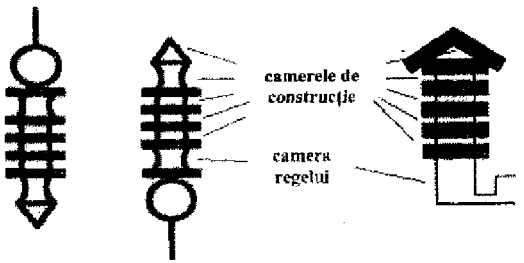

Fig. 57: Camerele de construcţie (dreapta) acţionează precum *pendulul lui Isis* (stânga).

Cum explică asta radiesteziştii?

Inginerul electrotehnist din Viena, *Erich Körbler* (1938-1994) a fost un astfel de radiestezist. El a descoperit aşa-zişii *vectori.* El este întemeietorul *Noii homeopatii.* Aceasta se bazează pe ideea că în corpul nostru există diferite puncte de energie. Erich Köbler a descoperit, sau mai bine-zis a redescoperit că, prin simboluri şi semne speciale aplicate pe unul din aceste puncte ori, câteodată, direct pe locul dureros din corp, se pot înlătura blocajele energetice.

Fluxul energetic este restabilit din nou, readucându-se prin simboluri armonia în vibraţia ieşită din modelul obişnuit. Semnele acţionează precum antenele pe piele şi schimbă de acolo sistemul energetic al corpului. Adesea nu se desenează doar un semn pe corp, ci în acelaşi timp se lucrează cu o baghetă sau cu un *biotensor.*

Este vorba de redescoperirea unei vechi cunoaşteri, căci din timpuri străvechi popoarele strâns legate de natură, precum indienii, foloseau semnele şi simbolurile pentru a intensifica forţa şi curajul. Chiar şi pe omul preistoric conservat în gheaţă au fost găsite linii tatuate pe părţile corpului care aveau răni. Se presupune că şi Johann Wolfgang Goethe avea cunoştinţe în acest domeniu, întrucât „tabla înmulţirii - vrăjitorească" a sa este pomenită în contextul noii homeopatii.

Acest sistem a fost dezvoltat mai departe de către dr. Diethard Stelzl, care a adăugat şi spectrul culorilor.

În fig. 56 sunt desenaţi vectorii cu indicaţiile aferente ale baghetei, prezentate prin săgeţi. Acest fenomen al vectorilor se poate aplica nu numai pe coduri de linii, aşa cum a făcut Köbler, ci şi pe spaţii care sunt poziţionate unele deasupra altora.

Să presupunem că apa urca din camera regelui în sus în aşa-numitele camere de construcţie, atunci ea servea drept purtător de informaţie pentru frecvenţa din camera regelui. După Köbler, pentru una până la opt linii, respectiv spaţii., apare o schimbare de încărcătură energetică sau de frecvenţă, la cinci se atinge principiul de inversare al informaţiei sistemice şi abia la nouă apare aceeaşi încărcătură ca şi anterior, doar că intensitatea este mult mai puternică. Întrucât există cinci camere, apare aici o „modulaţie" a frecvenţei. O modulaţie reprezintă influenţarea unei frecvenţe purtătoare cu scopul transmiterii de informaţii prin canale cu fir, ori pe căi fără fir. Ea declanşează o inversare perfectă pentru a fi emisă apoi prin acoperişul în formă ascuţită al celei de-a, cincea camere de construcţie înapoi în corpul piramidal al Marii Piramide.

Informaţia sistemică transformată conform legilor proceselor de mişcare ce acţionează în interiorul unei piramide este transmisă în sus, şi din vârful piramidei ea este emisă în reţeaua magnetică a Pământului.

Exact în cea de-a cincea cameră de construcţie avem cea mai mare vană din piatră cu cel mai mare volum de captare. În plus, straturile orizontale de piatră din cea de-a cincea cameră au încă o particularitate: au în stânga şi în dreapta găuri. Întrebarea care se pune este: „De *ce trebuia informaţia să fie întoarsă invers?"* Ar putea fi posibil ca în piramidă, într-un alt loc, acest proces să fie, printr-un consum de energie, din nou schimbat la faza iniţială sau redus? Au fost camerele de construcţie un fel de acumulator şi staţie de transmisie?

Să observăm curgerea de energie prin camera regelui. Aici apa era dirijată către exterior prin două coridoare. Această apă are frecvenţa din camera regelui şi se evaporă pe laturile piramidei, trecând în atmosferă. De aici se naşte întrebarea: *„Ce frecvenţă a fost produsă în camera regelui şi ce frecvenţă primim noi prin inversarea ei?"*

Întregul principiu funcţionează asemenea unei maşini pentru producerea prin influenţă a tensiunii înalte de electricitate: prin separarea sarcinilor se pot produce tensiuni foarte înalte, de până la mai mult de zece mii de volţi. Procesul de influenţă presupune separarea sarcinii în interiorul unui conductor neîncărcat, sub acţiunea unui câmp electric.

Imaginea 58, reprodusă din cartea „Înţelegerea şi folosirea energiei naturii" a cercetătorului Schauberger Callum Coats dă o primă impresie despre acest procedeu. Coats explică următoarele:

„Picăturile de apă care curg din duzele A şi B au încărcătură pozitivă şi respectiv, negativă. Întrucât sarcinile de acelaşi fel se resping flecare din aceste picături se depărtează de cea de alături. Asta face ca ele să se distribuie prin câmpurile încărcate pozitiv sau negativ într-o formă curbată spre exterior. În acest stadiu de ionizare ele încep să urce. Picăturile de apă care sunt cel mai aproape de cilindrul încărcat cu sarcina inversă sunt trase din nou înăuntru prin cilindru."

Dacă Marea Piramidă avea rolul de a satura atmosfera cu vapori de apă, atunci în acest mod luau naştere macromoleculele, adică picăturile de ploaie. În timp ce aceste picături de ploaie cădeau pe pământ, ele produceau o încărcătură şi apoi lua naştere o descărcare sub formă de fulgere, apărând astfel electricitatea. Conform lui Schauterger o picătură de apă conține un echivalent de energie de două milioane de volți!

În acest context să revenim încă o dată pe scurt la orbs şi plasma-blobs.

În interiorul unei piramide pot fi găsite multe plasma-blobs, căci aici acționează puternice câmpuri de tensiune electromagnetică şi din cauza apei sunt şi diferențe mari de temperatură. Dacă aceste plasma-blobs sunt identice cu aşa-numita *bioplasmă* – cea de-a patra stare de agregare a materiei – atunci se adaugă un punct nou. După experimentul dr. Wilhelm Reich, bioplasma lucrează exact invers cecât energia nucleară. La întâlnirea dintre bioplasmă şi materialul radioactiv apare o puternică reacție, în urma căreia radioactivitatea scade. Pe termen scurt ia naştere fireşte un produs secundar care este toxic:.

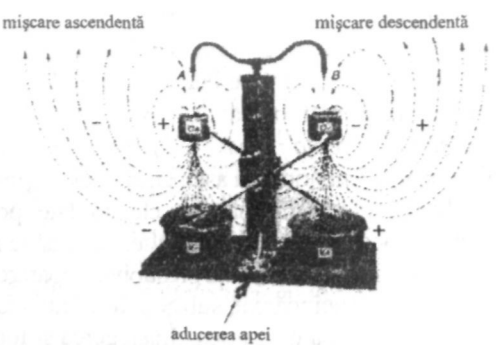

Fig. 58: Experiment cu apa: dacă apa curge printr-o spirală de cupru, ea formează un vârtej în sus.

Întrucât piramida produce multă bioplasmă şi o dă atmosferei, înseamnă că astfel ia naştere o protecţie mai mare a învelişului pământului faţă de radiaţiile radioactive din Univers şi noi suntem mai bine protejaţi. Produsul secundar ar trebui apoi făcut nedăunător printr-o altă reacţie. Este aceasta explicaţia pentru diferitele descărcări de frecvenţă ale piramidei?

În cartea,,Forţa magică a piramidelor", Lucia Pavesi şi Stefano Siccardi scriu că, aşa cum informează diferite laboratoare, descompunerea radioactivă se petrece în interiorul unei piramide mai repede decât în ritmul normal. Prin urmare toate cercetările moderne prin metoda C14, şi aşa destul de controversată, nu au nici o relevanţă. Mai există însă o posibilitate în ceea ce priveşte dezintegrarea sarcinilor. Dacă se ajunge la sciziuni în structura magnetică din interiorul câmpului Pământului, iau naştere curbe temporare şi spaţiile artificiale. Aceasta se numeşte „circumversie de rotaţie" şi poate fi comparată cu crearea artificială de tunele temporare.

Să fie acesta motivul pentru care oameni ca noi – şi mulţi alţii – au avut în interiorul Marii Piramide viziuni din timpurile trecute? De aceea a avut şi Napoleon o viziune a viitorului său?

Unghiurile Y din Marea Piramidă

Unghiul Y are din vremuri foarte vechi o semnificaţie specială Ar putea fi considerat din punct de vedere energetic ca un focar de energie, în care se întâlnesc trei frecvenţe din direcţii diferite. Avem din nou coordonate trigonale, care stabilesc un punct de referinţă. Forma Y are, în cazul în care deschiderea este în sus, întotdeauna o funcţie de încărcare.

Dr. Diethard Stelzl susţine că formele Y sunt utilizabile pentru activarea potenţialelor energetice. Un Y cu deschiderea în sus serveşte la inversarea polilor minus cu plus şi activează energia cosmică (vom vorbi mai amănunţit despre Y în următorul subcapitol „Secretul lui Y").

În camera reginei avem cele două coridoare de aerisire, care prelungindu-se îşi formează punctul lor central la nord de linia mediană şi dedesubtul camerei.

În camera regelui lucrurile sunt puţin mai complicate. Aici, în coridorul de apă din sud, care merge în sus, avem în total trei unghiuri

şi în nord, chiar patru unghiuri modificate. Toate formaţiunile unghiulare se întâlnesc, întocmai ca în cazul camerei reginei, prin prelungire lor, sub camera regelui (ne amintim de lucrările făcute sub camera regelui şi de sistemul de ganguri în Y care se întinde sub platoul Giseh - vezi capitolul 2). Am ajuns în total la cinci sisteme de unghiuri Y. Observăm că primul unghi este modificat în prima treime din camera regelui, iar celelalte trei în ultimele două treimi. Ultimul unghi, cel de-ai cincilea se schimbă la capătul camerei regelui, la trecerea către camerele de construcţie, punct din care rămâne neschimbat, până la canalii! de apă care duce spre exterior, spre suprafaţa, piramidelor. În desen, schimbarea care rezultă din diferenţele unghiurilor modificate 1 şi 2 este numită trecere de diferenţiere. Cel de-al cincilea unghi stabileşte şi unghiul de ieşire către suprafaţa piramidei. Aici se vede că punctul de intersecţie al unghiului Y se află în „secţiunea de aur" în partea sudică a camerei regelui.

De asemenea observăm că primul şi cel de-al cincilea unghi sunt mai mari cu mult decât un unghi drept, celelalte trei „unghiuri din mijloc" sunt aproape de un unghi de 90°. (Fireşte că nu au fix 90° – ceea

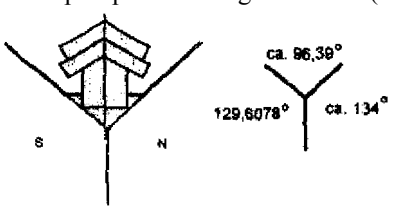

Fig. 59: Tipuri de unghiuri în camera, reginei,

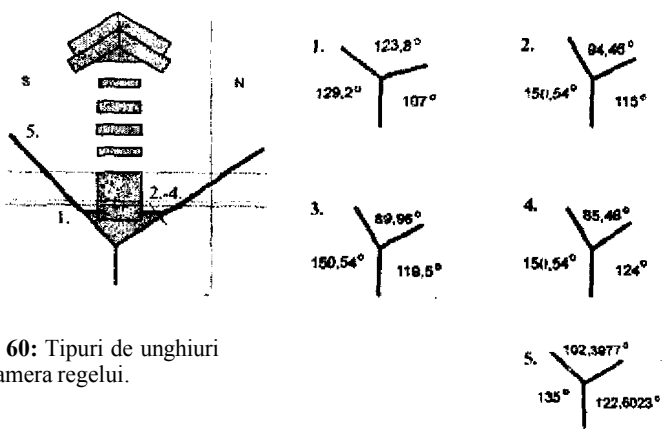

Fig. 60: Tipuri de unghiuri în camera regelui.

ce în mod evident s-a încercat a se evita, căci la francmasoni, de pildă, unghiul drept este simbolul lui Lucifer. De aici vine şi vorba: *„Diavolul stă în unghiul drept."* A se vedea filmul nostru: „Jan van Helsing discutând: francmasoni şi templieri azi", unde prezentăm un interviu cu un francmason de grad înalt din ritul York.)

Din aceste unghiuri se formează şi unghiurile de ieşire ale celor două coridoare pentru apă în partea de nord a Marii Piramide (83,5°) şi în sud (95,8°), în desenul de mai sus (fig. 61) sunt reprezentate în imagini legăturile care rezultă din unghiurile Y. Întrucât nu avem desene exacte ale Marii Piramide, pot să apară şi aici mici deviaţii sau inexactităţi.

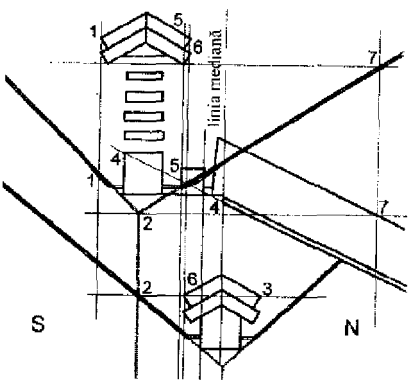

Fig. 61:

1. Linia taie cantele camerelor de construcţie întâlnind coridorul de N care formează una din laturile ce modifică unghiul Y.
2. Unghiul Y marchează marea galerie şi se află în punctul în care ajunge prelungirea coridorului de S din camera reginei.
3. Lima orizontală prin acoperişul camerei reginei întâlneşte prelungirea unghiului Y nr. 5 cu coridorul de N al camerei reginei.
4. Prelungirea unghiului marii galerii ajunge pe canta nordică superioară a camerei regelui.
5. Unghiul interior al cantelor acoperişului de la camerele de construcţie ajunge prin prelungire la anticamera din faţa camerei regelui.
6. Prelungirea unghiului exterior al acoperişului camerelor de construcţie ajunge la unghiurile exterioare ale acoperişului camerei reginei.
7. Începutul acoperişului celei de-a cincea camere de construcţie ajunge la punctul de intersecţie care se formează din coridorul de S al camerei regelui şi punctul de intersecţie de la marea galerie.

Componenta chimică

Aceste unghiuri Y din Marea Piramidă se pare că nu au fost alese întâmplător, trebuie să fi existat un motiv, aşa cum există pentru tot în această piramidă. Întrucât aici s-au îmbinat toate domeniile ştiinţifice – fizica, astronomia, elecromagnetica ş.a.m.d., se naşte întrebarea: „ *Ce rol are chimia*“

Următoarele prezentări despre legătura dintre unghiurile Y şi procesele chimice se bazează pe lucrările cercetătorului Wolfgang Wiedergut. El a reordonat sistemul periodic, în funcţie de lucrările lui Viktor Schauberger, pe baza fizicii spiralei, a culturii vedice şi a rezultatelor chimistului german dr. Peter Plichta.

Baza o formează sistemul celor 81 de elemente stabile, distribuite în cerc. Aceste elemente se află dizolvate în apa mării şi sunt prezente tot astfel şi în sângele nostru.

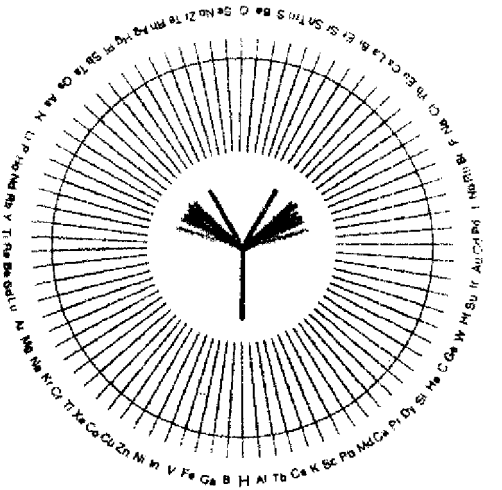

Fig. 62: Cele 81 de elemente chimice stabili; după Wolfgang WiedfTgut

Să presupunem că unghiurile Y ne arată unităţi de măsură prin care putem găsi elementele în acest sistem periodic! Avem aici trei curente de energie, care se ciocnesc în punctul-nod al celor trei laturi şi formează aici un focar. Să luăm hidrogenul ca punct de plecare în acest

sistem de elemente, considerând latura lungă a Y-ului ca punctul de referinţă care coincide: cu hidrogenul (H).

Alegem hidrogenul, întrucât apa a fost o componentă elementara pentru funcţia Marii Piramide şi apa (H2O) este un dipol.

S-ar putea considera ca punct de referinţă şi oxigenul (O). În sistemul periodic al lui Wolfgang Wiedergut hidrogenul şi oxigenul se află în acelaşi punct. Piramida se află pe Pământ, este umplută cu apă (jos) şi emite energie în sus – în atmosferă (oxigen). De aceea se ia ca punct de referinţă hidrogenul! În plus, hidrogenul reprezintă trei sferturi din întreaga masă din spaţiul cosmic – deşi în Univers este un vacuum şi numai din când în când apare un atom de hidrogen. Toate celelalte elemente rezultă din această geometrie.

Întrucât unghiurile pot fi analizate şi din vest, apar şi alte compoziţii de elemente, decât atunci când privim unghiurile din partea estică. Noi am înmulţit cu doi (est şi vest) şase unghiuri, şi am obţinut în total douăsprezece date. În desenele 64 şi 65 sunt prezentate toate unghiurile care iau naştere astfel. Unghiurile Y diferite au şi trăsături energetice diferite şi prin urmare, şi o frecvenţa diferită unele faţă de altele,

Întrucât fiecare piramidă produce automat în câmpul energetic o piramidă inversă aşezată în vârful său, aşa-numita piramidă *spirituală,* se formează unghiuri şi aici. Diferenţa este că acum baza acestor unghiuri este oxigenul, în spatele simbolurilor chimice sunt scrise numerele de ordine corespunzătoare pentru element. Parţial ele sunt socotite într-o sumă orizontală. Se observă că de la colţ la colţ este preluat un element chimic - cu excepţia trecerii de la unghiul 1 la 2 din camera regelui. Acesta este exact domeniul aşa-numitei treceri diferenţiale.

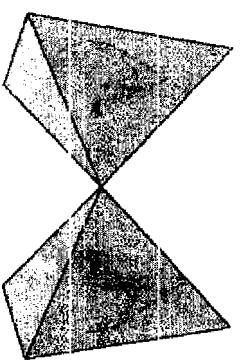

Fig. *63:* jos - piramida materială (H)
sus - pirjmida spirituală (O)

Printre elemente se află cele trei aşa-numite faze de mişcare a spaţiului (masa) prin timp (energie) către refacere. Un punct înseamnă *rotaţie,* două puncte *dublă rotaţie* şi linia indică *derulare lineară* (vezi fig. 64 şi 65).

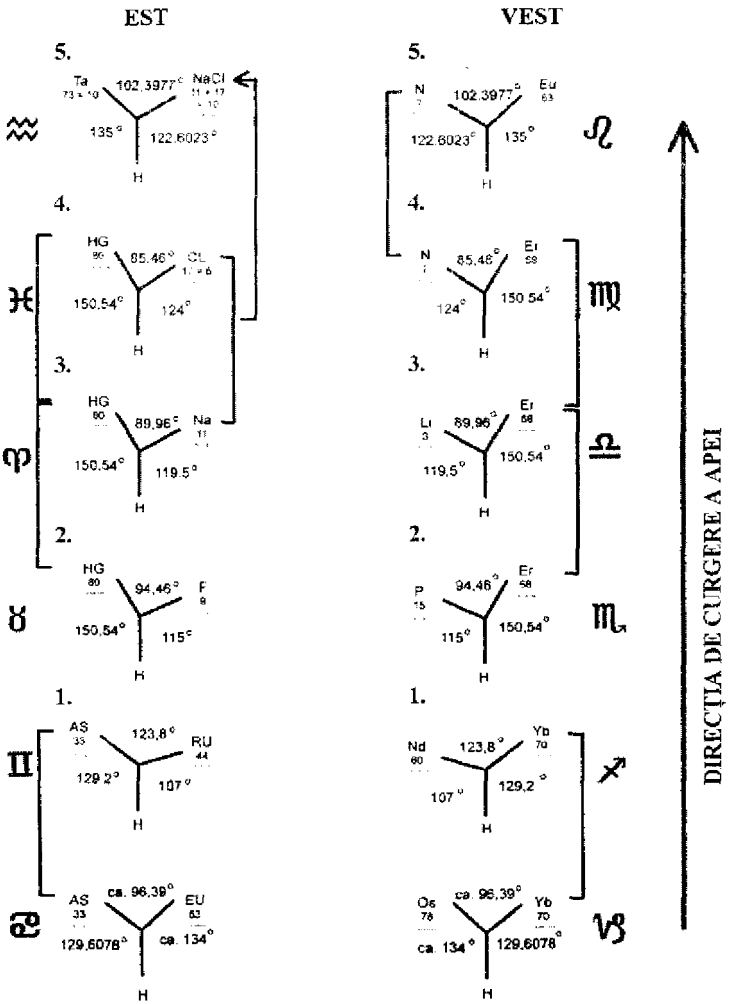

Fig. 64: Unghiurile piramidei materiale în camera regelui (5, 4, 3, 2, i) şi în camera reginei (ultimul rând stânga şi dreapta).

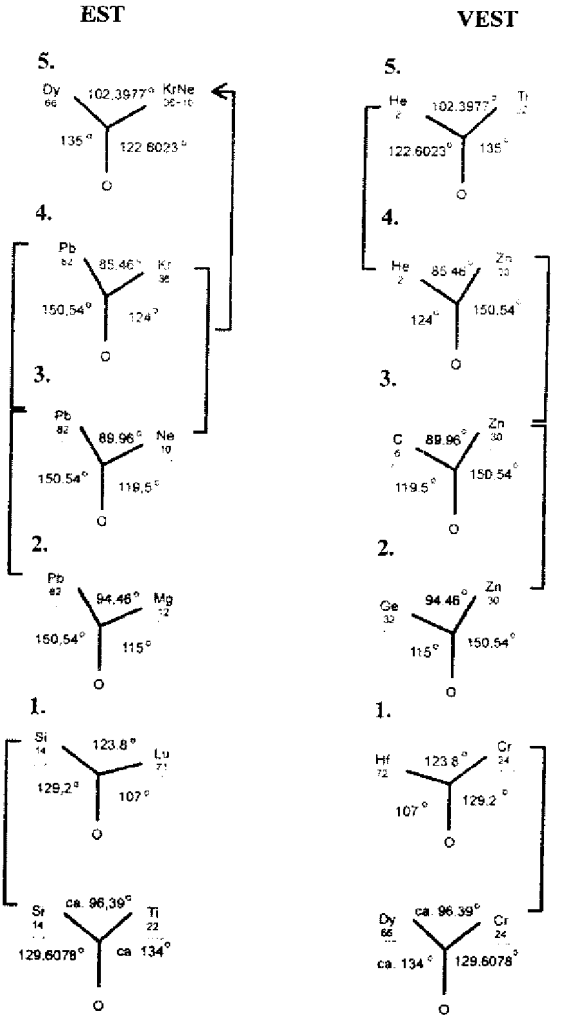

Fig. 65: Unghiurile piramidei spirituale în camera regelui (5, 4, 3,2, 1) şi în camera reginei (ultimul rând stânga şi dreapta).

Aceste unghiuri dau din nou cele 12 semne zodiacale cu trăsăturile lor corespunzătoare.

Să începem cu unghiul Y al camerei reginei din est: aici avem cele două sume orizontale din elementele As 33 şi Eu 63, adică 6 şi 9. Alăturate, aceste cifre dau semnul astrologic pentru Rac. În egipteana veche acesta era scarabeul, semnul prin care sufletul venea pe Pământ într-o nouă încarnare. Pe atunci scarabeul era simbolul sufletului, care era dat de soare, se manifesta pe Pământ şi se dezvolta pentru a se reîntoarce mai târziu la soare. Privite din acest punct, celelalte semne zodiacale sunt şi ele atribuite unghiurilor.

Prin urmare, pentru piramida materială (vizibilă) apar următoarele unghiuri-elemente prezentate în fig. 64 şi 65.

Dacă privim rezultatele cercetărilor întreprinse de Institutul Fresenius, observăm că în piramidă pretutindeni pe pereţii camerelor au fost găsite săruri, respectiv *NaCl.* Pornim de la ideea că această clorură de natriurn provine din apa Nilului. Dar este într-adevăr aşa? Mai există şi o altă variantă?

Dacă analizăm distribuţia chimică a piramidei materiale în partea superioară (în camera regelui), obţinem *NaCl* din două unghiuri Y. Ar putea fi posibil ca pe baza structurilor materiale să fie creata o rezonanţă care corespunde matricei de bază, respectiv energiei de bază a clorurii de natrium, şi poate prin aceasta să producă *Na Cl?* Nu ar fi de neimaginat!

Cuvântul celtic pentru sare, este *Răsunet,* deci din nou apare ideea de „sunet", „vibraţie". Dacă presărăm nisip pe o plăcuţă de metal şi o supunem pe aceasta unei vibraţii a sunetului, ia naştere un model ordonat Cu cât vibraţia este mai înaltă, cu atât mai complexe devin modelele. Aceasta ar veni în concordanţă cu un alt mister ce a ieşit la iveală în urma cercetărilor Institutului Fresenius: într-una din camerele a fost găsită albumină, şi nimeni nu poate să îşi explice cum a ajuns aceasta acolo!

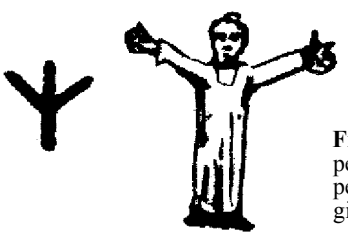

Fig. 66: Runa bărbatului – ni-l prezintă pe bărbat cu braţele întinse spre cer – fie pentru a se ruga, fie pentru a primi energie de „sus".

Să mai încercăm odată cu experimentul Stanley-Miller. Acest experiment poate fi efectuat oricând şi conduce mereu la acelaşi rezultat. El dovedeşte dezvoltarea de acizi aminici originari (care sunt pietrele de temelie ale albuminei) atunci când este simulată starea originară a Pământtullui, în care nu exista materie organică în afară de carbon.

Conform acestui experiment, principiile pentru naşterea vieţii sunt apa, carbonul, un câmp magnetic, gravitaţia, sarcini electrice şi radiaţii UV Pe toate acestea le găsim şi în interiorul şi în exteriorul pira midei. În interiorul piramidei este întuneric, astfel încât acolo nu se pot forma aminoacizi, dar apa a părăsit piramida prin cele două coridoare şi a curs în rezervorul delimitat de zidurile înconjurătoare. Aici apar şi radiaţiile solare, componenta lipsă, şi astfel apar toate elementele experimentului Stanley-Miller. S-ar putea imagina chiar că aici s-a format un fel de lichid originar, din care luau naştere forme de viaţă. Faptul că aminoacizii au fost găsiţi în Piramidă, sprijină teza că apa a curs într-un circuit – din rezervorul din interiorul zidurilor înconjurătoare a intrat înapoi în corpul piramidei. În caz contrar ar fi fost nevoie de un necesar de apă mult mai mare din Nil.

Aminoacizii sunt după cum se ştie originea întregii vieţi organice!

Secretul Y-ului

Y-ul a jucat încă din vechime un rol important, întrucât în piramidă apar foarte multe coridoare în Y, am găsit explicaţii surprinzătoare pentru „efectele“ cauzate de această formă.

Să analizăm mai întâi funcţiile sale energetice. Conform spuselor dr. Diethard Stelzl, Y-ul este folosit fie cu deschiderea orientată în sus, fie în jos, fie cu laturile şi în sus şi în jos, adică doi Y agăţaţi unul de altul. Un Y cu deschiderea orientată în sus cauzează în domeniul fizic o inversare a polilor minus şi plus şi o activare a programelor pozitive cu vibraţie fină. Se poate vorbi în acest caz şi de o activare a energiei cosmice – mai ales dacă suplimentar:

- se adaugă culoarea roşie (valoarea 9), de pildă granitul roşu din camera regelui, sau
- tonul G (corespunde cifrei 3) sau
- frecvenţa acestei culori de 430 Bio-Hz cu efectul său puternic asupra ventriculului uman drept.

La o deviație mică de la valoarea de 435 Bio-Hz, ce corespunde registrului culorii roşii, se ajunge la stres. Din aceată cauză se produc printre altele, boli precum angina pectorală. Dacă se ajunge la 440 Bio-Hz exista pericolul unui infarct.

Y-ul cu deschiderea în sus este considerat *expirația Creatorului* şi poate fi reprezentată prin culoarea aurie, componenta Yang pozitivă.

În anatomia umană găsim această componentă Yang la femeie, unde uterul cu ovarele formează de asemenea un Y. Unei femei cu un corp sănătos, pentru care menstruația nu reprezintă ceva inutil şi dureros şi ale cărei ovare nu sunt făcute inofensive de către pilulele anticoncepționale, i se întâmplă următoarele: oamenii clarvăzători descriu cum o lumină albastră care pulsează pleacă din ovare la intervale pe coloana vertebrală (în regiunea vertebrelor lombare L3 şi L4), mai bine zis pe canalul median dintre Ida şi Pingala (cele două părți ale Kundalini). Acest impuls albastru merge prin coloana vertebrală până la glanda tiroidă şi stabilizează aici cea de-a cincea chakra. Acestei zone îi aparțin glanda tiroidă, urechile, corzile vocale, cavitățile nazale colaterale şi nasul. Când cea de-a cincea chakra este bine stimulată se ajunge la o bună percepție intuitivă prin simțire şi prin auz. O femeie sensibilă este în stare să simtă dacă cineva îi spune adevărul sau nu. Vocea acelei femei este mai clară şt mai capabilă să se impună. Ea ştie pur şi simplu ce vrea şi primeşte prin impulsul energetic o solidă forță interioară.

Medicii pot observa această corelație foarte bine. Femeilor care li se scot uterul şi ovarele (deci Y-ul, componenta care dezvoltă energie) pot să sufere după doi până la patru ani, de o hiperfuncție a glandei tiroide. Aceasta încearcă să compenseze reglajul care lipseşte din partea ovarelor, ceea ce din păcate ararеori funcționează. Şi invers, în cazul problemelor cu glanda tiroidă, apar dezechilibre şi la nivelul uterului.

Ce mai găsim în plus, deosebit, în regiunea gâtului? În spatele glandei tiroide avem glanda paratiroidă. Aceasta este formată din patru mici noduri de țesut, de dimensiunea boabelor de mazăre, care produc hormonul paratiroidian, important pentru dezvoltarea oaselor şi care dirijează cantitatea de calciu. Ceea ce înseamnă implicit că în lipsa unui impuls suficient de puternic din ovare nu se produce o activare suficientă a glandei paratiroide şi a glandei tiroide, de unde şi problemele de oase, că de pildă osteoporoza.

Kundalini este denumirea din sanscrită pentru o forță care se află în om. Aceasta sălăşluieşte pasiv în capătul de jos al coloanei vertebrale şi este reprezentată simbolic ca un „şarpe“ încolăcit care doarme în chakra cea mai de jos (în sanscrită: *kundala)*. Ea este forța din om care se află cel mai aproape de materie. În hinduism ea poate fi trezită prin practici yoga şi urcă, trecând prin chakre. Dacă atinge chakra cea mai de sus, se uneşte cu sufletul cosmic şi omul dobândeşte o mare fericire, în forma ei transformată devine una cu forțele cosmice spirituale.

Să ne întoarcem însă înapoi la Y. Dacă desenăm Y-ul invers şi în culoarea neagră, atunci se produce o activare a energiei magnetice şi prin aceasta o legare cu pământul. În medicina care lucrează cu simboluri, acest Y este folosit pentru a reduce suprafuncționarea organelor. Y-ul invers este considerat şi *inspirația Creatorului,* fiind reprezentat prin culoarea argintie. Este componenta Yin încărcată negativ, în cazul funcțiilor alternative este introdus un Y dublu de culoare verde. Este interesant şi faptul că anticorpii noştri foarte specializați din sânge şi din țesuturi prezintă aceeaşi formă. Acest Y dublu verde activează energia electrică şi magnetică.

În alchimie, Y-ul este semnul androginului. Aici există multe paralele cu simbolistica creştină, ceea ce are o semnificație simbolică şi astăzi în multe logii mistice. Un exemplu este crucea cu brațe oblice în formă de Y de la biserica Paderborn, ridicată în secolul al XII-lea. Hristos, fiul lui Dumnezeu, stă mai presus de feminin şi masculin şi a fost adeseori prezentat pe o cruce cu brațele oblice în formă de Y

Să ne amintim de cuvintele bunului nostru prieten egiptean Hakim, care în film ne-a spus că denumirea *piramidă* înseamnă în vechea limbă chemită şi foc sau *înălțare.* Y-ul este totodată simbolul hermafroditului sau al androginului, şi în el unitatea divină devine dualitate. Doi Y aflați față în față, produc dacă sunt uniți în mijloc vechea rună germanică Hagall.

Unghiul Y, Runa Hagall şi corpuri platonice

Cuarțul este mineralul al doilea ca prezență pe Pământ, şi toate mineralele de cuarț au structuri hexagonale (şase unghiuri). Ele pot depozita informații, acceptând figuri geometrice. Informațiile sunt depozitate geometric – exact ca în computerul dumneavoastră.

Un element chimic deosebit care există în aceste structuri este germaniul. El este format la nivel nano doar de structurile piramidale

şi are acţiunea unei antene asupra câmpului electromagnetic al Pământului, *(părticelele nano* sunt o aglomeraţie de puţine pînă la câteva mii de atomi sau molecule. Părticelele nano cu mai puţin de 1000 de atonii se numesc *Cluster).*

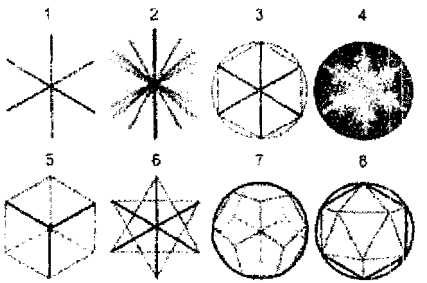

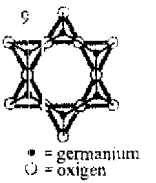

Fig. 67: l.runa Hagall, *2.* formaţiuni unghiulare din piramida materială şi din cea spirituală, 3. hexagon, 4. cristal de apă, 5. cub, 6. arborele lumii. 7. dodecaedru, 8. icosaedru, 9. germanium

Legăturile organice de germaniu au atomi de oxigen încărcaţi negativ, care formează baza unui triunghi cubic. Două din aceste triunghiuri ale căror baze stau faţă în faţă formează o maleculă. Germaniul formează structuri aflate în reţea, aşa cum se vede în imagine.

Energie liberă, corpuri care se rotesc, marea galerie şi Irminsul

Chiar dacă acest titlu ne face să credem că îmbinăm aici lucruri dintre cele mai diferite, totuşi aici e vorba de legături importante, care atribuie funcţiei marii galerii din Marea Piramidă o semnificaţie cu totul nouă.

Pomul lumii în mitologia germanică, Irminsul, runa IS ca runa de legătură cu înaltul, şi toiagul lui Hermes (cu doi şerpi) simbolizează „coloanele cerului". Acesta este un simbol pentru coloana vertebrală a omului şi pentru Kundalini care urcă, un simbol pentru „eul" şi pentru conştiinţa sa. Kundalini este; numită şi forţa şarpelui şi simbolizează întotdeauna un flux energetic de materie subtilă.

Coloana vertebrală a omului este compusă din coccis, os sacral (format prin unirea a două vertebre), 5 vertebre lombare, 12 vertebre dorsale în dreptul pieptului, 7 vertebre cervicale ale gâtului şi craniu,

unde se termină Kundalini. în total sunt 27 de segmente osoase. În terapia craniosacrală se vorbeşte: de „unde eraniosacrale“, care pulsează prin coloana vertebrală, provocate de lichidul cefalorahidian, de lichidul din măduva spinării. Acest lucru este clarificat de ostcopatie, sau de forma mai dezvoltată, „osteopatia craniosacrală“.

Aceasta este o metodă de vindecare totală, naturistă şi manuală, care priveşte ţesuturile din organism în interdependenţa şi în acţiunea lor comună. Este vorba de legăturile foarte precise de natură anatomică fiziologică şi biomecanică.

Anul de naştere al osteopatiei este considerat a fi 1874, Medicul american Ancrew Taylor Still (1828-1917) a formulat conceptul şi a deschis în 1892 primul centru de pregătire pentru osteopatie,,american School of Qsteopathy“ în Kirksville, Missouri. Dezvoltarea „osteopatiei sacrale“ este parte componentă a conceputului de osteopatie, fiind legată de numele William Garner Sutherland. Acesta a fost elevul lui Andiew Still. Pe toată durata vieţii s-a ocupat de aspecte precum elasticitatea şi mobilitatea craniului şi a dezvoltat o serie de teorii care stau până în ziua de azi la baza cercetării şi dezvoltării.

Regiunea craniosacrală, aflată în punctul central al problematicii osteopatiei, este formată de axa craniu, coloană vertebrală şi bazin.

„Conform teoriilor osteopatiei, craniul nu este un înveliş rigid, ci se compune din oase care la suturile craniului, asemenea unor balamale, permit mişcări foarte fine. Medicina clasică dimpotrivă, neagă această mobilitate a oaselor craniene, cel puţin în cazul adulţilor. Osteopaţii cu experienţă pot însă simţi cu mâinile această mişcare mai ales la craniu şi la osul sacral.

Legătura dintre craniu şi bazin, de-a lungul coloanei vertebrale există din punct de vedere anatomic: sistemul nostru nervos central este compus din creier, care se află în craniu, care

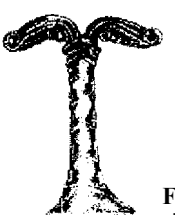

Fig. 68 şi 69: Toiagul lui Hermes şi Irminsul (arborele lumii)

părăseşte craniul în calitate de creier primar, pe deasupra regiunii occipitale şi străbate coloana vertebrală ca lichid. Sistemul nervos central se scaldă prin urmare în lichidul cefalorahidian şi este înconjurat de trei membrane suprapuse care învăluie creierul şi măduva spinării. La nivelul celei de-a treia vertebre lombare, acolo unde se termină măduva spinării, membrunele se unesc şi formează la nivelul osului sacru o prelungire filiformă ca o terminaţie, Filum terminale, care este fixată pe partea din spate a coccisului. Mecanismul primar de respiraţie declanşează mişcările fine din regiunea craniosacrala. În spatele acestui mecanism se ascunde formarea ciclică de nou lichid cefalorahidian. Acest lichid umple încetul cu încetul camerele creierului şi înainte să fie absorbit de circulaţia sangvină din craniu, trece şi în spaţiul dintre sistemul nervos central şi membranele creierului. Astfel iau naştere mişcări foarte fine, sub formă de unde, pe care un osteopat le simte în tot corpul, în special însă la nivelul osului sacral şi al creierului."

Prin urmare, nu este de mirare, că putem compara sistemul universal al piramidei cu sistemul universal al corpului omenesc, găsind multe paralele în ceea ce priveşte procesele de mişcare enrgetică.

Omul şi piramida se aseamănă în ceea ce priveşte cursul funcţional!

În această comparaţie marea galerie reprezintă coloana vertebrală, camera regelui împreună cu camerele de construcţie reprezintă creierul, iar camerele subterane prin care era condusă apa, osul sacral.

Experimentele pe oasele de vită întreprinse de dr. Alfons Soeder şi Heinz Hitzeroth au putut demonstra, că acestea sunt capabile să preia *energia liberă din spaţiu,* să o dirijeze şi să o pună la dispoziţia organismului sub formă de energie vitală. Aceste vertebre de tauri au fost folosite ca transmiţători, care au produs o undă de energie ce a înconjurat Pământul cu o viteză de 55,2 km pe secundă. Întrucât vertebrele proveneau de la un animal mort, se pare că geometria acestor oase a fost cea care a cauzat preluarea de energie liberă.

Cu alte cuvinte: coloana noastră vertebrală cu părţile sale este un receptor pentru *energia spaţială liberă,* pe care o pune la dispoziţia întregului corp. Putem compara cu aceasta marea galerie din Marea Piramidă, care are de asemenea la stânga şi la dreapta 27 de

concavități. (Coloana vertebrală este compusă din 27 de segmente). Presupunem că în mijloc au existat corpuri geometrice, care îndeplineau o funcție asemănătoare cu a coloanei noastre vertebrale. Întocmai ca sistemul nervos din canalul măduvei spinării, marea galerie era umplută cu apă. Prin urmare nu este exclusă posibilitatea ca aceşti rezonatori de formă geometrică din marea galerie să fi fost în stare să tragă apa în sus. Dacă punem un furtun subțire îritr-un rezervor plin cu apă şi absorbim apa, ea curge de la sine, până când rezervorul se goleşte

Vertebrele noastre poartă un nume corect *(Wirbel = vârtej),* căci prin ele se ridică un vîrtej de energie!

V-ați întrebat vreodată de ce sistemul nostru nervos, care lucrează cu curenți electromagnetici are între straturi apă? Noi nu ne punem de pildă cablurile telefonice într-un canal cu apă! Dar tocmai în creier procentajul de apă este mai mare decât în restul corpului, însumând la acest nivel 90%! Cum ar fi prin urmare, dacă prin câmpul electromagnetic inforrnația ar fi transmisă apei mai întâi, şi apoi, prin apă, această informație ar ajunge la sistemul nostru nervos, şi nu invers cum ne-am imaginat întotdeauna? Exact acest principiu îl întâlnim în Marea Piramidă ce la Giseh, care, în calitate de aparat tehnic, asemenea creierului nostru se află în apă – stă într-un bazin de apă!

Ea se orientează către câmpul magnetic al Pământului, şi prin forma sa geometrică produce energie în formă de spirală, care corespunde fluxulu. energetic de sine stătător al apei. În plus, această apă se află în circulație, întocmai ca sângele din corpul nostru.

Dacă privim simbolul pomului germanic al lumii, Irminsul, putem recunoaşte în partea sa superioară forma unei vertebre (fig. 70). Şarpele Kundalini se ridică pe spate precum două spirale în jurul coloanei vertebrale şi astfel ia naştere o forță de atracție care trage înăuntrul coloanei aceasta formă de energie, aşa cum observasem că se întâmpla în cazul piramidelor.

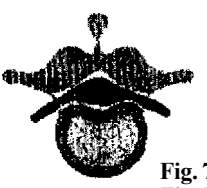

Fig. 70 (stânga): Irmisul.
Fig. 71 (dreapta): O vertebră.

Câmpurile electromagnetice sunt reglate prin forme geometrice şi toate formele geometrice se reduc la cele cinci „corpuii platonice“ din clasicismul grecesc. Ele sunt unitățile de bază ale vieții.

Marea Piramidă lucrează asemenea unei celule organice

Dacă privim o celulă a corpului, constatăm multe paralele cu modul de funcționare al Marii Piramide. Pentru o mai bună înțelegere. să facem o scurtă călătorie într-o celulă: profesorul Fritz Popp a descoperit „radiația mitozei“ unei celule (mitoza este numiță diviziunea unei celule). Este o radiație biofotonică pe care nucleul celulei o emite prin *acidul dezoxiribomicleic.* Dr. Pjotr Gargajev de la „Academia rusă de ştiințe“ a demonstrat că acidul dezoxiribonucleic nu numai că transmite lumina, ci o poate şi recepta, fiind asemănător cu o antenă.

Dacă analizăm acidul dezoxiribonucleic, observăm din nou aceeaşi formă de spirală. Să ne amintim de spirala gândurilor! Când începe să curgă energia, se formează automat o forță de atracție în interiorul spiralei! Cu alte cuvinte: schimbul de informație din nucleul celular la nivelul frecvenței sau al luminii are loc prin acidul dezoxiribonucleic.

Şi în geomanție forțele care se manifestă linear sau în formă de spirală sunt strâns legate unele de altele. Cele lineare sunt considerate masculine şi cele în spirală, feminine, întrucât forțele în spirală sunt capabile să se reproducă.

Este interesant că în acidul dezoxiribonucleic avem patru acizi nucleici, întocmai precum forma piramidei, care are patru fețe.

Având loc un schimb de informație produs prin lumină, atunci aceste informații trebuie transmise mai departe către celulă. Pe de o parte acest lucru se produce prin *acidul ribonucleic de transfer,* molecula cu informație care scrie o „copie“ a unei părți a acidului dezoxiribonucleic şi o transportă apoi în celulă. Aceasta serveşte apoi ribozomilor (un organ al celulei) ca dirijare pentru formarea sintezei proteinelor (producerea albuminei din corp). O astfel de copie a acidului dezoxiribonucleic este posibilă doar dacă helixul dublu din nucleul celular este deschis în acest loc. Această deschidere este provocată prin forța de respingere a unui câmp magnetic creat între limitele acidului dezoxiribonucleic.

Acest câmp magnetic este uşor diferit de la un organ la altul, întrucât celulele au sarcini diferite. Pe de altă parte avem trifosfatul de

adenină ca depozit de energie a corpului nostru. întrucât nu suntem conectaţi la priză, corpul trebuie să aibă o altă formă de depozitare şi de transpcrt a energiei. Când este nevoie de energie un fosfat din trifosfatul de adenină se rupe de ceilalţi, iar acesta devine difosfat de adenină (deci doar cu doi fosfaţi). Reacţia are loc hidrolitic, ceea ce presupune o scindare a unei legături chimice cu ajutorul apei. În continuare, acest difosfat de adenină, adică bateria noastră acum goală, trebuie din nou încărcat de trifosfat. Acest lucru se realizează cu ajutorul unui mic organ din celulă, numit mitocondrium.

Modul de lucru al acestui mitocondrium este interesant. El are nevoie de oxigen pentru a lucra foarte eficient şi în urma acţiunii sale ia naştere apa, ca produs-reziduu. Trifosfatul de adenină este format din trei resturi de fosfat şi un adenosin, iar aceste trei componente ar reprezenta cele trei coordonate trigonale necesare pentru proiecţia luminii. Acest adenosin este o parte componentă a celor patru baze nucleice. Profesorul Hurtak compară trifosfatul de adenină cu antenele piramidale din cristal.

În rezumat putem spune că energia luminii este preluată de către acidul dezoxiribonucleic şi transmisă mai departe prin forma geometrică a trifosfatului de adenină. Depinde de locul celulei în care este nevoie de energie şi prin care acidul ribonucleic de transfer este transformat în materie de producere a celulei. La acelaşi rezultat au ajuns şi cercetătorul Jean Le Bon şi biologul ucrainean Alexander Gurwitsch. Acesta din urmă declară:

> *„Acidul dezoxiribonucleic din nucleul celulei acţionează ca rezonator al unei cavităţi şi anume, ca sistem universal de antene, precum şi ca donator de energie, stimulat permanent prin unde electromagnetice.“*

În celulele musculare, trifosfatul de adenină se ocupă printre altele de cuplarea electromagnetică pentru a face posibilă o contracţie sau o strângere a celulei, respectiv a muşchiului. Pentru decuplare este necesar calciu.

Să facem o comparţie acum între om/celulă şi piramidă:

Om / celulă	Marea Piramidă de la Giseh
Este compus din 70-90% apă	Îşi manifesta eficienţa maximă doar prin apă
Transformarea energiei din mitocondrium	Transformarea energiei din camera regelui şi din camerele de construcţie
Mitocondrium are membrană dublă	Orbs-urile care apar în piramidă au o membrană dublă
În creier există cavităţi cu apă, deşi curg curenţi electromagnetici. Această apă este în flux permanent	În piramidă prin unele camere a curs apă.
Celulele nervoase nu se ciocnesc direct unele de altele, ele sunt despărţite printr-o sciziune sinaptică (electromagnetismul este transformat într-o reacţie chimică).	Sistemele de coridoare din Marea Piramidă se termină de asemenea cu alte cavităţi ori coridoare, fără a fi legate direct unul de altul.
Sistemul nostru osos are un unghi de 51,50 grade şi este format în mare parte din calciu.	Unghiul piramidei este tot de 51,50 grade şi peretele exterior este format din piatră calcaroasă.
Omul are 1 (un) coccis, 2 vertebre pentru osul sacral, 5 vertebre lombare, 12 vertebre dorsale, 7 vertebre cervicale şi sus, craniul – toate împreună fac 27. Acest număr este considerat numărul Creaţiei. Cel de-al 27-lea element în sistemul periodic este cobaltul. Cobaltul este conţinut în vitamina B12. Pentru o funcţionare ireproşabilă a sistemului nostru nervos, şi deci pentru o bună transmitere electromagnetică a informaţiilor avem nevoie de această vitamină.	În marea galerie există în total 27 de concavităţi pe fiecare parte. Marea galerie este precum coloana noastră vertebrală, un gang lung. Ea are un unghi de înclinare de 26 de grade. Cel de-al 26-lea element din sistemul periodic este fierul (Fe). În corp avem nevoie de fier în globulele roşii, pentru a putea prelua oxigenul.

Anticorpii au forma unui Y. Y-ul are din punct de vedere energetic întotdeauna o funcție de schimbare a energiei.	Unghiurile Y se găsesc în multe locuri importante din piramidă (coridoarele camerei regelui şi ale camerei reginei şi unghiul de ieşire al coridoarelor de apă).
Schimbul de informație dintre creier şi corp se produce în cruce, pe aşa-numita cale piramidală.	Schimbul de informație în sistemele piramidale se produce prin diagonale, deci tot în cruce.
Cei doi rinichi trimit urina prin piramide (se numesc aşa, întrucât au formă piramidală) în bazinetul renal. După Peter Ferreira („Apa & sarea“) inima noastră funcționează ca o turbină, care prin mişcare proprie este pusă în funcțiune de către apă, respectiv sânge, pentru a se dezvolta un ritm. Acest ritm face să apară unde electromagnetice, care apoi stau la dispoziția creierului nostru.	Apa părăseşte piramida pe două laturi şi curge înapoi în rezervorul de colectare. Inima Marii Piramide este camera regelui. În ea, cu ajutorul apei sunt activate cele mai diferite procese de transformare, care creează o frecvență de vibrație (ritm), trimis apoi în câmpul magnetic al Pământului. Creierul nostru preia apoi informațiile din câmpul magnetic al Pământului.
Acidul dezoxiribonucleic are o formă în spirală şi preia câmpuri electromagnetice.	Apa se mişcă întotdeauna în formă de spirală – sau de meandre –, niciodată liniar. (Analizați odată cum curge apa din cada dumneavoastră de baie).
Celulele noastre sunt umplute cu apă şi au o membrană, care stabileşte sarcina celulei.	Piramidele sunt din gresie calcaroasă care – atunci când vine în contact cu apa – se îmbibă cu aceasta. Membrana o constituie în acest caz învelişul exterior din granit roşu. în interior coridoarele şi camerele sunt de asemenea din granit roşu, care nu se îmbibă cu apă.

Transmiterea informației prin lumină

Dacă ne imaginam o boală contagioasă, ne reprezentăm plastic acest lucru astfel: o bacterie, un virus sau un parazit părăseşte un corp fizic pentru a pătrunde în altul.

Noțiunea „contagiere“ trebuie însă redefinită. În acest sens facem trimitere la lucrările de cercetare ale iui Vlai. Petrowic Kaznacejev de la „Institutul pentru medicină clinică şi experimentală al Academiei de ştiințe medicale din Rusia“. El a folosit un balon de sticlă cu o cultură bacteriană pe care l-a asamblat de un altul, prevăzut la rândul său cu o cultură bacteriană. Într-unul din baloane a fost introdus un virus sau otravă, astfel încât în această cultură a fost creat un masiv dezechilibru. Cealaltă cultură a rămas neschimbată. Au fost fixate apoi douăsprezece astfel de baloane de sticlă pe o roată şi învârtite.

După o vreme au putut fi găsite la 80% din culturile de bacterii necontaminate aceleaşi simptome de contaminare ca şi la cele „infectate“, iar acest lucru a fost posibil fără un contact material! Se presupune că acest fenomen a avut drept cauză întunericul total, întrucât astfel culturile celulare dezvoltă o activitate biofotonică mai puternică, pentru a putea mai bine comunica între ele.

Acest fenomen apare doar dacă baloanele de sticlă sunt despărțite unul de altul prin ferestre de cuarț, care pot fi traversate de razele ultraviolete de 220-360 nm. În cazul ferestrelor simple din sticlă nu se întâmplă nimic.

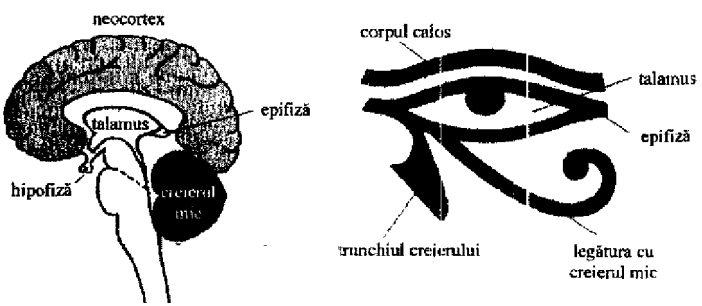

Fig. 72 şi 73: Comparație între creier şi Ochiul lui Horus.

Se pare că a avut loc o infestare, care însă nu s-a produs prin contagiere corporală ci prin emitere UV (bioibtoni).

Să transferăm acum totul din nou asupra Marii Piramide:

1. Ea lucrează cu apă, deşi apa este exact substanţa pe care o ia în mod normal din materia organică.

2. Se ajunge la o transformare a frecvenţei şi prin aceasta, la p schimbare a informaţiei şi o dirijare mai departe a acestei informaţii.

3. Pentru a putea informa molecula de apă, pentru ca ea să accepte anumite forme de cristal, sunt necesare un miliard de cuante delumină active pe moleculă, deci un miliard de biofotoni activi. Mai precis este vorba de $19,746x10^8$ (După Dr. Carlos Rubbia, expert în fizică atomica, care a obţinut în 1984 premiul Nobel pentru prezentarea acestei constante naturale dezvoltate matematic.) În interiorul piramidei este foarte întuneric, ceea ce înseamnă în mod automat o activitate biofotonică accentuată şi o informare mai rapidă a apei care străbate piramida.

4. În cazul în care există. în Marea Piramidă camerele pline de nisip cuarţos, înseamnă că am avea aici iarăşi un mediu de depozitare şi de comunicare. Orice particulă de cuarţ are o structură geometrică hexagonală. Fiecare computer lucrează astăzi după această metodă.

5. Plasma-blobs au din punct de vedere al aspectului exterior multe asemăniiri cu mitocondriile, cu hidrocentralele de energie“ din celula omenească; în cazul lor rămâne deschisă întrebarea: Ce produc ele?

6. Piramidele sunt formate în mare parte din gresie calcaroasă – carbonat de calciu.

Frecvenţa Schumann a Pământului şi piramidele

Această frecvenţă numită astfel după descoperitorul ei Prof Dr. Schumarm (Universitatea Tehnică, München, 1938), corespunde frecvenţei de rezonanţă a Pământului. Această frecvenţă de rezonanţă a Pământului este rezultatul raportului dintre viteza luminii şi masa Pământului şi are o valoare de 7,83 Hz. Aceşti 7,83 Hz corespund în mod evident modelului de frecvenţii a creierului uman din starea alfa (starea de trecere dintre somn şi veghe, respectiv o stare obţinută în meditaţie). Ridicarea tot mai accentuată a nivelului frecvenţei Schumann în ultimii ani se explică prin două tipuri de influenţe, una de origine

artificială (HAARP) şi cealaltă ca urmare a unui proces natural. Acest tip natural de influenţă îl reprezintă Soarele nostru.

Frecvenţa Schumann este aşadar frecvenţa-bază a Pământului, care, până acum două decenii s-a aflat în mod constant de-a lungul secolelor la valoarea de 7,83 Hz pe secundă. Bazându-se pe calculele făcute de oamenii de ştiinţă ruşi şi norvegieni, geologul şi colegul nostru Gregg Braden a depistat o accelerare a acestei valori, care parţial ajunge până la 13 Hz pe secundă.

Dacă facem o paralelă între valorile frecvenţelor Schumann şl activităţile creierului obţinem următoarele:

culoare	ton	lungimea undei în nanometri (nm)	frecvenţe în bioherţi (HZ)	frecventele creierului (HZ)	
roşu	G	690	435	6,2	Regiunea THETA
orange	A	620	484	6,4	
galben	Ais	590	509	7,2	Regiunea ALPHA
lămâie	H	550	545	7,83'	
verde	C	520	577	8,2[2]	
turcoaz	Cis	490	612	8,4	
albastru	D	460	652	9,56[2]	
indigo	Dis	440	682	10,0[1]	
violet	E	415	725	10,8	
purpuriu	F	380	768	12,12	Regiunea BETA
magenta	Fis	368	814	12,5"	

Fig. 74:
[1] 7,83 Hz corespunde valorii minime a frecvenţei Schuhmann
[2] 8,2 + 9,56 Hz sunt alte valori ale undelor Schuhmann
[3] 10,0 Hz corespunde transmiterii optimale a informaţiei cosmice
[4] 12,5 Hz frecvenţă înaltă de energie vitală

Să ne orientăm în acest context către unghiul piramidei de 51,50 grade. Marea Piramidă fusese iniţial învelită cu piatră calcaroasă albă. Piatra calcaroasă era formată în principal din carbonat de calciu (calcit). Dacă analizăm calcitul la microscop şi aşezăm pe el un echer, constatăm că ambele unghiuri ale bazei moleculei triunghiulare sunt de 51,50 grade. Asta înseamnă deci că moleculele pietrei calcaroase cu care este învelită Marea Piramidă au acelaşi unghi ca şi

piramida însăşi. Iar aceasta are la rândul ei acelaşi unghi ca şi reţeaua Pământului, Putem privi asta ca pe o ordine cosmică: şi oasele omeneşti sunt formate din carbonat de calciu cu acelaşi unghi molecular!

Aceste informaţii sunt de mare importanţă pentru a înţelege de ce tocmai piramidele şi structurile lor geometrice specifice reprezintă un punct nodal, sau mai bine-zis o poartă către Univers. Iar aspectul nu mai puţin hotărâtor este creat de omul însuşi – conştienţa umană. Trecerea prin această „poartă“ este posibilă pentru om datorită structurii sale moleculare.

Creierul uman este legat permanent prin rezonanţă cu aceste frecvenţe ale Pământului, conştienţa omenească găsindu-şi propria sa corespondenţă. *„Mai mult decât atât!“,* scrie Morpheus în cartea sa „Matrix-Code“:

> *„Frecvenţa-rezonanţă Schumann poate fi modulată de către creierul uman prin gândurile acestuia şi conduce în calitate de rezonanţă „feedback“ la o schimbare corespunzătoare a conştientei Pământului* ***Dacă oamenii – fiecare în parte pentru sine – îşi ridică conştienţa la nivelul frecvenţei naturale a Pământului, care la rândul ei corespunde frecvenţei iubirii, atunci ei pot schimba întregul Pământ şi viitorul acestuia.“***

Şi frecvenţele-rezonanţă-Schumann (circa 8 Hz) produse artificial pot conduce la o sincronizare a acestor ritmi. Astfel, de multă vreme se ştie că procese precum vindecarea la distanţă, telechinezia ori hipnoza pot fi efectuate de un om, dacă acesta atinge o frecvenţă din *starea alfa.* Aceasta se atinge printr-un anumit ritm al activităţii creierului, care poate fi măsurat prin electroencefalogramă. Valoarea ideală pentru starea alfa este de 10 Hz (7-12), valoarea maximă pentru o activitate puternică a creierului fiind de 21 Hz şi cea minimă de 0,5 Hz (delta) în timpul somnului adânc. Aceste cunoştinţe sunt aplicate cu succes în. toata lumea, de câteva decenii bune de către mijloacele mass-media (televiziune, publicitate şi altele) şi comercializate – vizându-se influenţarea oamenilor, altfel spus: controlul conştienţei.

Capacitatea umană de percepţie are loc pe două planuri. Primul este planul conştienţei *normale,* în care omul se vede pe sine ca fiinţă separată şi despărţită de *conştienţa* Universului. Cel de-al doilea nivel este conştienţa extinsă *paranormal,* fiind atribuită gândirii *analogice.* Aici omul se priveşte pe sine ca *una cu conştienţa* Universului. Exact acest lucru are loc în domeniul de frecvenţă Schumann.

Concluzionăm că nu este de mirare că piramidele au o influenţă asupra creierului nostru, respectiv asupra sistemului nervos şi că oamenii care au stat în Marea Piramidă de la Giseh au trăit un efect de lărgire a conştientei sau au avut experienţe vizionare – sa spunem ca efect secundar al dispozitivului tehnic.

Apa ca purtătoare de informaţie

Apa este formată chimic dintr-un atom de oxigen şi doi atomi de hidrogen. Structura sa de bază este un tetraedru, la care atomii de hidrogen şi cele două orbite ale oxigenului formează colţurile. („orbita" este locul de şedere cel mai probabil al electronilor izolaţi care pot primi maxim doi electroni.) Dacă noi compunem acest tetraedru de apă, obţinem din nou o piramidă.

Apa e un dipol tipic, întrucât molecula de oxigen este încărcată negativ iar atomii de hidrogen sunt pozitivi, ceea ce face: ca apa privită din exterior să se comporte neutru. Unghiul dintre molecula de oxigen şi molecula de hidrogen are, la temperatura camerei, 104,5 grade. Acest unghi se află conform *Global Scaling* în interiorul undei de gravitaţie, ceea ce face posibilă transmiterea de informaţii prin apă.

Ce este *Global Scaling?* Cu Global Scaling a fost descoperită o întreagă ştiinţă care arată cum „o *unitate acţionează în alta"* (Goethe). Global Scaling se numără printre cunoştinţele cele mai de încredere ale ştiinţei şi a fost predată doar în centrele de cercetare de elită din Federaţia Rusă. Fizicianul şi matematicianul Dr. Hartmut Müller, pe care l-am avut şi la Secret TV într-un talkshow, a dezvoltat Global Scaling la Academia Rusă de Ştiinţe. Pentru realizarea sa ştiinţifică Asociaţia Academică Internaţională i-a conferit în 2004 la Moscova, distincţia cea mai înaltă „Steaua Vernadski a primului grad".

Ideea de bază a teoriei pare simplă. în opoziţie cu unităţile de măsură lineare folosite astăzi pretutindeni în ştiinţele naturii pentru toate măsurătorile din fizică, în Global Scaling se porneşte de la ideea că unitatea de măsură folosită de fapt în natură nu este lineară, ci la o primă privire logaritmică iar la o analiză mai atentă chiar împărţită hiperbolic fractal. Această teză de bază poate fi verificată cu succes în cazul a nenumărate exemple din natură. Natura foloseşte un excelent sistem de măsurători pentru toate dimensiunile fizice (inclusiv pentru timp), sistem reprezentat matematic prin *mulţimile Müller* (unitate de

măsură denumită astfel după dr. Hartmut Müller). Numai prin aceste cunoştinţe sunt posibile noi metode de calcul pentru optimizarea şi prognozarea proceselor.

Ştiinţa contemporană foloseşte unităţi de măsură *lineare* pentru toate dimensiunile fizice. Global Scaling dimpotrivă foloseşte unităţi de măsură *logaritmice,* ceea ce înseamnă că, potrivit acestei teorii, spaţiul şi timpul se află în legătură directă.

Molecula de apă aflată în stare lichidă poate să se unească cu alte molecule de apă şi să formeze aşa-numitele clustere. Este interesant că acestea pot să apară şi în forma de icosaedru şi în cea de dodecaedru. La încălzirea puternică a moleculei de apă unghiul depăşeşte 109,5 grade. Această valoare se află în afara undei gravitaţionale, şi astfel clusterele se dizolvă, legăturile – poduri ale hidrogenului devin mai slabe şi se pierde informaţia apei. Cea mai mare densitate a apei este atinsă la o temperatură de 4 grade Celsius. Prin urmare, se presupune că temperatura de lucru ideală a Marii Piramide de la Giseh a fost de 4 grade Celsius.

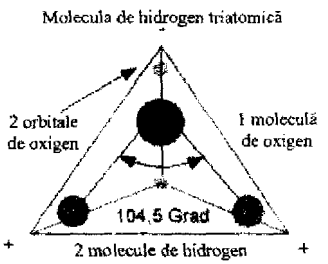

Fig. 75: Cei trei atomi din molecula de apă.

Apă vie

Între timp, cercetătorul japonez Dr. Masaru Emoto a făcut cunoscut întregii lumi faptul că apa *„...trăieşte şi are capacitatea de a prelua şi depozita sentimente şi informaţii.“*

Masaru Emoto s-a născut în iulie 1943 în Yokohama. El a primit gradul academic la Universitatea din Yokohama în domeniul ştiinţelor sociale, mai precis Relaţii internaţionale. În anul 1986 a înfiinţat corporaţia IHM în Tokio. Open International University i-a conferit în 1992 titlul de doctor în medicină alternativă. În acest context el a aflat despre microclusterele de apă dezvoltate în Statele Unite

şi despre tehnologia analizei rezonanţei câmpului magnetic. De atunci toate eforturile sale au fost îndreptate către aflarea secretului apei. A dezvoltat o tehnică folosind microscoape foarte performante într-o încăpere extrem de rece, împreună cu o cameră de filmare cu viteză sporită, care i-a permis să fotografieze cristalele nou formate din apa înghețată. A observat că apa sănătoasă formează şase structuri de cristal cu colţuri, iar apa bolnavă nu face acest lucru.

Dacă dr. Emoto îşi concentra gândurile sau orienta o anumită muzică spre apă, atunci cristalele apei înghețate mai târziu luau diferite forme. Astfel el a pictat de pildă semnele scrierii japoneze pentru cuvintele „iubire“ şi „ură“ pe pahare cu apă sau a iradiat acustic apa cu muzică, de pildă cu muzica lui Mozart în cazul muzicii heavy-metal sau a cuvintelor negative apa s-a îmbolnăvit. Nu s-au mat format cristale frumoase sau nu s-au format deloc, au lipsit total. Astfel în cazul tuturor apelor de conductă, a apelor din lacuri poluate sau a apei pusă în cuptorul cu microunde se formează forme asimetrice sau totul este pur şi simplu gri. În cazul muzicii lui Mozart, dimpotrivă efectele sunt foarte frumoase. În zece mii de experimente dr. Emoto a descoperit că apa stochează nu numai informaţii bune şi rele, muzică şi cuvinte, ci şi sentimente şi conştiinţă. Corpul omenesc fiind format din 70% apă, este clar că muzica heavy-metal nu numai că îl îmbolnăveşte pe ascultător, dar îl şi prosteşte. În mod logic, rezultă că muzica frumoasă, armonică – ca de pildă muzica clasică – influenţează omul *pozitiv,* favorizează însănătoşirea şi te face mai fericit.

Că apa are însă cu totul alte calităţi, dacă este într-o stare sănătoasă, se curăţă de la sine, se hrăneşte şi chiar se înmulţeşte, este un fapt considerat de cei mai mulţi dintre noi drept science-fiction. Citǎm de aceea un extras dintr-un raport întocmit de Peter Schneider din Ungaria referitor la cercetările sale întreprinse asupra apei:

„ Cea mai mare parte a oamenilor este de părere că apa este o substanţă chimică ce are însemnul H_2O. Aşa învăţăm încă de la şcoala generală. Aici însă se află greşeala originară! Apa este o fiinţă! Asta sună nebuneşte şi e nevoie de acrobatică spirituală pentru a putea accepta acest lucru.

În ultima perioadă a vieţii sale, Schauberger numea apa HCO. Şi aceasta pentru că el a înţeles că pentru apă carbonul este vital.

Închipuiţi-vă că mergeţi prin munţi print-un ţinut singuratic. Găsiţi un pârâu de munte rece ca gheaţa şi foarte vioi. Primul

strigăt va fi cu siguranță: „Oh, este o apă bună!“Aveți dreptate! Este o apă bună. Dar nimeni nu se gândeşte că tocmai în acest pârâu cad înăuntru anumite lucruri şi rămân acolo. Acestea sunt rârmle, broaştele, frunzele copacilor, animale bolnave, care se răcoresc în apă, animale muribunde, care îşi caută de asemenea alinarea tot în apă; acestea sunt animalele pădurii care intră cu picioarele murdare în apa şi beau. Ele urinează în apă, şi îşi lasă aici materiile fecale. După o astfel de înşiruire se pare că îți piere. apetitul pentru acest pârâu de munte. Nici o teamă! Apa este de fapt bună! Dacă ea ar fi doar H_20, atunci toate aceste substanțe ar rămâne în apă şi ar polua-o. Dar apa este în stare să înlăture toată această murdărie! Căci ea trăieşte! Şi ca orice ființă trebuie în cele din urmă să mănânce ceva. Şi acest ceva provine de la ceea ce trăieşte, sunt „reziduurile“ naturale, care cad înăuntrul apei. Această hrană este formată şi de excrementele peştilor, în special ale păstrăvilor, care nu au WC separat şi nici canalizare separată.

În acest context trebuie să relatez un eveniment pe care l-am trăit în primele mele zile de cercetare. Într-o mică piscină privată am fixat unul din primele mele aparate, aşa-numitul Ciclon Y. Acesta a funcționat de-a lungul mai multor luni într-un colț al piscinei. Aceasta era prevăzută cu un înveliş de aluminiu care putea fi scos, astfel încât, în tot acest timp apa a stat în întuneric total. Către sfârşitul lunii septembrie am vrut să scoatem apa din piscină, să o curățăm şi să o pregătim pentru iarnă. Când am dat la o parte (trei persoane) acopeiişul greu, am găsit pe fundul rezervorului mulți gândaci mari, păianjeni şi alte insecte, care stăteau pe picioarele lor! A fost o senzație! Căci toate viețuitoarele din apă, chiar şi peştii, când mor, se întorc pe o parte sau pe spate. Dar acestea stăteau pe picioarele lor! Cum Dumnezeu a fost posibil ca aceste animale să ajungă până la 1,20 m adâncime şi apoi să se pună în picioare pe fundul bazinului pentru a muri? Am vrut să analizăm acest aspect mai îndeaproape. Am luat o sită foarte fină şi am vrut să o împingem printre aceste insecte.

Dar când am atins aceste insecte foarte uşor, ele au dispărut din fața ochilor noştri – pur şi simplu s-au dizolvat fără urmă! Aceasta a fost cea de-a doua senzație!

Ceea ce am văzut a fost o hologramă care a rămas – apa s-a hrănit cu aceste animale (probabil cu mare plăcere), Şi exact acelaşi lucru se întâmplă şi în natura liberă. Tot ceea ce cade în apă şi este de origine organică este devorat, nâmcat până la capăt. Şi de aceea apa care curge vesel înn-un pârâu de munte este de fapt o apă sănătoasă.

Trebuie să mai pomenim că aceasta apă din piscină era de o calitate foarte bună... şi putea să se cristalizeze. Altfel nu am fi putut vedea şi fotografia micile animale de pe fundul bazinului.

Şi încă o mică întâmplare care demonstrează că apa trăieşte într-adevăr. După întâmplările cu hologramele animalelor am rămas la marginea piscinei, discutând. Soarele strălucea puternic pe apa clară ca un cristal. Dintr-o dată de parcă ar fi acţionat o mână nevăzută, apa din apropierea scării a început să se mişte. Sub ochii noştri a luat naştere un vârtej minuscul care a început să se mărească şi a format în cele din urmă o spirală turbionară cu un diametru de peste o jumătate de metru. Toţi trei am rămas împietriţi! Ce era asta? Cum a putut lua naştere acest vârtej? Ce însemna aceasta? Nu se simţea nici o adiere de vânt. De frică am uitat să filmez fenomenul, deşi aveam camera atârnată la gât. Când în sfârşit ne-am dezmeticit nu a mai fost timp decât pentru o singură înregistrare, apoi vârtejul a dispărut.

De ce am povestit acest lucru? Chiar dacă sună ciudat, acest vârtej a fost începutul unei aşa-nitmite „înmulţiri a apei", pe care Schauberger a trăit-o de mai multe ori. Pentru un profan pare să fie lipsit de sens... Dar este un fapt că apa – dar numai cea sănătoasă – se poate înmulţi de la sine. Daca apa este o fiinţă, atunci nu e de mirare că se poate înmulţi, asemenea animalelor, plantelor şi oamenilor.

Pentru a fi sănătoasă şi a se înmulţi, apa are nevoie de întuneric, răcoare, mişcare şi metale de contratensiune."

În Marea Piramidă de la Giseh găsim toate aceste componente: *întuneric,* care în plus ridică şi activitatea biofotonilor, *răcoare,* respectiv o temperatură stabilă permanent. Cine a stat şi a meditat vreodată în camera regelui, ori în alte camere ale Marii Piramide, ştie că întotdeauna temperatura era constant mai rece decât în exterior. La trecerea apei cu o temperatură mai scăzută, era probabil mult mai rece.

Şi apa avea *mişcare,* prin faptul că circula permanent prin piramidă. Dar *metale?* Ce surnt *metalele de contratensiune* după părerea lui Peter Schneider şi ce provoacă ele?

„Am ajuns deja la „metalele de contmtensiune“. Sună complicat dar este de fapt foarte simplu. Şi în acest domeniu Viktor Schauherger a făcut muncă de pionierat. Există intre metale unele care reacţionează electric cu un alt metal – ceva în genul perechilor bărbai-femeie, plus-minus. O astfel de pereche cu tensiune opusă o formează cuprul şi zincul. Când aceste metale intra în contact cu apa, începe să curgă un „curent bioelectrie", aşa l-a numii Viktor Schauberger. Acesta este absolut natural şi nu prezintă nici un fel de pericol – nu există riscuri şi acţiuni secundare! Este un curent continuu care poate fi măsurat de aparate atât ca un curent continuu, cât şi ca un curent alternativ de circa 1,0 volţi. Cu un simplu aparat de măsurare a tensiunii dintr-un magazin de electronice puteţi verifica aceasta şi singuri.

Să ne mai abatem odată din drum şi să ne oprim asupra unor date ştiinţifice: s-a constatat că la 2000 de pulsaţii celula umană rnunţă la autodirijare. Aceste 2000 de pulsaţii nu sunt 2000Hz, ci sunt comparabile mai mult cu bătăile unei tobe, care se produc una după alta. Sună complicat, nu? Dar nu este!

Aceste pulsaţii sunt produse continuu de telefoanele noastre mobile. Pe scurt se numesc selectare „pulsată“. Imaginaţi-vă că cineva sună la numărul de telefon 0049-55668877, câte impulsuri sunt produse? Sunt 89 de impulsuri în doar câteva secunde! Şi apoi gânditi-vă câte telefoane sunt date în fiecare zi! Deci o zi este suficientă pentru a atinge aceste 2000 de pulsaţii. Rezultatul: autodirijarea la om, animal, plantă şi apă încetează pur şi simplu. Prin urmare celulele nu se mai pot apăra singure ci aşteaptă un nou semnal de dirijare, care nu poate binînţeles să apară! Întrucât apa este acum bolnavă, ea nu mai are forţă de apărare împotriva înmulţirii algelor.

Prin substanţele chimice pe care le puneţi în apă pentru a împiedica algele, îi daţi apei şi „restul“, astfel încât ea moare biologic. Dacă întră totuşi în joc metalele de contratensiune, atunci ia naştere: curentul continuu descris pretutindeni în apă. Radiaţia telefonului mobil nu încetează, dar acest flux de curent biologic este precum o manta de ploaie, care protejează toate celulele biologice de radiaţiile tehnice.

Rezultatul: celulele se pot din nou autodirija şi nu mai pot fi simţite ca boli.“

Ce metale au fost folosite în Marea Piramidă putem doar presupune - cupru, fier? Nu ştim cu exactitate. în tot cazul, constructorii au folosit cuprul în Marea Piramidă de la Giseh, căci în ambele coridoare ale camerei reginei pietrele de închidere erau prevăzute cu bucăţi de cupru. Şi descoperirile unor obiecte de fier în secolul al XIX-lea (după cum relatam în capitolul 1) atestă existenţa metalului.

Cantitatea de apă din Marea Piramidă de la Giseh

Să presupunem că organismul uman şi corpul piramidei, în acest caz al Marii Piramide, se comportă precum micro şi macrosmosul. Corpul omenesc este format din 70% apă. Fiecare organ are procentual aceeaşi cantitate de apă, de asemenea şi celulele corpului nostru. Prin urmare şi cantitatea de apă a piramidei ar trebui să ajungă la aceeaşi valoare. Dacă volumul de apă (cantitatea extrasă de pompă) însumează de asemenea 70%, putem socoti pe baza acestor date celelalte 30 de procente ca fiind părţile componente fixe ale piramidei.

Aceste 70 de procente din volumul total al piramidei, scăzând cavităţile cunoscute, ar trebui să fie volumul camerelor şi cavităţilor rămase până acum nedescoperite. Prin urmare, ar trebui să fie vorba de mai mult de 50% din volumul total. Să nu uităm că cercetările diferiţilor oameni de ştiinţă, întreprinse în deceniile trecut; au indicat existenţa multor cavităţi sau camere nedescoperite.

Să ne întoarcem încă o dată la noţiunea de *Global Scaling.* În legătură cu apa, revista „Spaţiu & timp“ declară următoarele:

„Global Scaling porneşte de la ideea că materia aflată chiar în stadiul cel mai de jos din punct de vedere energetic, vibrează armonios. Spectrul de frecvenţe este construit fractal logaritmic hiperbolic, asemenea unei melodii. Această melodie a creaţiei este cauza invariaţiei globale a scalei.

Frecvenţele de rezonanţă în vacuum care iau naştere într-un conductor electric nu sunt doar specifice în funcţie de material, ci depind în anumite condiţii (de pildă în apă) de modelarea conductorului.

Formele fractale de conductori facilitează naşterea rezonanţei în vacuum. Acest efect este folosit şi tehnic, în sistemele fractale de antene.“

Marea Piramidă de la Giseh reprezintă prin urmare un rezonator perfect de formă care, orientat în câmpul magnetic acționează precum o antenă. Rezonator de formă înseamnă că piramida, prin forma/modul ei de construcție atrage energie – pe baza legii rezonanței (lucrurile identice se atrag). În plus, în Marea Piramidă avem şi o accentuare a acestor fenomene prin circuitul apei,

Aceste forme fractale sunt aşa numitele „curbe Koch“ sau „triunghiurile Sierpinski“. Asemănarea cu piramida nu poate fi tăgăduită.

„Aceste tipuri de antene au nevoie de o suprafața mică, produc însă capacități electrice şi inductivități. Astfel, antena fractala nu are nevoie de componente externe de compensare pentru a demonstra calități de funcționare pe mai multe benzi.“

Concluzie:

Apa - pompată printr-o piramidă - poate fi prevăzută, respectiv îmbogățită cu informații şi energie, pe care ea apoi le stochează (vezi Emoto). Dar ce informații au fost stocate în apă ? Şi de ce?

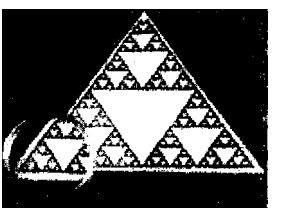

Fig. 76: Sierpinski: triunghiuri ca forme fractale

Energia Orgon

Noțiunea Orgon este legată de numele marelui cercetător Wilhelm Reich. El a putut demonstra că atunci când are loc descompunerea materiei, iau naştere microorganisme din ele însele şi acest proces este însoțit întotdeauna de o lumină albastră care pâlpâie. De pildă, cei care lucrează în pădure ştiu că pădurile, cu câțiva ani înainte să moară îşi pierd licărirea albastră care putea fi văzută de departe. (Această licărire albastră este primul strat de aură al ființelor, care poate fi perceput). Reich a numit aceasta energie: vitală pe care a descoperit-o în 1940 *Orgon,* ea reprezentând după părerea sa o constantă naturală proprie şi treapta dinaintea naşterii materiei.

În experimentele cu radiurn el a constatat că orgonul atacă această radioactivitate, luând naştere DOR (Deadly Orgone), adică un orgon care dăunează. El a putut să-l dirijeze cu ajutorul apei şi al țevilor de metal – foarte potrivit pentru acest lucru fiind cuprul, în atmosferă DOR

provoacă o stagnare a fluxurilor energetice, spre exemplu nu se mai formează norii şi pământul se usucă, nemaiputând să depoziteze apa. În cazul nostru efectul a fost formarea deşertului. Cu alte cuvinte: acolo unde apare radioactivitatea se produce mai târziu un fenomen de creare a deşertului. Rezultatele acestor cercetări au stabilit că aşa este produsă „cloudbusting", distrugerea norilor, care, cu ajutorul unor aparate simple cu şpanuri din metal, ţevi de cupru, fier sau oţel şi cristale, extrage energia DOR, şi o conduce fie în apă fie pe pământ, pentru a anula blocajul atmosferei, Exact acest principiu, respectiv acest rol îl îndeplineşte perfect Marea Piramidă de la Giseh prin „rezervoarele ei de apă" (camerele de construcţie). Urmarea: se formează din nou nori şi cad ploi.

Trebuie să amintim în acest context de succesele inginerului algerian Madjid Abdellaziz din Berlin care, cu ajutorul ternicii descoperite de Wilhelm Reich a repopulat cu floră deşertul El Haouita din Algeria. Pe Google Earth se poate chiar vedea cum o mică pată verde din mijlocul deşertului devine tot mai mare. Astfel îl contrazicem pe un profund cunoscător al vremii, domnul Wesp, de la Televiziunea Centrală din Germania (ZDF). într-un interviu despre filmul „Minciuna Cheops" acesta vorbea de aşa-numita *metodă Donald-Duck.*

După părerea lui Wesp nu este posibil în ziua de azi să trimiţi ceva în cer şi apoi să produci în scurt timp ploaia. Trebuie însă să amintim că însuşi Hermann Waldhauser în teoria sa nu vorbea de cerul albastru, ci de formaţii de nori deja existente, care erau determinate să declanşeze ploaia. Prin urmare, fiincţionează şi această *metodă Donald-Duek,* după cum atestă rezultatele lui Madjid Abdellaziz (www.desert-greening.com).

Bineînţeles că se pune întrebarea ce se întâmplă cu apa sau cu pământul care preiau această energie negativă DOR? Această apă şi chiar şi pământul sunt destul de periculoase pentru om. Ele pot conduce la înrăutăţirea tuturor bolilor de care suferă omul şi pot să apară şi simptome ale unor boli născute din iradiere. Ceea ce înseamnă că se acţionează extrem de distructiv asupra tuturor structurilor vii. Dar cum putem activa orgonul şi în acelaşi timp neutraliza radioactivitatea care apare, fără să dezvoltăm energie DOR? Cum neutralizăm această energie DOR sau cum o transformăm din nou în orgon?

Abdellaziz a dezvoltat în continuare tehnica lui Wilhelm Reich şi, cu ajutorul spiralelor şi a introducerii *pilonilor Djed* egipteni a obţi-

nut o neutralizare, astfel încât s-a putut lucra fără pericol cu aceste aparate.

Desenul din fig. 77 reprezintă semnul *Yi,* care în limba chineză este un simbol cu diferite sensuri: minte, dreptate, onestitate, precum şi solidaritate. Din sensuri putem deduce că în sens figurat ar fi vorba de o *poziție dreaptă, corectă,* pe care o adopți.

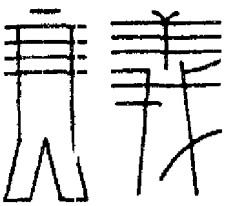

Fig. 77: în stânga simbolul Djed, lângă semnul chinezesc YI

Dacă privim piramidele în acest context al energiei DOR, atunci înțelegem că această tehnică era încă şi mai avansată (vezi capitolul „Funcția camerelor de construcție") iar problema fusese rezolvată încă de pe atunci. Dacă DOR face să se nască regiuni deşertice, atunci ar trebui să mai găsim şi alte dovezi în acest sens. Privind imaginile meteo din satelit, ajungem la următoarea concluzie: vântul şi odată cu el formarea norilor sunt distribuite pe trei zone ale Pământului în primul rând la Polul Nord, apoi la Polul Sud şi şi în al treilea rând în regiunea din jurul oraşului Cairo!, deci exact acolo unde se află piramidele de la Giseh. În zilele noastre mai există un tip de ciclon care poate fi observat în zona Islandei.

Lumea este împărțită în două sfere meteo: una în emisfera nordică, alta în cea sudică. În *Geneza* scrie astfel: *„El a împărțit apa într-una superioară şi alta inferioară, şi tu trebuie să te afli între cele două,"* Până acum aceste rânduri au fost interpretate, ca fiind vorba de cer şi de pământ. Dar dacă pornim de la ideea că este vorba de cele două emisfere, atunci aterizăm direct în platoul Giseh!

Cu ajutorul imaginilor din satelit putem vedea curenții şi ciclonul care se formează în jurul Islandei. Ar fi posibil ca piramida care se află în stare de funcționare să fi tras acest ciclon format în jurul Islandei în teritoriul Egiptului de azi? Atunci Marea Piramidă ar fi în stare să schimbe întreaga climă mondială şi bineînțeles să o şi regleze – şi sa facă din terenul neroditor unui roditor, şi anume fără DOR!

În plus, atunci când orgonul se întâlneşte cu material radioactiv se produc salturi cuantice, care fac să ia naştere lumina. Acest fapt ar putea explica de ce în multe povestiri, considerate astăzi mituri, se vorbeşte de o luminozitate care porneşte de la piramide şi care ține 24 de ore. Această lumină trebuie să fi fost, aşa cum deja am amintit, mai degrabă un fenomen de lumină albastră.

Se pare că a fost într-adevăr ceva adevărat, căci în multe relatări din trecut apare această idee, Thomas Groffa fost unul din cei care au relatat despre aceste fenomene, în anul 1897:

"Acum circa două săptămâni am avut ccazia să petrec o noapte în deşert... Către opt seara am văzut o lumină care părea să se mişte încet în jurul celei de-a treia piramuie, şi anume undeva la jumătatea înălţimii acesteia; era ca o flacără mică sau ca o stea căzătoare; mi s-apărut că lumina s-a rotit de trei ori în jurul Piramidei şi apoi a dispărut. Către ora unsprezece am văzut din nou o lumină albăstruie; ea se înălţa încet, cumva vertical şi când a ajuns deasupra vărfului piramidei s-a stins şi a dispărut. În acea noapte aerul era foarte clar şi temperatura foarte scăzută, nu bătea nici un vânt... Am observat adeseori lumini la aceste piramide, dar niciodată nu mi-am explicat originea lor; prin urmare de data aceasta le-am studiat puţin şi am constatat că ele nu pot fi văzute tot timpul, ci aproximativ la cinci ore după apusul Soarelui. Câteva cercetări şi un studiu improvizat m-au făcui să bănuiesc că aceste fenomene luminoase au de-a face cu emiterea de radiaţii din interiorul piramidei. Aerul din interiorul piramidei este mai cald decît aerul deşertului, ceea ce cauzează curenţi de aer care ar putea aduce cu sine aceste radiaţii, care sunt luminoase sau pot deveni luminoase. Aceste fenomene luminoase au fost în trecut mai mult sau mai puţin observate şi au devenit izvorul legendelor şi povestirilor."

Este interesant în acest context şi faptul că sistemele actuale de manipulare a vremii, care lucrează cu unde scalare, produc fenomene de lumină albastră asemănătoare. Piramidele se pare că au emis însă lumini de diferite culori: alb, roşu, galben, verde şi albastru. Nikola Tesla, inventatorul curentului alternativ vorbea în acest context de „lumină rece", care ar putea fi produsă cu ajutorai oxigenului din aer şi a energiei solare, fără adaos de energie electrică!

A fost Marea Piramidă un fel de tun uriaş, care lua DOR din aer şi provoca ploaia, sau care schimba clima întregii regiuni?

CAPITOLUL 6

Ustensile care lipsesc din Marea Piramidă

În Marea Gvlerie

Herrnann Waldhauser a presupus că unele părți necesare funcționării Marii Piramide nu mai există astăzi. Un exemplu: Dacă urcăm în marea galerie, ajungem în fața intrării în camera reginei. Aceasta se află pe orizontală, în stânga și în dreapta putem urca astăzi către galerie cu ajutorul unor trepte și suprafețe amenajate. Să fim atenți la concavitățile din gangul care duce la camera reginei. Se pot observa câte cinci concavități pe partea stângă și cinci pe partea dreaptă. Deasupra se află o crestătură care arată că aici trebuie să fi fost o altă piesă de construcție. Se presupune că deasupra se afla o placă de piatră, pentru a prelungi rampa interiorară a marii galerii până la capătul primului gang care coboară. Că era vorba de o placă și nu de o altă formațiune, lasă să se vadă tranșeul de la începutul rampei care duce la marea galerie. Aici este un gol care corespunde exact lățimii rampei, având dimensiunile următoare: 22 cm înălțime și 1,075 m lățime. Curgerea apei către camera reginei și către Marea Galerie nu este însă împiedicată de acest gol, ci dimpotrivă: așa-zisul *coridor al prădătorilor de morminte* devine un punct de alimentare pentru folosirea camerei reginei drept pernă de aer pentru pătrunderea apei mai sus.

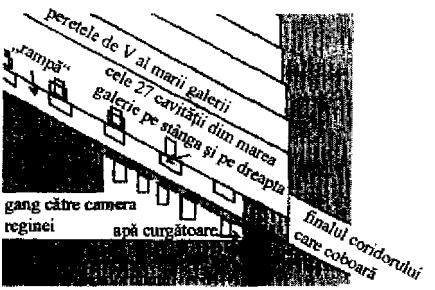
peretele de V al marii galerii
„rampă"
cele 27 cavități din marea galerie pe stânga și pe dreapta
gang către camera reginei
apă curgătoare
finalul coridorului care coboară

Fig. 78: În gangul către camera reginei se pot vedea cele 5 concavități

Se presupune că s-a ales acest: tip de construcție, pentru a avea acces ta camera reginei în cazul lucrărilor de revizie, sau pentru a curăța camera din când în când de mâlul din Nil, După cum arată imaginile cu rampa care prezintă urme de şlefuire, se presupune ca aici un obiect era acționat în sus şi în jos. Să fi fost acesta eventual placa de închidere care lipseşte, cea care se afla la intrarea în camera reginei?

Există în marea galerie pe rampa din interior trei urme de şlefuire, pe stânga şi pe dreapta la distanțe egale care merg fără excepție de sus în jos. Aceste urme atestă că rigola din marea galerie a fost folosită ca un fel de şină sau de dispozitiv de blocare, pe care ceva circula sau era împins în sus şi în jos.

Se pare că nu ar fi vorba de blocuri de piatră care au fost împinse acolo în sus sau îh jos, cum s-a scris în alte publicații, căci în jos şi pe podea nu au fost găsite urme de şlefuire;.

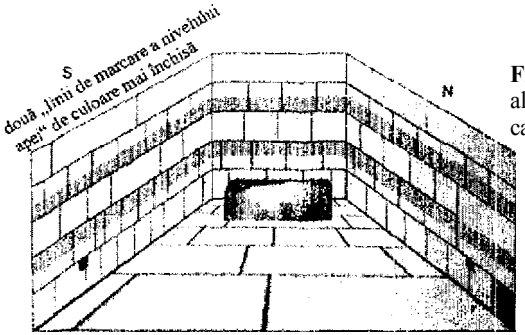

Fig. 79: Liniile de marcaj al nivelului apei din camera regelui

În camera regelui

În schița totală a tavanului din camera regelui (fig. 120), grinzile sunt foarte vizibile. Se observă că în zona în care se află sarcofagul aceste grinzi prezintă schimbări de culoare în nuanțe de negru închis, iar în restul camerei nu prea apar alte schimbări de culoare. Întrucât grinzile sunt regulate, se presupune că în încăpere au mai fost şi alte aparate care au făcut să apară aceste schimbări de culoare.

Schimbări de culoare asemănătoare există şi pe pereții camerei. Aici se află două fâşii întunecate, ca şi cum apa aflată aici ar fi avut două nivele diferite, şi ar fi format „liniile de marcaj al nivelului", despre care vorbea şi Waldhauser. (fig. 79)

Un fenomen asemănător avem în marea galerie. Aceste fâşii apar exact acolo unde sunt cele 27 de concavităţi pe stânga şi pe dreapta galeriei, care conduc în sus. Şi aici se pare că au mai existat componente suplimentare în piramidă care au făcut aceste marcaje. Au fost poate acestea cauzate de influenţa DOR *(deadly orgone)?*

Cum curgea apa în piramidă?

Conform teoriei lui Viktor Schauberger un profil instantaneu al curentului de apă nu este relevant, întrucât apa, pentru a-şi păstra viaţa, se mişcă în formă de spirală. Dezavantajul unui profil instantaneu pentru curentul de curgere este printre altele faptul că sedimentele luate cu sine se depozitează mai repede şi nu mai pot fi transportate. Pentru a compensa acest deficit, pot fi atârnate corpuri cu energie, care creează curenţi spiralaţi longitudinali, activând astfel apa. O posibilitate ar fi folosirea corpurilor energetice în formă de ou, aşa cum este prezentat în desenul următor.

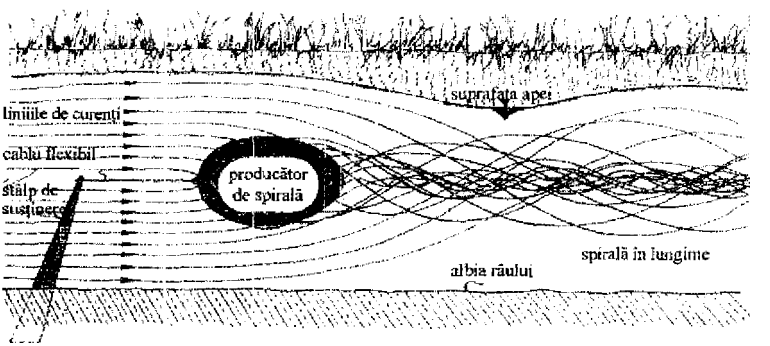

Fig. 80: Corpuri energetice în formă de ou care regenerează apa din fluvii - cf. Viktor Schauberger

În marea galerie se pare că ar fi fost folosite *corpuri energetice,* care, în cazul întreruperii curentului, pentru lucrări de revizie a instalaţiei, ar fi rămas fixe la locul lor. O variantă ar fi o structură cu unde sinusoidele, care urcă sub formă de spirale în marea galerie. În plus, pare cel mai logic să aibă loc o impulsionare a apei exact înaintea camerei regelui, întrucât de aici apa era folosită direct pentru „prelucrare".

Fluxul în formă spiralată din marea galerie este de mare importanţă. Citatul exact al lui Schauberger sună în.felul următor:

„Lichidele, precum cele din canalul spiralat sunt precum emulsiile. Atât concentraţia extremă cât şi viteza de rotaţie mare din centrul vârtejului declanşează stări de ionizare mai puternice, care, la rândul lor, permit noi combinaţii şi o regrupare a diferitelor elemente, facilitând producerea de energii electromagnetice.“

Aşa care va să zică... şi acum devine cu adevărat captivant! Încoronarea este...

CAPITOLUL 7

Ideea de hidrocentrală, aparţinând lui Christopher Dunn

În urma rezultatelor cercetărilor Institutului Fresenius precum şi ale propriilor noastre căutări privind liniile de marcare a nivelului apei şi Labirintul de apă subteran, nu ne mai desprindem de ideea că Marea Piramidă a fost o instalaţie tehnică. Se pune în continuare doar întrebarea ce rol îndeplinea apa şi la ce era folosită în cele din urmă instalaţia.

O posibilitate captivantă şi foarte discutată în acest moment este oferită de inginerul american pentru construcţii de maşini Christopher Dunn în cartea sa „The Giza Power Plant". El merge pe aceeaşi linie cu Hermann Waldhauser. În termeni foarte tehnici şi ştiinţifici, încearcă să demonstreze că Marea Piramidă era un dispozitiv acustic gigantic în care era folosită o tehnică de rezonanţă armonică pentru a transforma energia de vibraţie a Pământului în radiaţie de microunde. În traducere: era **o hidrocentrală pentru obţinerea de energie pe baza apei.**

Despre începutul cercetărilor sale Christopher Dunn scrie următoarele:

> *„La un moment dat am început să privesc desenele şi schiţele Marii Piramide cu numeroasele ei camere şi ganguri şi cu exactitatea şi precizia lor care dă de gândit, ca pe un plan al unei mari instalaţii. Eram convins că nu putea să fie nimic altceva şi am încercat să îmi imaginez cum funcţiona această instalaţie. Eforturile mele ar putea fi comparate cu ceea ce se numeşte proces de reconstrucţie. Şi pentru a avea succes, ştiam că trebuia să găsesc un răspuns pentru fiecare detaliu aflat în interiorul Marii Piramide. Nu aveam voie să ignor niciun astfel de detaliu sau să expun situaţia altfel decât era. Mi-am propus să întocmesc un raport care să fie cât se poate de clar şi de adevărat."*

Principiul de acţionare

Permanent se produc mici cutremure. Pământul vibrează şi are propria sa frecvenţă. Aceste scuturări ale Pământului sunt totodată şi

o formă de energie. Conform teoriei lui Christopber Dunn, Marea Piramidă, aflată în legătură cu Pământul, este o instalație care transformă energia cinetică a frecvenței Pământului în energie electrică. Dunn afirmă că Marea Piramidă de la Giseh este cuplată acustic cu Pământul şi vibrează odată cu el. Sursa de energie este Pământul însuşi şi Marea Piramidă a fost reglată la rezonanța Pământului, pentru ca asemenea unui seismograf să vibreze în armonie cu el. Şi mai specific: Marea Piramida este un uriaş aparat acustic, care lucrează după principiul rezonanței, transformă vibrația Pământului în radiații micro şi produce astfel electricitate.

În interiorul Marii Piramide clătinările şi vibrațiile sînt transformate în electricitate. Camera regelui lucrează ca un formator de semnal. Asemenea unui diapazon supradimensionat aceasta obține aceeaşi vibrație: cristalele din granit devin o masă de energie care vibrează.

Fiind inginer constructor de maşini şi familiarizat cu tehnologia laser, Dunn a recunoscut repede posibilitățile piezo-electrice din interiorul granitului încărcat cu cuarț al camerei regelui.

În interiorul Marii Piramide avem în primul rând granit (granit roşu) în următoarele cantități: feldspat alcalin 30-65 procente, plagioclas sub 30 procente (bogat în Na), cuarț 15-40 procente şi partea principală din amalgam biotit cu până la 10 procente.

În special procentajul ridicat de cuarț este interesant aici. Sub presiune, cuarțul reacționează prin aşa-numitul „efectul Piezo“ sau mai bine zis cu electricitatea piezo. *Electricitatea piezo* reprezintă conlucrarea dintre presiunea mecanică şi tensiunea electrică în corpurile solide. În fizică acest efect reprezintă punctul de legătură dintre electrostatică şi mecanică. Pe efectul piezo se bazează printre altele cuarțul de vibrație, fără de care nu ne mai putem imagina astăzi tehnica de informație, computerele, ceasurile cu cuarț, instalațiile de emisie şi multe altele. Efectul piezo direct a fost descoperit în anul 1880 de către frații Jacques şi Pierrre Curie. În experimentele cu cristale de turmalină ei au descoperit că, la solicitare mecanică, pe suprafața cristalelor iau naştere sarcini electrice, al căror număr este proporțional cu solicitarea.“

Întrucât în Marea Piramidă avem o mare presiune statică precum cea a apei care curge aici, este foarte posibil să apară tensiuni electrice, să se producă electricitate din presiunea asupra cristalelor.

În camera reginei au fost de asemenea amestecate cele două substanțe chimice – hidrat de clorură de zinc şi acid clorhidric diluat

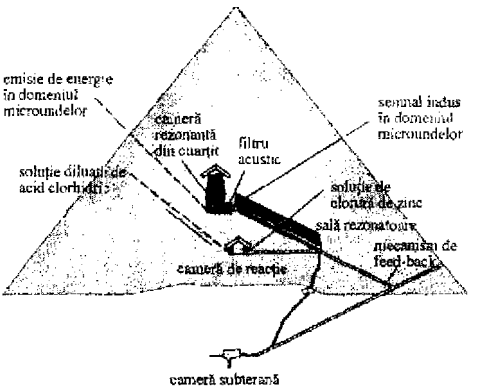

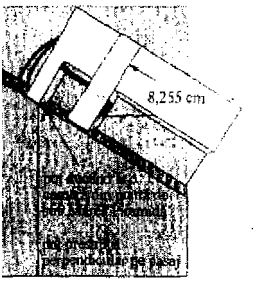

Fig. 82: Dunn e convins că cele două bucăți de cupru au fost electrozi

Fig. 81: Construirea piramidei cf. ideii de hidrocentrală - C. Dunn

– pentru a produce hidrogen. Rezonatorii din Marea Galerie (asemănători rezonatorilor Helmholtz de azi) acordați pe diferite frecvențe armonice au ridicat plaja de vibrație (amplitudinea). Aceste frecvențe ridicate au stimulat la rândul lor gazul de hidrogen să accepte un nivel energetic mai mare.

Christopher Dunn este deci de părere că precizia perfectă a camerelor şi a gangurilor din interiorul Marii Piramide a avut rolul de optimizare a calităților acustice ale piramidei. Dacă piramida a fost în rezonanță cu vibrația Pământului, atunci ea a devenit un oscilator cuplat care transportă energia Pământului fără o reacție. Camera regelui ar fi fost – după cum tocmai am spus, centrul de energie, iar camera reginei ar fi fost folosită pentru producerea hidrogenului cu care era pusă în funcțiune hidrocentrala. Dar din ce era produs hidrogenul? Din apa a cărei prezență în întreaga piramidă am putut să o demonstrăm, apă care a curs o perioadă îndelungată de timp!

Câteva obiecte găsite dovedesc astăzi că cei care au construit piramidele dispuneau de o tehnologie superioară, care şi-a găsit aplicarea în Marea Piramidă. Cele mai noi descoperiri, între care şi aşa-numitul coridor Gantenbrink se potrivesc perfect cu teoria lui Christopher Dunn. Ambele bare de metal care ies în evidență la uşile coridorului Gantenbrink sunt, după părerea sa, electrozi necesari electrolizei (vezi fig. 82).

Dunn a tradus învăţăturile antice într-o limbă modernă, tehnică, explicând interiorul Marii Piramide prin expresii de specialitate din industria constructoare de maşini. Ciudăţenii precum granitul care închide intrarea, design-ul marii galerii, anticamera precum şi folosirea granitului doar în camera regelui nu au fost niciodată explicate mai amănunţit de egiptologi. Ele sunt incluse în teoria hidrocentralei a lui Christopher Dunn.

Baza piramidei

Piramidele nu mai sunt astăzi îmbrăcate total în învelişul de gresie calcaroasă, numai piramida Chefren mai posedă o mică parte în regiunea superioară. Se presupune că piramidele ar avea patru suprafeţe netede. Dar aşa este într-adevăr? Dacă privim nucleul piramidei (în fig. 84 prezentat cu gri) putem constata următoarele: piramidele nu au fost construite cu o suprafaţă bază plată, ci cu protuberanţe arcuite spre interior, având astfel forma unei carapace: suprafeţele sunt uşor îndoite, ceea ce se poate vedea însă de sus – mai ales pe înregistrările vechi. Cel mai bine se observă acest lucru la piramida lui Mykerinos.

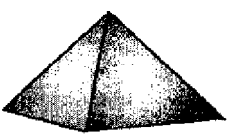

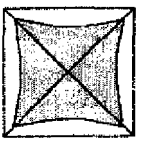

Fig. 83 şi 84: Piramidele de pe platoul Giseh au în nucleu şi probabil că şi pe învelişul exterior uşoare curburi.

Totuşi de ce această reprezentare?

Din perspectiva lui Hermann Waldhauser această oglindă uşor concavă, împreună cu apa putea crea o enormă suprafaţă de reflexie. Dacă ţinem cont de faptul că din Marea Piramidă coridoarele ies din partea de nord şi de sud şi nu din centrul piramidei cum ne-am fi aşteptat, ele fiind deplasate, atunci observăm că apa trebuie să fi fost dirijată în sus. Ea trebuia să primească în interiorul acestei oglinzi concave o forţă de torsiune, să curgă din nou în direcţia centrului, netrasând prin urmare un drum linear.

După Viktor Schauberger, secretul apei pare să se afle chiar în acest aspect! În natură apa nu curge niciodată linear, ci întotdeauna cu curbe. Numai aşa se poate păstra viaţa apei!

Conform tezei lui Christopher Dunn această oglindă uşor concavă ar putea să fi servit la captarea undelor radio şi a microundelor din cosmos. El detaliază că frecvenţa emisă de hidrogenul atomar se află în spectrul energiei microundelor şi consideră că acest lucru nu era doar ştiut de multă vreme de constructorii piramidei, ci era totodată şi perfect integrat în design-ul şi în modui de funcţionare al Marii Piramide Existau contacte cu cineva din spaţiul cosmic cu cineva care să fi emis semnale? Christopher Dunn presupune acest lucru.

Cei interesaţi pot găsi descrierea detaliată a instalaţiei piramidei – cu multe imagini – în cartea lui Christopher Dunn, „The Giza Power Plant".

Rezonanţele piramidei înclinate şi ale piramidei roşii

În ceea ce priveşte rezonanţele a fost făcută o descoperire uimitoare. Cercetătorul Stephen Mehler scrie în cartea sa „The Land of Osiris":

> *„Cercetările din Piramida roşie confirma presupunerea că aici este vorba de un Per-Neter tipic* (denumire chemită, deci din egipteana veche pentru piramide), *un obiect practic pentru generarea, transformarea, dobândirea şi transmiterea de energie. Robert Vawter, muzician profesionist, inginer de sunet şi arheolog a putut să efectueze în 1997 primele experimente şi înregistrări de ton care au atestat că piramida roşie produce rezonanţe armonice, în timp ce în diferite camere ale ei au fost intonate vocale. Mai târziu Vawter a putut trimite înregistrările prin aparatele sale şi a realizat o reprezentare a succesiunilor de frecvenţe. El a găsit tonuri intermediare şi rezonanţe care existau şi în alte registre de frecvenţă, aşa cum fusese de curând măsurat şi de alţi cercetători în Marea Piramidă. Acest rezultat ne face să presupunem că Per-Neter erau iniţial „reglate" unele cu altele pe anumite fiecvenţe şi produceau unele cu altele o rezonanţă armonică "*

Nivelul inferior al Piramidei înclinate urcă într-un unghi mai mic de 55 de grade, se înclină însă la jumătatea distanţei în sus într-un unghi ascuţit de 43 grade (fig. 8). Egiptologii tradiţionalişti sunt astăzi în continuare de părere ca Piramida înclinată a fost construită înainte de Piramida Roşie şi că ea a fost „greşită". Chemitologul *Abd El Hakim*

Awyan — numit *Hakim* – respinge astfel de declaraţii şi relatează că în cazul acestei construcţii nu poate fi vorba de o eroare, ci ea a fost înălţată conform planurilor – ca o construcţie pur tehnică, Piramida înclinată este totuşi o piramidă şi a fost construită astfel cu un anumit scop, pentru producerea de energii prin succesiunea anumitor tonuri armonice şi a rezonanţelor ei. Iar acestea au luat naştere aici tocmai datorită formei ei înclinate.

Piramida Roşie cu unghiul de 43 de grade ar fi putut vibra într-o anumită rezonanţă armonică cu Piramida înclinată, astfel putându-se explica şi noţiunea de *armonie dublă* (în chemită *Sneferu),* care se referă la un loc şi nu la un rege, după cum a declarat Hakim în filmul nostru, Minciuna Cheops". În plus, e foarte probabil ca vechile mari piramide să se fi aflat toate în rezonanţă una cu cealaltă.

În mai 1999 Stephen Mehler a avut mai multe discuţii amănunţite cu Cristopher Dunn, amândoi aflându-se în Egipt. El scria următoarele:

„Sub conducerea lui Hakim în 1997 am cercetat în mod special regiunea de la colţul sud-estic al Piramidei Roşii până la colţul nord-estic al Piramidei înclinate. Am luat de acolo probe de pământ şi am găsit urme de apă pe dunele de nisip uscate. Credem că acolo s-a aflat un canal al unui râu antic."

Învăţăturile chemite tradiţionale, de care ne vom ocupa detaliat în următorul capitol, spun că nu Nilul de astăzi era fluviul pe care îl cunoşteau vechii egipteni. Se pare că mai exista un alt fluviu – aşa-numitul *Nil Originar* – care curgea la vest de piramide.

Stephen Mehier relatează în continuare:

„Aceste urme de apă şi depozitări de mâl sunt explicate de egiptologi ca fiind cauză a revărsărilor Nilului, care în Vechiul Imperiu inunda adesea mari bucăţi de pământ. Totuşi această explicaţie este contrazisă de direcţia apei, care venea din vest. Dacă părerea unanim recunoscută este că apa fluviului curgea de la vest la est, înseamnă că nu se poate ca apa să provină din Nilul cunoscut astăzi. Ar trebui întreprinse alte lucrări de cercetare în Dashur pentru a descoperi ce este de importanţă în acest loc.

În contradicţie clară cu paradigmele recunoscute, nu pot spune că Piramida Roşie şi Piramida înclinată au fost construite de aceeaşi civilizaţie, care în Imperiul de Mijloc a înălţat construcţiile din cărămidă nearsă, aflate în ruinele din est de mai

încolo. Ipoteza mea pentru următoarele cercetări este că aceste două Per-Neter(piramide) au fost construite acum peste 10000 de ani ca dispozitive energetice... "

Experimente în piramide

Avem tendința să credem că ideea cu efectul piezo sună foarte drăguț, însă ține mai degrabă de domeniul închipuirilor. Grupa de cercetători de la www.graviflight.de a furnizat firește și dovada că acesta – chiar dacă doar în mică măsură – este posibil și practic.

Raportul experienței:

„Astfel ne-a venit ideea să construim ceva asemănător, pentru a demonstra producerea tensiunii electrice. Pentru a produce presiune pe micile noastre bucăți de granit le-am presat cu o placă de metal! Pentru a fi siguri că tensiunea nu vine din undele EM înconjurătoare, deci că piramida nufimcționează ca o antenă, am acoperit-o cu folie de aluminiu și am legat-o cu pământul.

Piramida este de fapt un mic ghiveci de flori din lut, pe care îl găsiți cu puțin noroc la florării – dacă nu, se poate construi și o piramidă din lemn. întrucât nu aveam așa multe bucăți de granit pentru a umple piramida, am umplut-o mai mult cu masă de șpăcluit. Pentru a simula cumva presiunea din marea piramidă,

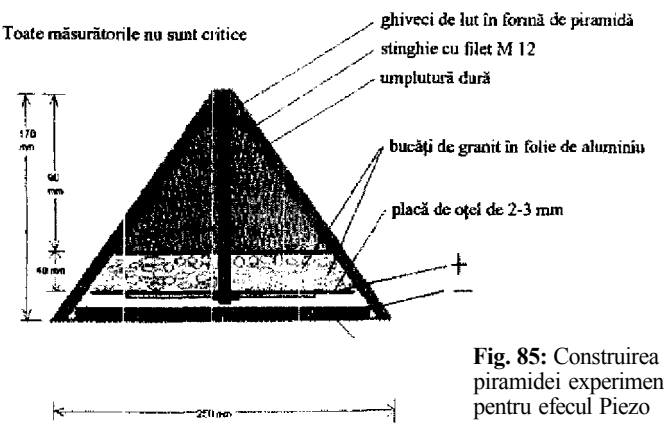
Toate măsurătorile nu sunt critice
ghiveci de lut în formă de piramidă
stinghie cu filet M 12
umplutură dură
bucăți de granit în folie de aluminiu
placă de oțel de 2-3 mm
+
—

Fig. 85: Construirea piramidei experimentale pentru efecul Piezo

am presat bucăţile de granit groase de 10-20 mm dintre masa de şpăcluit şi o placă de metal. Ne-am servit de o stinghie cu filet M 12 cu piuliţă corespunzătoare. A apărut o tensiune de circa 0,5V. Valoarea tensiunii depinde bineînţeles depresiunea exercitată şi de cantitatea de cuarţ din granit. Sunt posibile şi tensiuni mult mai mari. Pentru a produce contact electric au fost învelite toate bucăţile de granit cu folie de aluminiu.

Ne mai rămâne un singur lucru: să introducem bucăţile de granit în piramidă, să punem deasupra o placă de oţel şi să strângem puternic piuliţa. Placa de oţel trebuie desigur să aibă în mijloc o gaură pentru stinghia cu filet. Placa de fier de dedesubt serveşte ca masă. Dacă nu doriţi să vă daţi silinţa şi să construiţi această piramidă, puteţi demonstra efectul de bază şi într-un mod mai simplu: înveliţi o bucată de granit cu folie de aluminiu apoi izolaţi cu mai multe straturi de hârtie şi strîngeţi cu o menghină (toată masa).

De ce au ales constructorii piramidelor tocmai această formă:

1. Forma piramidală este necesară pentru stabilitatea construcţiei.

2. Câmpul electrostatic în forma piramidală interactionează cu câmpul magnetic al Pământului – întrucât piramidele sunt orientate de la N-S – şi astfel ele pot trage energii direct din câmpul magnetic al Pământului.

3. Sarcinile electrice se adună în special în jurul părţilor ascuţite ale construcţiei... Ar fi putut fi instalat pe piramidă un vârf ascuţit din metal (care acum nu mai există), drept colector pentru electricitate.

Modificarea experimentului

Am îndepărtat cea mai mare parte a masei de şpăcluire din piramidă, pentru a putea să încapă mai mult granit (învelit în folie de aluminiu). Au fost folosite mai multe feluri de granit ceea ce a condus la o creştere clară a tensiunii. Fireşte că (la aceste dimensiuni) curentul este foarte redus, astfel încât niciun led nu poate lumina. Se presupune că piramida trebuie să aibă mai mulţi metri înălţime şi să fie grea de multe tone, pentru a furniza o cantitate rezonabilă.

Însă este sigur, că doar potențialul electrostatic poate să aibă un efect puternic asupra corpului. "

Austriacul Thoraas Trawoger a avut şi mai mult succes cu experimentul său, dar el nu a lucrat cu efectul piezoelectric, ci a construit o piramidă simplă în interiorul căreia a agățat un transformator de tensiune. În anul 2006 această construcție a permis o eliberare medie de energie de 8,4 V / 0,8A curent continuu, care a pus în mişcare un mic ventilator (12V/1,1A).

Trebuie să recunoaştem: oricum punem problema, în cazul piramidelor ajungem tot mereu la tema energie, curent, tehnologie.

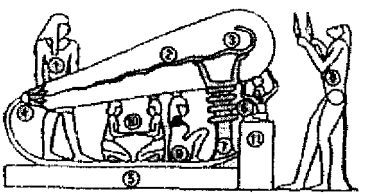

1. preot, 2. aburi ionizați, 3. sarcină electrica (şarpe), 4. făsung, 5. ştangă, 6. zeul Aerului, 7. izolatorul, 8. zeul aducător de Lumină care ține cuțitele în mână, 9. expresie pentru „tensiune", 10. tensiune opusa (polaritate +), 11. depozit de energie (generator electrostatic).

Fig. 86: Pe un basorelief din templul Hathor din Dendera este prezentat un obiect asemănător becului.

Un indiciu al faptului că acum mii de ani exista chiar lumină artificială, este un obiect descoperit în Egipt, la Dendera. Pe un basorelief din templul Hathor din Dendera este prezentat un obiect care aminteşte de un bec. Bazându-se pe dimensiunile exacte prezentate de textele egiptene găsite în templu, cercetătorul şi scriitorul Reinhard Habeck a reconstruit acest obiect. Rezultatul: nu e vorba tocmai de un bec, dar se produce o descărcare electrică în vacuum, respectiv o conturnare de arc voltaic.

La o presiune de circa 40 de *torri* şerpuieşte un fir de lumină sub formă de unde de la o parte de metal (electrod) în cealaltă.

Să mai vedem ce indicii tehnice mai găsim...

Alte experimente cu piramida

De-a lungul deceniilor au existat tot mereu oameni meticuloşi dar şi oameni de ştiință care au făcut experimente cu formele piramidale. Cel mai cunoscut experiment este cel al „ascuțirii lamelor de ras".

Acesta ne arată că în piramide şi în jurul lor acţionează forţe pe care noi astăzi abia le putem distinge, de care însă constructorii piramidelor de la Giseh erau conştienţi şi pe care le-au folosit profitabil pentru instalaţia tehnică din Marea Piramidă.

Experimentele descrise aici pot fi efectuate şi cu modele construite de dumneavoastră. Baza pentru aceste experimente este o piramidă cu suprafaţă pătrată şi un unghi de 52 de grade, copie fidelă a Marii Piramide de la Giseh. În capitolul despre baza piramidei am arătat că nu numai nucleul piramidei dar chiar şi învelişul exterior iniţial prezentau o uşoară curbă concavă. Cu această formă pot fi obţirute rezultate mai bune în experimente decât cu o piramidă normală cu patru feţe, Pentru experimente pot fi procurate diferite materiale (lemn, plastic, carton ş.a.m.d) şi îmbinate după instrucţiuni. Aceste materiale ar trebui să fie omogene în sine şi de aceea de pildă placajul nu este indicat. Pentru forma uşor concavă a bazei piramidei aveţi nevoie de şarniere, astfel încât să se poată experimenta cu diverse unghiuri.

Pentru experimente piramida se orientează cu una din lungimile laturilor cu compasul către nord – doar aşa funcţionează testele. Trebuie să fiţi atenţi să nu existe aparate electrice în camera unde se află piramida. Acestea ar putea ca prin propriul lor câmp magnetic pe care îi produc să influenţeze câmpul magnetic al Pământului şi astfel să deranjeze experimentul. Important în cazul acestor experimente este ca toate obiectele pe care le punem în piramidă să fie orientate întotdeauna pe direcţia Nord-Sud.

Lamele de ras

Luăm o lamă de ras şi o plasăm în interiorul piramidei, la o treime din înălţime. Introducem lama cu părţile lungi ascuţite orientate exact pe direcţia nord-sud. O lăsăm circa o săptămână în piramidă. Apoi o putem folosi şi reintroduce iarăşi în piramidă!

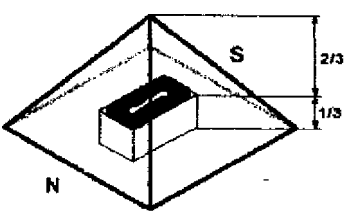

Fig. 87: Lame de ras în piramide

Prin acest procedeu lama de ras poate fi folosită de până la 200 de ori. Dacă se face experimentul cu o lamă deja uzată, atunci ea trebuie lăsată mai mult în piramidă, înainte să fie folosită prima dată – aproximativ trei până la patru luni, până când rezultatele sunt mulţumitoare. Cu cât

mai valorcs este oțelul lamei de ras, cu atât mai bine devin vizibile rezultatele, Se poate întâmpla ca o lamă căreia i s-a aplicat acest tratament să fie mai ascuțită decât una nouă de la acelaşi fabricant.

Lothar Goring, care a făcut multe experimente cu piramidele, ne relatează următoarele pe baza practicii sale:

„Lamele de ras care au fost lăsate de pildă trei luni într-a piramidă, au o ascuțime pe care nu o poate produce nici un utilaj. Dezavantajul care apare în acest caz este că metalul îşi pierde flexibilitatea. Lama poate fi îndoită doar foarte puțin. Dacă se încearcă îndoirea ei prin presare, cu două degete, aşa cum se face cu o lamă nouă, nefolosită, aceasta se rupe după câteva grade de curbare scoțând un ton înalt.“

Experimentul cu apa şi plantele

Luați: o sticlă de apă, ca acelea din comerț, şi puneți-o în piramidă pentru o săptămână. După aceea comparați apa din piramidă cu o sticlă de apă din aceeaşi sursă – Veți observa diferențe foarte mari.

Că apa din piramidă este mai sănătoasă decât apa normală puteți proba pe baza unui experiment cu plante. Procurați-vă două plante identice, de aceleaşi dimensiuni şi de aceeaşi vârstă. Pe una udați-o cu apă normală, pe cealaltă cu apa din piramidă. Cel mai bine este să vă notați zi de zi diferentele de creştere şi stadiul plantelor.

Un experiment asemănător puteți întreprinde afară în propria grădină. Plantați la distanță una de alta două plante identice. Pe una pune-ți-o sub o piramidă, pe care o realizați prin aşezarea în mijloc a unui băț de lemn de care legați patru fire. Fiți atenți ca orientarea acestei piramide cu lungimile laturilor să arate către un punct cardinal. Puneți cealaltă plantă la o oarecare depărtare lângă aceasta.

Veți observa mari diferente nu numai în ceea ce priveşte creşterea plantelor, ci şi în privința dăunătorilor. Planta de sub piramidă este mai puțin bolnăvicioasă şi mai puțin atacată de insecte.

Experimentul cu portocala

Luăm două portocale identice. Pe una o aşezăm în piramidă, iar pe cealaltă alături. După puțin timp portocala din piramidă se va mumifica, iar cea *de lângă* nu va păți nimic. Fiți atenți în acest experiment ca umiditatea din cameră să rămână neschimbată şi să nu existe vreo sursă de căldură directă în apropiere, ca de pildă un calorifer.

În toate aceste experimente vom constata că, în funcție de obiectul din experiment mumificarea se petrece altfel. Unele se usucă de la început foarte puternic, altele ceva mai târziu. Şi aici vă recomandăm să respectați întocmai instrucțiunile, pentru a putea constata exact diferențele.

Enigma privind vârfurile piramidelor

Până astăzi s-a speculat mult privind materialul din care erau formate pietrele de încheiere ale piramidei, vârfurile vechilor mari piramide, căci ele trebuie să fi fost ceva deosebit, întrucât au fost îndepărtate toate.

În afara câtorva atestări în inscripții vârfurile piramidelor din Vechiul Imperiu şi din cel de Mijloc nu s-au păstrat. După cum observăm azi mari părți din învelişul exterior al celor trei mari piramide de la Giseh au fost date jos şi folosite ca materiale de construcție. Una din cele mai renumite moschei din Cairo, moscheea Sultan-Hassan a fost construită exclusiv din pietrele de la Marea Piramidă.

Din punct de vedere al tehnicii de construcție mai există aici un aspect, care subliniază semnificația specială a vârfurilor piramidelor. Câteva din pietrele găsite şi postamentele acestora de la piramide arată că ele posedau probabil dispozitive prin care erau fixate unele cu altele. După descrierile lui Richard Lepsius se pare că şi piramida lui Chefren avea un astfel de dispozitiv de fixare, în formă de soclu, pe care vârful piramidei putea fi fixat cu exactitate. O construcție asemănătoare au găsit cercetătorii şi la micul piramidion al piramidei cult G III a lui Mykerinos – doar cu diferența că aici partea inferioară netedă a piramidionului prezenta o adâncitură. Din motive pur statistice un astfel de sistem de fixare nu ar fi fost necesar, întrucât vârfurile piramidelor aveau o greutate proprie suficientă pentru o poziție stabilă.

Fig. 88: Piramida de pe bancnota de 1 dolar cu „ochiul atoatevăzător".

Faptul că vârfurile piramidelor aveau o semnificație specială iese în evidență mai ales în cazul piramidei lui Chefren. Spre deosebire de celelalte două piramide vecine, ea mai are o parte din învelişul de deasupra Totuşi vârful lipseşte, ceea ce indică faptul că

el nu era din gresie calcaroasă. Era important pentru hoții de pietre, altfel ei nu şi-ar fi dat silința să fure pietrele din înveliş aflate la o anumită distanță una de alta, pentru a se cățăra sus şi a ajunge la „bijuterie".

Din ce ar fi putut fi aceste vârfuri? Erau bogat decorate, din cristal poate, ori dintr-un metal? Poate luceau sau scânteiau în soare?

Fig. 89: Piramidion restaurat la piramida de la Dashur.

Există un artefact care ne conduce pe urmele corecte: un fragment din aşa-numitul drum Unas din Sakkara, care prezintă o scenă a transportului de coloane şi de pietre pe Nil. În ruinele drumului lui Sahure (primul rege al dinastiei a cincea) s-a găsit un relief care descrie cum era tras pe şantier de către muncitori vârful piramidei, acoperit cu aur.

Dar ce rost ar fi avut un vârf de piramidă aurit? Să aibă vreo legătură cu energia?

Aşa cum am aflat deja prin experimentele cu piramide, sarcinile electrice se adună în special în jurul părților de construcție ascuțite. De aceea, un vârf de piramidă din metal ar fi putut servi foarte bine drept colector de electricitate.

Şi din nou avem un indiciu pentru o instalație tehnică...

CAPITOLUL 8

Cum au fost construite piramidele?

Secretul vazelor din diorit

Ce au a face vechile vaze egiptene din diorit cu frecvenţele, rezonanţele şi undele sonore? S-ar putea să aibă foarte multe în comun!

Pretutindeni în Egipt găsim vaze din diorit, alabastru şi din bazalt, un material pietros dur. Acestea nu sunt ca cele de azi, moderne, din lut sau porţelan, modelate manual sau mecanic, iar apoi arse, ci au fost confecţionate dintr-un bloc de stâncă, mai tare decât granitul şi apoi golite în interior. Problema în acest caz ar fi următoarea: cu o maşină de găurit nu este posibil acest lucru, căci în anumite locuri ea nu poate pătrunde prea adânc.

Experimentele întreprinse începând cu 1983 de către Denys A. Stocks de la „Department of Archaeology" al Universităţii din Manchester, referitoare la uneltele de găurit piatra folosite de vechii egipteni arată funcţionalitatea metodelor de prelucrare a rocilor dure postulată de egiptologie. El a ajuns la rezultatul că *este* posibil să faci o gaură în granit cu o ţeavă de cupru şi un arc. A avut nevoie de 20 de ore pentru a ajunge la o adâncime de şase centimetri.

Făcând abstracţie de faptui ca dioritul este mult mai dur decât granitul (pentru a străpunge de pilda o rocă dură precum dioritul trebuie produsă o presiune de găurire de peste 1000 de tone) şi că pentru a găuri cavitatea unei vaze este nevoie de aproximativ 100 de găuri de circa 30 centimetri adâncime, aceste rezultate nu explică mare lucru despre tehnica de găurire. Pentru o vază obişnuită ar fi într-adevăr posibilă o astfel de operaţiune, ea ar putea fi golită în inferior. Probabil că ar dura mai multe luni şi muncitorul ar trebui să fie extrem de atent să nu distrugă vaza. Iar apoi, ar fi necesară şi prelucrarea exterioară!

Există însă vaze din diorit la care orificiul este aşa de mic, încât o unealtă de găurire nici nu ar putea ajunge la locurile în care ea este scobită. Din punct de vedere tehnic, o unealtă de găurire de lungime corespunzătoare nu ar fi de folos, întrucât ar exista un mare risc de spargere. Se pare deci că a fost folosită o altă tehnică – pe care noi

am numi-o astăzi „hightech“. Dar să existe oare hightech în vechiul Egipt? Să ne gândim însă mat atent şi să ne întrebăm, de ce s-ar fi făcut asemenea eforturi de a prelucra o astfel de vază, ca apoi ea sa fie folosita doar pentru uleiuri preţioase sau pur şi simplu pentru flori?

S-ar mai putea emite o ipoteză: aceste vaze nu erau scobite înăuntru prin metode mecanice, ci cu ajutorul undelor sonore. Există surse istorice care dau indicii despre o dezvoltare tehnică superioară a acelei epoci. În talmudul evreiesc se vorbeşte despre un aparat de găurire, numit *schainir*. Ceea ce în traducere înseamnă „maşină“, *„vierme caretaie"* (cât de bine se potriveşte!). în *Zohar,* cea mai importantă scriere din *Cabala,* aparatul este numit „vierme care sparge metalul“. Vechii cronicari relatează că *„nu se auzise de ciocan, topor ori de alt aparat din fier, pentru că schamir-ul despica totul şi nu mai era necesară în muncă nici o altă unealtă.“* Nimic nu ar fi fost imposibil şi multe din cunoştinţele vechi şi din posibilităţile tehnice ale Antichităţii ne-au rămas până azi inaccesibile.

S-ar fi putut prelucra şi tăia blocurile de granit cu acest shamir?

Dacă pornim de la teoria noastră personală, că în Antichitate se lucra deja cu unde sonore, atunci ar fi de ajutor să aruncăm mai întâi o scurtă privire asupta tehnicilor existente în ziua de azi. În medicină de pildă, atunci când avem pietre la rinichi ori la bilă, recurgem la aşa-numita *litotripsie extracorporală* cu unde de şoc. Aceasta este o undă acustică de presiune, caracterizată printr-o înaltă amplitudine de presiune pozitivă cu ascensiune abruptă şi durată de pulsaţie scurtă.

Aparatele noastre modeme permit trei procedee posibile. Cea mai veche metodă este; principiul distanţei explozive electrohidraulice. Există apoi metoda electromagnetică şi cea „piezo-electrică“. Aceasta din urmă are avantajul unei înalte precizii de repetare şi al unui bun dozaj, chiar şi în domeniile energetice inferioare. Prin ea se poate obţine o focalizare punctuală.

Cu siguranţă nu a existat nici un antic pietrar egiptean care să fi stat şi să fi cioplit punct cu punct în piatra din această vază. Principiul unei astfel de tehnici era producerea unui câmp electromagnetic, care să delimiteze exact conţinutul vazei şi apoi să se dizolve interiorul vazei printr-un procedeu de lucru.

Chiar corpul nostru este cel care ne arată că aşa ceva este posibil. El produce de pilda unde sonore, care spun exact celulelor – de pildă celulelor ficatului – de unde până unde au voie să se întindă.

Există un fel de câmp energetic din unde sonore, care are dimensiunile ficatului nostru, şi numai în cadrul acestui câmp se pot forma aceste celule specializate ale ficatului.

Hightech egiptean, antic în lucrul sarcofagului

Ţinând cont de faptul că niciodată nu a fost găsită vreo mumie de rege în vreun sarcofag, înseamnă că aceste lăzi de piatră au avut o funcţie specială. În cazul sarcofagului din camera regelui mai trebuie să ţinem cont şi de faptul că el nu ar fi putut fi transportat prin intrarea camerei.

Să privim mai îndeaproape această ladă de piatră din camera regelui. Ea este astăzi fără capac şi în faţă, pe partea stângă, îi lipseşte o bucată mare. Nu se poate determina clar când a avut loc această distrugere, în opera reprezentativă a lui Peter Tompkiris „Cheops“, din anul 1953 există desene care prezintă sarcofagul înainte de distrugerea sa. Era el într-adevăr atunci intact? Şi cine să îl fi schimbat în forma sa de astăzi?

Dacă privim mai atent sarcofagul din granit, putem observa că el a avut un capac. Are trei găuri făcute în partea de vest, care, conform măsurătorilor laser sunt prea exacte pentru ca să fi fost găurite ulterior, în plus ele sunt aşa de exacte şi de netede, încât noi am fi avut probleme azi dacă ar fi trebuit să le confecţionăm.

Nu numai egiptologii, ci şi specialiştii în tehnica de găurire modernă ridică din umeri atunci când li se pune următoarea întrebare:

„Cum au reuşit vechii ingineri şi cu ce mijloace să facă acest sarcofag aşa de precis — milimetric?“

Această muncă este o capodoperă, care presupune un maxim de cunoştinţe foarte moderne de fizică. Unealta tipică de atunci, aflată la dispoziţia constructorilor – conform părerii oficiale – ar fi fost o maşină de găurit primitivă, sub formă de arc, care era pusă în funcţiune cu nisip şi diamante. Făcând abstracţie de faptul că în Egipt nu au existat diamante, această muncă ar fi durat mulţi ani. Aici trebuie să se fi lucrat cu o unealtă cu forţă de utilaj, care atingea o viteză de rotire ridicată.

În plus se poate observa şi un fel de mecanism de împingere prin care a putut fi aşezat un capac pe sarcofag. Cantele sunt astăzi clar vizibile.

Faptul că granitul din jurul cantei superioare arată neprelucrat şi nefinisat, ar putea fi urmarea unei anumite funcţii conferite camerei

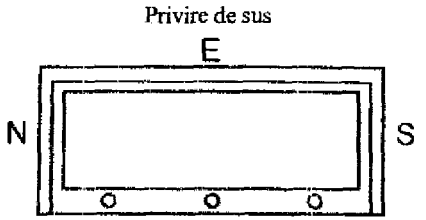

Fig. 90: A fost sarcofagul din camera regelui o cai casă pentru un aparat tehnic?

regelui. Va mai amintiți de „corodările" din acoperişul de granit al acestei încăperi? Aceeaşi forță ar fi putut fi aplicată şi sarcofagului şi ar fi condus la uzurile respective.

Mai descoperim şi alte particularități ale sarcofagului din camera regelui:

1. Nu mai există un astfel de mecanism de închidere la celelalte sarcofage din muzeul din Cairo – cu o singură excepție, sarcofagul din phumida lui Chefren, care prezintă un „mecanism de împingere" şi găuri.

2. Lipseşte capacul.

3. Găurile par a fi fost folosite ca dispozitive de blocare, astfel încât conținutul care se afla în sarcofag să nu intre în contact cu apa (vezi principiul asemănător din coridorul lui Osiris).

O altă posibilitate ar fi ca sarcofagul să fi fost acoperit cu un metal valoros, poate aur, pentru a ecrana anumite radiații sau frecvențe. Să ne gândim la istoria biblică a chivotului legii. El trebuie să fi fost din aur – cel puțin stratul exterior – şi nu era permis sub nicio formă să fie deschis. Poate din cauza intensității prea mari a radiațiilor?

În favoarea ipotezei că ar fi existat un înveliş de aur vorbesc şi urmele de uzură, prelucrarea suprafețelor exterioare fiind nedefinitivată. Dacă am exclude posibilitatea existenței unui *înveliş din aur,* atunci rezultă că, cel puțin pentru finisarea suprafețelor exterioare lungi, constructorii nu au dat nici o atenție. Este de imaginat aşa ceva? Nu! Căci, pe de o parte, aceasta nu ar concorda cu o realizare tehnică mult mai mare, anume aceea de încastrare a sarcofagului precis şi la milimetru – în interior, în special în colțuri. Pe de altă parte, mai ales din punctul de vedere al teoriei mormintelor, ar fi fost un sacrilegiu, să laşi „nedefinitivat" tocmai sarcofagul, ultimul loc de odihnă al faraonului.

Sigur este că în sarcofagul din camera regelui s-a aflat ceva, care fie că nu trebuia să vină în contact cu apa care trecea pe acolo, fie con-

ținutul însuși a creat adevărata vibrație sau a îndeplinit adevărata funcție a camerei regelui.

E posibil şi ca lada de piatră să fi conținut ceva (aparate tehnice, baterii sau ceva asemănător) ce avea rol de încărcare şi prin care se putea prelua radiația sau vibrația din camerei regelui şi folosi în altă parte. Există desigur destul de multe posibilități.

Rotorul egiptean

Şi în aspectele pe care le vom prezenta acum, ne lovim tot de neajutorarea egiptologilor în ceea ce priveşte clarificarea tehnologiei de prelucrare a rocii dure, rămasă până astăzi necunoscută. Există un artefact, definit ca „vază". Este un disc cu diametrul de aproximativ 58 cm, dintr-un tip de rocă dură, cu o grosime a peretelui de 2mm. Privit dintr-o parte acest disc are o formă de elipsă. El se află astăzi la muzeul din Cairo ca piesă de expoziție cu numărul 71295, în sala 3641. A fost găsit în 1937 de către egiptologul Walter B. Emery în Sakkara şi aparține mormântului prințului Sabu din prima dinastie. Acest disc este etichetat drept *„vază specială pentru florile de lotus"*.

În imagini se vede un suport de lemn pe care este fixat discul, pentru ca el să poată sta vertical. Elipsele au tendința de a cădea pe o parte. (Ceea ce pentru vazele umplute cu apă ar fi o „proprietate" nepotrivită!) în plus, acest obiect nu poate fi umplut cu apă, întrucât prezintă un orificiu prin care se poate introduce înăuntru un băț. Prin urmare cum să fi putut rămâne apa sau un alt lichid în interior?

Ce stare de iluminare l-a determinat pe Walter Emay sau pe colegii săi să denumească acest *obiect* drept vază, rămâne pentru noi un mister. Înfățişarea discului aminteşte mai degrabă de rotoarele de azi din industria de zbor sau de cele folosite la turbine – dar nicidecum cu o vază!

Peter Schneider din Ungaria, de la care am luat anterior lecții despre apa vie, a reconstruit acest disc din cupru, în format mic, şi a întreprins cu succes o serie de experimente cu apă:

> *„Discul este unic. Este însă foarte greu să construieşti piesele. Deja am lăsat în urmă primele experimente. Pare să fie vorba într-adevăr de un disc de impulsionare pentru medii lichide. Nu am putut găsi cursurile curentului, dar există un curent intern şi unul extern, şi acționează amândouă. Experimentele*

mele au fost până acum doar în apă, mai târziu, când discurile se var perfecționa şi vor deveni mai precise, se va adăuga şi aerul!

Rămân la părerea mea că discul este şi a fost o piesă de impulsionare. Dar mai sunt multe aspecte de cercetat şi analizat. Construcția este foarte grea. Zile de-a rândul am confecționat numai unelte. Şi a fost greu, întrucât materialul era extrem de tensionat şi se rupea repede. Cine ştie cum au fabricat ei odinioară acest obiect!"

Conform spuselor chemitoiogului Abd El Hakirn Awyan care a lucrat pe atunci cu Emery, acesta se pare că ar fi avut în mod neoficial, o cu totul altă idee. Odată cu această placă mai fusese descoperit încă un disc neted şi subțire din şest, şi se pare că cele două piese ar fi avut legătură între ele. Aceast ultim disc se află de asemenea la muzeul din Cairo, exact lângă „vază", în sala 3641.

Conform indicațiilor lui Hakim, placa ar fi fost aşezată în poziție verticală şi rotită şi ar fi cauzat aşa un ton, o undă sonoră care ar fi atins placa netedă din şest Această frecvență care ia naştere acolo anulează câmpul gravitațional dintre placă şi disc.

Experimentele de ecranare a forței gravitaționale nu sunt noi, dar ajung destul de rar în fața publicului. Şi Viktor Schauberger a lucrat la asta la începutul secolului al XX-lea. În anii 1990 cercetătorul rus Eugene Podkelnow a făcut o serie de experimente reuşite. Pe atunci el lucra la Universitatea finlandeză de la Tampere,

Aparatul său era compus dintr-un disc suprasemiconductor produs în Rusia, care, a fost făcut să se rotească cu ajutorul electromagneților. În jumătatea de sus supraconductoare a discului s-a format un *condensat Bose-Einstein,* format din electroni liberi şi care se rotea liber în disc. În timpul procesului au fost plasate diferite corpuri deasupra discului şi le-a fost măsurată greutatea. în toate cazurile – şi au fost efectuate mii de experimente cu cele mai diferite materiale – a fost constatată o reducere a greutății. Cea mai mare reducere a fost observată la frânarea discului, atunci când condensatul Bose-Einstein se rotea liber, în timp ce discul aproape că ajunsese în stare de repaos.

Un experiment asemănător a fost făcut ceva mai târziu de John Schnurer de la „Antioch College" din Statele Unite. Astfel de modele a construit şi americanca dr. Li, şi anume un disc din material supraconductor, care prin învârtire ecranează forța gravitațională. Ea a reuşit chiar să facă să plutească unele obiecte deasupra discului, ceea ce

ar indica o totală anulare a forței gravitaționale. Un alt experiment de succes provine din anul 2000 de la fizicianul prof. Fran De Aquino, membru al departamentului de fizică al Universității de stat Maranhao din Brazilia. Baza teoretica a fost publicată de el sub titlul „Gravitation and Electromagnetism: Correlation and Grand Unification“ şi demonstrează definitiv că există o legătură intre forța gravitațională şi electromagnetism.

Între timp a fost găsit un disc şi în China, în apropiere de o piramidă. Acesta este ceva mai mare decât cel din Sakkara, are însă, în locul celor trei cupe, striuri. La ce a fost folosit, nu se ştie până azi.

Să ne întoarcem la Viktor Schauberger. El a folosit discurile sale, nu numai pentru anularea forței gravitaționale, ci în primul rând pentru a însufleți apa. El a anunțat un patent de dobândire a energiei din adâncurile mărilor, al cărui mod de funcționare poate fi transferat şi asupra Marii Piramide. Pentru aceasta este lăsată în adâncul apei bogată

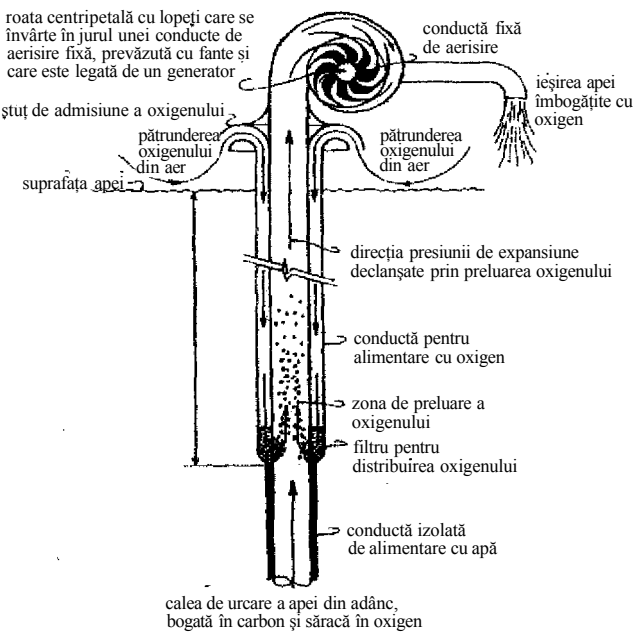
roata centripetală cu lopeți care se învârte în jurul unei conducte de aerisire fixă, prevăzută cu fante şi care este legată de un generator
conductă fixă de aerisire
ieşirea apei îmbogățite cu oxigen
ştuț de admisiune a oxigenului
pătrunderea oxigenului din aer
pătrunderea oxigenului din aer
suprafața apei
direcția presiunii de expansiune declanşate prin preluarea oxigenului
conductă pentru alimentare cu oxigen
zona de preluare a oxigenului
filtru pentru distribuirea oxigenului
conductă izolată de alimentare cu apă
calea de urcare a apei din adânc, bogată în carbon şi săracă în oxigen

Fig. 91: Energie disponibilă din adâncimile mărilor.

în carbon şi săracă în oxigen o ţeavă care e prevăzută în partea sa superioară cu un dispozitiv de alimentare cu oxigen. Apa din adâncuri cu o temperatură de 4 grade Celsius, are tendinţa de a se îmbogăţi cu oxigen şi de a urca din această cauză în sus, câştigând printr-o presiune hidraulică uşoară, în volum. La suprafaţă este instalată o roată cu zbaturi care porneşte datorită apei de mare care urcă. Dacă se conectează această roată la un generator, el produce curent într-un fel foarte ecologic.

Un principiu asemănător întâlnim în piramidă. Pentru dispozitivul de transport subteran al apei s-a acţionat la o temperatură a apei de 4 grade Celsius (vezi capitolul despre „Malul de Vest“), aceasta având tendinţa de a se îmbogăţi cu oxigen şi de a curge prin urmare în sus, în direcţia coridoarelor de apă. Eventual, coridorul numit astăzi „canalul prădătorilor de morminte“ a fost răspunzător pentru acest adaus de oxigen.

În 1933 Viktor Schauberger dădea unele detalii pe această temă:

> „*... Tehnicienii noştri energeticieni ar renunţa la modul obişnuit de azi de pvrducere a energiei electrice, dacă ar şti că ea ar putea fi obţinută şi cu ajutorul unor aparate mult mai simple pe cale directă din adâncul mării. Aceste instrumente şi aparate care au ridicat lumea* (de pildă forţa noastră atomică) *ar ajunge în muzee, fiind considerate depăşite, întrucât omul nu trebuie să meargă aşa de departe pentru a putea obţine lumina, căldura şi alte forme de energie în cantităţile dorite, fără efort şi aproape gratis.“*

Nu face cinste oamenilor de ştiinţă şi cercetătorilor moderni să depună astfel de turbine – precum rotorul egiptean – într-un muzeu, să le numeroteze silitor şi apoi să le declare vaze pentru florile de lotus. De asemenea, în aproape nici o carte nu se vorbeşte despre aşa-numitele uşi false. În Egipt însă, „colcăie“ de aşa ceva. Toate aceste uşi posedă cel puţin trei tocuri, care se îmbină unul în altul, dând senzaţia de adâncime. Ne atrage atenţia faptul că pe uşi, în partea superioară este reprezentată întotdeauna o masă pe care se află mai multe obiecte aşezate vertical, interpretate de la egiptolog la egiptolog în mod diferit. Pentru unii ele reprezintă pâini, pentru alţii mai multe peniţe ale zeiţei Maat, iar alţii le consideră instrumente muzicale.

Până acum nu am văzut reprezentat nicăieri altundeva vreun instrument de muzică de acest format. Aceste obiecte verticale au formă

simetrică şi diferă considerabil ca număr de la o uşă la alta. Sunt cel puţin şase până la unsprezece bucăţi pe fiecare; parte. Cea mai bună posibilitate de studiu în această direcţie o oferă muzeul din Cairo. Acolo sunt expuse la etajul inferior în latura stânga multe uşi false.

Constatăm următoarele: discurile rotor găsite cu calităţile gravitaţionale, producerea de lumină prin „becurile" egiptene, vazele din diorit golite în interior printr-o tehnică de găurire necunoscută, berbecii de apă şi uşile false... Cine a construit piramidele, poseda o tehnică foarte dezvoltată. A fost într-adevăr posibil cu aparate asemănătoare rotorului să se influenţeze prin unde sonore gravitaţia şi să se reducă greutatea pentru a putea ridica blocuri de granit de peste 100 de tone? Cum să fi fost altfel posibil să mişti aşa ceva?

Poate ştie acest secret...

Misteriosul Edward Leedskalnin

Lette Edward Leedskalnin a fost un sculptor şi un inginer care a emigrat în Homestead, Florida şi a construit aici singur, o instalaţie uriaşă, din blocuri grele de câteva tone.

Leedskalnin, înalt doar de 1,50 m, a creat prin *Coral Castle* un monument în cinstea iubirii sale pierdute, Agnes Scuffs, care se pare că l-ar fi părăsit în faţa altarului. Când se referă la ea, el foloşeşte denumirea *Sweet Sixteen,* întrucât în vremea logodnei ea avea şaisprezece ani. Coral Castle este prin urmare un monument pentru ea. Circulă însă şi zvonul că Leedskalnin şi-ar fi închinat templul zeilor egipteni, el susţinând că ar cunoaşte atât secretul acestora, cât şi misterul piramidelor.

Timp de 26 de ani el a prelucrat în total 1.100 de tone de rocă de coral, între care şi un perete uriaş cu o uşă rotativă grea de nouă tone, care poate fi mişcată cu un singur deget, o cadă de baie cu încălzire solară, o masă în formă de inimă, grea de 2,25 tone, plus alte construcţii uriaşe. Cele mai multe din pietrele folosite de el cântăreau mai mult de şase tone, fiind aşadar mai grele decât blocurile din gresie calcaroasă folosite în construcţia Marii Piramide de la Giseh. Unele blocuri aveau o greutate de până la 30 de tone.

Cel mai interesant este faptul că el a lucrat numai după apusul soarelui, pe parcursul tuturor deceniilor cât a durat activitatea sa de construcţie el nefiind văzut de vreun muncitor ori martor. Nimeni nu ştie cum a tăiat el blocurile de piatră, cum le-a prelucrat şi cum le-a

mişcat. Îndată ce apărea cineva pe terenul său de construcţie, el înceta să mai lucreze. Leedskalnin trăia foarte simplu, se hrănea cu sardine, biscuiţi, ouă şi lapte şi întotdeauna avea acelaşi program de lucru: de la apusul soarelui pînă la răsăritul soarelui.

Mai târziu, când Coral Castle era gata, el a organizat tururi turistice de vizitare a monumentului său, în care un bilet costa 25 de cenţi. După ce a încheiat Coral Castle, deşi nu avea studii de specialitate, s-a ocupat de magnetism şi de fortele cosmice. A construit chiar şi un generator magnetic cu care producea propriul său curent electric.

Singura dată când a apelat la ajutor străin a fost în anul 1936, când şi-a mutat: castelul său de coral complet la 10 mile depărtare de Florida City. El a pus blocurile uriaşe într-un camion cu care le-a transportat la locul potrivit, Pentru aceasta el a angajat un şofer de camion, căruia nu i-a permis nici să atingă materialul cu mâna şi nici să privească atunci când el mişca blocurile. În fiecare dimineaţă când şoferul camionului venea pe şantier, blocurile erau deja în remorcă.

Şoferul a povestit ulterior următorul episod: în timp ce se pregăteau odată să încarce în camion un obelisc greu de 20 de tone, Leedskalnin l-a rugit să îl lase un moment singur. Când acesta s-a îndepărtat, a auzit un trosnet puternic. A alergat înapoi şi nu şi-a putut crede ochilor. Tocmai a văzul; cum Leedskalnin îşi lua mâinile de pe obelisc şi şi le ştergea de praf! Obeliscul era în remorcă!

Coral Castle există şi azi şi poate fi vizitat de oricine doreşte. Interesant este că acum câţiva ani uşa grea de nouă tone s-a înţepenit. A fost nevoie de şase muncitori pentru a o scoate şi a o remonta – folosindu-se un troliu de cablu şi o macara. Altă dată a fost chemat acolo un constructor local pentru a tăia un mic bloc de piatră din cariera lui Edward. Cu un fierăstrău mare cu diamant şi o macara de 600 PS acesta a întâmpinat greutăţi în a tăia o bucată mică de piatră. În plus, el nu a putut tăia piatra pe maginea de jos orizontal, ci a trebuit să o spargă pentru a o putea desprinde din peretele de piatră. Edward Leedskalnin dimpotrivă, putea să taie pietrele şi în aceste locuri, ceea ce a rămas până în ziua de azi un fenomen fizic.

Dacă Edward era întrebat cum şi-a construit Coral Castle, el răspundea în felul următor *„Nu e greu, trebuie doar să ştii cum să o faci!“* Odată a povestit că el putea să vadă în jurul tuturor obiectelor puncte luminoase, pe care le considera prezenţă fizică a magnetismului naturii. El a afirmat că ceea ce cunosc fizicienii despre construcţia atomilor şi

despre electricitate nu este corect. Că toate formele de existență ar fi formate din trei componente: polul nord, polul sud şi părți mici de materie neutră. Se pare că el a redescoperit legile greutății, ale unităților de măsură şi ale acționării pârghiei. Acestea presupun cunoştințe despre relaționarea cu Pământul şi despre *Geometria sfântă.*

În broşura sa pentru vizitatori scria el însuşi:

„Am descoperit secretul piramidelor şi ştiu cum egiptenii şi vechii constructori din Peru, Yucatan şi Asia au, putut să îşi înalțe uriaşele lor monumente folosindu-se de cele mai simple unelte."

În plus el susține că putea să simtă atunci când cineva se furişa pe terenul lui ca să îl observe cum muncește. Se pare că ar fi avut un fel de sensibilitate ori talent de medium. Cu toate acestea, există câțiva oameni care susțin că l-au văzut în timpul muncii sale, pe parcursul celor 30 de ani. Un student a afirmat că ar fi văzut cum pietrele se mişcau de la sine. Vecinul său a afirmat că ar fi văzut cu n Edward *„ar fi cântat pietrelor",* în timp ce îşi punea mâna pe ele. Un grup de tineri susținea că a văzut cum blocurile pluteau prin aer, *„precum baloanele umplute cu aer".*

În acest context este potrivit să citățm interesantul raport întocmit de inginerul de avioane *Henry Kjellson* şi publicat în cartea sa „Tehnicile pierdute":

„Medicul suedez Dr. Jarl, un prieten de-al meu a studiat la Oxford. În această perioadă el s-a împrietenit cu un student tibetan. Câțiva ani mai târziu, în anul 1939, Dr. Jarl a întreprins în slujba societății ştiințifice engleze o călătorie în Egipt. Acolo a fost căutat de un curier al prietenului său tibetan şi rugat urgent să vină cu el în Tibet, pentru a acorda ajutor medical unui înalt Lama. După ce Dr. Jarl a primit aprobarea de concediu de la serviciul său, a urmat curierul şi a ajuns după o călătorie îndelungată la mănăstirea unde se aflau bătrânul Lama şi prietenul său, care acum deținea o poziție înaltă.

Dr. Jarl a rămas acolo o bucală de vreme şi datorită prieteniei cu tibetanul a putut să învețe o mulțime de lucruri, pe care ceilalți străini nu puteau să le audă sau să le afle vreodată. Într-o zi, prietenul său l-a luat cu sine într-un loc din vecinătatea mănăstirii şi i-a arătat o pajişte înclinată, înconjurată de stânci înalte. Într-un perete de stâncă, la o înălțime de apmximativ 250 de metri era o gaură mare, care arăta precum intrarea într-o

grotă. Pe podişul din faţa intrării călugării începuseră construcţia unui zid. Ei puteau ajunge pe acest platou doar dacă erau lăsaţi în jos cu funii. În mijlocul pajiştei, la aproximativ 250 de metri în faţa stâncii înalte se afla un platou stâncos neted, şlefuit, în care era iarăşi săpată o cavitate cu secţiunea de 1 metru şi adâncimea de 15 centimetri.

Un bloc de piatră era manevrat în acest spaţiu cu ajutorul vitelor. Blocul avea o lungime a laturilor de 1 metru şi o înălţime de 1,50 metri. La o distanţă de 63 de metri depărtare de cavitate erau amplasate într-un arc de cerc 19 instrumente muzicale: 13 tobe şi 6 trompete (ragdons). Tobele aveau o secţiune de 1 m şi o lungime de 1,5 m.

Patru tobe erau de mărime mijlocie cu o secţiune de 0,7 m şi o lungime de 1m. Singura tobă mică avea o secţiune de 0,2 m şi o lungime de 0,3 m. Toate trompetele erau de aceeaşi dimensiune. Ele aveau o lungime de 3,12 m şi o deschidere de 0,3 m. Tobele mari şi toate trompetele erau fixate local prin încastrare, astfel încât puteau fi orientate în orice direcţie a pietrei. Tobele mari erau confecţionate din tablă tare de oţel de 3 mm şi aveau o greutate de 150 kg. Erau construite din cinci bucăţi. Toate tobele erau deschise la unul din capete, în timp ce celălalt avea o parte inferioară din metal, pe care călugării o loveau cu curele mari din piele. În spatele fiecărui instrument se afla un întreg şir de călugări.

Când blocul de piatră era adus în locul respectiv, călugărul din spatele tobei mici dădea un semnal şi deschidea concertul. Toba mică avea un ton foarte ascuţit şi putea fi distinsă şi dintre toate celelalte instrumente. Toţi călugării din şirul din spate cântau neîncetat rugăciuni sau mantre şi ridicau uşor tempoul acestor zgomote incredibile. În timpul primelor patru minute nu s-a întâmplat nimic. Apoi, întrucât viteza bătăilor de tobă a crescut precum şi intensitatea zgomotelor, blocul de piatra a început să se clatine şi deodată a început să se ridice, cu o viteză crescândă până la o înălţime de 250 m în direcţia platformei din faţa găurii de la grotă.

După trei minute de urcare el a aterizat pe platformă. Ei au adus alte noi blocuri pe pajişte şi cu această metodă, călugării au transportat 5-6 blocuri într-o oră pe o şină parabolică

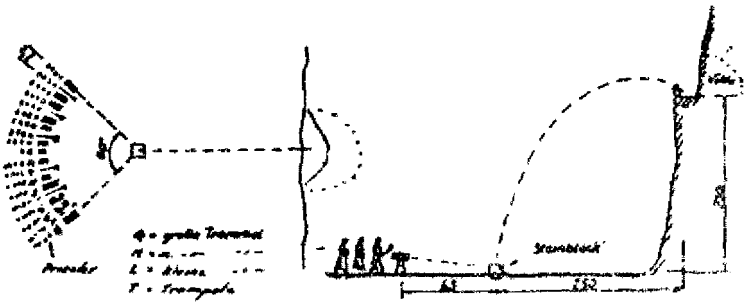

Fig. 92: Blocul de piatră la 250 m înălțime – doar prin sunet!

de zbor de circa 500 m lățime şi 250 m înălțime. Dr. Jarl auzise deja de această ***„aruncare tibetană a pietrelor".*** *Experții în problematica Tibetului, precum Linauer, Spaldingşi Huc vorbiseră şi ei despre asta, dar nu văzuseră niciodată. Astfel, Dr. Jarl a fost primul străin care a avut ocazia să vadă acest spectacol deosebit. Pentru că la început a avut senzația că ar fi victima unei psihoze în masă, a turnat două filme despre acest eveniment. Filmele au prezentat exact acelaşi proces pe care el l-a putut vedea. Societatea engleză pentru care lucra Dr. Jarl a confiscat ambele filme şi le-a declarat ca fiind secrete timp de 50 de ani."*

Se spunea pe atunci că ambele filme vor fi din nou accesibile în jurul anului 1990, dar acest lucru nu s-a întâmplat niciodată...

Să fi lucrat Edward Leedskalnin într-un mod asemănător? Sau a avut el în ajutor un utilaj? Aşa te-ai gândi dacă vezi o imagine în care el apare cu un trepied de care este fixat un troliu de cablu. Dar chiar şi cu acest troliu de cablu abia dacă se poate muta din loc de către o singură persoană, un bloc de piatră greu de 30 de tone. Lanțurile pe care le-a folosit Leedskalnin erau mult prea slabe şi nu ar fi putut tine o greutate de 30 de tone – şi nici trepiedele din lemn. În plus, trepiedele găsite sunt mai mici decât cele mai mari obeliscuri şi nu se pot utiliza pentru a înălța o construcție cu acesre blocuri,aşa cum a făcut Leedskalnin.

Din păcate el aluat secretul său cu sine în mormânt în anul 1951.

Cu toate acestea, cineva i-a călcat totuşi pe urme: Christopher Dunn! Acesta a privit de mai multe ori Coral Castle şi a recunoscut foarte repede cu privirea sa de inginer constructor, care-i era secretul. Edward Leedskalnin se pare că într-adevăr redescoperise tehnica vechilor egipteni. Dar să le luăm pe rând...

Cheia se află în declarația lui Edward Leedskalnin, conform căreia, tot ce este materie, toate obiectele materiale sunt formate din mici magneți distincți, iar mișcarea acestor mici părticele magnetice din interiorul obiectelor este asemenea mișcării în spațiu, ea producând fenomene măsurabile, precum magnetismul, electricitatea şi altele. Se pare că a avut dreptate, în ultimă instanță dovada fiind faptul că a reuşit să ridice singur blocuri de piatră grele de până la 30 de tone şi să le transporte.

Sa pivim mai îndeaproape: tehnica lui consta în minimizarea forței gravitaționale sau chiar în anularea ei, ceea ce pot confirma şi martorii oculari. *Antigravitația* înseamnă că se anulează forța gravitațională. Magneții au proprietatea de a se respinge sau de a se atrage. Pământul însuşi este tot un magnet şi generează energie magnetică, ce urmează anumite linii şi traiectorii de forță. Acestea pot fi comparate cu meridianele ori cu arterele din corpul uman. Leedskalnin a făcut următorul lucru: magnetismul Pământului atrage toate obiectele, le tine pe pământ, dar după părerea sa, toate obiectele în parte au în sine un magnet propriu. Prin urmare el a dezvoltat o tehnică prin aplicarea căreia aceste părticele magnetice se inversează, şi în loc să se lase atrase de Pământ, sunt respinse de acesta. Cu alte cuvinte le-a reglat de la plus la minus.

O cunoscută metodă de a magnetiza o bucată de fier, este de a orienta fierul după câmpul magnetic al Pământului şi de a-l lovi cu un ciocan. Această lovitură face ca atomii din interiorul fierului să vibreze şi face ca ei să fie influențați de magnetismul Pământului. Rezultatul este că, dacă se opreşte scuturarea, un număr însemnat de atomi din interiorul acestui baston de fier este reorientat. Să fi făcut şi Edward ceva asemănător cu blocurile sale de piatră?

Christopher Dunn relatează despre ceea ce a descoperit:

„Să fie aceasta metoda pe care a aplicat-o Leedskalnin? Este un concept simplu, iar atunci când am văzut dispozitivele din atelierul lui Leedskalnin, mi-am putut uşor da seama de explicarea vibrației şi a electromagnetismului. Volantul pentru producerea electricității rămâne în cele mai multe cazuri nemişcat, cu excepția câtorva turişti curioşi – ca şi mine – care învârt de el. După ce l-am mişcat de câteva ori, am constatat că lipseşte ceva,

În vizita la Coral Castle am auzit în prezentarea de acolo, că Leedskalnin producea cu acest dispozitiv electricitate, pentru a putea să facă să lumineze becurile sale. Se spune că Leedskalnin

nu avea pe proprietatea sa nici un fel de curent electric. Nu mi-am putut imagina că el a putut să producă suficient curent electric cu acest aparat – gândindu-ne în plus că Leedklanin şi-a folosit doar un braţ pentru a învârti roata. După o examinare mai atentă a dispozitivului, am observat că aici era vorba de un vechi carter de motor cu patru cilindri. Volantul său era fixat în partea din faţă a arborelui cu manivelă şi era prevăzut cu magneţi în formă de bară introduşi între cele două plăci – cea din faţă fiind o roată dinţată. Pentru a conferi întregului greutate şi pentru a-l stabiliza Leedskainin a fixat magneţii bară cu ciment. Mi-a fost clar că imaginea care-l prezenta pe Leedskainin cu o mână pe manivelă nu putea să arate de fapt tot procesul.

Este posibil ca Leedskainin să fi folosit manivela numai pentru a porni un motor cu piston, care astăzi nu mai există. În acest caz el ar fi putut lăsa instalaţia să funcţioneze singură şi să se depărteze de ea.

Acum m-a cuprins curiozitatea. Presupun că Leedskainin a folosit magneţii bară de la volant pentru a produce în blocul de piatră pe care dorea să îl mişte, o vibraţie. Această idee pare să nu aibă vreun sens în sine, dacă luăm în considerare tipul materialului precum şi greutatea şi mărimea. Carterul de motor a fost fixat după părerea mea, de blocul de coral din atelierul său, şi chiar daca el nu a fost fixat, ar fi o capodoperă să-l mişti.

A mai existat un aspect pe care a trebuit să-l verific înainte să mă întorc în Illinois. Am verificat magneţii în formă de bară cu un briceag – cuţitul a fost atras către fiecare din magneţi. A trebuit de asemenea să verific modul de dispunere a magneţilor, pentru a mă asigura că s-a putut produce electricitate cu acest aparat. Am cumpărat cu 1,75 $ un magnet dintr-un magazin, şi m-am întors la Coral Castle.

Am intrat repede în atelier şi am testat magnetul. L-am ţinut la mică distanţă de fiecare spiţă a volantului, în timp ce roteam volantul. Şi presupunerile mi-au fost confirmate. Magnetul era atras şi apoi, după rotirea roţii, respins. În timp ce mă uitam prin atelier am observat diverse unelte şi dispozitive, care fie atârnau pe perete, fie erau rezemate de el, sau pur si simplu se aflau jos, de jur împrejur. Erau regulatoare-radio, sticle înfăşurate în sârma de cupru, bobine de cupru şi alte piese din metal

şi plastic care îţi creau impresia că ar fi căzut dintr-un aparat de rădio. De asemenea, am găsit lanţuri şi alte ustensile pe care le-ai căuta mai degrabă la o piaţă de fier vechi. Totuşi lipseau câteva piese. În fotografiile cu Leedskalnin acesta putea fi văzui cu diferite trepieduri, construite din stâlpi de telefon care aveau plasate deasupra nişte cutii. Tocmai aceste obiecte nu se află pe suprafaţa de la Coral Castle. Ceea ce sare în ochi într-una din fotografii este tocmai faptul că blocul de corali care trebuie mişcat se află lângă trepied. Probabil că Leedskalnin a mişcat trepiedul după ce ridicase blocul. Am mai făcut şi o altă observaţie interesattă, şi anume aceea că palanul găsit în atelierul său nu era de văzut în fotografie. În schimb, s-au găsit bobine de cupru şi două pachete de sârmă de cupru, agăţate în cuiele din perete. Unul era cupru rotund şi altul plat. Într-o prezentare făcută vizitatorilor de la Coral Castle aceştia au putut afla că Leedskalnin a fost văzut odată cu un grătar de sârmă de cupru pe care-l plasase în aer liber. Privind din nou fotografia, putem vedea cum un cablu este drapat în jurul trepiedului, ajungând până la pământ. Poate că trepiedurile au mai degrabă legătură cu fixarea grilajului de cupru, decât cu fixarea planului.

Dacă ar trebui să repet capodopera lui Leedskalnin aş porni de la ideea că el şi-a folosit volantul magnetic pentru a produce un semnal radio reglabil pe frecvenţă mono. Cutia de pe trepied ar conţine un receptor radio (există de altfel diferite receptoare în atelierul lui Leedskalnin) şi cablul care iese din cutie ar fi legat de un megafon, care redă un ton sau un sunet, prin care blocul de coral este făcut să vibreze după frecvenţa sa.

După ce atomii din interiorul blocului de piatră intră în vibraţie (asemeni celor din ştangă de fier) aş încerca să inversez polii magnetici ai acestuia – cei care în mod normal sunt atraşi spre Pământ (forţa gravitaţională) – folosind un câmp electromagnetic. "

Chiar dacă astăzi stăm plini de uimire în faţa construcţiilor megalitice, aproape toate confecţionate din blocuri uriaşe şi obeliscuri, pare totuşi logic – dacă s-ar fi dispus de tehnica lui Edward Leedskalnin – faptul că au fost folosite doar pietre *mari,* căci astfel s-a economisit multă muncă. Gânditi-vă cât timp ar fi durat să construieşti Marea Piramidă de la Giseh folosind cărămida de azi cu care ne construim noi casele. Acest tip de construcţie „masivă" este mai eficient.

Este sigur că Edward Leedskalnin şi-a construit Coral Castle singur. El a folosit o tehnică ce probabil, are foarte puţin de-a face cu telechinezia, şi mai mult cu introducerea sunetului şi a electromagnetismului, bazându-se pe diminuarea sau chiar anihilarea forţei gravitaţionale a pielrelor. Aşa cum povesteam anterior, şi călugării din Himalaya mişcau din loc pietrele cu ajutorul sunetului şi a anumitor frecvenţe de ton. Aici se află secretul. Să ne gândim şi la trâmbiţele de la Jerichon care au făcut să se prăbuşească zidul oraşului (Iosua 1,6-20):

„Şi Iosua, fiul lui Nun a chemat preoţii şi le-a spus: luaţi chivotul legii şi şapte preoţi să ducă după sine şapte trâmbiţe în faţa cufărului. Şi a spus către popor: mergeţi acolo şi înconjuraţi oraşul; iar cei înarmaţi să meargă înaintea cufărului. Şi, pe când Iosua vorbea poporului, şapte preoţi cu şapte trâmbiţe treceau în faţa cufărului care le urma. Şi cei înarmaţi erau în faţa preoţilor care suflau în trâmbiţe iar alaiul venea în spatele cufărului, şi ei suflau mereu în trâmbiţe... Şi în cea de-a şaptea zi, la ivirea zorilor, s-au pornit din nou la drum, înconjurând oraşul în acest mod pentru a şaptea oară; iar în această zi au înconjurat oraşul de şapte ori. A şaptea oară, când preoţii suflau ân trâmbiţe, Josua vorbea poporului: Scoateţi un strigăt!... Iar poporul a strigat şi trâmbiţele au sunat. Şi, pe când poporul asculta sunetul trâmbiţelor şi striga, zidul s-a prăbuşit, iar oamenii au pătruns în oraş îmbulzindu-se şi l-au ocupat.“

Nu e captivant? Zidurile distruse, Edward Leedskalnin şi tehnica sa, blocurile de piatră mutate de călugării tibetani şi posibil şi tehnica vechilor egipteni (rotorul egiptean)...

Şi aşa cum Edward Leedskalnin aşezase o cutie pe trepiedul său, tot astfel ebraicii au pus una – chivotul legii. Şi la egipteni citim despre cufere, din care pare să radieze lumină şi energie. De aceea, ne punem din nou întrebarea: ce s-a aflat iniţial în sarcofag? Un dispozitiv tehnic?

W.T. Wallington

Trebuie amintit şi cetăţeanul american W.T. Wallington care, aplicând legile fizicii a reuşit să mişte din loc singur un bloc de beton de 10 tone.

El susţine că ar fi mutat chiar şi un hambar. De curând a început să construiască o replică a Storiehenge, cu 8 blocuri a câte 10 tone şi

cu 2 blocuri de 2 tone aşezate deasupra – singur – fără volante, role, cabluri, trolii de cablu sau alte aparate. El foloseşte doar bucăţi de lemn şi pietre. De pildă, Wallington mai afirmă că pe baza cunoştinţelor sale ar fi în stare să construiască din nou Marea Piramidă de la Giseh. El susţine că ar avea nevoie de o săptămână de lucru de 40 de ore şi de 25 de ani pentru consiruire. Ar mai trebui 520 de muncitori pentru a aduce blocurile la şantier şi alţi 100 de bărbaţi pe care să-i plaseze într-un anume şir. Bineînţeles că este o afirmaţie îndrăzneaţă, chiar dacă el a demonstrat că poate mişca prin grădina sa un bloc de piatră de 10 tone. Pe pagina sa de internet (www.theforgottentechnology.corn) există chiar un film video despre această realizare a sa.

W.T. Wallington ne arată cel puţin teoretic faptul că piramidele ar fi putut fi construite şi altfel – aplicând legile naturii şi legea gravitaţiei.

În ceea ce priveşte modul de construcţie al piramidelor mai rămâne loc de speculaţii. Firește, acest lucru ne arată din nou – oricum ai privi problema – că tinerii din Vechiul Egipt cunoşteau legi ale fizicii care depăşesc ştiinţa actuală şi care le sunt necunoscute „geniilor universitare“ din ziua de azi. Sunt cunoştinţe tehnice deosebite folosite într-o construcţie tehnică de asemenea deosebită.

Exista beton în Antichitate?

Dacă s-ar avea la dispoziţie o echipă precum cea a călugărilor tibetani, atunci, pentru cele 2,5 de milioane de pietre ale Marii Piramide de la Giseh, ar fi nevoie, la un ritm de ridicare a câte şase blocuri de piatră pe oră, şi la o zi de lucru de 16 ore, de 70 de ani de construire.

Prin urmare, nu a fost posibil în acest mod să construieşti Marea Piramidă sau una din cele 108 piramide din Egipt. În mod clar ar fi fost un ritm mult prea lent. De aceea, următoarele întrebări rămân pe mai departe deschise:

• Cum a fost posibil cu mijloacele de atunci să tai un bloc de piatră în medie de 2,5 tone, să-l cari şi apoi să îl aşezi aşa de precis, încât abia dacă încape o lamă de ras între rosturi?

• Şi acest lucru cu un număr de aproximativ 2 500 000 de blocuri de piatră de aceste dimensiuni?

• Totul repede, zi şi noapte, timp de 20 de ani, căci altfel nu ar fi fost gata în timpul domniei faraonului Cheops. Poate fi aşa?

• Această operă nu a reuşit doar o dată sau de două ori. În Egipt au fost descoperite până azi peste 100 de piramide!

Ei bine, că există în mod clar posibilitatea de a mişca prin sunet sau frecvenţe blocuri uriaşe, e o alta poveste. Dar ce răspunsuri găsim la întrebările de mai sus?

Cea mai nouă teorie vine de la arhitectul francez Jean-Pierre Houdin care şi-a prezentat la Paris rezultatul celor 8 ani de cercetare: partea superioară a piramidei a fost construită cu ajulorul unei rampe spiralate care se afla în cea mai mare parte în interioiul construcţiei – asemeni unui tirbuşon. Dar nici aşa nu se explică modul perfect de prelucrare a blocurilor şi precizia plasării lor...

Mai clare par cercetările francezului Joseph Davidovits care, acum 30 de ani, în cartea sa „The Pyramids: an enigma solved" publica teza că pietrele piramidelor ar fi fost turnate într-un fel de beton antic. De aceea, el a întâmpinat multe critici. Am acordat atenţie acestei teorii atunci când, în căutarea de dovezi pentru teza lui Waldhauser, am luat probe de piatră din cele mai diferite locuri ale Marii Piramide, pentru a descoperi dacă pe acestea ori în acestea există reziduuri de apă. Aşa cum spuneam în capitolul 4, aceste probe au mers la Institutul Fresenius din Dresda, şi, sub conducerea lui Dr. Bernd Mehlich au fost puse sub lupa cu electroni.

În timpul cercetărilor, Stefan a primit un telefon cb la Dr. Mehlich care i-a comunicat că ei au descoperit ceva ce l-ar suiprinde total atât pe el, cât şi pe colegii săi.

Probele erau luate direct din interiorul Marii Piramide, una însă chiar din roca pe care a fost construită piramida, – deci din stânca originară (proba 7). Aceasta era din partea de nord-est.

Şi dr. Bernd Mehlich a constatat că aici era vorba de ipsos curat. Incredibil! Fie stânca originară nu era cea originară, ci era turnată, fie altceva nu era în regulă. La asta se mai adăuga şi faptul că şi în alte probe a fost confirmată prezenţa *caolinului,* cunoscut drept mijloc de lipire. Se poate deci ca Joseph Davidovits să fi avut treptate cu ideea sa, şi anume că pe atunci a fost folosit un fel de beton?

Paralel cu cercetările noastre, oamenii de ştiinţă Gilles Hug, de la „Institutul Naţional Francez pentru cercetarea călătoriilor în spaţiu" şi colegul său, Michel Barsoum, de la „Universitatea Drexel" din Philadelphia au făcut o descoperire, despre care „Die Welt" scria în 30 noiembrie 2006 următoarele:

«Piramide din blocuri de beton – au turnat oare vechii egipteni pietrele pentru piramide dintr-un fel de beton antic? Studiile actuale arată că anumite microcomponente ale pietrelor prezintă urmele unei reacții chimice rapide.

Așa cum relata și revista pentru știință „Science et Vie", toate studiile actuale susțin această teză. Conform ei, compoziția pietrelor piramidei este mult mai complexă decât cea a pietrelor din carierele de piatră oficiale de la Tura și Maadi, de unde se pare că provine materialul de construcție pentru mormintele de la Giseh, divizat în cinci milioane de pietre. Mai probabil ar fi ca aici să fie vorba de pietre geopolimer produse de oameni, care au fost turnate din calcar și apoi lipite. În ultimă instanță asta ar însemna că au fost necesari mult mai puțini muncitori decât s-a presupus până acum pentru construirea piramidelor, căci nu s-ar mai pune problema drumurilor lungi de transport și a proceselor de tăiere.

Această teză ar fi dovedită de studiul cercetătorului Gilles Hug de la „Institutul Național Francez pentru cercetarea călătoriilor în spațiu" și de rezultatele colegului său Michel Barsoum de la „ Universitatea Drexel" din Philadelphia. Ei au analizat pietrele cu ajutorul radiațiilor Rontgen și la lămpile cu plasmă, descoperind că „anumite microcomponente ale acestor pietre prezintă urme ale unei reacții chimice rapide." Această reacție ar fi de „neexplicat" în cazul pietrelor dintr-o carieră, dar perfect explicabilă în cazul celor turnate în beton.

Cercetările prin microscopul cu electroni au arătat de asemenea că spectrul de refracție al pietrelor piramidei se deosebește clar de materialul din carierele de piatră, se spune mai departe în revistă,

Guy Dumontier de la Universitatea belgiană de la Namur a constatat că pietrele piramidelor au mai mult fluor, siliciu, magneziu și natrium decât pietrele din natură. „Chiar dacă nu le place egiptologilor, folosirea geopolimerelor pentru construirea piramidelor este cea mat probabilă variantă ". După părerea chimistului Joseph Davidovits, care susține teza geopolimerelor de 30 de ani, pietrele turnate sunt formate 93% -97% din calcar natural și 3%-7% din element de lipire, lut caolin.»

Se pare că totul conduce la faptul că pentru pietrele de construcție (nu și în cazul blocurilor de granit) a fost folosit un fel de beton. Fireşte nu aşa cum presupune Joseph Davidovits. Ideea sa este vulnerabilă în câteva puncte, aşa cum au observat pe bună dreptate Frank Dorneburg şi alții. Aceştia au afirmat că cercetările sus-numitului ar fi fost făcute numai pe material de la suprafață, de pe pereții exteriori, iar rezultatele au fost falsificate din cauza mortarului de ipsos folosit la rosturi precum şi din cauza alterărilor produse de ploile acide ori de influentele oraşului Cairo.

Fireşte, acest lucru nu este valabil în cazul probelor noastre de rocă, întrucât noi le-am luat pe acestea din diferite locuri ale Marii Piramide, inițial căutând şi aşteptând cu totul altceva. Ca şi în cazul cercetătorilor Barsoum şi Hug, şi în probele noastre au fost găsite urme de lut caolin.

Starea de fapt e următoarea: vom demara o altă serie de cercetări în care vom extrage probe din roca adâncă – urmărind exact aspectele de care vorbeam – şi apoi vom înainta spre cercetare aceste „rarități" Institutului Fresenius. Doar aşa vom afla exact despre ce este vorba.

Concluzii

Toate rapoartele expuse luate rezumativ, indică faptul că Marea Piramidă de la Giseh nu era nimic altceva decât o instalație tehnică. Cercetăriie făcute cu ajutorul Institutului Fresenius asupra probelor de rocă dovedesc clar că prin Marea Piramidă a curs ori a fost pompată apă. Liniile care indică nivelul apei sunt relevante în acest sens.

Recunoaştem cinstit că în acest punct nu ştim 100% ce funcție îndeplinea finalmente Marea Piramida de la Giseh ca instalație tehnică, căci toate variantele prezentate au puncte vulnerabile. Să rezumăm totuşi aceste posibile variante:

1. Influențarea vremii prin condensare („Producerea ploii") – posibil doar în regiunea din jurul platoului Giseh. Eventual Marea Piramidă de la Giseh este o parte a unui mare complex de piramide, căci până acum au fost găsite doar în Egipt 109 piramide. (H. Waldhauser)

2. Influențarea vremii – dar la scară mare – prin scăderea DOR cu ajutorul Marii Piramide, ca un uriaş Cloudbuster. Prin aceasta s-ar putea genera schimbarea climei în întreaga regiune. (Wilhelm Reich şi Abdellaziz).

Aceasta s-ar potrivi afirmației că ultima mare catastrofă climaterică a planetei noastre – epoca ghețarilor – a atins punctul culminant acum circi 21000 de ani şi s-a încheiat aproximativ în jurul anului 10000 î.Hr. Geologul Dr. Achim Schneider este convins, că Sahara, din cauza epocii ghețarilor era de trei ori mai mare decât azi, fiind un deşert rece, ostil vieții. O masă de gheață compactă a acoperit pe atunci Germania de la capul nordic până la Berlin. Iar ghețarul Isar se întindea până la porțile oraşului München de azi. Se poate ca aceste deşerturi care cu vremea au suferit fenomene de încălzire, zone aflate în preajma Nilului în legiunile roditoare prin care trece acesta, să fi suportat o importantă îmbunătățire a climei prin intermediul piramidelor? Sau a contribuit forța piramidelor în mod esențial la încheierea epocii ghețarilor? Şi să se fi renunțat la activitatea lor după ce clima a revenit cât de cât la o stare normală?

3. Teza lui Masaro Emoto despre transmiterea de informație către apă, face posibilă hrănirea unei cantități imense de apă cu o anumită informație – de pildă pentru a face ca plantele din împrejurimile apelor să crească mai mult şi mai bine, dar poate şi pentru a produce o apă specială. Mulți îl cunosc deja pe contele de Saint-Germain, numit bărbatul care *„ştie tot şi nu moare niciodată“*. Dacă îi credem pe contemporanii săi, ei ar fi trăit 200 de ani fără să-şi schimbe înfățişarea fizică. Într-o discuție cu Madame Pompadour, metresa regelui Ludovic al XV-lea al Franței, Saint-Germain a rezumat modul de viață al acelei epoci în felul următor: „ *Toate femeile caută tinerețea veşnică şi toți bărbații piatra înțeleptului. Unii vor frumusețea veşnică, ceilalți bunăstarea veşnică.“* Mulți din cei care au trăit în epoca sa erau de părere că el le găsise pe amândouă. Şi asta din cauza longevității sale. Față de Frederic cel Mare ar fi spus odată că el a găsit un elixir care putea prelungi viața omenească şi că el va trăi peste 2000 de ani. Față de baronul de Alvensleben a declarat cu o anumită ocazie: „ *Țin natura în mâinile mele şi aşa cum Dumnezeu a creat lumea, eu pot să scot ca prin farmec, din nimic, tot ceea ce doresc.“* în 1758 bătrâna contesă de Georgy l-a întâlnit la curtea lui Ludovic al XV-lea cu ocazia unui bal la care Madame Pompadour făcuse invitațiile. Ea şi-a amintit că-l mai văzuse pe acest bărbat cu 43 de ani în urmă, când şi-a însoțit bărbatul, trimisul de atunci al regelui la Veneția. Şi-a luat inima în dinți şi l-a întrebat pe conte dacă tatăl său a fost în Veneția prin anul 1710. *„Nu, madame“,* a răspuns contele liniştit *„e mult de când mi-am pierdut*

tatăl; eu însumi am fost în Veneția la sfârşitul secolului trecut şi începutul acestui secol şi am avut onoarea să vă fiu prezentat atunci. Ați fost foarte îngăduitoare atunci în a-mi aprecia micile mele barcarole, pe care obişnuiam să le cânt."

„Iertați-mă", a replicat aceasta, *„dar contele de Saint-German pe care l-am cunoscut atunci avea cel puțin 45 de ani, iar dumneavoastră păreți a nu fi atins nici măcar acum această vârstă". „Madame"* a răspuns contele zâmbind *„eu sunt foarte bătrân".* Mirați, contesa a adăugat: *„Atunci trebuie că aveți aproape 100 de ani". „Este foarte posibil"* a spus contele. El însuşi afirma despre sine că ar fi găsit piatra înțelepților, că ar fi putut fabrica diamante, că ar fi călătorit pe Himalaya şi ar fi găsit acolo oameni *„care ştiu totul".* În plus, mai spunea că „trebuie să fi studiat în piramide", aşa cum a făcut-o el, *„pentru a-i descoperi secretul".*

Să aibă asta de-a face cu apa care primea informația cu ajutorul Marii Piramide? Găsise el acolo *aqua vitae,* elixirul care i-a prelungit viața?

4. Stablilizarea câmpului magnetic al Pământului – asemeni instalației HAARP, totuşi pozitiv. Dacă pornim de la ideea că Marea Piramidă se află într-un punct al celor 8 diagonale care iau naştere prin cub, atunci ea ar putea să fi contribuit la stabilizarea câmpului magnetic al Pământului şi prin aceasta şi la stabilizarea funcțiilor creierului nostru. Altfel spus, Marea Piramidă a alimentat spinul unei diagonale a Pământului. Dar ce este cu celelalte piramide ale lumii?

5. Protejarea Pământului de emiterea excesivă de radioactivitate din Univers.

6. Producerea de electricitate, deci o hidrocentrală (Christopher Dunn).

7. Producerea unei energii care putea fi folosită de un aparat de zbor – deci un fel de stație de alimentare.

8. Stabilizarea atmosferei.

9. Un geomant vorbeşte în cazul piramidelor de o acupunctură planetară, căci se pare că piramidele ar fi aşezate în locuri speciale ale rețelei câmpului magnetic al Pământului asemenea acelor în acupunctură, cu rolul de a produce un echilibru energetic.

10. Sau Marea Piramidă a fost folosită pentru emiterea anumitor informații în rețeaua magnetică a Pământului? (Cronica Akasha) – (Emoto, Koerbler, Stelzl).

La momentul actual, pe baza rezultatelor existente putem doar presupune care din variante este cea corectă. Poate este vorba de o combinație a mai multor variante? Poate că Hermann Waldhauser cu teoria sa are dreptate, poate şi Christopher Dunn, deşi ambele teorii aşa cum spuneam – prezintă vulnerabilități. Poate soluția se află între cele două teze sau ele se completează reciproc?

Un singur lucru ştim însă cu siguranță: Marea Piramidă de la Giseh nu a fost concepută ca mormânt şi nici ca templu de inițiere. Ambele sunt proiecții străvechi, pentru care nu există nici un fel de dovadă! Firește că forma piramidei – aşa cum am putut vedea în diverse exemple (să ne amintim de viziunea lui Napoleon sau de templieri care s-au deschis lumii spirituale cosmice prin intermediul unei piramide) are un efect de lărgire a conştientei. Marea Piramidă lucrează pe frecvența-rezonanța Schurnann, precum şi creierul nostru, ceea ce explică fenomenele paranormale şi suprasensibile. Toate aceste aspecte trebuie neapărat studiate mai departe şi folosite.

Totuşi să ne întoarcem la Marca Piramidă: să presupunem că ea a fost într-adevăr un fel de hidrocentrală sau cel puțin o instalație tehnică: cum de nu mai funcționează ea astăzi?

În aceeaşlă chestiune, atât Waldhauser cât şi Dunn sunt de aceeaşi părere: în interiorul piramidei a fost o presiune puternică ce a scos din funcțiune insralația făcând-o inutilizabilă, fie din cauza unei explozii (Dunn), fie din cauza presiunii exercitate de apă (Waldhauser). Generațiile de mai târziu nu au avut nici o idee vagă despre acest lucru, folosind şi chiar abuzând de monumentele găsite în interes propriu sau în scopuri religioase şi ritualice. La milenii după construirea ei, Marea Piramidă, după ce nu a mai funcționat ca instalație tehnică a fost luată drept lăcaş de inițiere, dar asta neavând de-a face cu scopul ei inițial.

Vom analiza imediat o ultimă teză despre scopul Marii Piramide...

Marea Piramidă de la Giseh a fost în orice caz o construcție care prin modul de construire precis şi armonios a transformat energiile naturale existente şi le-a făcut altfel disponibile – ea a fost un rezonator de formă. Au fost folosite legi ale naturii – de pildă a fost transformată energie cinetică în energie electrică – şi a fost înălțată construcția, aşa cum natura însăşi creşte conform *„geometriei sfinte“,* după cum spunea Vîktor Schauberger: *„Să înțelegem natura şi s-o copiem“.* Se pare că asta le-a reuşit perfect constructorilor piramidei!

Faptul că în epoca actuală a fost ridicat un zid în jurul platoului Giseh, întreaga căutare a misterului legat de labirint sau noile săpături, toate dovedesc că fundalul tehnic este încă foarte actual. Pretextul vechilor mumii minimalizează amestecul în chestiune. Ce este ceea ce se presupune sau chiar a fost găsit sub piramidă, sub Sfinx şi în camerele şi gangurile încă ascunse? Se doreşte poate repunerea în funcţiune a instalaţiei? Sau poate copierea tehnologiei şi reconstruirea ei altundeva, poate chiar refolosirea ei?

Este clar şi de ce astăzi există un interes aşa de mare al armatei faţă de piramide. Platoul Giseh este zonă militară închisă şi nu poate fi survolat de avioane private. Când am turnat filmul nostru „Minciuna Cheops“ la Cairo, în 2007, am putut survola platoul doar cu un elicopter al armatei egiptene. În elicopter cu noi era şi un angajat al serviciului secret egiptean care supraveghea fiecare din înregistrările noastre, în plus, cameramanul nostru, „a avut voie“ să mai rămână o zi în plus, întrucât materialul nostru filmat trebuia revăzut şi aprobat de Serviciul Secret Totul foarte ciudat...

Astfel de energii globale paranormale, aşa cum le-am analist noi pe parcursul cărţii, sunt visul multor stăpiînitori: control total asupra planetei noastre cu tot cu oamenii ei, prin manipulări ale climei şi posibil printr-o formă de control a conştiinţei

Un vis? Din păcate nu, căci parţial el a devenit realitate. „Cheia piramidelor“ este în acelaşi timp şi cheia către cunoaştere, către transmiterea de informaţie către apă, şi către folosirea energiilor şi a frecvenţelor, precum şi cheia către alte aspecte. Posibil şi în scopuri pozitive, pentru o folosire constructivă a energiei. Dar, ca şi în cazul energiei atomice, există şi scopurile contrare – de pildă controlarea sau influenţarea maselor de oameni.

Vă mai amintiţi de explozia reactorului nuclear de la Cernobâl? O bună documentare asupra evenimentelor reale a fost făcută de Werner Altnickel. El este un fost activist Greenpeace, de două ori câştigător al „Premiului Oldenburg“ pentru protejarea mediului, deţinător al „Premiului Solar german“ în 1997 şi totodată cel mai renumit cunoscător din Germania al „*Chemtrails“*. După părerea sa, încă din 1976 sovieticii au început să agite SUA din punct de vedere electronic, prin undele scalare. Instalaţiile de emitere a undelor scalare pot produce prin încălzirea ionosferei manipulări ale climei şi astfel pot cauza cutremure, secete şi inundaţii. De astfel de tehnologii nu dispun doar sovieticii şi SUA, ci între timp, aproape toate ţările industrializate. Din

2005 printre acestea se numără şi Institutul Max Planck din Germania. Cea mai cunoscută instalaţie de acest fel este Proiectul US-HAARP din Gakona, Alasla. Aceste instalaţii interacţionează pe aşa-numita frecvenţă Schumann a Pământului – ca de altfel şi Marea Piramidă de la Giseh.

Pe parcursul cărţii am constatat că Marea Piramidă de la Giseh lucrează după principiul frecvenţei-rezonanţă Schumann şi exact în această lungime de undă funcţionează şi creierul nostru, astfel încât se poate ţinti nu numai către o schimbare a vremii, ci şi către o influenţare a comportamentului uman. Este vorba de emoţii şi mod de gândire, dar se poate ajunge până la emiterea de unde puternic disonante care pot îmbolnăvi corpul.

Războaiele nu mai au loc azi pe câmpul de luptă, nici în Europa şi nici în lume! Ele au loc în atmosfera planetei noastre – şi asta se întâmplă de câţiva ani buni!

Să ne întoarcem la Cemobâl. Aici trebuia să fie una din cele mai mari instalaţii de emitere a undelor scalare din Rusia, care să cuprindă în total 16 centrale atomice şi care să alimenteze un câmp de antene emiţătoare de microunde plănuit pe o rază de 35 de km şi pentru o înălţime de 150 m. Planul Rusiei se pare că ar fi fost să atace oraşul Los Angeles prin producerea unui cutremur, dar americanii au reacţionat la rândul lor printr-un atac cu unde scalare, făcând Cernobâlul să „explodeze“.

Un singur lucru este sigur, şi anume că înainte cu puţin timp (circa 20 de secunde) de izbucnirea cutremurului a putut fi văzut un fenomen luminos albastru şi abia apoi au început mişcările pământului. Aceste fenomene de lumină albastră care se pot observa foarte clar inclusiv noaptea, sunt tipice pentru folosirea undelor scalare. Conform declaraţiilor unor martori oculari a existat într-adevăr o licărire colorată, care bătea până la o înălţime de 100 de metri. Acest cutremur a fost indus, se pare, printr-o instalaţie militară. Cauzele accidentului de la centrala atomică au fost ţinute secrete şi fotografiile antenelor au fost cenzurate.

Sunteţi de părere că e trasă de păr ipoteza cu cutremurul artificial?

O istorie mai mult decât captivantă ne povesteşte cetăţeanul american care trăieşte în Japonia, Benjamin Fulford. Fostul şef de birou al revistei Forbes (una dintre cele mai de succes reviste economice din întreaga lume) din sud-estul Asiei afirmă că atât Tsunami din

Indonezia şi Thailanda, cât şi marele cutremur din China din 2008 în care au murit 80.000 de oameni au fost provocate artificial.

Evident că între Asia şi Statele Unite (şi Israel) se duce un război ascuns. Să aibă vreo legătură asta cu faptul că China a vrut să schimbe un bilion de dolari americani în euro, aur şi argint? Asta ar fi însemnat finalul monedei americane. Informaţiile lui Benjamin Fulford vorbesc în această direcţie.

Într-un film video din mai 2008 el relatează despre interviul său cu fostul ministru de finanţe Heizo Takenaka, interviu care a avut loc în primăvara anului 2007. El l-a întrebat pe ministru: *„De ce aţi încredinţat controlul asupra sistemului financiar japonez unui grup de oligarhi americani şi europeni? (Rotschild şi Rockefeiler)* Răspunsul surprinzător al lui Takenara a fost următorul: *„Pentru că Japonia a fost ameninţată cu provocarea artificială a unui cutremur!"*

Iniţial lui Fulford nu i-a venit să creadă. Când însă la scurt timp după ce a publicat câte ceva despre această tehnică de producere a cutremurelor, poliţia de securitate japoneză i-a spus că oraşul Niigata va fi atins de un cutremur, pentru că el a publicat aceste lucruri. La numai două zile, cea mai mare centrală atomică a Japoniei din apropiere de Niigata s-a aflat în mijlocul epicentrului a două cutremure, amândouă cu intensitatea de 6,8 grade! Întâmplare?

Şi Fulford este convins că astfel de cutremure pott fi provocate prin instalaţia HAARP. Cutremurul se produce prin emiterea unor microunde cu intensitatea de 1 miliard de Watt în ionosferă. Astfel ionosfera este ridicată şi apoi cade la loc. Şi modul în care revine declanşează un cutremur.

Se pare însă că instalaţia HAARP, prin emitere de microunde, poate încălzi şi apa subterană şi astfel poate declanşa cutremure atât pe pământ cât şi în mare. În cazul marilor Tsunami din Indonezia şi Thailanda se pare că lucrurile au stat astfel: guvernul american a somat guvernul indonezian să deschidă calea maritimă de la Malakka pentru vasele de război americane şi astfel să „sprijine" lupta împotriva terorismului. Acesta a refuzat însă. Prin urmare au existat cunoscutele Tsunami din 26 decembrie 2004, în care şi-au pierdut viaţa mai mult de 230.000 de oameni.

Şi în China? Benjamin Fulford, în blogul său de pe Internet explicase înainte că aceste radiaţii de microunde pot fi văzute în atmosferă prin schimbări de culoare. Şi într-adevăr, după cutremurul din

China au apărut filme video înregistrate de persoane private care arătau cerul, colorat dinaintea cutremurului. Arăta de parca ar fi fost mai multe bucăți de curcubeu. Într-un alt film video Fulford spunea că un satelit taiwanez a măsurat deasupra zonei cutremurului o scădere cu 50% a densității electronilor din ionosferă. Să fie o întâmplare oare?

Ce au toate acestea însă cu Marea Piramidă? Probabil că şi în acest caz, aşa cum s-a mai întâmplat şi altă dată, povestea noastră se repetă. Dacă noi ne distrugem reciproc ca oameni prin astfel de „arme" fără ca cei mai mulți să observe acest lucru, atunci ce s-ar putea întâmpla? S-ar întoarce omenirea la forme primitive de cultură? S-ar descoperi după milenii întregi centralele noastre atomice care emit radiații, aşa cum noi am descoperit piramidele ca vestigii ale unei înalte civilizații? Fantezia dumneavoastră poate merge mai departe: poate ar fi găsite mormintele cancelarilor noştri federali sau instalații UMTS, care ar reprezenta pentru cei ce le găsesc, „templele" *zeilor noştri.*

Considerăm că Marea Piramidă de la Giseh a îndeplinit mai multe scopuri. Ea era o instalație tehnică, în care totuşi au fost găsite şi un cristal mare, scrieri şi oarece aparatură (mai multe despre aceste descoperiri veți afla în capitolul 9). Ne întrebăm acum dacă aceste ustensile suplimentare fuseseră plasate acolo de către constructorii înşişi, ori localnicii din epocile ulterioare au dat o altă utilitate piramidelor şi ei au lăsat îh urma lor această aparatură...

Să ascultăm părerea matematicianului, fizicianului şi docentului la mai multe universități, Dr. Hartmut Müller, descoperitor al *Global scaling* (onorat în 2004 cu cea mai înaltă distincție «Steaua Vernadski Primul Ordin»). Să ne mai amintim odată: Global Scaling arată că sistemele naturale nu conțin mulțimi oarecare, ci doar mulțimi care au anumite porțiuni pe o linie dreaptă logaritmică. Aceste porțiuni sunt late cât două unități logaritmice. Porțiunile dintre sunt evitate de sistemele naturale. În traducere, aceasta înseamnă că natura creşte şi se formează după o anumită geometrie, respectiv matematică. Noi numim asta *geometria sfântă.* Cauza pentru acest sistem special, după care totul se formează, este o undă gravitațională verticală în Univers. Natura nu poate creşte altfel decât respectând acest sistem – de fapt totul în Univers, nu doar sistemul nostru solar este modelat de una şi aceeaşi undă gravitațională verticală. Hartmut Müller a cercetat din această perspectivă Marea Piramidă – de pildă geometria intrării actuale, şi a observat imediat:

„Intrarea în Piramida lui Cheops se află în dreptul celei de-a nouăsprezecea treaptă. Universul are o dimensiune de 2x9x9=162 unități logaritmice naturale, în total deci 18x9 trepte. Treapta 0 (cea de-a 19-a treaptă) marchează etalomd natural — masa protonilor. Cunoaşterea acestei valori este cheia către Global Scaling,“

El descrie mai departe:

«Eu nu sunt arheolog şi nu ştiu cât de vechi ,sunt în realitate piramidele de la Giseh. Dar sunt sigur că cei care le-au cons truit — oricine ar fi ei — cunoşteau Global Scaling. Ei ştiau de existența unei unde gravitaționale verticale în Univtrs. Presupun că aceste opere monumentale nu au fost inițial morminte sau lăcaşuri de cult, ci „locuri pentru scale de măsurare“. Multe lucruri indică faptul că faraonii Vechiului Imperiu găsiseră piramidele deja construite, ei înşişi au fost impresionați de dimensiunile gigantice ale acestora dar neînțelegându-le de fapt rostul, le-au pus în legătură cu zeitățile şi le-au transformat în lăcaşuri de cult.

În piramide nu există inscripții care să explice ori să încifreze, întrucât pe timpul constructorilor săi. Global Scaling era un bun general care se dorea păstrat pentru toate vremurile. De aceea nu a fost ales limbajul cuvintelor, peren şi care acumulează încărcătură cultural-istorică, ci limbajul universal al proporțiilor matematice ale construcției înseşi.

Cu siguranță că piramidele nu au fost astfel privite de sclavii care le-au construit, ci de către oamenii liberi şi liberi cugetători, citiți şi motivați, ale căror mijloace tehnice aflate la dispoziție depăşeau cu mult în unele aspecte posibilitățile noastre actuale. Ei au lăsat urmaşilor lor talentați matematic şi ştiințific un mijloc didactic, pe care nu l-au putut distruge nici chiar războaiele şi catastrofele naturale.»

Hartmut Müller concluzionează că nu egiptenii au fost cei care au construit piramidele, căci piramide pot fi găsite în lumea întreagă – numai în China se vorbeşte de existența a peste 90 de piramide. El este de părere că nu egiptenii au călătorit şt au construit peste tot piramide, ci cu mult timp înainte de Vechiul Imperiu a existat o civilizație foarte dezvoltată şi larg extinsă.

Astfel, ajungem la ultimul nostru capitol, şi ne punem întrebarea...

CAPITOLUL 9

Cine au fost constructorii?

Lucius Apuleius, un filosof roman spunea:

„O, Egipt, Egipt! Despre cunoaşterea ta se vor spune multe vorbe care li se vor părea incredibile generaţiilor viitoare."

Aşa cum deja am prezentat în primul capitol, arheologii de azi, pentru a aduce dovezi privind **construirea Marii Piramide,** fac referiri în principal la relatările lui Herodot. Pentru **socotirea timpului** cercetătorii de azi se bazează pe listele cu regi ale lui Manethos, înaltul Preot din Heliopolis din secolul al III-lea î. Hr.

În a doua carte a Istoriilor (cap. 141, 142), Herodot dă un exemplu clar în ceea ce priveşte vechimea istoriei egiptene. El relatează că preoţii din Theba i-au arătat 341 de statui, dintre care fiecare atestă o generaţie preoţească înaltă – o vechime de 11340 de ani!

Manetho relatează la rândul său că în opera sa *„a făcut referire la documente şi la liste de regi mult mai vechi, la care a avut acces în calitatea sa de preot cărturar."*

Câteva din aceste liste de regi la care făcea referire Manetho s-au păstrat relativ intacte: una este pe o piatră de Palermo (dinastia a 5-a), alta este pe papirusul Turinian din cea de-a 19-a dinastie (secolul al XIII-lea î.Hr.). S-au păstrat şi listele din Abydos.

Cine au fost aceşti regi care au domnit înaintea faraonilor? Peste ce popor au domnit ei? Să fie ei cei care au construit piramidele? De unde aveau cunoştinţele acestea de geometrie, matematică, gravitaţie şi arta construcţiei? De unde veneau ei? Sunt un produs al evoluţiei? Cum şi din cauza a ce s-a stins această civilizaţie superioară? Unde a fost patria originară a acestei culturi superioare? Sunt întrebările de care ne vom ocupa în cele ce urmează chiar dacă mulţi renunţă atunci când le aud, considerându-le „blasfemie". În şcoală am învăţat cu totul altceva...

Dacă privim dincolo de aparenţă, observăm repede că de fapt concepţiile politice şi religioase ne influenţează concepţia actuală despre lume. Mai clar spus: istoria Egiptului nu are voie să se îndepărteze prea mult de dogma general valabilă a religiilor mondiale care conduc,

şi asta chiar din perspectiva contemporană. Cunoscutul cercetător şi autor John Anthony West a formulat odată această idee foarte expresiv:

„Cărturarii religioşi – indiferent dacă sunt creştini, evrei sau musulmani – refuză cu toată puterea să recunoască faptul că un izvor esențial al învățăturilor lor religioase se află în Egipt.“

De aceea nu e voie să existe o Geneză înaintea Genezei – căci atunci nimic nu se mai potriveşte.

Khemt - țara cea neagră

Ocultista Murry Hope, o preoteasă Wicca şi studentă a misticii clasice, a publicat în anul 1990 cartea „Sub semnul lui Sirius – Enigma preistoriei egiptene“. În această carte ea menționează că are contact cu un grup din Egipt care respectă în mod strict vechile tradiții. Ea numeşte acest grup „Fundația Amonită“ şi explică faptul că aceşti oameni nu s-au convertit niciodată la islamism sau la creştinismul coptic, cultivând o tradiție veche de cel puțin 3000 de ani. Unul din cei care duc mai departe până în ziua de azi această tradiție, este Abd El Hakim Awyan. El este un *apărător al secretului,* aşa cum spune vechea tradiție, în călătoriile noastre în Egipt, precum şi în filmul nostru „Minciuna Cheops“ am fost adeseori însoțiți de Hakim. Împreună cu el am mers pe urmele vechii culturi chemite de la Nil. Dar ce anume ştim noi despre el?

Hakim vorbeşte cu plăcere despre vechea tradiție, de care se simte aşa de legat. El a fost ales încă de mic de către cea mai bătrână femeie din trib să păstreze această tradiție şi să o transmită mai departe. Pe lângă formația sa tradițională chemită, trebuie amintit şi faptul că Hakim a studiat la Universitatea din Cairo, absolvind specialitatea arheologie şi egiptologie şi fiind totodată şi un bun lingvist. A lucrat la Universitatea din Leiden, Olanda, şi vorbeşte olandeza şi germana fluent.

Tradiția chemiților

Oamenii din antichitatea egipteană nu îşi numeau țara Egipt, ci *KMT,* o denumire care avea diferite moduri de scriere: *Kemit, Kemet, Khemet, Khem, Al-Khem.* Ne-am decis să folosim modul de scriere Khemt. Limba era numită chemită iar oamenii, chemiți. Tradiția locuitorilor originari, după cum a învățat Hakim, era o învățătură stăveche,

care se baza pe transmiterea orală, conducând la o epocă în care nu existau scrieri. Acest procedeu al chemiților este asemănător tradițiilor locuitorilor originari vest-africani, *griots,* care de-a lungul multor generații şi-au păzit cu strictețe învățăturile despre istoria tribului şi le-au transmis mai departe prin tradiție orală. Un *griot* este o persoană care într-o anumită formă poetică şi ritmică, de cântec, prezintă texte lungi (un cântec vorbit), transmițând astfel mai departe părți considerabile din cunoştințele culturii. Gânditi-vă la rap-ul modern, izvorât din vechea tradiție a grioților. Astfel, grioții au devenit păzitorii istoriei, ai literaturii orale şi ai muzicii popoarelor lor. Ei cântă balade şi povestesc istorioare din timpuri străvechi. Şi în timp ce povestesc bat din tobe şi dansează.

Ce a fost transmis peste milenii?

Hakim insistă pe faptul că prin denumirea Khemt (țara cea neagră) nu se înțelegea culoarea pielii ori rasa poporului chemit (africani), ci denumirea venea de la inundațiile anuale ale râului Nil care conferau acestei țări înfățişarea neagră. Hakim mai subliniază şi că acum mai bine de 10000 de ani cultura chemită (africană) era foarte avansată.

Una din învățăturile centrale ale tradiției chemite spune că Nilul de azi nu era fluviul cunoscut de chemiții preistorici. Înainte existase un râu lung în ținut care astăzi curge la marginea deşertului de vest a Egiptului. Acest fluviu antic a fost numit de diferiți geologi *Nilul originar,* sau *Proto-Nilul.* În cercurile ştiințifice se discută mult despre existența lui.

Hakim spune că cele patru oaze principale din deşertul vestic – Bahariya, Farcifra, Dakhla şi Kharga ar fi resturi ale marelui Nil antic. După părerea sa, acesta este astăzi unul din cele mai importante puncte ştiințifice de pornire şi dovada pentru ideea de bază, conform căreia chemiții se aprovizionau cu apă din rezervoarele din vest, unde astăzi există doar deşertul cu oaze.

Marea schimbare a apărut după părerea lui Hakim acum aproximativ 11500 de ani – la sfârşitul epocii târzii a gheţarilor. Pe atunci în întreaga lume, într-un interval de timp scurt, s-au produs schimbări ale condițiilor geofizice şi climaterice. Ploaia care cădea din belşug până atunci în Africa de Nord, şi care determina o vegetație abundentă, lacuri şi râuri cu debite mari, a încetat aproape în totalitate, ceea ce a condus la scăderea dramatică a surselor de apă, dezvoltându-se con-

diţiile pentru deşertul de azi. Apa a jucat, ca de altfel pentru orice civilizaţie, şi pentru cea chemită un rol vital.

Conform indicaţiilor lui Hakim, Sfinxul ar avea cel puţin 50.000 de ani vechime. Şi cele trei piramide principale sunt după părerea lui cu mai multe milenii mai vechi decât se presupune azi. Interesantă este şi o altă afirmaţie a lui Hakim, şi anume aceea că aşa-numita piramidă a lui Chefren a fost în realitate prima înălţată pe platoul de la Giseh, El împărtăşeşte de asemenea şi opinia că Marea, Piramidă de la Giseh a fost o instalaţie tehnică!

În tradiţia sa, Hakim prezintă teoria unei culturi foarte dezvoltate, care înainte cu mai bine de 10.000 de ani era în stare să prelucreze roci tari precum granitul, dioritul şi alabastrul cu o precizie desăvârşită, dar care astăzi este ignorată complet de egiptologi şi oamenii de ştiinţă...

După spusele lui Hakim originea poporului chemit se află în 42 de triburi originare. Aici se găseşte baza învăţăturii chemite. Aceste 42 de triburi se pare că s-ar fi format din toate rasele cunoscute astăzi ale tuturor popoarelor. Astfel putem presupune că Africa de Nord a fost un fel de loc originar de adunare pentru multe popoare, deci şi din afara Africii, şi deja cu multe mii de ani înaintea grecilor sau a altor culturi superioare a scos la iveală o civilizaţie extrem de dezvoltată. El este convins că aici au existat mulţi care au venit din vest (atlantida) şi din nord (Hiperboreea) – posibil şi din Asia.

O altă posibilitate pe care Hakim o consideră probabilă este cunoscuta teorie conform căreia în dezvoltarea timpurie a omenirii au existat diferiţi aducători de cultură din „afară“, adică nepământeni, care au dat oamenilor originari din diverse epoci şi din diferite regiuni ale Pământului un imbold cultural de dezvoltare.

Dacă acordam credibilitate legendelor şi relatărilor vechilor egipteni şi ale multor altor popoare de pe tot globul, atunci înseamnă că odinioară „zeii“ trăiau împreună cu oamenii pe Pământ într-o *epocă de aur*. Cine sunt aceşti zei? Sunt ei reprezentanţii culturilor superioare veniţi odată în vizită şi râmaşi aici? Să fie ca şi cum noi am merge azi în Amazonia, cu un elicopter, am ateriza acolo şi am începe să povestim despre cunoştinţele noastre despre lume? Nu suntem noi pentru aceşti locuitori originari ca nişte „zei“?

Numai că această epocă de aur se află aşa de departe în adâncimile dezvoltării omeneşti, încât există puţine artefacte şi indicii despre tehnica de construcţie. Dar ele există... În Luxor de pildă când au fost

efectuate săpături în vechile temple, s-a dat de zidurile unor temple şi mai vechi, pe care au fost construite cele noi – asemeni oraşului Karlsruhe, în care centrul vechi a fost construit peste zidurile unui oraş mai vechi cu câteva milenii (vezi cartea „Mituri ale unui oraş solar“ a prietenului nostru care din păcate; nu mai este prinlre noi, Dr. Jens Möller). Acesta este un principiu vechi şi a fost practicat până în prezent şi de biserica. Aprcape fiecare catedrală din Evul Mediu a fost construită pe aşa-numitele locuri păgâne, de pildă ale celţilor sau germanilor, deci ale oamenilor care erau urmăriţi şi ucişi. Motivul pentru asta era simplu: erau întotdeauna locuri sfinte – locuri energetice – pe care mai târziu au fost construite „noi“ temple, catedrale şi biserici. Numai „religia“ – cultul – s-a schimbat de-a lungul secolelor şi al mileniilor şi s-a topit în creştinismul târziu, la fel ca şi sărbătorile păgâne precum solstiţiul de iarnă şi cel de vară, mulţumirea pentru recolta şi aşa mai departe, care au devenit creştine (Crăciun, Paşte).

O altă întrebare interesantă este cum şi prin ce a putut ajunge la înflorire această civilizaţie superioară, căci este clar că de pildă perioada de înflorire sumeriană a apărut brusc fără stadii de dezvoltare anterioare. Cum se poate explica acest lucru? Şi câtă vreme a durat o astfel de dezvoltare? Au fost aceşti oameni asemănători cu noi? Au folosit ei o limbă, o scriere aşa cum o cunoaştem noi azi?

În prezent se porneşte de la ideea că doar forma scrisă dezvoltată defineşte o cultura superioară adevărată, respectiv devine baza acesteia. Poate că tocmai în acest punct gândim prea limitat, căci pot exista culturi superioare care să fie mai dezvoltate în ansamblul lor şi să posede un sistem de comunicare superior scrierii noastre. Poate telepatia? Cine ştie? Druizii de pildă, nu-şi scriau cunoştinţele, deşi atinseseră un nivel înalt al cunoaşterii. Au mai existat şi alte culturi cu cunoaştere fără scriere?

Nu numai în Egipt, ci şi în multe ţări ale lumii găsim azi piramide: în Asia, Europa, în Insulele Kanare, în America Centrală şi de Sud. Dacă analizăm toate relatările din diferite părţi ale lumii, constatăm că toate au acesaşi poveste: a existat o epocă de aur, au existat culturi supericare înaintea sumerienilor, şi a existat un potop. Este aceeaşi poveste în diferite părţi ale globului pământesc...

Aşa se întâmplă şi cu piramidele. Vechii egipteni practicau cu milenii în urmă un cult Solar şi îi venerau pe zeul soarelui Ra. Şi la popoarele din America Centrală şi de Sud se practica acest cult solar şi

era venerat acelaşi zeu al soarelui, Ra. (Astăzi sunt cunoscute în întreaga lume numele a 90 de zeităţi ale soarelui). Acelaşi lucru este valabil şi pentru mumificarea morţilor. Acest cult al înmormântării era practicat atât de vechii egipteni cât şi de popoarele sud-americane. Asta înseamnă că în epoca preistorică a existat o cultură care a fost valabilă pentru întreaga lume. Aceasta implică în mod logic că se putea călători în ţări îndepărtate peste oceane, şi după cum vom vedea astfel de expediţii puteau fi realizate pe calea aerului!

În ceea ce priveşte marea, s-a dovedit de mult, şi nu doar prin expediţiile şi rezultatele cercetărilor lui Thor Heyerdahl, că a existat un schimb de cunoştinţe cu milenii înainte. Cu mult timp înainte de Columb a existat o comunicare permanentă între lumea veche şi cea nouă.

Egiptenii navigau pe mările lumii...

Nu numai wikingii, ci şi vechii egipteni fuseseră în America înainte de Columb. Importante sunt în acest context rezultatele cercetărilor patologului bulgar Dr. Irina Balbovana. Ea a descoperit acum câţiva ani la o mumie egipteană urme de cocaină şi de nicotină, care erau de găsit, ca şi sifilisul, numai în America. Reacţiile egiptologilor faţă de aceste rezultate au fost după cum era de aşteptat, foarte agresive, căci o astfel de descoperire dă peste cap total concepţia despre lume deja recunoscută. Doamna dr. Balbovana relatează:

> *„Am primit o serie de scrisori, care erau aproape ameninţări, scrisori jignitoare, în care se spunea că totul este prostie şi fantezie, că este absolut imposibil. S-a dovedit însă că aceste plante nu au apărut înainte de Columb nicăieri în lume în afară de America.*“

Cercetările au fost făcute şi pe alte mumii, şi rezultatele au fost aceleaşi!

Istoria consemnează că, pentru a se orienta pe mare, în expediţia în care a „descoperit“ America în 1492, Columb s-a folosit de hărţi maritime corespunzătoare. Ele fuseseră întocmite cu cel puţin 20 de ani înainte de către cărturarul Paolo Dai Pozzo Toscatielli după documente mai vechi. Mărturia în acest sens o oferă o scrisoare a lui Toscanelli către Columb:

„Cercetătorul Paolo îi trimite salutări lui Christofor Columb. Am luat cunoştinţă de minunata şi măreaţa ta dorinţă de a face o călătorie acolo unde cresc mirodeniile. Ca răspuns la scrisoarea ta îţi trimit o copie a unei alte scrisori pe care am trimis-o eu înainte de războiul castilian, unui om de încredere al regelui Portugaliei, ca răspuns la ceea ce îmi scrisese el la cererea Majestăţii sale. Şi îţi mai trimit şi o hartă maritimă, aşa cum i-am trimis şi lui. Astfel, dorinţa ta va fi îndeplinită."

Scrisoarea de răspuns a lui Columb către Toscanelli confirmă primirea unei astfel de hărţi, pe care erau deja înregistrate continentele americane. Cercetarea ţinuturilor înghețate din regiuni izolate certifică hărţii o data de întocmire în jurul anului 8900 î. Hr. în plus, se vorbeşte despre artefacte antice precum şi despre forma sferică a planetei noastre:

„Am primit scrisoarea ta şi obiectele pe care mi le-ai trimis şi am simţit o mare satisfacţie. Am luat cunoştinţă de planul tău mărinimos şi măreţ de a naviga pe drumul spre vest, pe care ţi-l indică harta, către ţările din est. Poate că el ar fi înţeles dacă i s-ar fi explicat cu ajutorul unui glob rotund. Mă bucur că tu m-ai înţeles corect. Drumul numit este nu numai posibil, ci chiar adevărat şi sigur."

De unde proveneau aceste hărţi, vom afla ceva mai târziu, în capitolul despre Lothar Goring, care, în calitate de templier avea acces la aşa-numitul chivot al legii.

Scriitorul britanic Oscar Wilde (1854-1900) a ajuns în orice caz la aceeaşi informaţie:

„Bineînţeles că America a fost descoperită înaintea lui Cristofor Columb, şi a fost vizitată adeseori. Acest lucru a fost ascuns."

Sigur este că egiptenii au întreprins încă de acum 5000 de ani expediţii – printre altele şi către misterioasa ţară *Punt,* a cărei poziţie geografică nu a putut fi stabilită până astăzi. Punt era considerată *ţara zeilor* şi se spune că vechii egipteni aduceau de acolo tămâie şi aur.

În afară de relatările orale pe care Solon le-a auzit de la preoţii egipteni din Sais şi Heliopolis, mai există referitor la aceasta şi alte izvoare importante din Egipt. În textele hieroglifice vechii egipteni relatează despre *Amenti,* paradisul vestului. Şi astăzi există la St, Petersburg papirusul egiptean 1115, conceput acum aproximativ 4000 de ani, care relatează despre legenda Amenti. Istoria începe cu o expediţie

în ţara celor din vest, întreprinsă din ordinul faraonului. Vasul a fost prins de furtună în larg. Căpitanul povesteşte apoi cum au descoperit din întâmplare „continentul celor răposaţi“ – *Amenti:*

„Pornisem către minele regelui şi eram în larg, pe un vas. Acesta avea o lungime de 120 de coţi şi o lăţime de 40 de coţi (circa 63 m lungime şi 21 m lăţime), *120 de marinari albi erau la bord, din elita Egiptului. Ei observau cerul, uscatul şi inima lor era mai neînfricată decât cea a unui leu. Ei au anunţat furtună, iar vremea rea şi furtuna nu au întârziat să apară.*“

Nenorocirea şi-a făcut numărul, vasul s-a rupt în mai multe părţi şi tot efectivul lupta pentru supravieţuire. Căpitanul relatează că furtuna a omorât întreg echipajul şi doar el a putut să se salveze agăţându-se de o bucată de lemn şi fiind purtat de curent către o insulă:

„Nu a mai supravieţuit rumeni din echipaj, doar eu am fost purtat de curent pe o insulă.“

După câteva zile de recuperare, căpitanul a inspectat insula. El spune că pe insulă domneau stări paradisiace şi totul era prezent din abundenţă:

„Am mâncat pe săturate şi am mai şi aruncat, căci aveam prea mult în braţe.“

Deodată s-a speriat. Idila paradisiacă a fost întreruptă de un vehicul mare, pe care l-a văzut îndreptându-se spre el:

„Atunci am auzit un zgomot ca de tunet şi m-am gândit că este un val al mării.“

Căpitanul şi-a dat totuşi seama că nu era vorba de valurile mării, ci de un obiect necunoscut care punea la pământ tot ce în stătea în cale:

„*Copacii se rupeau trosnind, pământul se clătina. Mi-am dezvelit faţa şi am văzut: era un purtător al epocii, o zeitate sub formă de şarpe care se apropia. Măsura 30 de coţi, iar barba sa era mai lungă de doi coţi. Trupul îi era învelit în aur, sprâncenele sale erau din lazurit veritabil...*“

Relatarea căpitanului nu mai lasă loc de îndoieli. Era vorba foarte probabil de un vehicul pentru el cu totul necunoscut şi nou, pe al cărui şofer – care avea o înfăţişare de şarpe sau de reptilă – îl îl identifica-se ca fiind o zeitate.

Mai există şi alte indicii că egiptenii au întreţinut schimburi cu alte continente cu multe milenii înainte de Columb, pentru practicarea comerţului sau cunoaşterea unor ţări noi. Astfel de indicii găsim

pentru America şi Australia. În Australia există spre exemplu, un mare număr de construcţii cu formă piramidală. Şi artefactele descoperite prin săpături (de pildă statui, figurine, hieroglife) confirmă prezenţa egiptenilor. Diferiţi antropologi, ca de pildă Donald Johanson au ajuns la concluzia că regiuni precum Australia au fost populate încă de acum 60000 de ani de un popor modern, care chiar de atunci practica o navigaţie foarte dezvoltată. Întrebarea ar fi următoarea: au fost egiptenii cei care au ajuns până în Australia, America de Nord şi de Sud, şi până în China, sau e vorba de o altă cultură superioară, care venea dintr-un cu totul alt loc şi care mergea în Australia, China, America de Nord şi de Sud şi Egipt şi acţiona acolo civilizator?

Să pornim la drum împreună către *Punt şi Amenti* – mai bine cunoscute drept....

Atlantida

Ca şi cuvântul Egipt, Atlantida generează pentru mulţi oameni până în ziua de azi o fascinaţie aproape magică, chiar un anumit romantism. De unde vine asta? Să vedem...

Cele mai cunoscute relatări despre Atlantida vin de la...

Platon

În doua puncte diferite ale operelor sale, Platon (429-349 î. Hr.) a prezentat aşa-numitul *raport despre Atlantida.* Este vorba de dialogurile dintre Timaios şi Kritias. În aceste dialoguri el relatează despre originea şi conţinutul povestirilor sale despre Atlantida. Solon (640-559 î.Hr.) unul din cei şapte înţelepţi ai Atenei şi autorul primelor legi democratice din patria sa, a călătorit odată în Egipt pentru a aduna de acolo „*informaţii despre o epocă preistorică"*. Preoţii egipteni din Heliopolis, Teba şi Sebennytos erau cunoscuţi ca deţinători ai unor vechi tradiţii şi scrieri despre timpurile trecute, întrucât ei adunaseră şi studiaseră vechile inscripţii şi papirusuri din ţara lor. Din acest motiv Egiptul a fost secole de-a rândul ţinta multor cărturari şi chiar şi a înţeleptului grec Solon.

> *„Solon a fost primit cu onoruri în Egipt şi când i-a întrebat pe preoţii cunoscători ai istoriei vechi despre timpurile trecute, şi-a dat seama că nici el şi niciun alt grec nu ştiau decât foarte puţine lucruri în acest domeniu."* (Tim. 22 a)

Însemnările aduse de Solon din Egipt nu s-au pierdut. Ele au ajuns după moartea sa în mâinile prietenului său Dropides. Acesta le-a lăsat moştenire fiului său Kritias, care la rândul său le-a dat mai departe către nepotul său Kritias. *„Aceste însemnări s-au aflat şi în mâinile mele şi le-am cercetat în totalitate încă de când eram băietan"*. spunea Kritias cel Tânăr, contemporan cu Socrate (471-400 î.Hr.) în cadrul uneia din renumitele convorbiri organizate de Socrate. (Krit. 113 b)

Preoţii egipteni, mai ales Sonchies de la Teba, Psenophis de la Heliopolis şi Ethemon de la Sebennytos i-au povestit foarte multe lucruri lui S o l o n despre timpurile trecute. Şi au făcut asta pe baza cunoştinţelor lor adunate din studierea inscripţiilor şi a papirusurilor. S o l o n a fost captivat mai ales de o povestire care avea în punctul central oraşul său natal Atena şi lupta legendară a atenienilor contra unei armate războinice pătrunse în Grecia, şi anume *Atlanţii.* (Tun. 21 d) Preoţii egipteni au povestit amănunţit, ei *„având la îndemână şi scrierile "* (Tim. 24 a) *„şi spunând lucruri credibile şi conforme cu adevărul"*. (Krit. 110 d)

Pe lângă multe detalii ale oraşului-stat Atena, a fost descris detaliat şi modul de construire a oraşului. Pe o colină, care din cauza cutremurelor şi a inundaţiilor puternice a dispărut, se afla înainte de producerea acestor catastrofe, o cetate înconjurată de un zid. Acolo unde se află cetatea de azi se afla odinioară un izvor din care nu au rămas decât mici pârâiaşe, el fiind astupat în urma unui cutremur. Însă, în vremurile de atunci, izvorul era suficient pentru toţi locuitorii. (Krit. 111-112). Atenienii acelei epoci aveau o constituţie admirabilă şi o armată puternică. Vremurile erau însă neprielnice omului, cu cutremure puternice şi inundaţii. O zi şi o noapte a domnit groaza iar apoi toţi grecii au fost înghiţiţi de pământ (Tim. 25 e)

Şi Imperiul Atlanţilor a fost lovit destul de greu de acele catastrofe. Insula regilor, Basileia, a fost scufundată în mare. Dar înainte de această catastrofă, armatele atlanţilor porniseră o cruciadă puternică. Cu o armată foarte unită, ei au străbătut Europa, au pătruns în Grecia şi au supus toate statele greceşti, cu excepţia Atenei. Planul atlanţilor era de a ocupa toate teritoriile grecilor şi ale egiptenilor precum şi teritoriul din interiorul strâmtorii (Gibraltar). (Tim. 25 b)

Cauza tuturor acestor probleme şi necazuri din acele vremuri ar fi fost îngrozitoarele catastrofe naturale, care se petreceau pe atunci pe întregul pământ. Preoţii egipteni i-au amintit lui Solon de vechea

legendă grecească despre Phaeton, care s-a urcat odată în trăsura solară a tatălui său, şi pentru că nu a ştiut să „meargă" pe calea tatălui, s-a rătăcit şi s-a apropiat prea mult de Pământ. De atunci în multe regiuni ale Pământului izbucnesc incendii sau ţinuturile se usucă din cauza arşiţei şi a secetei. Aceasta legendă veche ar avea un sâmbure de adevăr, căci pe atunci, prin deviaţia unor stele de la traiectoria lor s-a întâmplat ceva de acest gen într-adevăr – posibil schimbarea traiectoriei unui corp ceresc. Multe zone au ars. Egiptul însă a fost salvat din acest necaz de revărsările Nilului. Mai târziu Zeus l-a aruncat printr-un fulger pe Phaeton din ceruri iar incendiile uriaşe şi seceta au fost stinse de potopuri de ploaie şi inundaţii.

În capitolele următoare ale „raportului despre atlanţi" sunt date informaţii despre imperiul regilor atlanţi, mărimea sa, legile şi organizarea acestuia, constituirea şi dotarea armatelor, poziţia geografică a insulei regilor şi multe altele. Se povesteşte că atlanţii aveau arme din cupru şi cositor şi chiar din fier, şi că ar fi existat care de luptă, trupe de călărie şi o flotă puternică (Krit. 116, 117,119). Cea mai mare parte din cel de-al doilea dialog descrie extraordinar de precis condiţiile naturale, arhitectura, tradiţiile şi obiceiurile, forma de guvernare, religia, flora şi fauna Atlantidei.

Solon a ascultat cu mare atenţie aceste povestiri ale preoţilor egipteni care i-au fost prezenate în limba greacă şi au fost confirmate şi prin prezentarea de inscripţii şi papirusuri. El şi-a notat în limba greacă toate aceste repovestiri ale scrierilor egiptene vechi, căci vroia să compună o epopee despre rezistenţa eroică a Atenei împotriva Atlanţilor. Pagubele peste care a dat în Atena la întoarcerea sa, l-au împiedicat însă sa îndeplinească acest proiect.

Trebuie amintit în acest punct, că aceste relatări despre vechea Atena au fost definite explicit nu ca *„ceva inventat, ci ceva care s-a întâmplat în realitate"* (Tun. 26 d), precum şi ca *„o istorie un pic ciudată dar adevărată în toate aspectele ei"*. (Tim. 26 d)

Există şi alte informaţii mai timpurii despre Atlantida. De pildă cele date de Hesiod, un poet grec, care a trăit în secolul al VIII-lea î.Hr. şi care a povestit despre *insula răposaţilor.* Această regiune a intrat în mitologia greacă, ea fiind localizată în oceanul vestic.

Un alt cronicar este *Homer* (aproximativ 850-1200 Î.Hr.) care a furnizat probabil indicii şi mai vechi despre Atlantida. În Odisea el

vorbeşte despre *Ţara feacilor*. Din păcate, Homer nu a indicat locul exact al ţării feacilor.

Relatări moderne despre Atlantida

Există şi autori contemporani cane au scris opere interesante şi concludente pornind pe urmele continentului învăluit în legendă. Printre cei mai cunoscuţi se numără Ignatius Donnelly, Lewis Spences, James Bramwell, Jürgen Spanuth, Charles Berlitz, Otto Muck şi Edgar Cayce. Ultimul numit ocupă o poziţie specială, după cum am mai spus deja, în special în contextul Egipt – piramide, Sfinx şi scrieri vechi din vremurile şi despre vremurile predinastice.

Au mai existat de asemenea şi cunoscuţi ocultişti şi teosofi care au tratat intens tema Atlantida. În special Dr. Rudolf Steiner (1861-1925), întemeietorul antroposofîei putea să se conecteze la Cronica Akasha, asemeni lui Edgar Cayce, relatând amănunţit despre epoca atlantă, originea, poziţionarea şi dispariţia ei. În toate aceste versiuni dintre cele mai diverse, exista tot felul de diferenţe în abordarea problematicii de ansamblu, şi desigur este loc şi de speculaţii. Să ne oprim puţin asupra lui Edgar Cayce, căci afirmaţiile sale despre Atlantida sunt importante nu numai pentru milioane de oameni din lume, ci şi pentru egiptologii Mark Lehner şi Zahi Hawas.

Versiunea lui Edgar Cayce

Edgar Cayce (1877-1945) a vorbit în multe din şedinţele sale de transă despre epoca Atlantidei şi despre sosirea oamenilor pe Pământ. Cu siguranţă el a impus un nouă unitate de măsură ştiinţifică. Cayce a dat total peste cap sistemul de gândire existent. El nu a descoperit ceva nou în adevăratul sens al cuvântului, dar analizele şi profeţiile sale au contribuit decisiv la netezirea drumului către o nouă concepţie despre forţa spiritului omenesc. Pe bună dreptate a fost numit „profetul aflat în stare de somn“, „cel mai mare medium al Americii“, „omul misterios din Virginia Beach“ sau chiar cel „care vede ziua de azi, ziua de ieri şi ziua de mâine.“

Până în prezent au fost păstrate 14246 *Readings* (în funcţie de conţinut, pot fi profeţii, preziceri, clarificări, prognoze, diagnosticări), pe care el le-a comunicat aflându-se în stare de somn sau în stare de autohipnoză. Din aceste peste 14000 de Reitdings, aproximativ 700 se referă la Atlantida. Acestea se împart la rândul lor pe parcursul a

douăzeci şi doi de ani. Relatările lui Cayce încep cu sosirea oamenilor pe Pământ acum aproximativ 10 milioane de ani în urmă şi se încheie cu scufundarea *Atlantidei,* în jurul anului 10.000 î.Hr,

Când s-a făcut o clasificare a acestor Readings, tema, Atlantida" a fost plasată mai degrabă în domeniul ocultismului, ştiinţa considerând acest tip de informaţii puţin credibile. Situaţia s-a schimbat întrucâtva astăzi. Diferite metode de cercetare care nu se aflau la dispoziţie pe vremea acestor Readings, fac astăzi posibil reconsiderarea acestor informaţii cu ochi obiectivi. Multe din informaţiile furnizate de Cayce acum mai multe decenii, sunau pe atunci nerealist, între timp ele devenind însă parte din gândirea ştiinţifică Mainstream. Altele au rămas controversate, dar sunt luate în serios de unii cercetători şi studiate cu grijă. Câteva din prezicerile sale privind catastrofe geologice viitoare sunt consideiate de geologii de azi drept bază în propriile lor cercetări – a se vedea de pildă Mark Lehner.

În plus, aceste readings ale lui Edgar Cayce nu au pretins credinţă oarbă, ci mai degrabă au subliniat că toate afirmaţiile ar trebui să fie verificate prin dovezi şi materiale obiective.

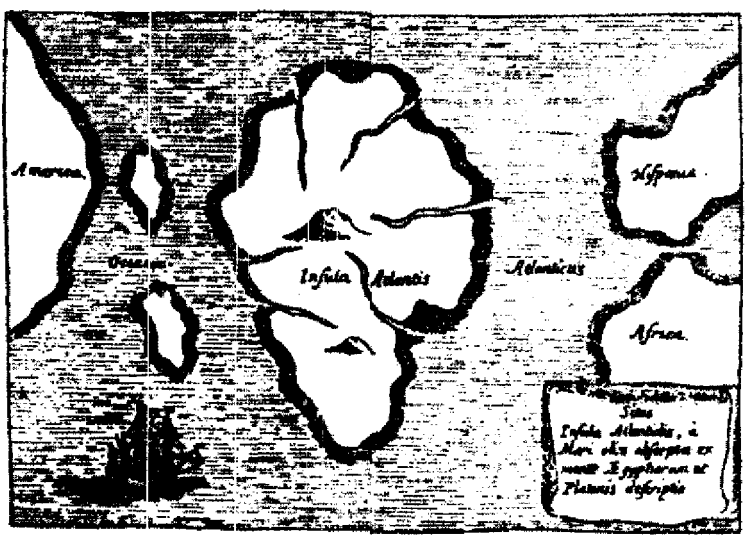

Fig. 93: Harta Atlantidei, de la Athaasius Kircher din 1664. Pe ce se sprijineau măsurătorile sale nu se ştie până în ziua de azi.

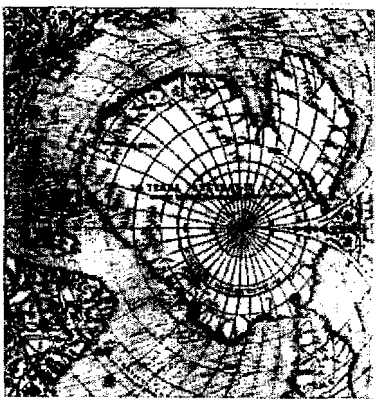

Fig. 94: Harta Atlantidei de la Oronteus Finaeus, 1531. Oficial Antarctica a fosl descoperită cu 250 de ani mai tîrziu. Antarctica a fost cartografiată neafländu-se în stare înghețată. De către cine? Ultima perioadă caldă aici se încheiase acum 6000 de ani...

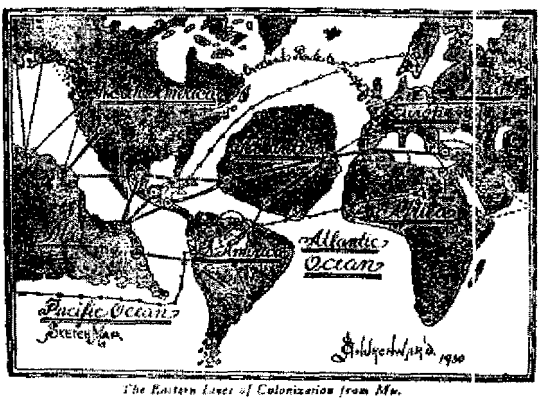

The Eastern Lines of Colonization from Mu.

Fig. 95: Harta lui James Churchward 1931

Fig. 96 (stânga): Harta scriitorului grec **Kanpanakis**

Fig. 97 (dreapta): Harta lui Paul Schliemann

Conform versiunii lui Cayce, epoca Atlanților s-a încheiat odată cu potopul, în jurul anului 10.000 î.Hr. El vorbea despre producerea de mari catastrofe în această perioadă, în care multe insule şi chiar un întreg continent s-au scufundat în ape. Cayce nu a urmat pur şi simplu versiunea lui Platou sau pe acea a ocultiştilor, ci a vorbit despre mai multe catastrofe, care s-au petrecut într-o perioadă de mai bine de 40.000 de ani.

Multe din afirmațiile sale se referă la cultura egipteană. **Câțiva atlanți au putut să scape din catastrofă, au ajuns pe valea Nilului şi au întemeiat aici civilizația egipteană.** O prezentare a lui Cayce care s-a tot repetat destul de des în stările sale de transă se referă la indicii că Egiptul ar fi locul în care s-au păstrat vechi scrieri secrete. După datele sale, se pare că în jurul anului 10.500 î. Hr. a fost amenajată o mare încăpere subterană care adăpostea o bibliotecă a cunoştințelor civilizației atlante dispărute - *Halla de la Amenti:*

„Aceasta este astfel poziționată, încât, la răsăritul soarelui desupra apei, linia umbrei (sau a luminii) cade între labele din față ale Sfinxului. (...) între Sfinx şi fluviu..."

Ca o moştenire a talentului său poate fi considerată fundația care-i poartă numele„Edgar Cayce Foundation" (ECF). Aceasta caută deja de multe decenii în întreaga lume dovezi pentru fostul imperiu-insulă.

Şi în cazul lui Edgar Cayce ne atrage atenția imediat data de 10.000 î.Hr. şi ceea ce se spune despre potop! Detaliile urmează imediat...

Göring şi Atlantida

De Lothar Göring ne-am ocupat deja la începutul capitolului 5. Să ne amintim pe scurt: era vorba de secretul templierilor care găsiseră după cucerirea Ierusalimului 19 sarcofage de piatră. În sarcofage se găseau documente străvechi în formă scrisă şi aparatură şi ele au fost duse în sudul Franței. Acolo templierii au înălțat o piramidă peste grota în care le-au depozitat. În decursul vremii ei au cercetat aceste documente şi au scris diferite studii. Oferim aici un citat din Bestseller-ul lui Jan „Să nu atingi această carte!":

„În anul 1119 sarcofagele au fost în sfârşit duse de către templieri la Mont Chauve în apropiere de Nisa, aşa cum se arată în viziune. Acolo, într-un anumit loc, conform viziunilor

lui Bernhard von Clairvaux, templierii au construit deasupra grotei o piramidă din pietrele muntelui, care există până în ziua de azi, chiar dacă e greu de recunoscut ca atare şi greu accesibilă.

Cavalerii au dus totul în piramidă şi au început să studieze conţinutul sarcofagelor şi scrierile. Era doar o singură problemă: totul era conceput într-o scriere necunoscută care se pare că s-ar fi dovedit mai târziu a fi de origine atlantă."

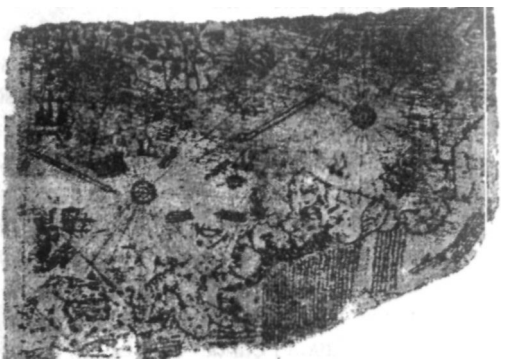

Fig. 98: Harta lumii a amiralului Piri Reis 1513, Antarctica fără gheaţă. Harta arată ca şi cum ar fi fost făcută de sus. A fost compusă din 20 de hărţi mai vechi care proveneau din timpul lui Alexandru cel Mare (aprox. 356 î.Hr.). Ţara de foc şi Antarctica erau legate printr-o porţiune de pământ, ceea ce se intâmplase acum 11 000 de ani.

Avem dubii că ar fi fost vorba în cazul celor 19 sarcofage într-adevăr de chivotul legii, descris în Vechiul Testament, căci astfel s-ar fi vorbit de un singur obiect şi nu de mai multe. Mai degrabă pornim de la ideea că chivotul legii este doar o parte a imensei descoperiri făcute în Ierusalim.

„Că aceste sarcofage au fost înainte ascunse în Egipt – poate pe platoul Giseh – a fost presupunerea unor istorici, dar nu au existat dovezi în acest sens. Se crede că ebraicii le-au ascuns acolo şi le-au dus la Ierusalim, dar că nu au putut totuşi să le valorifice, din cauza scrierii misterioase. Între obiectele găsite se aflau şi hărţi. O copie a unei astfel de hărţi secrete vechi a fost descoperită mai târziu în Constantinopol: harta

senzctţională care prezintă pe lângă Europa şi Africa, şi America de Nord şi de Sud, precum şi Antarctica fără gheaţă!

Bernhard von Clairvaux a avut o altă viziune, prin care i s-a spus să se deschidă spiritului cosmic (Cronica Akasha) în Piramidă, şi astfel el a vizualizat procesul întregii Creaţii, de la început şi până la sfârşit, fiind în stare nu numai să înţeleagă legile spirituale, dar şi să poată citi scrierea şi limbajul atlanţilor. Astfel el şi însoţitorii săi, cărora le-a putut face inteligibil într-o oarecare măsură conţinutul viziunilor sale, au putut să valorifice şi să folosească cunoştinţele atlante. Atlanţii şi-au construit întreaga lor cunoaştere în limbajul piramidei, un limbaj universal geometric să spunem aşa, căci ei nu au ştiut cine va găsi într-o bună zi scrierile lor şi ce limbă se va vorbi atunci. Şi cine cunoaşte acest secret poate descifra în orice limbă fiecare literă şi fiecare nume în semnificaţia sa cea mai profundă.

Aşa se face că templierii au aflat această cunoaştere şi au primit informaţii despre planul Creaţiei, înţelegând mecanismele care ascund în sine viaţa.“

Prin studierea textelor atlante cavalerii templieri au fost iniţiaţi în legile fizice cosmice, conform cărora s-a născut Universul nostru şi conform cărora el există. Au aflat că naşterea tuturor vieţuitoarelor (sufletelor) a fost posibilă printr-un Creator (Dumnezeu) inteligent care există în mod real şi că toate aceste vieţuitoare au fost create prin forţa gândurilor acestui Zeu. Au aflat de ce sufletele create de Dumnezeu s-au integrat în materie şi au înţeles că numai pe această cale poate fi desăvârşit gândul creator.

Să explicăm mai bine următoarea afirmaţie:

„Din scrierile atlante reiese că există o supă originară – un spirit cosmic format din cele mai mici părticele, aşa numiţii Myon-Neutrinos – şi că aceştia se manifestă prin vieţuitoarele create de forţa gândului divin din aceste părticele ale supei originare (spiritul cosmic).

Şi anume aceşti Myon-neutrinos se alătură după anumite legi fizice astfel încât ia naştere o unitate statică având existenţă materială, pe care omul o defineşte cu noţiunea de „suflet“. În această unitate de „părticele-suflete“ este conţinut nu numai întregul plan al vieţii actuale, ci – manifestată holografic în fiecare părticică-suflet informativ ca frecvenţă de vibraţie – toată viaţa

pe care un om o trăieşte de la crearea fiinţei sale ca fiinţă supra-sensibilă şi până la integrarea sa în materie, ca sistem biologic.“

Ceea ce înseamnă că omul a fost astfel creat, încât să posede forţa gândurilor şi prin aceasta să devină el însuşi un Creator.

«Templierii au aflat că întregul Cosmos este plin cu 'părticele' structurate şi nu există spaţii goale. Aceste părticele sunt clasificate de fizica cuantică în electron-neutrino, myon-neutrino şi tau-neutrino.

Myon-neutrinos din care este constituit spiritul cosmic respectiv câmpul conştientei – câmp eteric, Cronica Akasha sau câmp morfogenetic – sunt părticelele care sunt schimbate pin forţa gândurilor conform vibraţiei, astfel încât imaginea gândului se manifestă în ele holografic prin schimbarea vibraţiei.

În funcţie de această schimbare – părţile fiind legate unele de altele şi realizând un schimb permanent între ele – tot ceea ce există în spiritul cosmic este unit total prin frecvenţă. Asta înseamnă că sistemul biologic al omului este permanent influenţat pozitiv sau negativ prin frecvenţele vibraţiei câmpului său înconjurător. În ultimă instanţă aceasta este dovada pentru ceea ce spuneau misticii:„totul în unul şi unul în tot“.»

Myon-neutrinos sunt elementul p u r t ă t o r pentru imaginile gândirilor pe care le are omul. Asta înseamnă că fiecare gând creat de om este emis în *spiritul cosmic.* Dacă este vorba de un gând care nu se referă la ceva prezent, care poate fi emis înapoi ca feedback într-o formă sau situaţie actuală concretă, atunci acest gând devine parte componentă a spiritului cosmic şi acţionează asupra existenţei omului până când este transformat într-o formă materială sau într-o situaţie de viaţa trăită.

Mai simplu spus: cavalerilor templieri li s-a revelat faptul că forţa gândurilor prin care un om creează formele gândurilor sale, este cea mai importantă din tot ceea ce posedă el. Fiecare gând gândit devine parte componentă a *spiritului cosmic* se dilată prin transmiterea frecvenţei *în* întregul Cosmos şi devine responsabil pentru fiecare acţiune care se produce aici.

Omul, întrucât el însuşi este format din atomi şi molecule, care la rândul lor sunt consrituite din Myon-neutrinos – este prin gândurile sale, responsabil pentru starea acestei lumi – negativ sau pozitiv.

Helga Hoffmann Schmidt scrie despre asta în renumita sa carte „Moştenirea Atlantidei“, în care vorbeşte şi despre cunoaşterea originară a tempierilor:

„Ei au înțeles că omul este format din sisteme, în care cele trei domenii sunt sufletul spiritual-material, depozitul gândurilor, anume Psihicul şi corpul fizic, iar esența sa, integrata în sufletul material trebuie să se reîncarneze după legea rezonanței într-un nou corp fizic – până când nu mai există şi nu se mai realizează (materializează) nici o formă de gând care nu referă la prezent, creată de omul însuşi.

Ei au aflat – asemeni vechilor înțelepți din multe culturi şi asemeni misticilor diferitelor epoci – că 'TOTUL ESTE UNUL ŞI UNUL ESTE TOT; că întregul Cosmos este plin cu părticele inimaginabil de mici, care au structura a două piramide unite în vârf.

În fizica de astăzi aceste părticele sunt denumite myon-neatrinos, tau-neutrinos şi electron-neutrinos şi formează în totalitatea lor „spiritul cosmic“. Ele umplu Cosmosul, fără a lăsa spații goale.

Asta înseamnă că TOT ceea ce există – materie sau suprasensibil – există din şi în acest spirit cosmic, respectiv în aceste părticele, legate între ele şi care acționează unele asupra altora.“

Aceste lucruri nu sunt uşor de înțeles. Noi am citit cele o mie de pagini ale acestui material despre cunoaşterea atlantă, dar considerăm că nu este necesar acum pentru dumneavoastră să vă furnizăm alte informații.

În cele din **urmă, rezumând într-o frază, se poate spune că această cunoaştere atlantă demonstrează un singur lucru: că omul posedă forța gândurilor şi prin aceasta devine el însuşi un creator – da, el nu este doar parte a Creației, ci şi parte a Creatorului iar noi avem în noi toată forța şi toate premisele şi mijloacele să creăm noi înşine! Cu alte cuvinte: spiritul domină materia!**

Pe baza acestor cunoştințe şi a acestei ştiințe despre cum poți orienta gândurile – deci cum poți crea conştient – templierii au început să utilizeze aceste forțe pentru ei, pentru a-şi îndeplini sarcina – conducerea omeniri. Ei au folosit piramida de la Mont Chauve în care prin respectarea anumitor criterii au reuşit să intre în contact cu alte fiinte (cu sau fară corpuri fizice) drept un *centru de comunicare,* cu

scopul de a se deschide către *spiritul cosmic,* aşa curn procedau odinioară atlanţii. Şi ei au învăţat să focă asta de la fiinţe străine.

Cavalerii templieri au fost deci în posesia „mijloacelor de comunicare“ – un fel de staţie emisse-recepţie pentru a putea intra în contact cu alte inteligenţe. Aceasta a fost şi cauza puterii lor nemăsurate pe care au dobândit-o în decursul câtorva decenii şi care a făcut din ei duşmanii aproape tuturor caselor regale şi mai ales ai Vaticanului. După urmărirea şi distrugerea ordinului cavalerilor templieri (1307-1312) cunoştinţele, scrierile precum şi aparatura au ajuns în mâinile francmasonilor, ale Vaticanului, ale călugărilor din ordinul Cistercienilor şi în mâinile unor persoane private.

Din scrierile luate de templieri din sarcofage mai reies două aspecte:

1. Că şi înainte de atlanţi existaseră deja multe civilizaţii, dezvoltate tehnic şi care cunoşteau zborul în spaţiul cosmic. De aceea, nu numai aceştia, ci şi atlanţii au avut contact cu inteligenţe ale altor constelaţii, existând un schimb intens.

2. Că în scrierile atlante au existat date clare privind locul de unde vin aceste inteligenţe: din constelaţia Sirius.

Scrierile atlante vorbesc şi despre o intervenţie genetică a celor din constelaţia Sirius făcută asupra Pământului, cu scopul de a accelera cumva dezvoltarea de aici.

Consideraţi probabil că aşa ceva este greu de crezut şi aţi dori o dovadă în acest sens?

Cinci templieri primiseră sarcina să lase ştiinţa atlantă să pătrundă în epoca noastră, încredinţându-i-se fiecăruia un anumit domeniu (ştiinţă, politică, medicină, cultură şi religie). Lothar Göring – una din aceste cinci persoane – care primise o parte din documente precum şi din modelele originale din sarcofage, era responsabil pentru domeniul „ştiinţă“. Misiunea lui era nu numai de a-şi însuşi toată ştiinţa din documente, ci şi de a verifica teoretic şi experimental aceste cunoştinţe împreună cu alţi oameni de ştiinţă şi cercetători, pe stadiul actual al ştiinţei în toate domeniile. În plus el trebuia să formuleze cunoaşterea şi informaţiile de aşa natură, încât ele să fie înţelese de omul de azi.

Lothar Göring însuşi scrie că abia în epoca în care trăim noi astăzi, omenirea este suficient de matură în evoluţia sa spirituală pentru a-i putea fi puse la dispoziţie aceste cunoştinţe – conform profeţiilor atlanţilor. Cel puţin aşa ne explică scrierile.

De unde provine numele de Atlantida?

Transmiterea numelui Atlantida se datorează antichității greco-romane, ai cărei autori înțelegeau prin aceasta denumirea pentru un continent scufundat precum și poziția geografică a acestuia. În vechile scrieri popoarele din Africa de nord-vest erau numite *Atalantes* sau *Atarantes,* iar autorii din Antichitatea clasică, ce îi considerau resturi ale populației coloniale atlante, îi numeau chiar *Atlantioi.* Triburile berbere din nordul Africii au propriile lor legende despre *Attala,* un imperiu războinic aflat în fața coastei africane, care și-a trimis către Africa nu numai bogățiile din aur, argint și mine de cositor, ci și armata sa în cruciade de cucerire.

Galii, irlandezii, locuitorii din Wales și celții britanici cred că strămoșii lor provin din continentul scufundat în marea din vest. Cele două popoare amintite ultimele numesc acest paradis pierdut *Avalon.*

Bascii din nordul Spaniei și sud-vestul Franței cred de asemenea că au avut o legătură cu atlanții, căci limba lor nu pare să aibă vreo legătură cu celelalte limbi europene. Același lucru e valabil și în cazul berberilor, a căror limbă prezintă asemănări cu cea a bascilor. Și berberii au păstrat în tradițiile lor o anumită amintire a continentului vestic.

Și în Portugalia, Brazilia și în unele regiuni ale Spaniei credința în existența Atlantidei este încă vie, ceea ce pare logic dacă ne gândim că partea vestică a Peninsulei Iberice era capătul Europei cel mai apropiat de Atlantida.

Și în insulele Azore există legende despre Atlantida, totuși ele au fost aduse ulterior de către portughezi pe insulele inițial nelocuite.

Locuitorii originari ai insulelor Canare, *Guanchen,* erau se pare o rasă albă primitivă, cu dimensiuni foarte mari, cu părul blond, după cum spuneau spaniolii care au pătruns până acolo. Se pare că au avut o limbă scrisă și relatări exacte care indicau originea lor atlantă. După pătrunderea în forță a spaniolilor au urmat multe războaie și documentele s-au pierdut. S-a păstrat doar numele *Atalaya,* tot mereu întâlnit ca nume de localitate.

Nu trebuie să îi uităm nici pe vikingi. Pentru ei, *Atli* era o țară de basm în vest, iar *Walhalla* triburilor teutone – o țară misterioasă în care domneau veșnic luptele, sărbătorile și bețiile – trebuie să se fi aflat

tot acolo. Marinarii fenicieni şi cei din Cartagina cunoşteau se pare o insulă înfloritoare în vest, pe care o numeau *Antilla.* Babilonienii vorbeau de un paradis aflat în vest, denumit *Arallu.* Pentru arabii din Antichitate cea mai veche cultură era în ţara *Ad,* care odinioară se afla în oceanul de vest. În vechile scrieri indiene în Puranas şi Mahabharata se găsesc indicii despre *Attala – insula albă,* un continent în oceanul vestic, la o jumătate de lume depărtare de India. Şi în Mexic şi în partea de nord a Americii de Sud se întâlneşte adeseori numele *Atlantis.* În Mexic de pildă, în forma *Tlapallan, Talion* şi *Aztlan.* În Venezuela conchistadorii au descoperit o aşezare cu numele *Atlan,* ai căror locuitori au fost numiţi de ei indieni albi.

În America de Nord existau la mai multe triburi indiene vechi tradiţii despre o insulă în Atlantic, de unde se zice că ar fi venit strămoşii lor. În Wisconsin, cercetătorii au găsit un sat în caare locuitorii se numeau *Azatlan*

Prof. Dr. Otto Muck a remarcat că adeseori, fară să ne gândim la originea cuvântului vorbim despre *Atlantic.* De unde îşi are Atlanticul numele? Dacă privim globul pământesc, şi ne cade privirea de pildă peste India, vedem la sud Oceanul Indian; cauţi şi găseşti Golful Persic la perşi, Marea Polară nu departe de pol, Marea Baltică în Est, Marea Nordului în nordul Europei. Întotdeauna când o mare era denumită în funcţie de o bucată de pământ, le găseai pe amândouă una lângă alta. Numai Atlanticul face excepţie! El există, dur pământul care se pare că i-ar fi dat numele, lipseşte. Omul de încredere al lui Platon spunea în felul următor:

> *„...Mai târziu, când s-au petrecut cutremure mari şi inundaţii şi într-o singură zi şi într-a singură noapte neagră s-a cufundat sub pământ un întreg popor de luptători şi tot astfel a dispărut în mare şi insula Atlantida...“*

Un pic altfel vede lucrurile Scott Elliot, care spune că şi-a obţinut informaţiile prin metode de medium. Istoria Atlantidei prezentată de Scott Elliot se întinde pe mai mult de cinci milioane de ani în care au avut loc patru mari distrugeri. Prima catastrofa s-ar fi petrecut acum 800.000 de ani. Înainte Atlantida ar fi ocupat cea mai mare parte din Oceanul Atlantic. A doua catastrofa a dus la o scufundare a mai multor părţi din Atlantida. Acum 80.000 de ani a avut loc cea de-a treia catastrofă, în urma căreia nu a mai rămas decât *Poseidia,* care se afla pe platoul Azore. Cea de-a patra şi ultima distrugere a Atlantidei s-a

petrecut în jurul anului 9.500 î.Hr. Interesant este faptul că datele de aici despre *Poseidia* sunt foarte apropiate de rezultatele cercetătorilor, ca de pildă cele ale lui Muck. Desigur oamenii de ştiinţă acceptă cu greu rezultatele de acelaşi fel obţinute pe căi mediale. Totuşi acestea se pot dovedi o bază excelentă pentru ştiinţă.

Care din variante este cea adevărată, scufundarea Atlantidei dintr-o dată ori în etape, într-o perioadă mai îndelungată de timp, probabil că nu vom şti niciodată. Dar acesta nu reperzintă un aspect prea relevant. Important este că acest continent-insulă a existat, împreună cu o populaţie foarte bine dezvoltată atât din punct de vedere fizic, cât şi ca civilizaţie.

Apariţia bruscă a culturilor superioare

Astăzi există opinia că vechile culturi superioare ale sumerienilor şi ale egiptenilor au apărut brusc fără să fi existat anterior stadii de dezvoltare vizibile şi demonstrabile. Cum ar putea fi posibil aşa ceva? Şi unde există dovezile şi indiciile conform cărora ar fi trebuit să treacă secole sau chiar milenii până când să se ajungă la o cultură superioară?

Dacă aruncăm o privire pe partea cealaltă a Atlanticului, găsim într-un vechi manuscris mexican un indiciu despre o bază piramidală pe ale cărei ziduri interioare este reprezentată marea. În mijloc se înalţă o piramidă şi baza ei poartă inscripţia *„Aztlan“*. Tot aici există şi o piramidă care este înconjurată pe toate cele patru părţi de apă. Cu siguranţă nu este o întâmplare că de ambele părţi ale Oceanului Atlantic există *Aztlan* şi *Atlas,* în plus şi piramide înconjurate din toate părţile de ape.

Şi mai găsim şi alte aspecte, spre exemplu...

Faraoni blonzi

În întregul Orient Mijlociu şi Apropiat găsim referiri la oameni cu pielea albă, cu ochi albaştri şi păr blond – şi la galileeni, şi la poporul de navigatori al fenicienilor, şi la locuitorii originari ai insulelor Kanare, ori la popoarele vest-africane. Ce să mai spunem de aducătorii de cultură ai popoarelor precolumbiene şi ai altor popoare sud-americane. Marii lor eroi, ca de pildă Quetzalcoatl sau Kon-Tiki şi alţii – erau albi – şi cei mai mulţi dintre ei purtau barbă.

Pe câteva picturi murale egiptene atrag atenţia oameni blonzi. Faraonul Cheops de pildă, fiul lui Sneferu avea o fiică blondă, care era căsătorita cu Chefren. În camera mortuară de pe platoul Giseh ea este

reprezentată cu părul blond-auriu şi cu ochi albaştri. Şi faraonul *Didufri (Dedefre)* sau Ramses al II-lea erau blonzi sau roşcaţi şi aveau ochi albaştri, ca de altfel multe persoane care apăreau reprezentate în perioada din jurul anului 2500 î.Hr.

Acest tip de om este cunoscut sub denumirea de *Thamehu,* el având următoarele caracteristici fizice: foarte dezvoltat, păr blond, ochi albaştri, craniu lunguieţ, faţa îngustă şi capul bombat.

Veneau aceşti blonzi din Atlantida sau poate din...

Hiperboreea (Boreea de dincolo)

Prefixul grecesc *hiper* înseamnă *„peste, în plus"* ca de pildă în noţiunea modernă *hiperactiv.* Geograful grec Herodot (490-425 î.Hr.) pomenea de această ţară misterioasă *Hiperboreea* pentru prima dată. Şi tradiţiile altor popoare antice vorbesc în afară de continentul şi poporul Atlantidei şi despre *hiperboreeni,* un popor misterios din regiunea polară. Se pare că acesta ar fi trăit într-o zonă în care se află astăzi Polul Nord. Acest teritoriu ar fi fost populat de oameni care dispuneau de o spiritualitate neobişnuită.

Din păcate, despre Hiperboreea există şi mai puţine fapte şi dovezi decât în cazul Atlantidei – cel puţin la prima vedere! Pe scurt s-ar putea spune că hiperboreenii au fost strămoşii atlanţilor şi din cauza schimbărilor climaterice s-au stabilit în regiunea polară a Atlanticului. (Se presupune că printr-o schimbare globală, o înclinaţie condiţionată astrofizic a axei Pământului, clima se schimba de la epocă la epocă.) Nu este de altfel niciun secret că *Groenlanda* acum mult timp fusese un minunat ţinut verde şi locuit (în engleză *greenland* înseamnă ţara verde).

În Siberia au fost găsiţi mamuţi cu frunze de palmieri în stomac, astfel încât a fost înaintată ideea unei catastrofe climaterice. Datările acestui eveniment oscilează între 18.560 şi 10.000 de ani.

Baza analizelor noastre care urmează o constituie exclusiv legendele, miturile şi mărturiile geografilor, filosofilor şi istoricilor, care ne-au lăsat o adevărată comoară de cunoaştere.

Spre exemplu Plinius, cel Bătrân (23-79 d.Hr.), de la care aflăm următoarele:

„Hiperboreenii, care trăiau dincolo de munţii Fipes cunoşteau ziua care dura şase luni şi la ei se afla nucleul lumii, se găseau isedonii şi arimaspii. Este o ţară cu o climă rea, cu zăpadă şi ceaţă deasă, iar noaptea durează şase luni."

Plinius încheie cu cuvintele: *„Nu trebuie să ne îndoim de existenţa acestei rase!"*

Şi geograful şi cosmograful Pomponius Mela, în 43 - 44 d.Hr., a făcut o descriere a acestui loc, despre care se ştia câte ceva în vremea sa:

„La marginea Asiei, într-un frig îngrozitor trăiesc Belcae, numiţi sciţi, iar dincolo de munţii Ripes vin hiperboreenii, exact sub punctul de sprijin al bolţii cereşti."

Un alt cunoscut geograf din Alexandria este cărturarul universal Claudius Ptolemeu (100-175 d.Hr.), care a impus aşa-numita „concepţie ptolemeică" despre lume. El vorbeşte despre arimaspi pe care-i întâlneşti pe drumul dinspre sud spre nord înainte de ripeeni, dincolo de care se află hiperboreenii.

Cercetătorul şi autorul Marcel M. Homet în opera sa „Buricul lumii – Leagănul omenirii" face referiri nu întâmplător la lucrarea filosofică de doctorat privind textele greceşti şi latine a lui Michel Jacob. Ea este considerată o sursă foarte importantă. Michel Jacob însuşi scria:

„Studiul despre hiperboreeni este de mare folos pentru înţelegerea religiei greceşti, căci textele hiperboreene au legături în mitologia grecească cu Delos şi Delphi."

Ceea ce se întâmpla în cazul potopului şi al legendelor despre Atlantida, se petrece şi cu mitul hiperboreean, căci pe toată planeta există fel de fel de relatări despre această ţară învăluită în mister din nordul îndepărtat. Astfel găsim referiri în China, Tibet, India, Iran, Scandinavia şi chiar şi la greci.

Şi în sumeriană şi babiloniană se pomeneşte că ei sunt urmaşii unui popor care a venit acum mult timp din nord. În Vechiul Testament apare fraza: *„Pe ea, pe ea! Fiică Zion! Pleacă din Babilon, tu cea care trăieşti în ţara nordului!"* Există un imn închinat zeiţei Iştar în care ea este rugată să dea ajutor pentru a învinge „capetele negre". Aceste capete negre erau deci duşmanii Babilonului. Acest indiciu ne face să credem că o mare parte din sumerieni şi babilonieni ar fi fost blonzi.

Să ne oprim la toltecii din America de Sud, ale căror tradiţii trimit către o astfel de „ţară în nord", de unde îşi trag rădăcinile. Se vorbeşte

de *„ţara sfântă din nordul îndepărtat“* din *„marile ape“, d*e unde se pare că au venit strămoşii lui Nahua, toltecii.

Diferite legende din America Centrală pomenesc de patru strămoşi originari ai tribului Quiche, care vroiau să ajungă în *Tulla,* o regiune a luminii. Ei au găsit însă acolo doar gheaţă şi nici soarele nu se arăta. Prin urmare s-au despărţit şi au pătruns în ţara Quiche. Aceasta *Tulla* sau *Tullan,* patria iniţială a strămoşilor toltecilor, de unde probabil şi-au luat şi numele şi de unde şi-au denumit şi centrul imperiului întemeiat de ei mai târziu pe podişul mexican, a fost deci numita *„ţara soarelui“*. Tulla se aseamănă cu Thule al grecilor.

Să aruncăm o privire şi asupra mitologiei greceşti. Aproape fiecăruia dintre noi cultul lui Apollo şi oracolul din Delphi ne spun ceva şi de aceea avem tendinţa sa le considerăm pe amândouă un bun cultural străvechi grecesc. Dar nu este aşa!

În 1844 autorul german K.O. Mueller scria: *„Hiperboreenii sunt întemeietorii cultului lui Apollo; ei vor fi mai târziu în Thesalia şi în Iliria. Zeul grec este o rudă a zeului celt...“,* şi de aceea sunt trimise mai târziu mere ca ofrandă către Grecia. Interesant este şi ceea ce relatează Cicero (126-43 î.Hr.): *„Cel de-al treilea, Apollo, fiul lui Jupiter şi al lui Leto, vine de la hiperboreeni la Delphi“*. El confirmă astfel datele lui Pausanias (care a trăit în jurul anului 170 d.Hr.) şi aminteşte că îi datorează această informaţie lui „Bolo“, o femeie care a compus imnul pentru oracol, în care se spune:

> *„Oracolul din Delphi a fost întemeiat pentru zeul Apollo de către bărbaţii care veniseră din Hiperboreea şi acest zeu era primul care cânta în hexametri.*“

Conform legendei greceşti, hiperboreenii erau un popor fericit care trăia în nord şi la care Apollo se oprea în timpul iernii. În mitologia greacă, Boreas este zeul vântului de nord şi fiul unui titan şi al Aurorei.

Istoricul Herodot ne asigură că miturile nu vin nici de la Delos şi nici de la Delphi, ci provin doar de la hiperboreeni.

Pentru greci, hiperboreenii apar drept cei mai credincioşi şi mai drepţi oameni, iubitori ai zeilor. Grădinile hesperidelor nu pot fi căutate altundeva decât în grădina lui Iduna, care păzea merele din care zeii îşi dobândiseră nemurirea. Interesant este şi faptul că istoria lui Homer şi a Odiseei lui nu provine din mitologia greacă, ci din Edda germanică, care este mult mai veche.

După spusele lui Herodot, hiperboreenii au trimis cinci tineri minunați şi două fecioare cu daruri la Delos, locul de naştere al lui Apollo, căci odinioară el a plecat de aici către sud-est. Ei ar proveni din sângele cel mai vechi al tuturor popoarelor şi ar fi întemeiat cultul de la Delphi şi Delos. Aceşti tineri au adus profeții despre oracol şi slujba pentru zei şi au dovedit astfel că în nord trebuie să fi existat o conducere spirituală superioară a lumii.

Dacă privim rezumativ mărturiile, ajungem, asemeni multor autori şi cărturari ai secolelor trecute la rezultatul că oracolul de la Delphi a provenit inițial de la hiperboreeni.

Omphalos (din greceşte *buric),* piatra sfântă din Delphi care reprezintă punctul central al Pământului ar fi, după cum scrie autorul Marcel Homet, copia exactă a punctului central real. Este vorba de punctul hiperboreean din apropierea Ripeei, căci Omphaloi înseamnă „buricul Pământului". El s-ar afla chiar sub Ursa Mare, numită şi„Buricul Cerului".

Cel mai cunoscut poet al Antichității greceşti şi misteriosul scriitor din Ionia, Homer, prezenta în secolul al VIII-lea î.Hr. în cele 28000 de versuri ale epopeelor Iliada şi Odisea diferite aspecte din viața eroilor săi. Astfel, Odiseea lui Homer pare să fie o călătorie spirituală a oamenilor către patria strămoşilor lor. Pentru că între timp această țară a fost îngropată de gheață şi de mare, Poseidon, vechiul zeu al soarelui coborât acum în zeu al mării, se mânie pe călătoria lui Odiseu. Homer nu vede însă această patrie ca fiind în Groenlanda, ci mai degrabă în insula Helgoland.

Dacă în vremea lui Homer grecii aveau cunoştință de o țară hiperboreică, un ținut dincolo de regiunea boreală, al zeului iernii şi al furtunii, dacă ei ştiau de existența unei regiuni ideale, pe care grecii mai târzii şi scriitorii lor au încercat să o mute dincolo de Sciția, de o țară unde nopțile erau scurte şi zilele lungi şi palmierii creşteau în aer liber – dacă aveau deci cunoştință de toate aceste lucruri, se pune întrebarea: De unde ştiau ei toate astea? Cine le-a povestit lor despre asta?

Hiperboreenii puteau să zboare!

Despre hiperboreeni se spun lucruri extrem de ciudate. Pitagora relatează de pildă despre ei că ar fi stăpânit arta de a zbura: hiperboreanul A*baris* este un făuritor de minuni care poate zbura şi care prin coapsa sa aurită se prezintă ca o reîncarnare a lui Apollo.

Şi Hekateus din Milet confirmă acest lucru şi spune că fii lui Boreas din Hiperboreea aveau cultul lui Apollo şi în momentul culminant

de desfăşurare al acestuia, lebede sfinţite zburau către Apollo. Multe legende nordice pomenesc de Apollo cu carul său însoţit de *„lebede care cântă“*. Acest lucru este confirmat şi de nenumărate desene scandinave pe stânci, care prezintă un vapor cu disc solar şi cu o lebădă ca proră. Şi o poezie a lui Hesiod poate fi citată, în acest context (în jurul anului 750 Î.Hr.), o operă în care acesta a fost probabil inspirat de scutul lui Heracles:

„Şi oceanul părea să-şi lase talazurile să danseze în jurul acestor scuturi minunat împodobite. Scoţând strigăte puternice zburau lebedele care cântau.“

Marcel Homet pune punctul pe „i“ când. scrie următoarele:

„Acum se ştie foarte bine că lebedele care cântă şi care au plecat spre sud, niciodată nu au zburat mai departe de cercul polar. Şi cu atât mai puţin au fost văzute ele la Marea Mediterană. Toate acestea – lebedele cântăreţe, desenele scandinave pe stâncă, legendele hiperboreene, precum şi carul solar al lui Apollo cu însoţitoarele sale înaripate arată în mod clar că mitul lui Apollo provenea din Hiperboreea şi nu de la Marea Mediterană.“

La fel stau lucrurile şi cu cultul *Ra* din E,gipt. Acesta avea o mare semnificaţie în special în vremea Imperiului Nou. Religia egipteană a soarelui venea din nord, iar Ra a fost văzut drept urmaşul lui Croms, al Zeului Soarelui hiperboreean. Astfel, cuvântul *hiperboreean* dobândeşte o semnificaţie mult mai profundă.

Să ne amintim de Sfântul Nicolae, a căruii sanie era trasă prin zăpadă de reni şi cerbi. În egipteana veche *Tem* este redarea fonetică a unei hieroglife care înseamnă *mijloc de transport, sanie.* În Egiptul preistoric a existat o barcă solară, care venea din nord – o sanie folosită la procesiunile în onoarea Zeului Soarelui. Egiptalogul Maspero constata: *Statuia Zeului Soarelui ieşea în evidenţă vizibil şi asta din cauza mijlocului de transport, o sanie!“* întrucât în Egipt această sanie nu ar fi putut aluneca pe zăpadă, ne indică faptul că acest element este de origine străină, probabil din mitologia nordică.

Colegul francez al lui Rudolf Steiner, Eduard Schuré (1841-1929) scrie în cartea sa „Marii iniţiaţi“:

„Apolo, mentorul oamenilor iubeşte să zăbovească printre ei. Îi place prin oraşe, între tinerii bărbaţi, în competiţia poeziei şi în arenă, dar rămâne acolo doar pentru o vreme. Toamna

se întoarce înapoi în patria sa, în ţara hiberboreenilor. Este ţara misterioasă a sufletelor luminoase şi clarvăzătoare, care trăiesc în aurora veşnică a unei fericiri desăvârşite. Acolo sunt adevăraţii săi preoţi şi iubitele sale preotese. El trăieşte împreună cu ei în comuniunea cea mai intimă şi mai profundă, şi dacă vrea să facă oamenilor un cadou regesc, le aduce din ţara hiperboreenilor unul din acele suflete luminoase şi îi face să se nască pe Pământ pentru a-i îndruma şi a-i încânta pe muritori. El însuşi se întoarce la Delphi în fiecare primăvară când sunt cântate imnurile. În felul său hiperboreean, văzut doar de iniţiaţi el îşi face. apariţia într-un car tras de lebede ce îngână melodii. El revine cu scopul de a menţine sanctuarul în care Pythia îşi vesteşte oracolele, în care înţelepţii şi poeţii îl ascultă cu atenţie. Atunci cântă privighetorile, fântâna arteziană de la Castalia ţâşneşte într-o lumină argintie, râuri de lumină orbitoare şi muzică cerească se revarsă în inima omului şi ajung până în venele naturii."

Să încheiem acest capitol despre Hiperboreea cu Platon, care în „Politeia" descria „epoca de aur" dintr-o ţară cu climă temperată şi cu un popor hiperboreean:

„La hiperboreeni, care locuiesc în cel mai îndepărtat capăt al lumii, la picioarele templului lui Apollo... Ei îi preaslăvesc pe cei în ale căror vene pulsează sângele titanilor originari... Ei locuiesc în ţara Boreea şi conducătorul lor este Arimapes."

În scrierile lui Pherenikos citim că acest popor al hiperboreenilor aparţinuse vechii rase a titanilor iar Apollo, el însuşi un uriaş era un vlăstar indirect al aceisteia.

Rezumat

Noi aflăm de o ţară din nord, care timp de o jumătate de an nu cunoaşte noaptea, ai ărei locuitori poseda o cultură superioară şi se deplasează cu aparate de zbor. Este vorba în mod clar de Cercul Polar. Aceşti hiperboreeni erau aducători de cultură în Grecia şi s-au stabilit din cauza schimbărilor climaterice pe Atlantida. În plus, se pare că erau înalţi şi foartc bine dezvoltaţi.

Ce să fie asta? Aţi mai auzit de aşa ceva? Nu? Atunci să-i privim încă o dată mai îndeajaroape pe aceşti...

Uriaşi şi titani

În mărturiile păstrate de la popoarele antice ne lovim tot timpul de povestiri cu uriaşi. Chiar şi în Biblie, care după cum se ştie a preluat mărturii şi mai vechi, se vorbeşte despre aceştia:

- 1.Moise 6, Vers. 4
  „În acea vreme pe Pământ existau uriaşi şi chiar şi mai târziu, după ce fiii zeilor s-au amestecat cu fiicele oamenilor şi acestea le-au născut copii. Aceştia sunt eroii preistorici, renumiții bărbați. “
- 5. Moise 3, Vers. 11
  „Căci numai regele Og de Basan mai rămăsese dintre uriaşi. A se vedea în Rabbat-Ammon sicriul său de piatră lung de 9 coți şi lat de 4. “
- Iosua 12, Vers 4:
  „Teritoriul regelui Og de Basan, singurul rămas dintre uriaşi şi care locuia la Astharoth şi Edrei...“

Povestea pe care cu siguranţă o ştim cel mai bine este cea a uriaşului Goliath şi a micului David. Micul David era păstor şi cânta şi la harpă. Goliath era un uriaş, părea a fi extrem de puternic şi era şi foarte bine înarmat: *„Avea peste 3m înălțime şi purta coif, platoşă şi pulpare din bronz...“,* citim în prima carte a lui Samuel 17,4-6.

După cum spune Biblia, Goliath ar fi aparţinut unui popor de uriaşi, *Rafaim*. Cei mai mulți dintre reprezentanții acestii popor par să fi venit din *Gat,* un oraş din alianța Filistinilor. În a doua carte Samuel 21, după prezentarea luptelor lui David împotriva filistinilor, se găsesc următoarele rânduri (20-22):

> *„Şi s-a mai iscat un război la Gat. Pe atunci trăia un bărbat înalt, care avea câte şase degete la fiecare mână şi câte şase la fiecare picior, în total douăzeci şi patru, şi era din rasa uriaşilor. Şi când el a sfidat Israelul, Jonatan fiul lui Shamma şi unul din frații lui David l-a răpus. Cei patru proveneau din rasa uriaşilor din Gat şi au scăpat din mâinile lui David şi ai războinicilor acestuia “*

Firește, astăzi s-a demonstrat că această istorioară a lui David şi Goliath a fost „furată“ de la egipteni – aşa cum s-a întâmplat cu multe

lucruri în cazul ebraicilor, ca de pildă cu povestirea despre Moise, alias Echnaton.

Povestea lui David şi Goliath este extrasă şi prelucrată din izvoare mult mai vechi, şi anume din povestirea egipteană veche *„Autobiografia lui Sinûe"*. Povestea lui Sinûe a luat naştere în Imperiul de Mijloc (circa 2040-1650 Î.Hr./dinastiile 11-14) şi s-a bucurat permanent de mare popularitate la egipteni. Astfel că la 800 de ani după conceperea ei, scribii din şcolile de scriere ale Noului Imperiu (circa 1580-1070 î.Hr./dinastiile 18-20) au copiat ca exerciţii pasaje întregi din ea. Faima de care s-a bucurat această povestire a fost îndreptăţită, căci ea, aşa cum spunea odată deţinătorul premiului Nobel pentru literatură Rudyard Kipling, poate să se numere printre capodoperele literaturii universale.

Întrucât povestirea lui Sinuhe a apărut în multe variante încă din secolul al XX î.Hr., între cele două povestiri, cea egipteană veche şi istoria biblică a lui David şi Goliat, au trecut aproape 1000 de ani. Având în vedere legătura strânsă cu marea cultură egipteană deducem că autorii Bibliei auziseră de această importantă povestire egipteană a lui *Sinuhe.*

În Vechiul Testament există câteva versuri în care rasa uriaşilor joacă un rol hotărâtor. Au fost aceşti uriaşi (de pildă poporul *Rafaim)* fiinţe reale pe Pământ sau totul nu este decât mit şi legendă? S-au aflat ei în legătură cu Elohim *(Dumnezeu)* şi s-au impus în războaiele dintre oameni şi „zei", aşa cum transmit tradiţiile multor popoare antice din lume?

Fig. 99: Din povestirea veche egipteană despre Sinuhe a luat naştere povestea biblică a lui David şi Goliath.

Ca să aflăm răspunsul, să privim mult mai departe de Vechiul Testament, în direcţia Nordului îndepărtat şi în legendele de acolo despre...

Bărbaţii din nord

• Aici ar fi de pildă L*oki,* jumătate zeu, jumătate demon uriaş, care poate lua diferite înfăţişări: vultur, iapă sau somon.

• Sau în Edda. Aici se vorbeşte despre uriaşul *Wafthrudnir.* cu a cărui înţelepciune se măsoară Odin.

• Există şi uriaşul originar, *Ymir (Örgelmir)*. în *Gylfaginning* este considerat tatăl tribului uriaşilor. „ *Când dormea asuda, sub braţul stâng creşteau bărbatul şi femeia, şi un picior împreună cu celălalt dădeau naştere unui fiu, şi aşa i-au crescut urmaşii. El se hrănea de la vaca Audumbla. Fiii Burs, Odin, Vili şi We l-au omorât şi din corpul său a curs atât de mult sânge încât toată rasa Reifriesen s-a înecai. Numai unul a scăpat, împreună cu familia sa şi pe el uriaşii îl numeau Bergelmir. El s-a dus repede la barcă şi s-a salvat în ea."*

• La capătul cel mai îndepărtat al oceanului, într-o ţară locuită *de* „nordici" şi de uriaşi, îl întâlnim pe uriaşul *Hräswelg,* un fel de „vampir", cunoscut şi în Irlanda, dar şi la maiaşi. Acesta avea înfăţişarea unui vultur, şi aripile sale provocau furtuna, aşa cum se spune şi în legendele care provin din America Centrală.

• În Irlanda îl întâlnim pe *Bran,* pe uriaşul *Brennus,* cu pseudonimul *Bendigeit,* cuvânt care are acelaşi sens ca şi *Makarite,* porecla zeului Infernului. Într-o lupta Bran a fost rănit mortal. El a lăsat să i se taie capul pe care l-a trimis la Londra. El îl însărcinează pe cel care-i duce, ca atunci când ajunge în oraş să se aşeze la masă şi să rămână acolo şapte ani.

• Mai există apoi uriaşul *Balor,* un ciclop care îşi lasă pleoapa sprijinită de către patru bărbaţi, ca să nu cadă jos. Dacă în timpul luptei armata duşmană privea în acest ochi, cădea secerată. Acesta aminteşte de ciclopul Polyphem din Odisea.

• Din vremea legendarului *Merlin,* vrăjitorul din Wales, cunoaştem povestea a doi uriaşi, *Gog* şi *Magog,* care au răspândit groaza în ţinut. Prin urmare, Merlin l-a trimis la regele Arthur pe tânărul uriaş *Gargantua,* care i-a sugrumat pe amândoi coloşii. Interesant în cazul tuturor acestor legende este faptul ca întâlnim de multe ori aceleaşi detalii pe continente sau insule aflate la mii de kilometri unele de altele, între care, dacă ar fi să ţinem seama de cunoştinţele ştiinţifice ale epocii noastre, nu putea să fi existat nici o cale de comunicare.

• *Cuchulainn* este considerat eroul tribului celtic. Fiecare din ochii săi are 7 globuri oculare, fiecare mână 7 degete şi fiecare picior tot câte 7 degete. Atunci când trei vrăjitoare sub înfăţişare de corb l-au ademenit să încalce tabu-ul şi să mănânce carne de porc, el şi-a pierdut forţa supraomenească şi a murit.

• El şchiopăta ca şi *Wotan* cel cu un ochi, dar a devenit ca şi *Thor,* un fel de *Taranis* galic (zeul celt al cerului şi al furtunii la gali). Uriaşul

negru irlandez este într-un anume sens fratele uriaşului negru al maiaşilor şi, ca şi Thor, stăpânul fulgerului.

• Mai există şi irlandezul *Curoi*. El îmbracă înfăţişarea unui uriaş al Infernului, provoacă furtuni nimicitoare şi se luptă cu *Cuchulainn,* devenit Zeul Soarelui. Astfel ne aflăm din nou în faţa mitului gnostic al luptei dintre zeul luminii şi zeul întunericului, mit care se întinde până în Evul Mediu, fiind reprezentat prin lupta dintre Sfântul Mihail şi balaur.

• Din tradiţiile englezeşti aflăm despre o epocă a uriaşilor. Aceste tradiţii vorbesc de o perioadă în care uriaşii trăiseră acolo. Şi sanctuarul Stonehenge a fost pus în legătură cu uriaşii, fiind numit în vechile legende drept „Locul *de dans al uriaşilor.*"

• Şi uriaşul irlandez *Ysbaddaden* are un singur ochi. Sprâncenele sale atârnă astfel încât el trebuie să le sprijine cu furculiţe mici. Şi întocmai lui *Balor şi* privirea sa poate ucide duşmanul.

• În Germania facem cunoştinţă cu *Rübezahl,* spiritul muntelui. Legendele despre uriaşul şi totodată spiritul muntelui, transmise deja începând cu anul 1783 într-o formă scrisă, prezintă asemănări puternice cu povestirile despre zeul Odin din miturile germanice. În vechile legende este numit şi Tännchel, cel care a aruncat în aer stâncile care blocau apa. Rinului între Pădurea Neagră şi Vogesen.

• În 1812 a apărut volumul de basme al fraţilor Grimm Aici, în istorioara despre *croitoraşul cel viteaz* găsim prezentarea a doi uriaşi, care păreau a fi o calamitate de nestăpânit dar care s-au ucis reciproc din cauza unor conflicte special provocate.

Şi ar mai fi multe de spus, totuşi considerăm că a fost suficient pentru tema noastră.

Cum şi unde să-i integrăm pe uriaşi? Ei nu se potrivesc nici cu Creaţionisinul, dar nici cu Evoluţionismul Trebuie să recunoaştem că acest subiect este periculos pentru dogmele care şi aşa se clatină, căci problema uriaşilor, a titanilor şi a epocii hiperboreeic-atlantidiene de care ei sunt strâns legaţi, impune automat întrebarea despre posibila lor origine extraterestră.

Să mergem la dovezi...

Uriaşi găsiţi în Asia şi Africa

Să facem o mică excursie în a doua jumătate a penultimului secol, pentru a arăta că de multă vreme se duce o dispută între *ştiinţa consacrată* şi curajoşii pionieri ai cercetării. Antropologul şi geologul olandez Prof. Dr. Eugene Dubois deja la sfârşitul penultimului secol, cu ocazia săpăturilor din Sumatra a făcut descoperiri senzaţionale. El auzise de un craniu care fusese descoperit în apropiere de Wadjak, pe insula Java Cei de acolo ştiau că în *Trinil* la Rio Solo se găseau oase neobişnuit de mari ce proveneau de la uriaşii numiţi *Rakasas,* şi din acestea puteau fi găsite bucăţi în toate templele din Java şi Bali. Dubois a început să sape şi a găsit dinţi, cranii şi alte bucăţi de oase.

După o cercetare şi o analiză temeinică, el a publicat în 1894 primul său studiu despre *Pithecanthmpus erectus,* oamenii-mairnuţă care se deplasau în poziţia verticală. În taberele ortodoxe a întâmpinat respingere, fiind chiar acuzat de înşelăciune, căci o verificare la faţa locului era imposibilă, având în vedere pericolele care ar fi putut să apară. Dubois nu s-a lăsat însă descurajat, chiar şi cu riscul de a întâmpina opoziţie din partea tuturor. În 1895 a organizat o expoziţie a lucrărilor sale. În combaterea acestui studiu s-a intervenit chiar şi cu elementul spiritual, spunându-se că e o *blasfemie să îi atribui lui Adam un cap aşa de grotesc şi un corp aşa de grosolan.“*

Asemeni altor câţiva oameni de ştiinţă curajoşi dinaintea sa, Dubois a trebuit să renunţe. Cu ştiinţa şi spiritualitatea contra sa, destinul îi era pecetluit. Dovezile sale le-a cedat unui muzeu, unde timp de 30 de ani au stat depozitate într-o ladă. Între timp Dubois a murit

În 1937, 40 de ani după descoperirea sa, muncii sale i s-a acordat valoarea corespunzătoare, recunoscându-se că *omul de la Trinil* a fost probabil un strămoş al omului, un uriaş care a trăit acum aproximativ 500.000 de ani. S-a mai acceptat şi că *„acest om aparţinea probabil unei rase de uriaşi care a dispărut din cauza cutremurelor şi a inundaţiilor într-o epocă în care Java – pe atunci unită cu India şi China – aparţinea continentului asiatic.“*

Lui Dubois, i-a urmat marele antropolog german şi renumitul prof. Dr. F. Weidenreich. Când i s-a prezentat un os uriaş provenind de la maxilarul inferior, el i-a dat numele de *Pithecanthmpus robustus,*

căci dezvoltarea craniului său, a dinților ș.a.m.d, corespundea aceleia a omului de Java, cu singura diferență că el trebuie să fi fost *„înalt de 5-6 m"*. Weidenreich a mai primit apoi din Java încă un os de la maxilarul inferior supradimensionat. Acesta trebuie să fi aparținut unui *„uriaș cu o înălțime de 3 până la 4 m„* și l-a denumit *Meganthropus palaeojavanicus* (om uriaș din vechea Java).

Cercetătorul german a făcut dovada afirmațiilor sale în 1946, în *„Apes, Giants and Man*". Între timp a apărut și o scriere a lui despre descoperirile importante ale oamenilor uriași făcute – tot la Java – de către renumitul paleontolog prof. Dr. Gustav Heinrich Ralph von Koenigswalt.

Pentru Koenigswald, *Meganthropus* reprezenta o ramificație de dimensiuni uriașe de la linia principală de dezvoltare a omului. El găsise și câțiva dinți uriași, asemănători dinților umani, pe care i-a atribuit unei ființe mai mari, *Giganthropus*. Prin aceasta el înțelegea o maimuță-om recentă, uriașă (posibil o specie înrudită cu urangutanul). Cele mai vechi urme sunt de circa un milion de ani. O specie mai mică a *Giaganthopiticus (lat.* maimuță uriașă) pare a avea șase milioane de ani. Paleontologii pornesc de la ideea că maimuțele uriașe au devenit tot mai mari în decursul evoluției. Ele au trăit preponderent în Vietnam și China. Cercetările au scos la iveală că aceste maimuțe uriașe cântăreau aproximativ 500 kg. și aveau circa 3 m înălțime. Un gigant în adevăratul sens al cuvântului dacă ne gândim că un mascul gorilă are 1,85 m înălțime și 300 kg. De ce Giaganthopiticus au dispărut brusc de la orizont acum circa 200.000 de ani, nu se știe. Multe alte întrebări legate de teoria evoluționistă au rămas fără răspuns.

Și în cazul altor cercetări scenariul s-a repetat. Și au trecut 33 de ani până *când Homo habilis,* care a trăit acum 1.750.000 de ani în ținutul african Tanganjikasees, a fost recunoscut ca un strămoș al omului.

În cercetnile lor, oamenii de știință au descoperit resturile-fosile ale strămoșilor omului și ale uriașilor. După cercetări și analize în taberele consacrate a existat același refuz total, ceea ce a condus în multe cazuri la o reorientare a muncii curajoșilor pionieri. Așa i s-a întâmplat printre altora, și anatomistului și paleoantropologului Raymond Dart, care, împreuna cu colegul său Prof. Dr. Robert Broom s-a implicat în disputa din Africa de Sud, fără a mai putea să se sustragă urmărilor pe parcursul întregii sale vieți. În anul 1936 cei doi au reluat săpăturile și au dat peste diferite schelete, pentru care au ales denumirile de

Australopithecus transvaalensis şi *Paranthropus robustus.* Aceşti strămoşi ai oamenilor au trăit în grote sau în adăposturi primitive datate geologic ca având 120.000 până la 800.000 de ani. Este clar că Dart a fost învinovăţit că ar fi un *„pseudo om de ştiinţă“*. În 1946 el a publicat o scriere cu titlul *„The South African Fossil Ape-Man“*.

Dart avea dreptate dar adevărul nu trebuia să iasă la lumină, căci reprezenta o declaraţie de război pentru ştiinţa, consacrată şi imaginea acesteia despre lume. De data aceasta, „Comisia pentru monumente istorice din Africa de Sud“ a depus oficial plângere împotriva lui Broom şi l-a acuzat de *distrugerea straturilor geologice din grote şi prin aceasta de înlăturarea unor dovezi importante pentru cercetările viitoare.“*

Lui Broom i-a fost interzisă orice activitate în domeniul antropologiei preistorice. El însă nu a renunţat, şi puţin mai tîrziu Universitatea din Johannesburg i-a permis reluarea săpăturilor. El a găsit o fosilă-bazin, după care se putea vedea clar că posesorul avusese un mers în poziţie verticală.

Mai târziu a găsit dinţi, care erau cu jumătate mai mari decât cei descoperiţi anterior. Pentru aceşti *oameni maimuţe* uriaşi el a ales denumirea *Paranthropus crassidens* (Cei cu dinţii puternici).„Dinţii puternici“ semănau cu cei găsiţi la Java. Ulterior au fost descoperite alte oase, între care şi unul de la maxilarul inferior, care aparţinea unui uriaş extrem de mare. Cu vremea au amuţit multe voci critice ale oamenilor de ştiinţă şi chiar ale reprezentanţilor taberelor spirituale. Tocmai aceştia ar trebui să se simtă mai în siguranţă, şi să îşi simtă confirmate astfel „Scrierile sfinte“, căci tocmai acolo stă scris că Pământul a fost populat odinioară de uriaşi. Dar până în ziua de azi reprezentanţii celor două tabere – creaţioniştii şi evoluţioniştii – luptă împotriva descoperirilor modeme care confirmă că miturile au adeseori o bază de referinţă reală.

Alte relatări despre descoperirea de uriaşi

În secolul al XIX-lea în Statele Unite au fost deschise multe movile funerare în care au fost găsite schelete omeneşti de dimensiuni de la 2,10 până la 3,70 metri. În acest sens există multe mărturii şi însemnări ale indienilor din America de Nord care au vorbit despre o epocă în care pe Pământ au trăit uriaşi. Cei doi cercetători şi autori

colegi Klaus Dona şi Reinhard Habeck relatează în cartea lor „În labirintul inexpiicabilului“ despre alte descoperiri:

• În jurul anului 1800 au fast descoperite în Williamson Country şi White Country, schelete cu o lungime de peste 2,10 m.

• În 1879, în movila funerară din apropiere de Brewersville, indiana a fost găsit un schelet mare de 3,40 m.

• În 1883 soldaţii, au găsit la săpăturile din Lompock Rancho, California, un schelet masculin de 3,70 m. Scheletul era îngropat cu scoici şi pietre care avsau gravuri indescifrabile. În plus în mormânt a fost găsit şi un topor din piatră. O altă ciudăţenie: pe maxilarul superior şi pe cel inferior, uriaşul avea două rânduri de dinţi.

• În 1926 lucrătorii din mină au descoperit într-o galerie a minei de cărbuni Eagle din Bay Creek (Statul federal Montana) oase de la maxilare omeneşti. Spre marea surprindere a antropologilor dinţii se aflau într-un strat al rocii, veche de cel puţin 30 de milioane de ani.

• Într-un mormânt din Utah, după cum relatează autorii, se pare că au fost găsite mai multe schelete omeneşti, toate peste 2,20 până la 2,40 m. Câteva oase indicau chiar dimensiuni ale corpului de până la 3 m. În morminte au mai fost găsite şi alte obiecte (sandale, părţi de năvod). S-au mai găsit şi semne de scriere necunoscută, scrijelite în pereţii de piatră. Cercetările ADN nu au fost încă efectuate (2004).

• În 1998 o echipă de arheologi italieni a descoperit în grotele din Bolivia schelete omeneşti de peste 2,40 m înălţime.

Cei doi autori, Dona şi Habeck relatează despre alte urme interesante şi despre scheletele de uriaşi din Ecuador. Pater Carlos Vaca se pare că ar fi găsit în anul 1962, într-o grotă din provincia Loja, 70% dintr-un schelet omenesc. Înălţirnea presupusă a fost de 7,60 m. La începutul anilor 1990 părţile scheletului au fost studiate de 11 oameni de ştiinţă ecuadorieni. Ei au ajuns la concluzia că într-adevăr ar fi vorba de un os uriaş. Şi cele mai noi cercetări întreprinse în Austria par să confirme acelaşi lucru. Astfel, un profesor de anatomie de la Universitatea din Viena a putut identifica una din părţile scheletului ca fiind osul occipital. Profesorul a adăugat însă uimit, ca acest om trebuie să fi avut o înălţime de 7,50 m.

Mai există şi alte relatări şi descoperiri care ar putea fi amintite aici, şi în America de Sud în mod special în viitorul apropiat va mai ieşi câte ceva la lumină, cel puţin aşa presupune Klaus Dona. În anii

trecuți au fost organizate diferite expediții, printre altele în Ecuador, care în momentul de față nu sunt definitivate. În plus și acolo există diferite legende despre uriași: În Popol-Vuh, cartea sfântă a maiaşilor Quiche (Codex Ramirez 1883) scrie că Quimaies din Valle de Mexico erau uriași. Și de asemenea în cele trei perioade maiaşe din Mexic dintre potopuri au existat uriași, precum fiul zeilor *Hunahpu.* Și la azteci întâlnim astfel de referiri.

De altfel și în țara faraonilor se fac trimiteri la uriașii din preistorie. Despre regele Sethenes se spune de pildă, că el era înalt ca un uriaş. Cronicarii spun că el ar fi fost înalt de cinci coți și trei laturi de palmă de câte 2,85 de metri. Asta ar explica uriaşele sarcofage ale vechilor egipteni, pe care le găsim azi în muzee sau în temple (spre exemplu în Sakkara).

Uriaşi albi în Mexic

Aite tradiții vorbesc despre uriașii albi:

„Când luna și soarele pătrunseseră întunericul, uriașii au vrut să vadă exact răsăritul și apusul soarelui. Ei au mers până departe, unde i-a oprit marea, acolo unde locuiau albii. În cele din urmă au vrut să se înalțe până la soare și de aceea au hotărât să construiască un turn. Atunci Creatorul a spus celorlalți zei: „Nu e drept ca muritorii să se înalțe până la noi.“ Și au distrus cu fulgere și tunete opera uriaşilor, care au fugit îngroziți. Iar oamenii, care până atunci vorbiseră pe Pământ o singură limbă, au fost separați, și. au început să vorbească limbi diferite.“

Acest text mexican relatează conform unor tradiții străvechi despre sosirea uriaşilor în America. O altă cosmogonie mexicană veche vorbește despre patru epoci preistorice, fiecare dintre ele distrusă de catastrofe naturale. În prima epocă *Tezeatlipoca* a devenit soare, iar oamenii de atunci erau uriași. Prin îndrăzneala lor ar fi provocat sfârșitul acestei perioade, spunându-se că s-a lăsat un întuneric greu și jaguarii i-ar fi mâncat pe uriași. Aztecii consideră cultura de la Teotihuacan cu piramidele ei mari din nordul Mexicului ca fiind apogeul preistoric al unei lumi apuse, în care au trăit uriași, căci numai aceşti uriași ar fi putut înălța astfel de construcții masive ca în Teotihuacan sau asemeni piramidei mai mari a lui Cholulas. O legendă populară a mayaşilor din Yucatan spune că patru uriași sprijineau bolta cerească în cele patru puncte cardinale.

„Sunt cele patru Bacabs despre care se spune în tradiții, că una ar fi fost foarte albă şi avea teritoriul în nord, unde sufla un vânt rece, care purta lucrurile spre est,“

Şi în miturile despre facerea lumii ale culturii *Tiahuanacu* de la lacul Titicaca din Bolivia (Anzii) apar uriaşii albi. Din America de Sud antica îi cunoaştem şi pe vechii zei/ aducători ai culturii, precum Quetzalcoatl, Kukulkan, Virachcha, Kontiki, Mamkocha şi alții.

Ei au fost „marii învățători albi“ ai stăpânilor olmecilor, toltecilor, maiaşilar, aztecilor şi incaşilor, care au venit odinioară de peste apele mari. Toltecii şi maiaşii susțin că străinii au venit din nordul îndepărtat şi că s-au întors acolo.

În *Popol Vuh,* cartea sfântă a maiaşilor se vorbeşte despre „zeii albi“. Prințesa Papan – sora lui Montezumas – îi aştepta. Iar atunci când de peste ape în locul „zeilor albi“ a venit Hernan Cortez, acesta fiind tot un alb, cuceritorilor spanioli le-a venit foarte uşor să domine, căci erau luați drept zeii albi, despre care vorbeau vechile tradițiile.

Pater Cristobal de Acuna scria în 1639 în relatarea sa despre ținutul Amazonului, în capitolul 63, despre *„Râul uriaşilor“*. Este vorba despre Purus, care izvorăşte la est de Cuzco, din Anzi. Pe malurile sale ar fi trăit – printre alte triburi – şi uriaşi, *Curigueres,* care atingeau o înălțime de 16 lungimi de mână.

În încheiere să citim aprecierea cercetătorului şi autorului Marcel Homet din opera sa „Fii Soarelui“:

„Şi nu bântuiți prin cele mai multe legende ale popoarelor? Cetățile nordice ale zeilor au fost construite de giganți. În miturile greceşti titanii au fost primii copii ai cerului şi pământului, titanii au luptat împotriva zeilor şi uriaşul Atlas a fost pedepsit să poarte bolta cerească pe umerii săi. Au existat şi ciclopi, pe seama cărora este pusă ridicarea zidurilor ciclopice. Nu vorbeşte Platon de atacul unei „mari puteri“ asupra „atenienilor originari“, care nu erau în nici un caz atenienii epocii sale? Într-un mod aparte ne farmecă Platon cu cuvintele sale, pe care le pune în gura lui Kritias: „Scrierile vorbesc despre o forță mare care a cucerit odinioară statul vostru, o forță care a venit de dincolo de Oceanul Atlantic, aruncându-se în luptă cu sfidare împotriva Europei şi a Asiei. Căci pe atunci marea era navigabilă. Înainte de locul de confluență, ceea ce voi numiți în limba voastră coloanele lui Hercule, exista o insulă. Aceasta era mai mare

decât Libia şi Asia Mică la un loc; cei care călătoreau pe atunci puteau să treacă pe alte insule şi de aici pe continentul care era dincolo, înconjurat de acea mare... Să ne amintim că au trecut nouă mii de ani de când, cum spuneam, s-a iscat război între cei care locuiau dincolo de coloanele lui Heracle, şi toţi cei care locuiau în interiorul lor...“ Uriaşii au rămas în memoria oamenilor, drept cei care au trăit în timpuri legendare şi au făcut construcţii de piatră uriaşe. Şi urmele lor descoperite de noi înşişi în nordul ţinutului Amazonia au fost însoţite întotdeauna de monumente megalitice care cântăreau mai multe tone. Unde era patria acestor „ uriaşi“ şi a urmaşilor lor, care au putut să se dezvolte în condiţii exterioare foarte favorabile ca o specie de oameni foarte înalţi, contrastând ca „giganţi“ cu oamenii mici, crescuţi în alte condiţii? Totul indică că patria lor originară s-ar fi putut afla pe continentul insulă dintre Europa şi America, locul unde iniţial condiţiile climaterice erau foarte favorabile dar care apoi s-a scufundat.“

Rezumat despre Atlantida, Hiperboreea şi uriaşi

Rezumând, putem concluziona că pretutindeni în lume în tradiţiile orale sau scrise se vorbeşte despre un loc originar arctic. De-a lungul mileniilor cunoştinţele despre o rasă de oameni foarte dezvoltaţi s-au conservat şi s-au înrădăcinat în subconştientul diferitelor popoare, în acest context vorbim despre vârste ale lumii care descriu lungile perioade de dezvoltare şi de migraţie. Ceea ce a declanşat plecarea din regiunea arctică au fost condiţiile climaterice.

Ce a evidenţiat această rasă de oameni în mod special? Simplul fapt de a spune că erau „zei uriaşi“ nu este suficient. Cu siguranţă sumerienii, egiptenii, grecii, culturile central – şi sudamericane au numit această rasă „zei“, din motive subiective: frică, respect, apreciere etc. Dar asta nu înseamnă că ei nu erau fiinţe materiale. Poate că motivul unei astfel de credinţe s-ar afla în faptul că vremurile despre care povestesc miturile, sunt cu mult timp în urmă. Se vorbeşte mai mult de caracteristicile lor speciale, aşa cum putem deduce din învăţăturile din „Vatan“. VATAN este imaginea esoterică despre lume a strămoşilor noştri germanici, oglindită în rune şi în arborele vieţii – un fel de Biblie a Nordului. Şi în VATAN se vorbeşte de o origine extraterestră a omenirii originare de la Pol. Aici trebuie să facem o remarcă.

De ce tocmai această origine extraterestră a fost înăbuşită cu toată puterea până astăzi de câteva secte religioase şi politice? – Este lesne de înţeles: pierderea puterii!

Am discutat îndelung dacă să citãm aici „teoria raselor-rădăcină“ a teosofilor, ori nu, şi ne-am hotărât că e mai bine să renunţăm După Helena P. Blavatsky există cinci rase-rădăcină: rasa polară, hiperboreeană, lemurieni, atlanţii şi rasa de azi. Problema este că teosofia îi descrie pe hiperboreeni drept fiinţe pur suprasensibile – ceea ce e nu numai că pentru noi este de neconceput, dar nu corespunde nici cu miturile grecilor, toltecilor ş.a.m.d, şi nici cu dovezile scheletice descoperite, ori cu prezentările în care uriaşii veneau din nord cu nave de zbor.

Dacă presupunem că au existat într-adevăr uriaşi – nu numai în America de Sud, ci şi în Egipt – atunci pietrele nu ar părea aşa de „mari“ în comparaţie cu dimensiunile corpului. Cu toate acestea, suntem de părere că în acele vremuri a existat o tehnică – să ne gândim din nou la tibetani şi la Edward Leedskalnin (care dădea impresia unei forţe supraomeneşti).

Zeii „albi“ – evident de dimensiuni mari – erau foarte probabil şi zeii egiptenilor. Mulţi dintre ei erau blonzi, aveau capete uriaşe cu o formă puticulară şi erau cu mult mai avansaţi decât contemporanii lor. Doriţi să ştiţi cum arătau aceşti zei egipteni?

Poftiţi...

Capetele lunguiețe

Fig. 100 (stingă): capul unei regine necunoscute, 1350 îHr. la Muzeul Egiptean din Berlin.
Fig. 101 (dreapta): Nefertiti.

Această specie a fost prezentă nu doar în Egipt, după cum dovedesc craniile şi scheletele găsite. Să trecem iarăşi Atlanticul şi să mergem în capitala statului Peru, în Lima. în „Muzeul de aur“ privat se pot vedea câteva cranii ale foştilor domnitori, toate uriaşe.

Să privim mai îndeaproape la unul din imensele cranii lunguiețe expuse. În cazul lui, s-a dovedit medical că nu a fost modelat în asemenea fel în copilărie, ci a crescut într-un mod natural. Dar acest aspect stă pe locul doi, căci ceea ce atrage atenția în primul rând este volumul său, dublu față de al unui om obişnuit. Mumia acestui domnitor are 2,70 m lungime. Este gigantic, mai ales dacă facem o comparație cu peruanii, care sunt mici de statură, circa 1,60 m înălțime. Pelerina domnitorului este țesută din aur şi are 2,50 m lungime. Epoleții sunt de două ori mai mari decât cei ai fotbaliştilor de azi şi mănuşile din aur, expuse acolo au mărimea rachetelor de tenis.

Noi am citit şi raportul întocmit de autorul şi docentul american Glenn Kimball (el a ținut o prelegere la conferința de cercetare din Nevada) în urma unei vizite într-un alt muzeu privat din Peru. În acesta erau expuse alte mumii incaşe ale căror corpuri aveau înălțimea de până la 3 m şi purtau de asemenea îmbrăcăminte țesută în aur.

Ce nebunie! Imaginați-vă cum ar fi dacă în fața dumneavoastră ar sta un bărbat cu o înălțime de 2,70 m….

Fig. 102: Echnaton - nu numai că avea capul alungit în spate, dar prezenta întocmai ca şi ceilalți din specia sa, bazinul lat şi o burtă mare.
Fig. 103: Au existat pe atunci rase diferite în Egipt? Ființa mai mare are față de celelalte o cu totul altă formă a capului, puternic trasă spre spate.

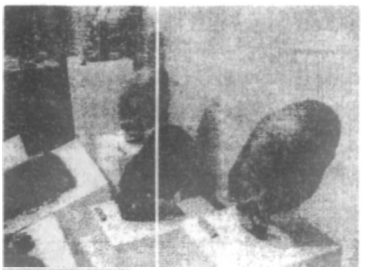

Fig. 104 şi 105: Artefacte de capete alungite.

Fig. 106: Craniul unui domnitor peruan de 2,70 m înălțime.

Craniile din Malta

Să ne întoarcem la regiunea Mării Mediterane, şi vom găsi cranii asemănătoare şi în Malta. În templul megalitic de la Hal Saflieni (astăzi aflat în patrimoniul cultural UNESCO) au fost dezgropați oameni cu cranii uriaşe, şi nu unul singur, ci mulți! Ca vârstă sunt plasați între 4100 şi 2500 de ani î.Hr. Ai impresia că aceşti oameni ar aparține unei cu totul alte specii, realizând cumva legătura dintre Mesopotamia şi Vechiul Egipt. Şi anume este vorba de o specie care este pomenită în vechile scrieri drept omul-şarpe sau omul-reptilă.

Scurt ist**oric**

Până în 1985, craniile acestor ființe descoperite în templele preistorice malteze din Taxien, Ggantja şi Hal Saflienti au putut fi văzute în mazeul arheologic din Valletta. De atunci însă, ele nu mai sunt accesibile. Mai există astăzi doar fotografiile cercetătorului maltez Dr. Anton Mifsud şi ale colegului său Dr. Charles Savona Ventura, care pot dovedi existența craniilor şi pot arăta anormalitatea acestora.

Au fost văzute şi cranii monstruoase la care se observau schimbări de formă. Un craniu crescut cu totul altfel, prelungit şi considerabil mai mare decât toate celelalte, şi la care lipseşte sutura în săgeată

(Sutura sagittalis) ridică mari semne de întrebare. Exact acest lucru apare la craniile din Malta. Cui au aparţinut ele?

Fig. 107 (stânga): Craniul unui om normal.
Fig. 108 (dreapta): Cap alungit din Malta, mai mare mai voluminos şi fără Sutura sagittalis.

În templul Hal Saflienti se găseşte o fântână închinată zeiţei mame. Acolo a fost descoperită o mică statuie a unei zeţe care doarme şi un artefact cu o gravură ce înfăţişa un şarpe în special unul din aceste cranii este de interes pentru noi: el prezintă un *Dolichocephalous* foarte dezvoltat, o parte posterioară prelungită a calotei craniene, iar *sutura sagittalis* lipseşte. Acest lucru este imposibil din perspectiva anatomiştilor şi a medicilor. Dar cazul este cunoscut în întrega lume nu numai din punct de vedere patologic, al anormalităţilor pe care le prezintă, ci prin faptul că partea lunguiaţă nu a luat naştere prin modelare, ci pe cale naturală – conform rezultatelor cercetărilor. Lucrurile par să se complice şi mai mult: pe ambele insule Gozo şi Malta a existat în perioada preistorică un aşa-numit cult al şarpelui cu preoţi-şerpi. Este cumva posibil ca acest craniu să fi aparţinut unui astfel de preot-şarpe? Sau unei preotese-şarpe?

S-a apreciat că prin această formă lunguiaţă către partea posterioară a craniului ar fi putut să se dea unei persoane înfăţişarea asemănătoare cu un şarpe, căci printr-o astfel de aşezare a muşchilor feţei, ochii, ca şi pielea au fost traşi mult în sus, şi înspre spate. În plus, greutatea mult mai mare a craniului în partea posterioară ar fi putut cauza chiar probleme în ceea ce priveşte mersul vertical al acestor fiinţe. Să se fi târât ele ca un şarpe sau ca o şopârlă?

Interesant este de asemenea şi faptul că printre craniile găsite a fost şi unul la care anormalităţile constatate (craniul lunguieţ) au luat

naştere printr-o modelare intenţionată. în acest mod a fost văzută clar diferenţa între ceea ce era modelat, şi ceea ce era creat natural. Iar aceasta arată mai departe, că maltezii încercaseră să îi „modeleze“ pe unii copii şi să îi facă asemeni „oamenilor-şarpe“.

Ce înseamnă acest lucru pentru noi?

Craniile au fost datate aproximativ în anul 2500 î.Hr., ceea ce înseamnă sfârşitul epccii megalitice malteze. Au fost aceşti oameni-şarpe ultima castă de preoţi care nu se amestecase cu populaţia de rând înainte să dispară total de pe suprafaţa pământului? Sau ei nu au dispărut, ci doar s-au retras? Poate în lumea subterană? Când fenicienii au sosit trei sute de ani mai târziu şi au cucerit Malta, ei au înălţat acoio un templu pentru zeiţa mamă, pe care o numeau *Astarte,* zeiţa a cărei faţă semăna cu cea a unui şarpe! Fuseseră descoperiţi oamenii-şarpe?

Istoria Maltei se acoperă cu scheletele din Egipt, găsite de renumitul prof. Walter B. Emery (1903-1971) în anii 1930 în Sakkara. Aceste schelele, pe baza vârstei lor şi a locului în care au fost descoperite, au fost clasificate ca aparţinând epocii predinastice. Craniile mult mai mari şi prelungite spre partea posterioară, au arătat clar, faptul că această grupă nu avea nimic de-a face cu populaţia normală, iar în plus aceştia aveau părul deschis la culoare, uneori blond, erau de dimensiuni mari şi cu o structură osoasă mult mai puternică. Emery a explicat aceste schelete ca aparţinând castei preoţeşti, care nu se împerechea cu populaţia obişnuită, ci doar cu cei asemeni lor, el fiind convins că aceştia erau *Schemsu Hor.*

Schemsu Hor sunt pomeniţi în listele cu regi de la Abydos, iar Emery scrie unnătoarde despre descoperirile sale:

> *„Către finalul mileniului al IV-lea î.Hr. a apărut poporul, cunoscutsub numele de „elevii lui Horus“(Schemsu Hor), o castă aristocrată care domina şi guverna întregul Egipt. Teoria despre existenţa acestei rase este confirmată de descoperirile făcute în mormintele predinastice din partea de nord a Egiptului Superior, resturile anatomice ale indivizilor găsiţi prezentând cranii mai mari şi o creştere mai mare decât a populaţiei autohtone. Această creştere este atât de mare, încât este exclus ca cele două popoare să aibă aceeaşi provenienţă, să se tragă din aceeaşi linie rasială.“*

Să fie aceste fiinţe îngerii căzuţi despre care se spune în Vechiul Testament? Să fi fost vreuna din aceste fiinţe chiar „şarpele“ care i-a

ademenit pe Adam şi pe Eva? Poate că nu e aşa de eronat, căci în cadrul documentelor Qumran există „Testamentul lui Amran“, în care scrie:

„Unul dintre ei avea o înfăţişare înfricoşătoare – asemeni unui şarpe, iar pielea sa avea mai multe culori. Faţa îi era ca cea a unui şarpe cu ochi uriaşi.“

Acesta nu este însă singurul izvor în care se vorbeşte despre Adam, Eva şi „şarpele“ din paradis. Stefan a tratat acsastă temă acum mulţi ani, în cartea sa„Pe urmele zeilor“ şi a făcut trimitere la alte izvoare interesante. În opera lui R.A. Boulay acesta foloseşte vechi scrieri ebraice, pe care vechii ebraici le-au scos intenţionat din Biblie, din cauza unor aspecte penibile. Printre aceste izvoare a fost şi Haggada (o culegere de tradiţii orale ale rabinilor). Din această Haggada, Boulay citează o istorie a lui Adam şi Eva:

„Primul rezultat a fost că Adam şi Eva erau goi. Înainte corpul lor fusese acoperit de o ***piele groasă*** *şi învăluit în norul splendorii. Abia ce încălcaseră ei legea ce le era impusă, că norul de splendoare şi pielea cea groasă au căzut, şi ei stăteau în picioare acolo, în goliciune şi ruşine.“*

Mai departe, Boulay citează şi o versiune gnostică despre Adam şi Eva:

„Acum Eva a crezut în cuvintele şarpelui Ea a privit pomul. A luat din fructele lui şi a mâncat, i-a dat şi bărbatului ei din ele, iar el a mâncat la rândul său. Apoi spiritul lor s-a deschis. Căci, atunci când ei mâncau, le-a apărut lumini cunoaşterii: ei au ştiut că în ceea ce priveşte cunoaşterea ei erau goi. Când ei şi-au văzut creatorii, li s-a făcut ruşine căci erau făpturi animalice. Au înţeles multe lucruri.“

În aceste texte găsim unele referiri la o posibilă înfăţişare de reptilă a lui Adam şi a Evei. Şi înţelegem de ce creştinii de odinioară au îndepărtat multe scrieri vechi.

Indicii că ar fi existat o castă preoţească cu înfăţişare de şarpe nu numai în Malta, ci şi în Egipt, găsim şi în picturile de perete, precum şi prin statuile care prezintă oameni cu capete de şarpe. Şi descoperirile de schelete şi cranii indică faptul că au existat într-adevăr aceşti „semizei“. Captivant, nu-i aşa?

Ar trebui amintit că au existat atât oameni-şarpe care stăteau în poziţie verticală, cât şi oameni-şarpe care se mişcau prin târâre. Autorii

Vittorio Di Cesare şi Adriano Forgione sunt de părere că această rasă de preoţi-şarpe a domnit mai întâi în Egipt, până să se extindă şi să ajungă în Malta, de unde în jurul anului 2500 î.Hr. a dispărut. Alţi cercetători sunt însă de părere că ei ar fi venit din Europa către Malta şi de aici în Egipt, deci dezvoltarea s-a produs dinspre nord.

În Egipt ei au mai supravieţuit câteva milenii şi în 1351 î.Hr. au adus pe tron pe unul de-al lor, pe cel mai cunoscut şi totodată cel mai misterios rege egiptean pe care îl cunoaştem – *Echnaton!*

Echnaton avea, întocmai ca şi sora sa, Nefertiti, un craniu uriaş, lunguieţ, un corp altfel modelat faţă de egiptenii „normali", iar faţa sa avea o înfăţişare particulară – era trasă spre spate, cu buze şi urechi mari, plasate cu mult mai în spate. Să fi fost Echnaton şi rudele sale urmaşi ai oamenilor-şarpe?

Fig. 109: Echnaton

Au fost Elohimii „dinastia zeilor" în Egipt? Şi să fi fost semizeii şi uriaşii, servitorii lui Horus, *Schemsu Hor* urmaşii lor direcţi?

Pentru a înţelege aceste lucruri, să pătrundem acum în această epocă a „zeilor"...

Zep Tepi - Prima epocă

> *Egiptenii au crezut că ţara lor a fost condusă la început de o dinastie a marilor zei, al căror ultim Horus a fost fiul lui Isis şi Osiris. Lui i-a urmat o dinastie a fiinţelor pe jumătate asemeni zeilor, aşa-numiţii slujitori ai lui Horus, care au făcut apoi loc regilor egipteni istorici."*

În vechile tradiţii egiptene se vorbeşte despre „prima epocă" *(Zep Tepi)* şi se povesteşte despre *Neter* şi *Schemsu Hor,* slujitorii lui *Horus.* Prin urmare, înainte de regii dinastici sau „lumeşti", al căror şir a fost inaugurat de faraonul Menes, au existat două epoci predinastice. În timpul primei epoci, Egiptul a fost condus de Neterus, până când a urmat regatul lui Horus, fiul lui Isis şi al lui Osiris. Epocii lui Neter i-a urmat aşa-numitul Schemsu Hor. Schemsu Hor erau slujitorii lui Hor, care au dus mai departe în epoca regilor dinastici arborele genealogic al lui Horus. Epoca dinastică a început cu Menes, primul faraon al Egiptului Inferior şi Superior, circa 3100 î.Hr.

A existat prin urmare o epocă inițială, când zeii înşişi au domnit. După această epocă, atunci când zeii au dispărut, au domnit un fel de „semizei“, care au încercat să ducă mai departe pe cât de bine posibil, munca „zeilor“. Abia după a urmat epoca egipteană „oficială“, istorică (vezi fig. 3)

Să pătrundem acum în această epocă, şi vom începe cu...

Cronicarii arabi

Cea mai cunoscută mărturie arabă care există este opera„Hitat“ a cărturarului religios Ahmad Al-Makrizi (1364-1442 d.Hr). Este o culegere de texte arabe culte, scrise de medici, arhitecți sau alți cărturari, care se ocupă de istoria şi topografia Egiptului. Abia în secolul al XX-lea părțile ce prezentau istoria au fost cercetate în amănunt de Hugo Bunz. El a constatat că Al-Makrizi pentru partea de istorie a preluat câteva propoziții şi uneori chiar pasaje de text mai mari de la istorici arabi mai vechi (parțial chiar acelaşi text). În capitolul „Piramidele“ Al Makrizi a rezumat toate documentele cunoscute ale timpului său de care dispunea şi le-a aşternut pe hârtie.

El susține că Marea Piramidă nu a fost construită de Cheops, ci de regele clarvăzător Saurid. Dumnezeu însuşi l-a inițiat pe acesta în „cunoaşterea stelelor“ şi i-a dat de ştire că asupra Pământului se va abate o catastrofă şi va rămâne doar un rest de lume, iar acolo vor fi necesare ştiințele. Prin urmare, *Saurid,* alias *Thot,* alias *Hermes Trismegistos* a construit Marea Piramidă:

> *Există oameni care spun: primul Hermes (Saurid/Thot), care a fost numit drept „ întreitul“ datorită calităților sale de profet, rege şi înțelept (el este cel pe care ebraicii îl numesc Enoch, Jiul lui Jared, al fiului lui Mahalalei, al fiului lui Keium, al fiului lui Enos, al fiului lui Seths, al fiului lui Adam – şi peste ei fiind Mântuirea – şi aceasta este Idris), a citit în stele că va veni potopul. Atunci a pus să se construiască piramida şi să se pună la adăpost tot pentru ce îşi făcea el griji că se va pierde ori va dispărea, pentru a proteja şi păstra lucrurile.“*

Istoriograful arab Abd Al-Hakam spune:

> *„După părerea mea piramidele au putut fi construite numai înainte de potop; căci dacă ar fi fost construite după, atunci oamenii ar fi ştiut de ele.“*

Chiar şi deja amintitul preot Manetho, care îşi trăgea cunoştinţele din inscripţiile de pe coloanele templelor secrete subterane ale Tebei, vorbea de un...

Potopul

După Gilgameş şi mărturiile Bibliei, găsim şi la azteci, maiaşi, în hinduism, la indienii hopi şi la multe alte popoare arhaice confirmarea pentru un mare potop. Interesante şi totodată uimitoare sunt asemănările între diferitele surse. Scenariul şi conţinutul sunt întotdeauna aceleaşi. Într-o operă personajul principal se numeşte *Noah* (ca şi în Biblie), în alta *Utnapischtim* (în Epopeea lui Ghilgameş), în alta *Tiusudra* (la sumerieni), sau *Atrahasis* (la acadieni). Şi irocii, indienii-chibcha, indienii-guarani şi incaşii vorbesc despre un mare potop.

Pe lângă cele aproape două sute de mărturii orale şi scrise din întreaga lume, care vorbesc despre potop au fost descoperite şi dovezi arheologice pentru o mare inundaţie în oraşul sumerian *Ur,* vechi de peste 6.000 de ani. Oamenii de ştiinţă au descoperit un strat gros de doi metri şi jumătate de lut saturat de apă, care acoperea o suprafaţă de peste 100.000 de metri pătraţi. Aceasta cuprinde un teritoriu de la nord de Bagdad până la coasta Golfului Persic, o regiune din care fac parte teritorii din Iranul, Irakul şi Kuweitul de azi. Din cauza dimensiunilor stratului de Pământ oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia că valurile furtunii au avut dimensiuni gigantice şi că probabil toţi oamenii culturii sumeriene, care nu s-au pus la timp la adăpost şi-au găsit moartea.

Alexander şi Edith Tollmann scriu în cartea lor „Şi totuşi potopul a existat“ următoarele:

> *„A meritat să nu consideri marile tradiţii ale popoarelor ca legende şi mistere, ci, pe baza conţinutului de adevăr din nucleul lor să ai încredere în evenimentele principale fixate prin tradiţie...“*

Dacă ne amintim naşterea şi trecerea culturilor superioare, vedem cum apune un mare ciclu solar acum circa 10.000 de ani Î.Hr. Exact atunci s-a încheiat şi ultima epocă a gheţarilor. Şi ce se întâmplă când se încheie o epocă a gheţarilor? Tocmai asta – gheaţa se topeşte! Este de înţeles că s-au produs inundaţii catastrofale. Pentru oamenii cu o anumită pregătire, acest lucru a fost previzibil Şi era logic, ca înainte de aceste inundaţii, scrierile, aparatele tehnice şi altele asemănătoare să fie puse în siguranţă.

Totuşi cine au fost aceşti oameni care — cine ştie din ce motiv - au fost în stare să îşi dea seama că sfârşitul epocii ghețarilor şi topirea gheții vor duce la o ridicare a nivelului mării? Cu siguranță ei aveau o anumită cultură şi călătoriseră mult, în comparație cu ceilalți. Poate că aveau şi cunoştințe astronomice şi puteau chiar să socotească ciclurile solare? Poate că au avut chiar posibilitatea să privească lumea de sus? Ca dintr-un avion? Poate că nu ei înşişi, poate cineva care îi alimenta pe ei cu cunoştințe?

Despre asta tocmai am aflat – despre atlanți şi hiperboreeni care veneau cu nave spațiale. În acest sens vorbesc şi artefactele – avioane, găsite în Columbia. Pilotul şi constructorul de avioane model Peter Belting le-a reconstruit pe acestea – şi ele au zburat ireproşabil!

Dacă se cunoştea deci călătoria aeriană, atunci înseamnă că totul putea fi observat de sus: dispunerea maselor de gheață, regiunile de coastă ş.a.m.d. Din nou ne punem întrebarea cine i-a învățat pe atlanți şi pe hiperboreeni toate aceste lucruri? La asta vom ajunge imediat...

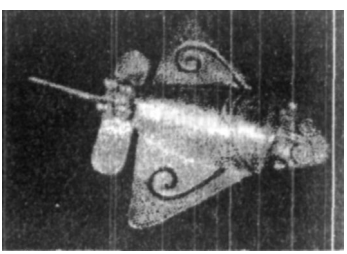

Fîg. 110 şi 111: În jurul anului 500 d.Hr. au fost găsite în Columbia aceste avioane de aur, pe care arheologii le-au considerat păsări sau insecte. Totuşi inginerii care se ocupă de călătoriile în spațiu au privit aceste artefacte şi le-au certificat drept elemente de construcție aerodinamică foarte moderne, care nu apar în natură. În 1995, pilotul german şi constructorul de avioane model Peter Belting a adus o dovadă în acest sens, construind avioanele prin imitație, la mărime de un metru, acestea depăşind toate aşteptările. De la decolare, aterizare, rulaj şi până la looping, totul era posibil, fără să apară vreo defecțiune aerodinamică.

Să mai privim odată enunțurile lui Manetho şi Al-Makrizi referitoare la Thot, despre care aflăm tot felul de minunății: din scrieri străvechi s-a aflat că acest *Saurid,* alias *Hermes Trismegistos,* alias *Henocha,* alias *Thot,* a fost cel care, din cauza potopului de care se aflase că va urma, a dat ordin să se construiască Marea Piramidă şi tot

el a scris şi isteria „zeilor“. Aşa cum relatează Manetho, aceste inscripţii trebuie să fi fi fost aşezate cu mâna proprie pe coloane, de însuşi marele aducător de cultură egipteană Thot. Se spune că cel de-al doilea fiu al lui Thot, Agathodaimon, după potop ar fi transcris cu trudă pe foi de papirus acele „scrieri ermetice“, care apoi ar fi fost duse din nou în temple secrete subterane.

Cine era acel Thot învăluit în mister?

Thot (în egipteana veche: *Djehuti)* joacă în vechile tradiţii care au luat naştere în preajma construirii Marii Piramide, un rol hotărâtor. Mărturiile despre Thot ne conduc înapoi către centrele preoţilor din Hermopolis (gr: *oraşul lui Hermes)* şi în cele din urmă şi la Heliopolis (gr.: *Oraşul soarelui),* locul de unde acţiona el pe atunci.

Thot are mai multe nume. Este cunoscut ca „Hermes cel mare de trei ori“ *(Hernies Trismegistos)* şi este pus pe aceeaşi treaptă cu Surid sau Saurid, Idris, Onuris şi cu Enoch din Biblie. Thot, adeseori prezentat cu cap de ibis este pe de o parte, din perspectivă mitologică, privit ca un secretar al zeilor, un „secretar“ pentru orice acţiune a acestora. Pentru vechii egipteni el era mai ales un aducător de cultură şi păzitor al secretelor, o figură centrală a lăcaşului preoţesc din Heliopolis. Pe de altă parte, el este văzut ca un *stăpân al timpului,* ca cel care *„taie timpurile, lunile şi anii“.*

Simbolic, această calitate este redată de imginea în care el notează anii, întecmai ca pe un răboj, în nervura unui palmier. Acest răboj, împreună cu condeiul de scris constituiau cele mai importante atribute ale sale. Condeiul îl face să se distingă drept stăpânul scribilor şi al scrisului. Astfel, bibliotecile şi arhiva, precum şi *Casa vieţii* stau sub semnul protecţiei sale *(Păzitorul însemnărilor).* Biblioteca templului său din Heliopolis era renumită; se vorbea de ganguri secrete şi ascunse, în care s-ar afla depozitate rolele de papirus scrise de mâna sa. Tradiţiile spun că p i n cunoaştere, Thot a dobândit şi puterea asupra lucrurilor. El avea *„putere de vrăjitor“.* Se folosea şi de aparate ciudate, de pildă de o *„oglindă fermecată“* (videotelefon), în care putea să vadă lucruri îndepărtate. Se vorbeşte şi despre *„o pasăre care asculta şi cânta“,* cu al cărei ajutor el putea primi veşti din depărtare (Telefon/ radiotelefon). Din inscripţii vechi aflăm că acest Thot a venit pe Pământ cu *„nava sa".* Alte legende povestesc că zeitatea (Thot) ar fi

coborât din cer pe o floare de lotus", într-o epocă originară, dându-le castelor vechilor preoți egipteni cunoştințele sale.

> *„I-a fost încredințată justiția, atunci când zeii şi oamenii s-au înmulțit, având nevoie de o reglementare a relațiilor lor. Astfel, zeii şi oamenii i-au lăudat înțelepciunea cu care el a fixat şi a introdus prin regulamente slujbele şi jertfele. El i-a învățat pe oameni scrisul şi arta vorbirii. Le-a arătat funcționarilor cum trebuia să îngrijească templele şi palatele pentru zei şi regi. Nimic nu a fost uitat de înțelepciunea sa, nici arta negoțului cu țesături şi împletituri, arta vânătorii şi a cultivării ogoarelor..."*

Thot şi cei şapte înțelepți din Edfu

Referiri la o epocă predinastică – perioada dinaintea numărătorii oficiale a timpului de către egipteni – găsim între altele şi pe pereții templului din Edfu, care se află între Luxor şi Assuan, în Egiptul Superior. Templul din Edfu, aşa cum îl ştim astăzi, a fost înălțat între 237-57 î.Hr. Părți din zidul vestic înconjurător interior şi exterior trimit la construcții mai vechi, cu mii de ani în urmă, până în epoca piramidelor.

Textele de pe pereții templelor ne furnizează numeroase date despre epoca predinastică, fiind considerate de cărturarii de azi drept singurele frânturi păstrate dintr-o cosmogonie mult mai veche şi mai vastă (învățătura despre naşterea Cosmosului). În texte slujitorii lui Horus sunt înlocuiți şi amestecați cu alte „ființe mitice", care odată sunt zei, altădată oameni, şi care sunt prezentați permanent drept aducători de cultură şi păzitori ai cunoştințelor de-a lungul secolelor.

Egiptologul E.A.E. Reymond de la Universitatea Manchester a susținut că textele ar conține indicații ascunse despre *„anumite evenimente mitice... Punerea pietrei de temelie, construirea şi folosirea templelor istorice ar fi plasate într-un timp mitic. Templul istoric devine opera zeilor înşişi şi o formațiune cu caracter mitic. Asta ne face să concluzionăm că, potrivit reprezentărilor credinței de atunci, templul istoric era o continuare directă, o proiectare şi o oglindire a unui templu mitic, care la începutul lumii a intrat în existență..."*

Începutul lumii este „prima epocă", Zep Tepi, perioada despre care am vorbit deja şi la care trimite şi o piatră memorială aflată între ghearele Sfinxului. În această „primă epocă" aflăm că Thot, zeul artei

scrisului, a copiat într-o carte *cuvintele înțelepților,* o carte care descria poziția anumitor „coline sfinte“ aflate de-a lungul Nilului. Titlul acestei căiți pierdute fără urmă suna, potrivit inscripțiilor, în felul următor: „Descrieri ale colinelor epocii originare“. „Colinele originare“ ar fi, după părerea multor experți tot una cu grupul stâncos pe care se găsesc piramidele.

Vechile inscripții ale templului de la Edfu fac referință la un grup de *şapte înțelepți,* care *„reprezentau singurele ființe-zeități care ştiau cum ar trebui făcute templele şi orașele sfinte.“* Ei au fost cei care au pregătit Lucrările de construcție de pe „colinele originare“. Aceste lucrări, la care a luat parte şi Thot au cuprins amenajarea şi ridicarea templului mitic originar din epoca originară. Dacă prin colinele originare înțelegem de fapt platoul Giseh, atunci, cu ajutorul inscripțiilor, putem explici Marea Piramida ca fiind un „templu al epocii originare“, înălțat de înțelepți cu îndrumarea lui Thot.

Egiptologii de azi nu s-au contrazis prea mult în privința informațiilor despre cei *şapte înțelepți* şi despre identitatea acestora. Ei au constatat că cei şapte înțelepți au jucat un rol hotărâtor *„În cadrul teoriei mult mai cuprinzătoare şi mai generale despre originile regiunilor sfinte şi ale templelor lor.“*

Descrierea înțelepților mai scoate la iveală unele aspecte semnificative. De pildă, imaginile potopului, în care „apele originare“ încep să se retragă încet, din ele înălțându-se „colina originară“ ne amintesc de Arca lui Noe de după potop.

Inscripțiile de la Edfu din Egiptul Superior spun că cei şapte înțelepți ar veni de pe o insulă, din „*patriaprimilor oameni“*. Textele relatează că această insulă a fost nimicită de un potop. Distrugerea a fost bruscă şi cei mai mulți din, locuitorii zeități*“* au murit înecați. După ce puținii supraviețuitori au ajuns în Egipt, ei au devenit „*zeii constructori, care au acționat în epoca originară... care au făcut să crească descendența zeilor şi oamenilor.“*

Un alt indiciu ne oferă şi templul de la Dendera, aflat la nord de Edfu. Acolo, inscripțiile ne spun că „*marele plan“* urmat de constructori, „*era notat în scrieri vechi pe care slujitorii lui Horus le-au înmânat acestora.“*

Cei şapte înțelepți din Sumer

Despre cei *şapte înțelepți* se vorbeşte de altfel şi în alte surse. În vechea tradiție babiloniană ni se povesteşte că ei au trăit „*înainte*

de marele potop" şi au înălţat zidurile oraşului sfânt Uruk. Conform listelor cu regi sumerieni, *Enmeduranna* a fost cel de-al şaptelea rege înainte de potop şi a domnit în Sippar, înainte să devină înalt preot şi să primească numele de Enmeduranki.

Din corespondenţa unui rege asirian aflăm despre un alt rege, care, se spune, ar fi depăşit în ştiinţă pe *„toţi înţelepţii din lumea de jos“,* căci ar fi fost un urmaş al înţeleptului Adapa. De la un alt rege, de data asta babilonian, aflăm că el ar poseda „o *înţelepciune care ar depăşi de departe ceea ce se află în scrierile lui Adapa“.* Ei fac referinţe la Adapa, înţeleptul de la *Eridu* (centrul regelui *Enki* din Sumer), căruia Enki i-a transmis o cunoaştere vastă, o *„largă înţelegere“* a „arborelui Pământului“ şi prin aceasta, secretele ştiinţelor pământene. Enki a fost domnitorul divin şi întruchiparea înţelepciunii.

Cei şapte înţelepţi în India

Şi în tradiţiile indiene întâlnim tot şapte înţelepţi, aici fiind numiţi *Rishi.* Ei au supravieţuit potopului şi au primit însărcinarea de a transmite mai departe către generaţiile viitoare înţelepciunea vechii lumi. Întotdeauna când cei *şapte înţelepţi* apar în vechile mituri, ei sunt consideraţi drept supravieţuitorii luminaţi ai unei catastrofe căreia i-a căzut victimă întreaga omenire. Ei creează un nou început într-o nouă epocă (în Vechiul Egipt al „primei perioade“).

Rezumăm:

Aducătorii de cultură precum Thot nu sunt zei, dar au fost şcoliţi de către zei (sau de semizei), pentru a transmite omenirii cunoaşterea şi totodată de a o păstra. Din păcate, însemnările despre Thot păstrate nu sunt numeroase. În Cartea lui Enoh însă, găsim relatări amănunţite despre cum Thot (alias Enoh) se afla în legătură strânsă cu *Elochimii* şi despre cum a părăsit el Pământul de mai multe ori pe parcursul vieţii, folosindu-se de obiecte de zbor.

Cartea lui Enoh

Dacă citim în cartea „necanonizată“ a lui Enoh aflăm despre faptele lui Thot din perspectivă ebraică. El a fost iniţiat de „zeul“ biblic în mistere şi secrete, căci *„Enoh umbla tot timpul cu Elochimii“*

Cine sunt *Elochimii? În* Geneza din Vechiul Testament se spune:

„Lăsaţi-Ne să facem oameni, care să fie asemeni Nouă...“ şi ei au văzut *„cât de frumoase erau fiicele oamenilor şi le-au luat de soţii pe acelea pe care le-au vrut.“*

Elohimii sunt aceia care au venit din ceruri pe Pământ, au creat omul şi s-au însoţit cu femeile oamenilor – ei au fost fiinţe extrapământene!

Omul de ştiinţă scoţian James Bruce (1730-1794) a descoperit într-o călătorie în Etiopia trei exemplare ale Căiţii lui Enoh. Biserica etiopiană ignora regulamentul instituit de capii bisericeşti superiori, şi astfel cartea lui Enoh a ajuns în canonul bisericii abisiniene. În plus, a mai apărut şi o versiune slavonă. Conform opiniei oamenilor de ştiinţă, originalul a luat naştere în cel de-al doilea secol precreştin. În Cartea lui Enoh îi întâlnim şi pe aşa-numiţii *fii ai zeilor* (ca şi în prima carte a lui Moise 6, 1-4). Aici ei sunt numiţi îngeri. Despre coborârea lor se relatează amănunţit în capitolele şapte şi opt:

«S-a întâmplat în acele zile, când oamenii se înmulţiseră, să fie născute fiice minunate şi frumoase. Şi când îngerii, fii ai cerului, le-au văzut pe acestea, au început să ardă în focul iubirii şi au spus: „ Veniţi, lăsaţi-ne să ne alegem femeile dintre urmaşii oamenilor şi să facem copii cu ele.“ Atunci Sam-Jaza, conducătorul lor le-a spus: *„Mă tem că vă este frică de acest plan şi eu singur va trebui să ispăşesc această vină.“* Dar ei au replicat: *„Noi toţi jurăm şi ne luăm angajamentul unii faţă de alţii că nu ne schimbăm intenţiile, ci ne urmăm planul.“* Atunci au jurat cu toţii şi şi-au luat angajamentul unii faţă de alţii. *„Erau 200 la număr cei care au coborât pe Ardis, vârful muntelui Armon. Şi-au luat femei, fiecare a ales pentru sine, s-au apropiat de ele, au locuit cu ele şi le-au învăţat magia, rugile şi folosirea rădăcinilor şi a copacilor. În plus, Azaziel le-a arătat oamenilor cum să-şi facă săbii şi cuţite, scuturi şi platoşe, cum să-şi confecţioneze oglinzi, brăţări şi podoabe, cum să folosească fardurile, să-şi înfrumuseţeze sprâncenele, să folosească pietre preţioase, astfel încât toată lumea a fost transformată. Şi toţi au început să uite de zeu. S-a răspândit desfrâul şi ei au păcătuit şi au stricat totul în calea lor. Amarzarak i-a învăţat pe toţi vrăjitoria şi folosirea rădăcinilor, Armers i-a învăţat dezlegarea vrăjii, Barkajal observarea stelelor, Akibeel semnele, Tamiel i-a învăţat astronomia, şi Asaradel mişcarea lunii...“»*

Această scriere ne povesteşte că Enoh a petrecut circa 70 de ani din viaţă printre oameni. Ceilalţi 295 de ani a fost învăţat şi pregătit de elohimi pentru a se întoarce la oameni şi a transmite acestora cunoştinţele, asemenea unui, „maestru divin". Naşterea şi viaţa lui Enoh au avut un curs firesc. Nu se pomeneşte nimic despre o naştere neobişnuită, „nepământeană". Jared şi soţia lui Baraka l-au zămislit pe Enoh, după cum spune Cartea Jubileelor 5, 16. Mai departe aflăm că elohimii plănuiau ceva deosebit cu acest Enoh:

> „*Acesta este primul pui de om dintre cei care au fost născuţi pe Pământ şi care au învăţat scrierea şi ştiinţa."* (Cartea Jubileelor 5,16)

Cea mai mare parte a vieţii sale Enoh şi-a petrecut-o departe de familia sa, la fiii zeilor, la Elohimi. Se spune astfel:

> *„Şi el era plecat dintre copiii oamenilor.."* (Cartea Jubileelor 4,23)
>
> *„...şi nimeni dintre puii oamenilor nu ştia unde era el ascuns, unde se afla şi ce s-a întâmplat cu el. Tot ce a întreprins el pe timpul vieţii sale s-a petrecut cu păzitorii şi cu sfinţii."* (Enoh 12, 1-2).
>
> *„Şi el a stat la îngerii lui Dumnezeu şase jubilee* (circa 300 de ani) *şi ei i-au arătat tot ce este pe pământ şi în ceruri... şi el şi-a însemnat totul."* (Cartea Jubileelor 4,21-22).

Există descrieri detaliate despre călătorii şi viaţa petrecută la Elohimi. Următorul extras din „Cartea Jubilelor" este foarte interesant. În timpul şederii sale la Elohimi el a aflat ceva foarte important, un lucru pe care oarecum îl ştia (Enoh 14, 24, 15,1):

> *«Atunci a venit către mine un sfânt şi m-a trezit, m-a ridicat şi m-a adus la poartă; eu însă mi-am ferit faţa... şi atunci vocea lui s-a auzit: „Nu te teme Enoh, vino şi ascultă-mă!"»*
>
> Vocea a continuat, spunându-i lui Enoh:
>
> *«Du-te şi vorbeşte cu păzitorii cerului care te-au trimis să te rogi pentru ei: „De ce v-aţi părăsit cerul, aţi dormit la femei şi aţi zămislit precum pământenii fii uriaşi? Deşi aţi fost sfinţi, v-aţi pătat de sângele femeilor, aţi făcut copii cu sângele cărnii, aţi râvnit la sângele omenesc şi aţi pus mai presus carnea şi sângele..."»* (Enoh 15, 2)

Elohimii au fost bineînţeles foarte supăraţi din cauza comportamentului unora dintre ei, al acelora care s-au amuzat cu fiicele pamân-

tonilor... La sfârşitul vieţii sale, după ce petrecuse cea mai mare parte a vieţii sale la Elohimi, Enoh s-a întors pentru ultima oară la familia sa – el avea cu soţia sa şase fii şi o fiică – pentru a-şi îndeplini misiunea:

„Acei sfinţi m-au trimis pe Pământ spunându-mi: vesteşte totul fiului tău Metusalah...“ (Enoh 81,5)

El avea o evoluţie oarecum predestinată şi din punctul de vedere al timpului;. Astfel, în Cartea lui Enoh 81,6, citim:

„Te vom lăsa un an la copiii tăi, până când te întremezi pentru a-i învăţa, a le scrie şi a le lăsa mărturie totul. În al doilea an te vom lua din mijlocul lor.“

Misiunea lui Enoh era de a transmite urmaşilor săi tot ce a primit de la Elohimi:

„Şi acum, fiul meu Metusalah, îţi voi povesti toate acestea şi le voi scrie pentru tine; îţi dezvălui totul şi o să-ţi înmânez cărţile care explică acestea.“ (Enoh 82,1) *„Şi acum cheamă-i pe toţi fraţii tăi şi adună-mii pe toţi fiii mamei tale...“*

Enoh îşi îndeplinise misiunea, aşa cum i se ceruse. El a transmis toată cunoaşterea sa către urmaşii săi, între care se afla şi nepotul său Lamesch (fiul lui Metusalah): „*Bunicul meu Enoh mi-a dat într-o carte învăţătura tuturor secretelor:.., care i-au fost şi lui încredinţate...“* (Enoh 68, 1)

Dar Enoh nu a fost singurul care avea legătură cu „zeii“. La o astfel de concluzie ne conduc pasaje din cartea a doua a lui Moise:

„Muntele Sinai scotea fum, pentru că Domnul a coborât pe munte cu foc; şi fumul s-a ridicat, precum cel din vatră, încât tot muntele s-a clătinat.“

Aşa ne spunea profetul *Ezechiel* în relatarea sa din secolul al VI-lea î.Hr., o descriere detaliată a unei nave spaţiale şi a cosmonauţilor ei (vezi Ezechiel 1,4-28 şi 2,12-13). Autoarea Gisela Ermel, în tratatul „Unde au rămas ei?“, enumera cele mai diverse legături cu „zeii“ care au fost clar formulate în aproape toate religiile lumii, în miturile şi tradiţiile despre Creaţie şi naştere. Este cunoscut exemplul profetului Elias care, mergând cu un „car de foc“ spre cer, a dispărut:

„..priveşte acolo un car de foc cu cai de foc... Şi Elias mergea prin furtună către ceruri... “(2. Regi 2, 11-12).

Autoarea a găsit şi alte personaje „care pleacă“, despre ele pomenindu-se în tradiţiile mitologice şi s-a ocupat şi de „obiectele de zbor“ ale acestora.

«Putem zâmbi când auzim de „care de foc“ şi „cai de foc“, dar cu siguranţă vechii noştri urmaşi nu au ştiut să descrie altfel „ Caii“ ca mijloc de locomoţie prin spaţiul ceresc nu au fost doar o invenţie a Bibliei. Şi în mitologie există cai zburători, de exemplu:

ALBORAK: calul argintiu al arhanghelului Gabriel, pe care se pare că ar fi făcut o călătorie în ceruri profetul Mohamed;

BALACHO: un cal din mitologia indiană, pe care puteau zbura chiar 500 de călători;

SLEIPNIR: un „armăsar de bronz“ din mitologia germanică, care era în stare să călătorească prin spaţiul cosmic. El ar fi zburat de la Asgard spre Pământ şi invers. Era „animalul de călărie“ al zeului Odin;

HOFWARPNIR: de asemenea un cal zburător cunoscut germanicilor. Gna, mesagera zeiţei Freya îl folosea atunci cărui era trimisă de zeiţă „cu treburi în toate colţurile lumii“;

PEGASUS: numele iniţial al acestui cal zburător din mitologia greacă pare să fi fost,, Fulgerul şi tunetul lui Zeus “.»

În „Dicţionarul religiilor" la rubricile *„Drumurile Zeilor“* şi *„Călătoriile cereşti“* găsim alte indicaţii despre călătoria cerească a lui *Isaia,* despre călătoriile cosmice ale lui *Mohamed,* despre *Agni*, zeul focului în religia vedică, despre „preaînţeleptul*“ Utnapischtim* din Epopeea lui Ghilgameş şi despre tânărul divin *Ganymeds,* care a dispărut în Olimp. Toate acestea devin mai uşor de înţeles dacă ne gândim că vechea însă neînţeleasa cunoaştere despre „mesagerii zeilor*“* a devenit de cele mai multe ori mit, fiind transmisă oral de-a lungul secolelor sau chiar mileniilor.

Fiii zeilor au coborât din ceruri, s-au însoţit şi împerecheat cu fiicele pământului şi au avut loc răpiri – în nave spaţiale! Iar referitor la asta teologii şi oamenii de ştiinţă pot zice ce vor: este un fapt sigur!

Teoria aceasta ne duce însă departe de Atlandita şi de Hiperboreea. Dacă până acum am considerat că „aducătorii de cultură“ erau pur şi simplu doar vizitatori evoluaţi, veniţi de pe alte continente, ne-am înşelat cu siguranţă. Ne pusesem mai devreme retoric întrebarea, de unde aveau atlanţii şi hiperboreenii cunoştinţele lor de matematică, astronomie, arhitectură, statistică ş.a.m.d, şi de unde cunoşteau ei călătoria spaţială? De la aceşti Elohimi? De la fiinţe extrapământene?

Exact despre asta ne vorbesc plăcuțele scrise sumeriene. Din ele aflăm cine erau Elohimii, de unde veneau ei şi cum de au ales tocmai Pământul? Pe tăbliţele de lut sumeriene aceşti vizitatori nu se numeau *Elohimi,* ci...

Anunnaki

Englezul Sir Austen Henry Layard a primit în 1840, din partea Muzeului Britanic misiunea de a efectua primele săpături în porțiunea dintre cele două fluvii, Tigru şi Eufrat. Printre colinele uriaşe (numite în ebraică *tells)* acesta a descoperit în decursul mai multor ani, vechi oraşe sumeriene. Dar, odată cu dezgroparea vechilor oraşe „biblice" au fost scoase la iveală şi cele mai vechi mărturii scrise de până acum ale strămoşilor noştri: mai multe mii de tăbliţe de lut şi cilindri rulați vechi. Aceasta descoperire a făcut senzație!

Informațiile au fost foarte cuprinzătoare şi au reconstituit imediat o imagine clară a societății de atunci: tratate vechi, texte de lege, dispoziții regale, documente de căsătorie, prescripții medicale, scrieri filosofice, teologice şi istorice. Foarte interesante erau însă istoria Creației şi probabil, cea mai veche hartă astronomică din lume!

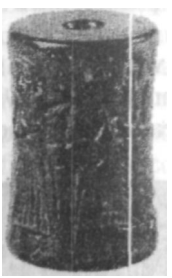

Fig. 112 (stâng!.): Sigiliul cilindric VA/243
Fig. 113 (dreapta): Imaginea de pe cilindru înfățișează cea mai veche hartă astrolpgică a lumii.

După cât se pare, sumerienii posedau cunoştințe vaste despre sistemul nostru solar. Mulți oameni de ştiință au afirmat pe bună dreptate că, în cazul unuia din sigiliile rulate ar fi vorba de o veche hartă astronomică. Cilindrii aceştia erau o invenție a vechilor sumerieni, comparabili cu o piesă de tipărire din ziua de azi. Erau cilindri mici, formați

de obicei din pietre semipreţioase. Aveau o lungime de circa 2,5-7,5 cm şi erau laţi de două degete, Pe suprafaţa exterioară erau încrustate diferite motive. După ce cilindrii erau înfăşuraţi în lut moale, rezulta un model unitar – ei erau un fel de *Comic.* Această tehnică a fost folosită în toate culturile târzii din regiunea aflată între: cele două fluvii (babilonienii, asirienii, akadienii).

Sigiliile cilindrice prezintă scene din viaţa de zi cu zi, de pildă scene mitologice, evenimente istorice şi acţiuni care s-au petrecut cu sute şi mii de ani înaintea producerii cilindrilor rulării

„Harta astronomică VA/243“ devenită între timp celebră şi aflată în prezent în Muzeul Pergamon din Berlin, nu este singura dovadă scrisă despre cunoştinţele astrononuice ale sumerienilor, dar cu siguranţă este cea mai interesantă. Sistemul nostru solar, aşa cum ne este el cunoscut astăzi a fost reprezentat la dimensiuni corespunzătoare pe cilindrii rulanţi de către astronomii din vechime.

„Harta astronomică VA/243“ ne prezintă în ordine corectă pe micul Mercur, la aceleaşi dimensiuni pe Venus şi Pământul, apoi Luna (satelit al Pământului), Marte şi planetele mai mari Jupiter şi Saturn, planetele gemene Uranus şi Neptun şi, în final, Pluto Spre deosebire de sistemul nostru solar de azi, vechea hartă întocmită de astronomii antici ne mai arată în plus o **planetă necunoscută, plasată între Jupiter şi Marte.**

Din această hartă reiese clar că astronomii din vechea cultură sumeriană cunoşteau sistemul nostru solar cu toate planetele lui. Privind stadiului nostru actual de cunoaştere, acest lucru înseamnă că strămoşii

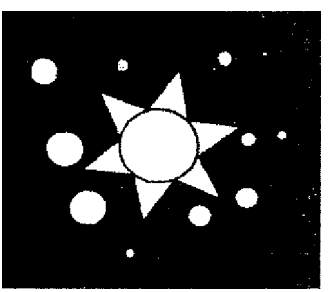

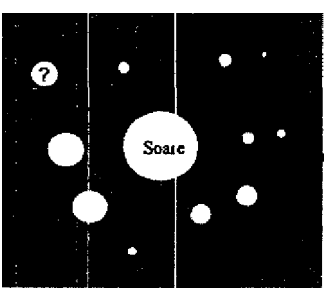

Fig. 114 (stânga): Sistemul nostru solar, aşa cum e el prezentat pe sigiliul rulat, cu o planetă în plus.
Fig. 115 (dreapta): Sistemul nostru solar cu o planetă în plus, necunoscută pentru noi.

noştri dispuneau de cunoştinţe care nouă ne-au parvenit abia în ultimii o sută de ani îiau mai bine zis pe care le-am *reprimit.* Astăzi, între Marte şi Jupiter se găseşte un cordon de asteroizi.

Din tăbliţele sumeriene aflăm următoarea istorie a sistemului nostru solar: mai întâi se povesteşte despre sistemul nostru solar originar. care era format din trei planete (Soare, Mercur şi Tiamat). După ce au luat naştere alte planete, sistemul solar a ajuns să aibă în afară de Soare, încă nouă planete. Apoi din spaţiul exterior a mai pătruns în sistemul nostru solar încă o planetă - *Nibiru.* Ea a trecut pe lângă Neptun, Uranus şi Saturn. Din cauza apariţiei sale şi a modificărilor survenite în forţele gravitaţionale ale tuturor planetelor (căci ea a pătruns în direcţie opusă) s-au produs mari explozii şi catastrofe, în urma cărora au luat naştere noi sateliţi. A avut loc o ciocnire între Tiarnat şi unul din sateliţii lui Nibiru... După ce Nibiru a mai parcurs o orbită în jurul Soarelui, s-a produs şi cea de-a doua şi ultima coliziune. Unul din sateliţii lui Nibiru/ Marduks a aruncat în aer partea superioară a planetei Tiamat. Această parte a fost aruncată într-o nouă orbită, unde a întâlnit un satelit (Kingu). Ele au format o pereche, devenind Pământ şi Lună.

Cea mai importintă mărturie scrisă pentru noi vine însă din Mesopotamia, „Hpopea lui Atrahasi", păstrată într-o stare destul de bună. Ea relatează nu numai despre epoca de *dinaintea* potopului şi despre dezvoltarea omului pe: Pământ, ci şi despre faptul că planeta Nibiru era locuită! Epopea vorbeşte despre *Anunnaki (Aceia veniţi din ceruri pe Pământ)* care au sosit pe planeta noastră acum circa 450.000 de ani pământeni venind de pe Nubiru, o planetă care la fiecare 3.600 de ani face o rotaţie completă în jurul Soarelui nostru. Aceşti Anunnaki erau aflaţi în căutarea aurului, de care aveau neapărată nevoie pe planeta lor natală. Asta se petrecea după milioane de ani de la distrugerea planetei Tiamat.

Pentru Anunnaki, datorită resurselor (apă dătătoare de viaţă, vegetaţie intensă) Pământul a părut a fi cea mai potrivită planetă. Ei au ales Pământul!

Dar să rezumăm pe scurt cum arăta Pământul pe atunci: el se afla în mijlocul celei de-a doua mari epoci a gheţarilor (acum circa 430.000 - 480.000 de ani). O treime din suprafaţa de atunci era acoperită cu gheaţă. Nu ploua decât puţin. În timpul marilor epoci glaciare (prima a început acum circa 630.000 de ani) nivelul mării se afla estimativ cu circa 250 m mai jos; decât astăzi. Cauza era faptul că pe continente apa exista

sub formă de gheață. Unde astăzi se află mări şi coaste, în vremurile de atunci era pământ uscat

Pentru stabilirea primilor Anunnaki cele mai potrivite au fost luncile râurilor, ca de pildă lunca Nilului sau cea a Eufratului şi Tigrului.

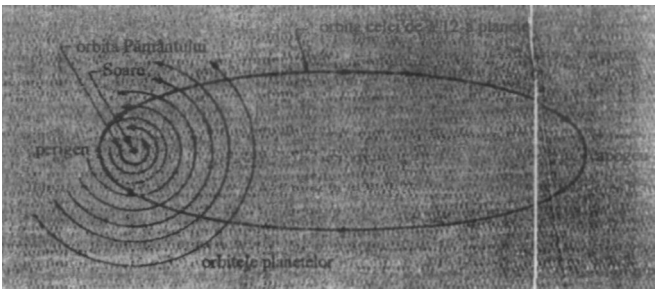

Fig. 116: Planeta Nibiru înconjoară Soarele odată la 3.600 de ani.

Primul grup de Anunaki a fost format din 50 de fiinţe, Ei au aterizat pe Marea Arabiei şi au pornit în direcţia Mesopotamiei, unde, la marginea mlaştinilor şi-au întemeiat prima aşezare pe Pământ *(Eridu = casa construită departe)*.

Listele cu regi sumerieni descriu aşezările şi domniile primilor zece Anunnaki, dinaintea potopului. Timpul era pe aiunci măsurat în *Shar* (un shar = 3.600 ani = o rotaţie a planetei Nibiru în jurul Soarelui). De la prima aterizare şi până la potop au trecut, conform textelor, 120 shar. În acest timp Nibiru a înconjurat Soarele de 120 de ori, asta însemnând 432.000 de ani pământeni.

Lista cu regi sumerieni prezintă cronologic domnitori, oraşe şi evenimente. Numele primului „zeu" de pe Pământ care a plănuit prima casă regală „divină" de la *Eridu* şi din celelalte patru oraşe, nu este din păcate, lizibil. Alte texte însă cad de acord asupra acestui aspect, numindu-l pe acest zeu *Enki (Stăpânul Pământului), î*n arcadiană *EA (Stăpânul mărilor)*. El mai avea şi pseudonimul ***Nudimmud*** *(care poate face lucruri)*. Era înţelept şi aducător de cultură, un excelent om de ştiinţă, profesor şi inginer. Enki era fiul lui ***Amu*** *(An),* stăpânul planetei Nibiru şi al zeiţei ***Nummu***.

El a hotărât care să fie locul de la marginea mlaştinei şi a poruncit: „Aici ne aşezăm!" De atunci Pământul a fost sediul unde a guvernat Enki şi principalul său lăcaş de cult. După ce Anunnaki s-au aflat

ani de-a rândul în căutare de aur în „Abzu“ (zăcământ adânc), muncind în grele condiții, au devenit din ce în ce mai nemulțumiți. Când fratele lui Enki, *Enlil* a vizitat mina, a avut loc o revoltă. Muncitorii nu mai puteau suporta... Printre altele şi din cauză că în timpul muncii lor pe Pământ au fost supuşi legilor gravitației, şi astfel, procesului de îmbătrânire. **Aici ei îmbătrâneau mult mai repede!**

A fost convocat „Consiliul Zeilor“ la care a venit şi marele stăpân al planetei Nibiru. Atunci Enki a găsit o soluție: să fie creat un *lulu,* un muncitor primitiv. Anunnaki au fost de acord.

Din descrierile sumerienilor reiese clar că primul om a fost creat artificial şi cu un scop precis: el trebuia să lucreze pentru „zei“, să-şi îndure soarta, sumerienii numindu-l ***Lulu amelu*** *(muncitor primitiv).*

Când s-ar fi putut întâmpla asta?

Tăbliţele sumeriene relatează: aproximativ 144.000 de ani (deci 40 shar) după aterizarea lor, care se pare că ar fi avut loc acum circa 450.000 de ani, s-a produs revolta acestor Anunnaki. Ceea ce înseamnă că *Homo sapiens,* strămoşul nostru a fost creat acum circa 300.000 de ani.

Când Anunnaki au venit pe Pământ în timpul epocii glaciare, este foarte probabil că au găsit aici un tip de om, pe care noi îl cunoaştem azi sub denumirea de omul de Neandertal. Până în ziua de azi oamenii de ştiință încearcă să-şi explice de ce trecerea de la stadiul de primat la om, deci la *Homo sapiens* a durat aşa de puțin. Această tranziție, numită în cercurile de specialitate „missing link“ a rămas până azi neexplicată.

Anunnaki au avut în tot cazul o problemă cu proprii lor oameni şi au căutat o soluție. Aceasta a fost reprezentată de contemporanul lor primitiv pe care l-au găsit în ținutul lor. Ce a devenit acesta, aflăm cu exactitate din textele tăbliţelor sumeriene, acolo prezentându-se şi elementul de legătură dintre *homo erectus* şi *homo sapiens.* Deci, primul *om-muncitor* (Adam) a fost creat artificial de către zeii Anunnaki. A avut loc o manipulare genetică care a declanşat o accelerare a procesului de dezvoltare a acestui tip de om. Conform vechilor texte, *Enki* a fost cel care a avut ideea decisivă, după ce i-a fost comunicată hotărârea creării unui ***„Adam“.***

Cine a fost acest Enki – Creatorul lui homo sapiens?

Enki se pare că a fost fiul regelui acestor fiinţe extrapământene. Titlul „EN..KI“ înseamnă *„stăpânul şi principele Pământului“*. Conform altor texte sumeriene, titlul acesta al lui Enki nu era foarte potrivit, întrucât acesta se pare că ar fi pierdut stăpânirea asupra multor părţi din planetă, în favoarea fratelui său vitreg ENLIL, şi aceasta din cauza nenumăratelor rivalităţi şi intrigi la care stăpânii acestor extrapărnânteni plecau urechea.

Fig. 117: Pe un cilindru asirian este prezentată naşterea primului om.

Lui Enki nu i se atribuie doar „Crearea omului“, ci şi multe alte realizări. Se spune că el a secat mlaştinile din Golful Persic, înlocuindu-le cu ogoare roditoare, ar fi pus să se construiască baraje şi nave, şi ar fi fost un bun om de ştiinţă.

Dar ceea ce este foarte important pentru noi, faţă de propria sa creaţie, el a fost milos. În textele mesopotamiene Enki este prezentat ca cineva care a intervenit în Consiliul extrapământenilor în favoarea rasei pământeşti. El a protestat împotriva multor orori pe care extrapământenii, inclusiv fratele său vitreg Enlil, le-au comis asupa oamenilor. Din tăbliţe reiese că el nu dorea că omul să fie sclav, dar în această privinţă a fost învins de voinţa celorlalţi. Oamenii care nu erau pentru stăpânii lor nimic altceva decât animale de povară au fost trataţi îngrozitor de aceşti stăpâni.

Tăbliţele vorbesc despre foamete, boli şi de ceea ce azi numim război biologic. Când acest genocid nu a mai provocat un regres suficient al populaţiei umane, s-a decis ca oamenii să fie şterşi de pe suprafaţa Pământului printr-un potop, mai ales acele creaturi care nu erau tocmai „reuşite“ – fiinţele mixte, mutanţii şi oamenii animale.

Avem astfel aici o altă variantă a potopului...

Conform textelor sumeriene, Enki a povestit unui mesopotamian pe nume *Utnapischtim,* despre planul extrapământenilor şi l-a sfătuit pe acesta să construiască un vapor şi să plece pe mare, împreună cu familia, ceva aur, vite, câțiva meşteşugari şi animale sălbatice.

Istoria lui *Noah,* vine, precum multe alte istorii ale Vechiului Testament, din scrieri mai vechi mesopotamiene. Ebraicii au schimbat doar numele şi din mulții „zei" au făcut doar unul, cel al religiei evreieşti.

Dintre toate animalele slăvite de om, nici unul nu a fost aşa de marcant şi plin de semnificații ca şarpele, şi aceasta pentru că şarpele era simbolul unui grup, care câştigase o mare influență în culturile timpurii ale ambelor emisfere. Acest grup era o frăție erudită, care se dedicase total răspândirii cunoştințelor spirituale şi dobândirii libertății spirituale: „frăția şarpelui". Ea lupta împotriva sclaviei ființelor cu suflet şi a încercat să elibereze omenirea din sclavia extrapământenilor. (Cuvântul biblic străvechi pentru şarpe, este *nabach,* derivat de la cuvântul bază NHSH, care înseamnă *a descifra, a descoperi).* Întemeietorul „Frăției şarpelui" a fost rebelul şi totuşi constructivul Enki. În texte scrie că Enki şi tatăl său Anu aveau o vastă cultură spirituală şi etică, şi se pare că tocmai această cunoaştere este exprimată alegoric mai târziu în istoria biblică a lui Adam şi Eva. Enki este considerat vinovatul care a dat omului cunoaşterea despre originea sa, despre Creatorul (extrapământenii) şi libertatea sa şi l-a ajutat pe acesta să-şi obțină libertatea spirituală. În grădina E.DIN, plantația cu copaci a ființelor Anunnaki, unde lucrau şi câțiva sclavi Homo Sapiens, era interzis să mănânci dintr-un anumit pom – copacul cunoaşterii.

De ce era interzis? Ce era aşa de periculos la un măr? Să citim puțin din Vechiul Testament, să vedem cum scrie acolo că s-a întâmplat, în prima carte a lui Moise scrie aşa:

> *«Dar şarpele era mai viclean decât toate animalele de pe câmp pe care le-a creat Dumnezeu, şi acesta i-a spus femeii: „Da, să fi zis Dumnezeu să nu mâncați din toți copacii din grădină? – Atunci femeia i-a spus şarpelui: „Noi mâncăm din fructele copacilor din grădină; dar despre roadele copacului din mijlocul grădinii, Dumnezeu ne-a spus: „Nu mâncați din acestea, nici nu le atingeți, ca să nu muriți!" Şarpele i-a spus femeii: „Nu veți muri nici într-un caz, ci Dumnezeu ştie că în ziua în care veți mânca de acolo, ochii vi se vor deschide şi voi veți fi precum Dumnezeu şi veți şti ce e bine şi ce e rău."»*

Măcar în acest punct orice susținător al Vechiului Testament ar trebui să fie atent și să observe că „Durunezeul“ său minte! Căci Adam și Eva nu au murit...

Acest „Zeu“ nu era Creatorul însă, ci Anu, tatăl lui Enki și al lui Enlil, care știa de calitățile speciale ale mărului – căci era un rnăr-granat!

Și ce era așa de special la el? Despre asta vorbește Morpheu care, în bestseller-ul său „Matrix-Code“ privea programul creator în care trăim noi, din perspectivă științifică:

> *„Semințele mărului și coaja de la rădăcina copacului conțin o substanță specială - DMT (dimetiltereftalat). Dacă iei așa ceva, te simți dintr-o dată cuprins de o stare de iluminare. Asemenea bebeluşilor, care practic sunt născuți cu un creier care este impregnat în DMT, având astfel o legătură directă cu hiperspațiul. DMT este exact substanța pe care o găsim în semințele mărului-granat. Și tocmai acest lucru se dorea a fi împiedicat în vremea lui Adam și Eva. Și astfel s-a petrecut momentul crucial din istoria omenirii: alungarea din Paradis!*“

Mâncatul fructului și „cunoaşterea“ care a urmat au fost de mare importanță, căci pentru oameni a apărut astfel posibilitatea de a se înmulți – printr-o devenire conștientă. Până atunci oamenii fuseseră doar hibrizi, încrucișări a două rase diferite. (Zecharia Sitchin interpretează textul sumerian în sensul că acesta prezintă oamenii ca un amestec între Anunnaki și Homo erectus, predecesorul lui Homo sapiens.)

Să ne oprim pentru un moment în acest punct: nu este această informație colosală? În Egipt, în Malta dar și în alte locuri ale lumii, găsim cranii de dimensiuni uriaşe, ale căror formă și dispunere a mușchilor conduce către aceste timpuri ale ființelor cu înfățișare asemănătoare șerpilor, și care au parțial pielea îngroşată, dar mai ales prezintă cranii lunguiețe. În sulurile Qurnran, în gravurile malteze și în scrierile sumeriene, găsim indicii clare asupra faptului că odinioară a existat pe Pământ o rasă venită din „exterior“ care i-a „școlit“ pe oameni. „Șarpele“ din Vechiul Testament era conform tăblițelor sumeriene, Enki, fiul regelui Anunnaki-lor, și în acelaşi timp stăpânul planetei Nibiru, căreia acesta i se va opune. Enki a fost un eretic, pentru că nu a respectat poruncile, legile tatălui său, și s-a arătat prietenos, cu noua rasă, „omul“, dorind să o învețe și să o sprijine.

Să privim în Egipt: și acolo domnea unul din aceşti regi cu cranii lunguiețe – Echnaton, care a intrat în istorie drept un „rege eretic“!

El s-a opus vechilor principii ale domnitorilor anteriori, a făcut reforme şi a schimbat multe lucruri. Având în vedere aceste relatări, ar trebui să ne punem cu prudenţă următoarele întrebări: Anunnaki şi Enki aveau o înfăţişare ca de şarpe şi cranii lunguiețe, Echnaton şi sora sa Nefertiti de asemenea, la fel şi castele preoţeşti din Malta, ca şi „aducătorii de cultură“ din alte locuri ale lumii (America de Sud). Au fost Anunnaki prima castă de zei la egipteni şi astfel poate şi constructorii piramidelor? Sau au fost urmaşii acestor Anunnaki, semizeii – *Schemsu Hor?*

Bineînţces că Anunnaki nu au fost prea încântaţi de impulsul nostru de înnulţire, căci ei nu vroiau nici într-un caz să piardă controlul asupra experirnentului lor. Până la urmă ei nu veniseră pe aceasta planetă ca să piardă timpul, ci pentru a extrage materie primă, şi asta, pe cât posibil, în cel mai scurt timp. Oricum, ei au rămas o anumită perioadă, şi anume, până când Nibiru a fost foarte aproape de Pământ...

Cunoaşterea pe care oamenii de atunci o dobândiseră prin fructul din care au muşcat, nu era de natură ştiinţifică, ci era informaţia procreării, posibilitatea de a se dezvolta din hibrizi sterili într-o rasă cu capacitate de reproducere. Acest lucru i-a supărat foarte tare pe Anunnaki şi oamenii au fost alungaţi din grădina E.DIN. Enki, cel care a permis ca din sclavi să se nască o nouă rasă, convingându-i să mănânce fructul, nu s-a opus prin aceasta Zeului, aşa cum scrie Biblia, ci acţiunilor groaznice ale „zeilor“ extrapământeni, respectiv ale tatălui său, regele acestor fiinţe extrapărnântene.

În ciuda bunelor lor intenţii, Enki şi „frăţia şarpelui“ nu au reuşit să elibereze omul. Pe plăcuţele mesopotamiene scrie că „şarpele“ *(Frăţia şarpelui)* a fost cucerit foarte repede de alte grupuri care s-au separat de extrapământenii care domneau. Enki a fost alungat pe Pământ şi calomniat de adversarii săi, ca aceştia să se asigure că printre oameni el nu va mai găsi alţi susţinători. Titlul lui Enki s-a schimbat din *„principele Pământului“* în *„principele întunericului“* - el este Luceafărul căzut (Isaia 14,12: *„Ah, tu ai căzut din ceruri, tu stea strălucitoare a zorilor. Tu ai fost trântit la pământ, tu biruitor al popoarelor. “),* purtătorul luminii, căci era cea mai frumoasă şi mai puternică fiinţă a epocii sale; el a fost aducătorul de lumină al germanicilor, Phosphoros al grecilor, Mithras al romanilor şi Lucifer al creştinilor timpurii. El a fost demonizat! A fost prezentat drept un duşman de moarte al Fiinţei Supreme, în acest caz al tatălui său, al comandantului flotei spaţiale, dar din perspectiva pământeanului a fost văzut

drept duşmanul Creatorului (ceea ce nu era o minciună totală). Omul a fost învăţat că tot ceea ce este rău vine de la el şi că el a vrut să facă oamenii sclavi. De aceea le-a dat el libertatea!

Aşa am putea interpreta dacă pornim de la ideea că Enki şi Lucifer sunt identici.

Afirmaţia că planeta noastră este una pe care au vizitat-o diferite inteligenţe din adâncurile Universului, care au dat naştere aici unor noi forme de viaţă şi apoi au părăsit-o nu este „venită de departe". Mitologia greaca ne povesteşte de zei care au locuit pe Olimp. Hawaianul Hula-Hula-Song descrie de pildă cum o navă spaţială a aterizat pe marele vulcan „Maunakea" şi Big Island, cel mai curajcs dintre războinici a coborât din ea şi s-a unit cu femeia care i-a ieşit în cale, astfel născându-se rasa hawaiană. Maiaşii şi hopi relatează că ei vin de pe pleiade. Explică faptul că mai întâi au trăit pe un continent care se afla în Oceanul Atlantic dar care mai târziu s-a scufundat, iar apoi au supravieţuit în oraşe subterane pentru ca ulterior să se stabilească pe continentul nord- şi sud-american. Aborigenii australieni povestesc că şi la ei au aterizat acum multă vreme nave spaţiale, iar pasagerii acestora i-au învăţat înţelepciunea spirituală şi au lăsat în urma lor bumerangul.

Dacă sunteţi de părere că aceste relatări sunt mult prea exagerate, trebuie să vă liniştiţi – totul poate deveni şi mai captivant. Recunoaştem că am putea explica lumea mai simplu, dar din păcate nu merge. Viaţa este cu mult mai compartimentată decât ne putem imagina. Mult mai captivant şi mai ciudat apare totul când privim pe continentul african, spre sud, la...

Dogon

Tribul african Dogon, care trăieşte în Mali, deţinea cunoştinţe amănunţite astrofizice de peste 700 de ani(!), cunoştinţe în posesia cărora NASA a intrat abia în 1970, şi atunci folosindu-se de tehnică de satelit foarte performantă. Dogonii, afirmă, de peste 700 de ani că Sirius, în stânga sub cordonul Orion, ar mai avea o altă stea mică, care îl înconjoară pe orbită în 50 de ani şi care este formată din cea mai densă materie a Universului. Întrucât nu a fost posibil să se vadă această stea cu telescopul, etnografii au considerat această poveste drept un mit în 1970 a fost trimis în spaţiu un telescop, care a descoperit

o stea pitică albă, grea de 55 kg pe centimetru cub, care înconjoară Sirius o dată în timp de fix 50,1 ani. Când oamenii de ştiinţă i-au vizitat pe dogoni pentru a afla de unde au ştiut ei despre asta, aceştia au spus că acum 700 de ani ar fi aterizat o navă spaţială, al cărei echipaj venea de pe Sirius şi care le-a transmis aceste cunoştinţe. Dogonii au relatat cu lux de amănunte despre aterizarea unei *„nave“*. Ei au folosit printre altele cuvântul *„ vârtej“* care s-a format la aterizare. Din cauza *„violenţei ciocnirii a ieşit fum din pământ“*. Mai departe se spune despre navă, sau *obiectul de zbor,* că ieşeau flăcări din ea când a atins pământlul şi că era roşie ca focul. Din navă au ieşit fiinţe care ar putea fi nuriite „oaineni-peşti*“* şi le-au povestit dogonilor despre patria lor – Sirius – care, în parte ar fi o lume a apei. O parte din fiinţele inteligente de acolo ar trăi tocmai în aceste condiţii – ca amfibii.

În tradiţia tribului dogonilor, se spune că Nommo, conducătorul va reveni, se va produce o *„înviere a lui Nommo“*. El este glasul Universului şi tatăl omenirii, păzitorul principiilor spirituale, distribuitorul ploii şi stăpânul apelor.

Conform tradiţiilor dogonilor, nu toţi *Nommos* au venit pe Pământ. Unul dintre cei care *nu* au coborât a fost „Nommo-Die“ sau *Marele Noma* – el a rămas în cer la stăpânul Amina, fiind un fel de locţiitor al acestuia. Există trei tipuri diferite de Nommo: Nommo-Titiyayne, mesagerul lui Nommo Die – aceştia fiind Nommos care au venit pe Pământ în obiectul de zbor. A doua grupă Nommo este numită O-Nommo *(Nommo din lac):*

> *„El răspunde de curăţarea şi reorganizarea Universului şi este jertfit pentru asta... El va lua înfăţişarea de om şi împreună cu strămoşii oamenilor va coborî pe Pământ într-o arcă... După care îşi va lua forma iniţială, va domni din mare şi va avea mulţi urmaşi.“*

Cel de-al treilea Nommo este cel nesupus – este un rebel! El se numeşte Ogo sau Nommo Anagonno. El se ridică împotriva Creatorului şi face dezordine în Cosmos. Dogonii ştiu că:

> *„Nommo îşi împarte trupul printre oameni ca să-i hrănească. Şi de aceea se spune aşa: pentru că Universul a băut din trupul său, Nommo l-a lăsat şi pe om să bea, el i-a dat acestuia toate principiile vieţii. El era domnul lacului sau stăpânul apei, primul mare aducător de cultură al oamenilor.“*

Orientalistul Robert Temple, care în cartea sa „Enigma – Sirius*“* scrie printre primii despre dogoni, a auzit întâia oară în 1965 despre

misterul Sirius. Pe atunci îi povestea despre asta prietenului său, filosoful Arthur M. Young. Interesul lui Robert Temple pentru lansarea unor cercetări proprii a fost trezit. De aceea, Young i-a dat o traducere nepublicată a principalei opere a dogonilor, aparținând lui Griaule şi Dieterlen, care poartă titlul „Le renard pale“ *(Vulpea palidă)*. Această copie a fost furată din camera de lucru din Londra a lui Temple. Mai târziu Temple a aflat că hoțul lucrase din ordinul CIA. Deci CIA manifesta un mare interes în a-l împiedica pe Temple din lucru şi de a împiedica publicarea operei sale. După apariția cărții „Enigma Sirius-CIA a făcut de mai multe ori presiuni asupra lui Tenple şi el a fost peste cincisprezece ani urmărit şi amenințat.

Este mai mult decât evident că CIA avea un interes mare în a supraveghea acțiunile lui Temple pe această temă delicată, întrucât problema Sirius indică probabil o cale către secrete neobişnuite; acest lucru este întărit şi de interesul şi verificările întreprinse de serviciul secret britanic MI5. A fost întocmit chiar şi un raport MI5 despre acest orientalist!

Şi francmasonii au manifestat brusc un mare interes pentru Robert Temple. Într-o zi el a fost contactat de un francmason american de rang superior, Charles E. Webber, deținător al celui de-al 33-lea grad în *Ritul Scoțian Vechi şi Acceptat,* Inițial Webber a dorit să-l câştige pe Temple ca nou francmason, pentru a putea vorbi cu el deschis, în calitate de frate de lojă iar amănuntele să rămână în interior. Apoi el i-a mărturisit:

> *„Suntem interesați de cartea dumneavoastră, Enigma Sirius. Constatăm că ați scris fără a avea cunoştință de tradiția francmasonă. Şi – probabil că nu sunteți conştient de faptul că ați făcut câteva descoperiri care se află în legătură cu cele mai importante tradiții, câteva lucruri pe care nimeni dintre noi nu le-a ştiut.“*

Din cercuri secrete ale francmasonilor, scriitorii Robert Anton Wilson a aflat ceva foarte interesant. Secretul deținut de masonul de gradul 33 al *Ritului Scoțian Vechi şi Acceptat* îl constituie cunoştințele despre forme de viață străine, care provin după cât se pare din constelația Sirius.

Nommo – Mesagerul zeilor şi aducătorul de cultură

Ce rol joacă oamenii-peşti? Istoria despre dogoni şi Nommo nu este fireşte singura. Din vechi relatări ale arhivarului Alexander Polyhistor din Milet (secolul I d.Hr.), care la rândul său este citat de preotul Berossos (secolul al III-lea d.Hr.), aflăm următoarele despn-oamenii-peşte, *Oannes:*

> *„întregul corp se asemăna cu acela al unui peşte, dar în loc de capul de peşte avea un alt cap, iar jos, la corp, avea labe ale piciorului, asemenea celor omeneşti. Ei aveau coadă de peşte. Şi vocea sa si limba erau clar omeneşti, şi până în ziua de azi s-a păstrat o imagine a lor. Când soarele coboară, această fiinţă obişnuieşte să sară în apă şi să-şi petreacă acolo toată, noaptea, căci este o amfibie.“*

La Berossos găsim indicaţii referitoare la faptul că după Oannes a apărut o altă fiinţă pe nume Odakon (respectiv Dagon). Berossos i-a denumit pe oamenii-peşti *Annedoti,* ceea ce înseamnă cumva „respingător“ sau „greţos“. Alte denumiri pentru oamenii-peşti au fost: *Euedokos, Eneugamos, Eneuboulos* sau *Anementos.* Conform fragmentelor păstrate care duc înapoi către filologul egiptean Helladios, odinioară a venit un bărbat, *Oe,* din Golful Persic. El avea un corp asemănător cu cel al unui peşte şi a aterizat într-un fel de *„ou zburător“.*

Relatări asemănătoare întâlnim şi în America de Sud, la...

Viracocha

În America de Sud, urmele zeilor ne conduc către popoarele din Anzi. Aici se vorbeşte despre *Viracocha,* drept primii mari aducători de cultură. Ei sunt descrişi ca fiind bărbaţi înalţi, supli, albi, de vârstă medie, îmbrăcaţi cu robe şi sandale. Dacă ar fi să dăm crezare cronicarilor, atunci cel dintâi Viracocha a fost ceea ce ne imaginam noi print-un „sfânt“, a toate ştiutor în toate domeniile vieţii zilnice şi în ştiinţele naturii. Ca medic, el a vindecat bolnavii şi le-a redat orbilor lumina ochilor. Era înalt peste medie – aproape doi metri. Se pare că dispunea de forţe supranaturale. Se spune că întotdeauna când viaţa

îi era în pericol, Viracocha dispunea de arma focului. Prin cuvintele sale a săvârşit multe minuni. El a apărut în regiunea Canas. Acolo, în apropierea unui loc numit *Casha,* oamenii s-au ridicat împotriva lui şi l-au ameninţat că îl vor ucide cu pietre. Ei au fost martorii unei scene în care el s-a lăsat în genunchi, a ridicat mâinile în sus, ca şi cum ar implora ajutor. Apoi ei au văzut un foc pe cer, care părea să îi înghită. Plini de frică s-au apropiat de cel pe care vroiau să îl ucidă şi i-au cerut iertare. Atunci au văzut cum din ordinul lui, focul s-a stins. Şi pietrele au fost atât de mistuite de flăcări, încât puteai ridica blocuri mari, ca şi cum ar fi fost din plută.

După aceasta el a părăsit acest loc şi a mers în jos de-a lungul coastei. Acolo şi-a scos mantia, a păşit în valuri şi nu a mai fost niciodată văzut.

În calitate de aducător de cultură şi de profesor el a dat oamenilor o epocă nouă şi i-a călăuzit cu blândeţe şi răbdare în medicină, agricultură, metalurgie, creşterea animalelor ş.a.m.d De asemenea oamenii trebuie să îi mulţumească pentru cunoştinţele din domeniul arhitecturii şi din domeniul scrierii. Incaşii înşişi povestesc că o mare parte din vasta lor reţea de străzi şi de asemenea multe sisteme de tunele subterane nu au fost construite de ei, ci ar fi moştenirea unor bărbaţi înalţi şi cu pielea albă, care au trăit cu mii de ani înaintea lor.

Părintele Jose de Acostas („Istoria naturii şi a obiceiurilor indienilor“) relatează că şi incaşii povestesc despre un potop care a distrus ţara lor. Ei susţin că toţi oamenii ar fi murit înecaţi. Apoi a apărut din apele lacului Titikaka, un anume Viracocha, care s-ar fi oprit în Tiahuanaco, unde s-au păstrat până în ziua de azi vechi ruine şi construcţii, încă nedatate exact. De acolo se spune că ar fi plecat la Cusco, şi aşa s-ar fi înmulţit din nou omenirea.

Într-un alt mit se povesteşte:

> „*Marele zeu creator Viracocha a hotărât să creeze o lume care să fie locuibilă pentru oameni. Mai întâi a făcut Pământul şi Cerul. Apoi a cioplit giganţi din piatră şi le-a insuflat viaţă; aceştia erau oamenii. La început totul a mers bine, dar după ceva vreme, giganţii au început să ducă războaie unii împotriva celorlalţi şi au refuzat să mai muncească. Câţiva dintre ei s-au transformat la loc în piatră... pe ceilalţi i-a nimicit el printr-un mare potop.*“

Asemănarea cu Vechiul Testament şi cu textele sumeriene anterioare este prezentă şi aici foarte clar. Ne amintim de revolta fiinţelor

Anunnaki din minele africane; şi ei au refuzat să mai facă munca grea şi s-au revoltat.

Şi în alte culturi găsim „istoria creării omului", în care se spune că aceştia au fost creaţi de „zei".

Fig. 118: Prezentarea aztecă a zeului *Quetzalcoatl.*

Aztecii

Aici se vorbeşte despre aducătorul de cultură *Quetzalcoatl,* care merge la Mictlan în Infern, căci pentru crearea oamenilor el are nevoie de la *Mictlantecuhtli* şi de la soţia acestuia, de scheletele strămoşilor oamenilor. *Quetzalcoatl* îi răspunde lui *Mictlantecuhtli* la întrebarea ce ar vrea să facă cu acestea, astfel: *„Zeii doresc ca cineva să locuiască Pământul."*

După ce *Quetzalcoatl* revine din Infern se porneşte la drum cu tot cu încărcătura valoroasă către *Tamoanchen,* locul misterios al începutului. Acolo, vechea „zeiţă" *Cihuacoatl* (sau femeia şarpe) macină oasele şi le aşează într-un vas din ceramică. „Zeii" se adună în jurul vasului şi lasă să le curgă puţin sânge peste faina de oase. Rasa de azi ar fi fost creată prin urmare dintr-un amestec de oase măcinate şi jertfa de sânge divin, consideră aztecii.

Maiaşii

Şi maiaşii vorbesc despre diverşi aducători de cultură. Cei doi creatori sunt aici *Cucumatz,* şarpele cu pene din adâncurile mării şi

Huracan, care stă sus în ceruri sub forma a trei fulgere. Cei doi zei creatori au avut nevoie de mai multe încercări, căci la început au eşuat în făurirea omului. Ei l-au modelat din lut. (Aici se oglindesc deci tradiţiile din ţara dintre cele două fluvii şi tradiţiile din copiile târzii ale Bibliei, pe de o parte crearea artificială, pe de alta parte marea pământ, lut sau mâl.)

De asemenea şi aici se vorbeşte de nimicirea unei rase intermediare printr-un potop. Abia când Pământul a fost eliberat de demoni (după potop), a reuşit crearea „adevăraţilor oameni".

Eschimoşii

Într-o legendă a eschimoşilor de la râul Noatah din Alaska, găsim o tradiţie interesantă despre crearea omului.

Legenda vorbeşte despre o fiinţă pe nume *Tulungersag* pe care eschimoşii o numesc şi *Tatăl Rabe.* Se vorbeşte despre o epocă şi un loc (Pământul) în cer. La începutul acestei epoci tatăl a modelat din lut o fiinţă care să-i semene. Acest „om" nu i-a plăcut însă *Tătălui Robe* astfel încât l-a aruncat într-o prăpastie, unde acesta a devenit spirit rău.

Tulungersag s-a interesat odată de prăpastia în care a aruncat primul om. A trimis o vrabie mică în această prăpastie ca s-o cerceteze. Pasărea i-a adus vestea că acolo jos ar fi un pământ nou, „care tocmai a început să formeze o crustă". Aici este descrisă o epocă timpurie a Pământului nostru.

Tulungersag s-a transformat într-un corb, a coborât în adânc şi a ajuns la Pământui nostru. După cum spun tradiţiile eschimoşilor n-a existat o mare diferenţă între om şi animal. Oamenii puteau să devină animale şi invers. Legenda Creaţiei mai spune că acest *Tulungersag* i-a învăţat pe oamenii de pe Pământ tot felul de lucruri din viaţa de zi cu zi.

Hopi

Nu departe de maiaşi şi azteci, la indienii hopi din America de Nord găsim o adevărată comoară de cunoaştere. Şi aici se vorbeşte de mai multe lumi sau rase. Prima lume a fost distrusă de foc, a doua de gheaţă. întotdeauna oamenii au supravieţuit, trecând din prima lume în cea de-a doua şi de aici în cea de-a treia. Aceasta se numea *Kasskara,* ceea ce înseamnă „ţara natală". Cea mai mare parte a ei se afla la sud de Ecuator, în tradiţii se vorbeşte de „ursul cel alb" şi în mod interesant şi de Atlantida. În această a treia lume *Kasskara* a existat un continent aflat în est, numit din această cauză „ţara din est", *Talawaitichqua.*

Indienii hopi vorbesc despre o înaltă tehnologie a atlanților, pe care noi nu am atins-o nici până în ziua de azi. A existat un lung şi îngrozitor război aerian între Kasskara şi Atlantida, şi cea de-a treia lume s-a stins, scufundându-se în ocean! La fel de interesantă este tradiția acestor hopi despre *Kachinas* (ființe superioare care ştiu foarte multe lucruri). Acesle ființe au fost prezente încă din prima lume. Acolo ele purtau numele de *Kyapchina.* Erau ființe divine, zei aducători de cultură veniți din spațiul cosmic. Dar nu din sistemul nostru planetar Numele *hopi* pentru această planetă era *Toonaotanna,* ceea ce ar în semna „uniunea planetelor" sau „echipa celor douăsprezece planete".

Aici găsim paralela cu Nibiru, care în rotația sa care dura 3.600 de ani forma un fel de uniune planetară cu cea de-a douăsprezecea planetă. Să fi fost Anunnaki aducători de cultură şi pentru hopi?

Corpurile zburătoare ale Kachina au fost numite şi *scuturi zburătoare.* Se spune că ele zburau cu ajutorul forței magnetice. Ele aveau diferite dimensiuni şi purtau diverse denumiri, de pildă hopi le spuneau *„paatoawa" = „obiectul care poate zbura deasupra apei".*

Înainte ca Kasskara şi Atlantida să se scufunde, kachina au descoperit o nouă lume care s-a ridicat chiar din apă *(Topka).* Şi ei s-au mutat în aceast loc, înainte să dispară Kasskara.

Hinduşii

Cartea lui *Dzyan* este o operă străveche, poate cea mai veche antropogeneză. Această scriere sanscrită povesteşte oarecum mai clar decât vechile tradiții din Mesopotamia şi decât Biblia despre crearea oamenilor, despre mai multe rase şi despre contactul dintre „zei" şi oameni. Există şi numeroase referiri la așa-numiții „oameni marini", așa cum se întâmpla şi în istoria despre lacul Titikaka. Cartea relatează detaliat despre diferite rase care au populat Pământul în preistorie:

„Pământul a spus: Stăpâne cu chip de lumină,
Casa mea este goală...
Trimite-ți fii să populeze roata.
Atunci Domnul cu chip de lumină a spus:
Iți voi trimite un foc
Când opera ta va fi început...
Pământul nu a vrut să-i cheme pe fiii cerului,
Nu i-a mai vrut pe fiii înțelepciunii.
El a creat din propria ființa

A scos la iveală oamenii,
Răi şi cumpliţi...“

Alte rase au apărut şi apoi au dispărut:
„...Atunci cea de-a treia şi de-a patra rasă
S-au înălţat. Noi suntem regii, noi suntem zeii.
Şi-au luat femei frumoase de la cei fără suflet,
de la capetele slabe. Şi au făcui monştri..“

Este uimitoare asemănarea dintre acest ultim vers şi cunoscutul vers din Geneză (Geneza 6,1-4). „Cartea sfântă“ a hinduşilor povesteşte că „zeii“, după o catastrofă cosmică, au început ei înşişi să modeleze oameni. Şi aici se spune că au fost necesare mai multe încercări până a fost găsit exemplarul potrivit. Au fost modelate şi creaturi greşite, şi mutanţi. Şi după aceasta, a urmat cum era de aşteptat, potopul. Oamenii care au scăpat pot fi încadraţi ca aparţinând rasei de azi! „Zeii“ au zburat de jur împrejur în vehicule spaţiale, în *Vimanas:*

„Un aparat care se mişcă prin forţa interioară, asemeni unei păsări, fie pe pământ, fie în apă ori în aer şi care se numeşte Vimana.“

Diferite tradiţii indiene oferă cele mai detaliate descrieri din toată lumea a maşinilor de zbor. În câteva capitole găsim şi descrieri ale îmbrăcăminţii astronauţilor, precum şi ale diverselor metale şi aliaje folosite în construirea lor.

Africa

De unde provine numele *Cairo?* D.A. Cameron, un renumit egiptolog al secolului al XIX-lea susţine că numele corect este *Al Kaira,* ceea ce ar însemna *Marte.* Conform altor rapoarte, Cairo ar fi fost iniţial numit *Mansurya.*

„Pe locul care trebuia să devină oraş, se afla pregătit cu unelte de săpat un mare contingent de sclavi, aşteptând semnalul clopotelor. Şi astrologii erau de faţă, pentru a stabili exact momentul prielnic începerii construcţiei. Spre surpriza tuturor clopotul a fost tras de un corb (simbolul ştiinţei oculte în tradiţia indiană). Astrologii au fost cuprinşi de groază şi au hotărât să numească oraşul Al Kaira, după planeta Marte, care se înălţa la orizont în acea vreme. Ei se temeau de Marte, căci conform legendei, de acolo ar fi venit oameni care ar fi cucerit ţara lor şi ar fi construit piramidele şi Sfinxul.“

Ceva asemănător povesteşte şi sud-africanul Zulu Credo Mutwa, cu care Stefan s-a întâlnit la Johannesburg. Africanii cred, spune Mutwa, că stelele ar fi izvorul cunoaşterii şi că toată ştiinţa Pământului nu ar proveni din capetele locuitorilor, ci de la acele fiinţe luminate, care au venit la noi în trecutul îndepărtat. În limba a numeroase triburi africane cuvântul folosit pentru noţiunea de „stea“ înseamnă „dătător de ştiinţă“ Popoarele africane vorbesc de secole întregi despre existenţa unor fiinţe ciudate dar foarte puternice, unele dintre ele cu înfăţişare omenească, altele asemănătoare omului, iar câteva ce arătau cu totul altfel.

Dacă vorbim despre originea acestor aducători de cultură, atunci în toată Africa se face referire la două constelaţii, *sistemul Sirius* şi *sistemul Orion.* Şi *Marte* joacă un rol esenţial.

În cartea sa „Song of the stars“, Credo Mutwa vorbeşte despre un îngrozitor război în *„lumea roşie“,* care a durat foarte mult:

> *«Se spune de asemenea, că în această lume femeile domneau peste bărbaţi. Într-o zi bărbaţii s-au revoltat şi au început un mare război. O bătălie între bărbaţi şi femei, în urma căreia au fost puse în libertate şi forţe rele, inclusiv Demonii care puteau „mânca“ stele şi pe care îi numim în mitologia noastră „gungangu“. Un erou pe nume Moromudzi, împreună cu alţi câţiva asemeni lui, a luptat cu demonii şi i-a alungat din lumea roşie. Moromudzi avea însă o inimă slabă şi nu putea să urască femeile. El a încercat să cadă la pace cu ele. Într-o bună zi s-a îndrăgostit de frumoasa Kimanmireva, care, ca şi alte femei, rămăsese însărcinată. Ele au hotărât atunci ca împreună cu câţiva bărbaţi aleşi să fugă din* ***lumea roşie.*** *În timpul războiului lumea a fost aproape total distrusă.»*

Trebuie subliniat faptul că Mutwa, ca multe alte tradiţii ale vechilor popoare, povesteşte că Lumea Roşie a fost distrusă definitiv. Credo Mutwa spune mai departe:

> *«Moromudzi, Kimanmireva şi alţii au intrat în burta unui dragon care putea să zboare de la o stea la alta. Ei erau foarte viteji, căci fugeau departe de soare, în întunericul necunoscut. După multă vreme au ajuns pe o stea, pe care noi o numim „Peri Oifici Crimbisi" (Sirius) şi care este cunoscută în Zimbabwe sub denumirea de „Nalediyapiri“ şi „Nanadyafici“. Steaua mai era numită şi „Inja“, ceea ce însemna „câine“* (Sirius este numit astăzi şi Constelaţia Câinelui). *Noi o numim „Steaua Lupului“.*

Acolo ei au găsit o lume a apelor, o planetă care se rotea în jurul acestei stele.

Era o lume frumoasă şi oamenii puteau trăi pe insule. Această lume era însă locuită de alte creaturi inteligente care trăiau în apă. Ele arătau ca nişte amfibii şi îi lăsau pe oameni să trăiască liniştiți în lumea lor. Regele acestor oameni marini era foarte înțelept şi foarte iubit. El se numea Nommo,

Cele două rase au trăit vreme îndelungată în pace. Apoi s-a întâmplat ceva ce se numeşte „păcatul de neiertat". Oamenii au devenit violenți. Ei au omorât o ființă amfibie şi au mâncat-o. A fost aşa de îngrozitor, ca şi cum voi v-ați omorî unul din vecini şi l-ați mânca apoi.

După o mare adunare, oamenii apelor au decis să înceapă un război ca oamenii. Se spune că în timpul acestui război îngrozitor a fost nimicită aproape întreaga omenire şi că marelui rege Nommo i s-a făcut milă de oameni şi i-a trimis pe cei doi fii ai săi, Wowane şi Mpanku, să-i salveze pe aceştia. Cei doi fraţi gemeni, aproape la fel de puternici ca şi zeii, au zburat prin întunericul spațiului şi au găsit un ou mare. Ei l-au umplut cu restul de oameni care mai supraviețuiseră. Gemenii cei puternici au rostogolit oul cel greu prin ceruri, în spațiu. L-au dus înapoi către steaua de unde veniseră oamenii. Nu ştim de ce, dar ei au trecut pe lângă lumea nisipului roşu şi nu s-au oprit, poate pentru că oamenii i-au rugat. Au aterizat într-o altă lume, care avea apă şi pământ.»

Credo Mutwa ne explică în felul următor: aceşti oameni au fugit inițial de pe Marte, pe Sirius.

Un singur lucru dorim să precizăm în acest context al descrierii astăzi unanim cunoscute a *planetei roşii* sau a *lumii roşii,* un aspect care e ştiut de puțină lume: Sirius a fost descris în vechile culturi drept *„steaua roşie", mai roşie* decât Marte! Ea străluceşte astăzi însă într-o lumină albă. întrebarea cum poate o stea fixă să-şi schimbe culoarea în numai 1500 de ani, a rămas fără răspuns până azi. Astfel de schimbări de culoare de la roşu la alb, cum s-a întâmplat cu Sirius, durează, conform teoriilor actuale, câteva sute de mii de ani. Acest fenomen este în astronomia stelară de azi un mister. Asta ar putea să însemne că în tradițiile vechilor popoare se făceau referiri la Sirius atunci când se vorbea de „lumea roşie", şi nu la Marte!

Un nou rezumat

Chiar dacă pentru mulți pare greu de acceptat: înainte de sumerieni și de egipteni au existat culturi foarte dezvoltate – Atlantida (în Oceanul Atlantic), Hiperboreea (în nord), iar alte tradiții adaugă și Lemuria (în Pacific) și Mu (în apropiere de Japonia de astăzi și eventual de Antartica). De ultimele două numite nu ne vom ocupa în această carte, căci ar însemna să ne abatem cu mult de la temă.

Aceste popoare au fost foarte dezvoltate atât din punct de vedere cultural, cât și tehnic, cunoscând chiar călătoria spațială. Ele au fost influențate ori au fost chiar în descendență directă cu vizitatorii altor constelații. Acești călători prin spațiu au venit de pe diferite planete: Sirius, Nibiru, după părerea lui Bauval de pe Orion, alții vorbesc de Alpha Zentauri, Jan scria într-una din cărțile sale despre Aldebaran, iar alții de pe Vega, de pe Pleiade sau de pe Marte.

Dar nu asta e important în acest context, ci informația că a existat pe Pământ o astfel de influență și un astfel de schimb cu vizitatorii. Vizitatorii din Univers au fost prin urmare, întemeietorii culturilor Atlanților, Hiperboreenilor ș.a.m.d. Doar așa poate fi explicat impulsul razant de dezvoltare al acestora.

Dar mult mai importantă ni se pare întrebarea: au părăsit vizitatorii Pământul pentru totdeauna sau se vor reîntoarce? Poate că unii dintre ei nu au plecat niciodată?

Interesul francmasonilor

Interesul deosebit al francmasonilor pentru Marea Piramidă nu e de tăgăduit. Chiar și bancnota de 1$ a Statelor Unite, pe care este ilustrată piramida, face trimitere la ideologia acestora. Nu ar trebui uitat nici vulturul de mare, reprezentat și el pe o bancnotă și care se află într-o strânsă legătură cu pasărea fenix egipteană și cu secretele din vechiul centru al preoțimii, Heliopolis, precum și cu obeliscurile. Astăzi, obeliscuri egiptene nu numai că se află în toate marile orașe ale lumii, dar ele sunt plasate chiar în fața marilor „centre de putere" din Londra („City"), Washington, New York și în piața Sfântul Petru din Roma. (Mai multe pe această temă și totodată detalii despre simbolismul cifrelor, am pregătit pentru dumneavoastră în anexă.)

Ceea ce este de interes pentru politica mondială include în parte şi Egiptul, în anii, deceniile şi secolele trecute observându-se o creştere a interesului grupurilor influente pentru Egipt şi mai ales pentru Platoul Giseh. Deja încă de acum două secole, francmasonii au acordat sprijin financiar cercetătorilor lor. Egiptologul american profesor Henry Breasted (1865-1935) a studiat sub îndrumarea renumitului filolog german prof, Adolf Erman. Cariera sa ştiinţifică ulterioară a fost sprijinită financiar de nimeni altul decât francmasonul de grad înalt J.D. Rockefeller, cu care se afla într-o relaţie de prietenie. Rockefeller Jr. a contribuit la înfiinţarea în anul 1924 a primei catedre universitare de egipologie în Statele Unite. Primind în continuare sprijin financiar, Breasted a reuşit să facă din „Oriental Institute of Chicago" o facultate de frunte a lumii.

Şi alţi cercetători britanici renumiţi, ca de pildă W.M. Flinders Petrie, tatăl său William Petrie ori colonelul Howard Vyse şi echipa sa de cercetare au făcut parte din aceeaşi frăţie.

În vara anului 1906, Flinders Petrie s-a întâlnit cu James H. Breasted în Londra. Breasted era însoţit de un tânăr pe nume John Ora Kinaman, care a făcut la rândul său cunoştinţă cu Flinders Petrie, Petrie şi Breasted au evoluat devenind egiptologi renumiţi şi au impus până azi imaginea dogmei conservative.

Dar şi în cazul arheologului John O. Kinnaman (1877-1961) putem observa o carieră de succes. Cu puţin timp înainte de moartea sa, el a întemeiat o fundaţie, care este condusă azi, sub numele „Kinnaman Foundation of Biblical and Archaeological Research", de către Albert J. Mc. Donald. Foarte interesant este faptul că la inventarierea moştenirii sale au fost găsite multe schiţe şi rapoarte despre câteva expediţii de cercetare ale arheologului, făcute printre altele, şi în Kgipt. În cele opt şederi ale sale aici, începând cu 1929, s-a întâlnit de şase ori cu Flinders Petrie şi de două ori cu J.H. Breasted. Acestor întâlniri nu li s-a dat iniţial nici o atenţie, până când nu a apărut deodată o înregistrare pe bandă, vorbită de J.O.Kinnaman. Această prelegere a fost înregistrată în august 1955 la o reuniune a lojei francmasone din California de nord, prilej cu care Kinnaman făcea referire la această temă. În prelegere se spunea despre descoperiri pe care Kinnaman le-a făcut în primăvara anului 1928, împreună cu Flinders Petrie în Marea Piramidă: *„În Marea Piramidă există dovezi care sunt vechi de 45.000 de ani"*. El spune ca împreună cu Petrie, încă din 1925 ar fi deschis o încăpere în interiorul Marii Piramide. Alături erau două camere: care dădeau

spre sud. În acestea ar fi fost descoperiți munți de suluri scrise cu hieroglife şi o alta scriere, precum şi aparate necunoscute, *„...care nu provin de pe Pământ"*. Toate aceste artefacte se pare că dau suficiente informații despre adevărații constructori ai piramidelor.

Bineînțeles că ne întrebăm de ce nu s-a vorbit până acum de o descoperire aşa de senzațională? Kinmman însuşi spune că atât el cât şi Petrie au ajuns la convingerea că omenirea nu ar fi încă pregătită pentru astfel de informații: *„Am depus jurământ că nu vom divulga public aceste lucruri pe toată durata vieții noastre."*

Prin urmare, nu este exclus să existe o legătură între francmasonerie – ideologie şi simbolism – şi Marea Piramidă. Acest lucru ar putea fi înțeles ca un indiciu că Breasted, Petrie şi Kinnaman au făcut într-adevăr o descoperire importantă, pe care însă au păstrat-o departe de opinia publică.

Ne întrebăm înainte de toate unde au dispărut toate aceste aparate şi scrieri? Sunt ele păstrate sau poate chiar valorificate de frăția secretă?

Nu mai este un mister că cei care au susținut cercetările de mai mică ori de mai mare amploare din Cairo, au fost persoane influente şi bogate, membre în diferite organizații secrete. Este deci foarte posibil ca încă din secolele trecute să fi fost făcute descoperiri şi chiar să fi fost găsite: artefacte, care au fost ținute secrete de aceste organizații până în ziua de azi. Şi oricum, se ştie că în cazul multor săpături, artefacte importante şi valoroase nu au luat drumul muzeelor publice, ci au ajuns unde altundeva credeți, decât în colecțiile private?!

De ce îşi pun aceşti oameni puternici obeliscuri egiptene în capitalele lor? Din cauza mumiilor străvechi şi a legendelor? Nu, exact cum noi studiem această tematică, aşa o fac şi ei – Atlantida, Piramide, vechi civilizații superioare, viața extrapământeană, Anunnaki...

Şi dacă relatările acestor insideri ai lojelor (Illuminti) sunt adevărate, atunci înseamnă că s-a reuşit intrarea în contact cu aducătorii de cultură, cu „zeii" din vechile tradiții. În penultima sa operă („Să nu atingi această carte!"), Jan a publicat un extras dintr-un interviu cu un astfel de iluminat, care declara că aparatura găsită în piramidă şi în alte locuri ale Lumii (de exemplu în Boynton Canyon) a fost reactivată şi s-a intrat în contact cu producătorii acesteia.

Aceste contacte rămân şi pe mai departe secrete, se înțelege. Desigur nu se doreşte ca „masele proaste" să capete idei greşite...

Aceste contacte şi comunicarea cu „constructorii piramidelor“ arată că aparatura şi scrierile găsite de Kinnaman sunt cele pe care Thot le-a adus în siguranţă acolo. Ele au fost lăsate special, pentru ca cel care le găseşte să poată intra din nou în contact cu „zeii“.

Şi exact acest lucru s-a petrecut! Aşa cum a prezentat Jan în cartea sa „Să nu atingi această carte“, un tânăr avocat american a aflat de la menajera uneia din cele mai bogate familii de pe planeta noastră că o dată pe lună, la reşedinţa uriaşă a acesteia din Houston, Texas, aterizează o farfurie zburătoare din care coboară fiinţe asemănătoare şerpilor şi reptilelor, care aduc geamantane pline de bani. Se pare că de multă, vreme are ioc un negoţ între aceste două tabere, şi anume un comerţ cu materii prime, căci aşa câştigă banii această dinastie-familie.

Ne este clar că în Marea Piramidă mai există şi alte camere care adăpostesc tehnologie şi scrieri – printre care şi indicaţii despre cum funcţionează instalaţia tehnică „Marea Piramidă“ şi despre cum poate ea fi pusă din nou în funcţiune.

Cuvânt de încheiere

Dragi cititori şi cititoare, am ajuns la capătul călătoriei noastre în Egipt. Dacă acum coborâți simbolic din avion în patria dumneavoastră şi povestiți familiei dumneavoastră despre călătorie, atunci descrierea va fi cu totul diferită de tot ceea ce povestesc alți vizitatori ai Egiptului...

Concluzia cercetărilor noastre de până acum ar fi următoarea; Marea Piramidă de la Giseh a fost o instalație tehnică acționată prin apă. În nici un caz nu a fost concepută ca un mormânt sau ca un lăcaş de inițiere. Constructorii posedau o tehnică foarte dezvoltată – ei erau fie Atlanții, fie Hiperboreenii ori extratereştrii, fie o combinație a acestora, şi au exercitat o mare influență în acea vreme asupra dezvoltării pe Pământ Ei au acționat în multe domenii: cultural, tehnologic şi chiar genetic. Şi au făcut asta, cel mai probabil, din motive pur economice – în căutarea de materii prime pentru construirea unor baze, care să servească drept trambulină către alte planete, şi nu pentru că ar fi fost locuitorii Pământului aşa de drăguți... Trebuie să ne fie clar acest lucru!

Dacă noi vizităm azi Luna sau planeta Marte, nu o facem desigur ca să cunoaştern eventuali locuitori, ci tot pentru materii prime ori ca punct intermediar pentru o nouă lansare în Univers. Bineînțeles că s-ar comunica cu eventualii locuitori – căci ar trebui să existe şi aşa ceva – şi s-ar face un schimb de cunoştințe, iar dacă nu ar fi foarte urâți, cine ştie, poate din cauza unei lungi abstinențe şi departe de femeile pământene s-ar ajunge chiar la vreo legătură de dragoste. Upps – şi s-ar întâmpla. Pentru locuitorii de pe Lună aceasta ar fi o „cădere în păcat“ a „zeilor“ veniți în vizită. Nu sunteți de aceeaşi părere?

Dacă toate aceste relatări ale martorilor oculari sunt adevărate, atunci înseamnă că artefactele găsite şi aparatura au fost folosite pentru a intra în legătură cu „zeii“ de odinioară, producându-se un contact personal şi totodată un schimb de ştiință şi tehnologie.

Aşa cum am prezentat, cavalerii templieri – independent de descoperirile din Marea Piramidă – valorificaseră conținutul a 19 sarcofage

găsite în Ierusalim, reactivaseră aparatura de acolo şi puteau să realizeze un contact. După ce au fost urmăriţi şi nimiciţi, artefactele au ajuns în mâinile francmasonilor, a câtorva persoane private precum şi în mâinile Vaticanului,

Toate grupurile de interese au ţinut secret acest lucru. TOATE! Şi toate au exploatat realizările pentru sine.

De ce nu este împărţită această cunoaştere cu tot restul oamenilor? Pentru că aceşti oameni – asta reieşit dintr-o discuţie a lui Jan cu unul din aceşti deţinători ai cunoaşterii – sunt convinşi că cea mai mare parte a oamenilor care trăiesc pe Pământ este un fel de „scursură“, nu e bună la nimic şi de aceea nu ridică nici un fel de pretenţie la cunoaştere. Se încearcă mai ales împiedicarea unor grupuri religioase fanatice să obţină informaţii, căci în asta ei văd un mare percol pentru pacea mondială. Puteţi să vă imaginaţi că un extrapământean, cu înfăţişarea lui Nefertiti apare la televizor explicând că ceea ce este scris în diverse „cărţi sfinte“ are prea puţin de-a face cu realitatea şi că acestea ar putea merge la lada de gunoi?

Putem să ne imaginăm că diverse grupuri religioase ar avea atunci o mare problemă în a accepta...

Marea întrebare pe care dumneavoastră, dragi cititori şi cititoare ar trebui să v-o puneţi este următoarea: Ce fac eu acum cu aceste informaţii? Ce îmi aduc ele mie? Cu ce mă ajută pe mine ceea ce ştiu acum?

La această întrebare există diferite răspunsuri, în funcţie de cum sunt orientate interesele dumneavoastră:

1. Ignoraţi totul şi vă purtaţi ca şi cum nu aţi fi citit niciodată toate aceste lucruri.
2. Priviţi din nou imaginea apariţiei şi trecerii culturilor superioare şi calculaţi când se va ajunge din nou la o mare schimbare, poate eventual imediat. Şi din această cauză vă folosiţi averea pentru a vă pregăti, aşa cum au făcut alte familii şi organizaţii influente şi bogate. Poate vă cumpăraţi un locuşor uscat într-un oraş subteran, din cele care au fost construite pentru elite. Cel mai nou dintre acestea a fost construit în Norvegia şi cuprinde multe mii de oameni. Dar şi sub Vatican este suficient loc sau poate, asemeni bancherilor privaţi de la „Banca pentru compensarea internaţională de plăţi“, în Basel. În aceste

oraşe a fost construit un coridor care duce până la aeroport, precum şi o instalaţie subpământeană care ajunge până în Alpii Elveţieni.

3. Încercaţi să avansaţi în structura unei loje, pentru a ajunge in fruntea fie a unei ramuri a francmasonilor, fie a rosicrucienilor. Dar asta poate dura chiar până la 15 ani. Dacă aveţi atât de mult timp şi capacitate de rezistenţă... Poate că în acest fel aveţi posibilitatea de a întâlni personal vreun Anunnaki, cine ştie?
4. Vă căsătoriţi şi intraţi într-o familie, de nobili iluminaţi (vezi lista actuală a *Comitetului celor 300) şi* ajungeţi în acest mod în compania fiinţelor care arată altfel. Firește, se pune întrebarea dacă aceste fiinţe, care lucrează cu aceste familii de iluminaţi vă vor întâmpina prietenos? Căci, după cum ne amintim, doar câţiva Anunnaki şi-au bătut capul cu oamenii. Dar depinde întotdeauna de ce scopuri ai...
5. Întrucât unii strămoşi ai acestor „zei“ se pare că umblă fie pe Pământ fie pe undeva prin galaxii, ar părea posibil să se poată intra în contact, cel puţin telepatic, cu ei. Ei nu trebuie să fie neapărat Anunnaki. Mai există şi alţii de pe Sirius, Aldebaran, Grion... Poate că aici ajută şi tehnicile pe care le utilizează şi CIA, de pildă *Remote Viewing*. Posibilitatea de a întâlni contemporani plăcuţi care aparţin acestei specii, pare să fie în acest caz mult mai mare.
6. Sau poate dumneavoastră veţi face ceea ce facem noi doi: nu vă mulţumiţi cu cititul cărţilor sau cu căutarea pe internet ori cu meditaţia şi chaneling-ul, ci folosiţi fiecare minut liber al timpului dumneavoastră pentru a vă face valiza sau rucsacul şi de a pleca în lume pe urmele acestor mistere şi enigme – pe de o parte pentru a face cercetări la faţa locului, iar pe de alta, pentru a întâlni martori oculari, autori de cărţi sau membri ai unei loje, şi a le pune întrebări, şi, poate mai mult de atât... Căci se poate constata: nu numai că mergi pe urmele misterelor, pas cu pas, din ce în ce mai aproape, dar observi şi că eşti condus de o forţă nevăzută. Ai impresia că parcă Thot, Echnaton sau Saint Germain îşi şoptesc la ureche sau te iau de mână uşor şi te conduc către ţel. Mai devreme sau mai târziu constaţi că un astfel de pelerinaj, o călătorie pentru înţelegerea misterelor lumii îţi schimbă viaţa personală precum şi perspectiva religioasă, începi să vezi legăturile din propria viaţă, nu te mai simţi

singur, ci însoţit de o forţă, de o energie, care îţi dă curaj şi încredere.

Totuşi doar acela merită lăudat care se străduieşte într-adevăr şi cercetează temeinic. Şi asta nu doar în cadrul unei loje, ci şi în libertatea proprie, în viaţa adevărată! Căutarea descoperirii secretelor lumii devine în acelaşi timp o călătorie spirituală de descoperire, făcută spre interiorul propriu.

A lăsa oamenii în pasivitate şi a-i ţine departe de informaţii relevante are un fundal foarte clar. Aşa cum am aflat din scrierile templierilor, este posibil să ne lăsăm gândurile să se manifeste, dacă avem stabilite ţeluri şi reprezentări, şi să le direcţionăm focusat. (În prezent sunt la moda „cărţile de împlinire a dorinţelor“ care ne indică aceeaşi direcţie.)

Dacă totuşi nu ştim ce vrem, atunci formula pentru *împlinirea dorinţei* nu ajută la nimic.

Dacă această carte ne face curioşi – de pildă pentru o întâlnire cu strămoşii noştri, cu cei cu craniile lunguiețe – iar focul cercetării a crescut, atunci gândurile noastre se orientează, noi începem – conform legii rezonanţei – să atragem în viaţa noastră acel ceva către care s-au îndreptat gândurile noastre – şi hop! Se poate întâmpla ca în final să găsim ceea ce am dorit.

Firește: dacă ne-am atins în cele din urmă scopul, şi căutarea s-a sfârşit, atunci ajungem în punctul în care trebuie să hotărâm dacă ceea ce am găsit păstrăm pentru noi sau împărţim cu ceilalţi – şi prin aceasta ne supunem cu siguranţă neplăcerilor, suntem luaţi în derâdere sau chiar combătuţi. Poate că aşa se explică de ce oamenii au întemeiat frăţii secrete, pentru a putea discuta despre astfel de teme nestânjeniţi. Altfel cum s-ar explica de ce unii autori nu scriu mai mult despre ceea ce au trăit.. Important în acest moment este mai ales ceea ce veţi face dumneavoastră cu conţinutul acestei cărţi.

În încheiere constatăm că piramidele din Cairo sunt vizitate, dar apoi turiştii se opresc în cu totul alt loc. Marea Piramidă implică mai mult decât atât, este o minune a lumii. Este ea şi o minune dintr-o altă lume? Am putea presupune că da. Abia ştiinţa noastră modernă ne oferă indicaţii asupra faptului că această operă minune ascunde şi„mesaje“, toate venite dintr-o *altă lume.* Această altă lume despre care am primit

multe indicații uimitoare, o înțelegem în *sens fizic,* dar şi *istoric* şi în cele din urmă *multidimensional.*

E nevoie cu siguranță de puțin timp pentru ca dumneavoastră să puteți „prelucra" personal toate aceste gânduri noi. E nevoie cu siguranță de mai mult timp până când cercetători curajoşi şi oameni de ştiința cinstiți vor duce mai departe dezvoltarea şi descifrarea marilor secrete ale planetei noastre. Marea Piramidă ca o mesageră cosmică ce oferă tuturor celor bineintenționați „date" valoroase trebuie în cele din urmă eliberată din închisoarea ei, aceea de a fi considerată muzeu.

„La început a fost cuvântul...", şi mesagera de la Nil, onorată cu statutul de minune a lumii, este un simbol pentru *cuvintele neînțelese* din trecutul pământesc şi pentru *cuvintele neînțelese* din viitorul care vine fără a mai putea fi stăvilit.

Pentru noi, autorii, este foarte important ca aceste *multe cuvinte* să ajungă în lume exclusiv pentru binele omenirii şi prin aceasta planeta noastă plină de viață şi cu ea şi noi oamenii, să atingem un nivel mai înalt de vibrație şi să trăim la acest nivel. Sunt oare secretele din interiorul colosalei mesagere tehnice totodată şi informații despre propriul nostru interior uman?

Apa are în diverse explicații mitologice permanent o legătură cu domenii ale sentimentelor noastre dintre cele mai diverse – şi tocmai acestea dormitează în interiorul nostru în continuare rămânând necercetate.

Lâsați-ne prin urmare să-i spunem Marii Piramide *„mulțumesc"* pentru răbdarea ei şi înțelegerea ei pentru faptul că setea de bogăție a omului precum şi setea nu mai puțin mică de mărire, i-au cauzat de multe ori „rău". Marea Piramidă aşteaptă în continuare cu o răbdare ieşită din limitele timpului, să fie mai bine înțeleasă şi împreună cu realizările sale tehnice să ne poată dărui şi multele ei *comori mentale,* spiritul interior divin. Pe acesta îl caută oamenii de mii de ani zadarnic în exterior, ei au încercat să o descifreze pe mesagera de la Nil prin demontarea învelişurilor valoroase. De aceea, încă o dată *„Mulțumim pentru răbdarea ta!"*

Prin mesajele dintr-o altă lume înțelegem finalmente şi dimensiuni viitoare ale cunoaşterii în care ne introduce Marea Piramidă. Căci dacă cercetările piramidelor, ştiințele şi o religiozitate individuală face să se trezească în noi cunoaşterea mare, eliberată de limitele impuse, se poate începe o „Nouă epocă". Noi „ucidem" din interese de putere uşor de constatat şi o gândire de consum necontrolată, astfel încât după

anul 2016 ar putea să nu mai rămână nimic din noi, aşa cum s-a întâmplat odinioară cu cultura superioară a constructorilor de piramide. *Trebuie* ***să se repete povestea din nou?***

În revelaţia din gnoza ermetică scrie:

„...Dar înainte ca să se întâmple toate astea, aşa spunea cel care a avut revelaţia mistică, va veni o vreme, în care egiptenii îşi vor ruga zadarnic zeii şi toate slujbele lor vor rămâne fără rezultat, pentru că zeii vor fi părăsit Egiptul şi vor fi urcat la ceruri. ***Egiptul va fi ca un orfan, după ce va fi fost părăsit de toţi zeii săi. Apoi însă vor veni străini în ţară şi o vor stăpâni.*** *Ei îi vor împiedica pe egipteni să mai facă vechile slujbele către zei, iar pe aceia pe care îi vor prinde că se închină pe ascuns la vechii zei, îi vor pedepsi. Atunci acea ţară care odinioară era cea mai evlavioasă din lume, va deveni o ţară lipsită de zei. Nu se vor mai înălţa temple, ci morminte, iar ele nu vor mai fi umplute cu zei, ci cu cadavre... Şi aşa va fi ţara despuiată nu doar de zei, ci şi de egipteni.“*

Dacă zburăm azi la Cairo, observăm că acolo aceasta profeţie s-a împlinit de multă vreme. Ne place să sperăm că în cele din urmă se va mişca ceva în mintea celor care au ceva de spus despre Platoul Giseh. Dumneavoastră, dragi cititori şi cititoare vă dorim dimpotrivă, ca cercetările noastre să vă stimuleze să deveniţi activi şi să porniţi pe urmele enigmelor lumii. Poate ne vom întâlni în acest mod vreodată în vreo călătorie...

Cu puţin timp înainte de tipărirea acestei cărţi am primit telefon de la un prieten care mi-a spus că a văzut în Mexic o farfurie zburătoare care a dispărut apoi într-un munte. Să fie vorba de o bază militară unde sunt testate noile tehnologii sau de o bază a vizitatorilor din Univers?

Dacă vom verifica, vom afla....

În acest sens ne exprimăm din nou dorinţa faţă de dumneavoastră, de a nu mai crede tot ceea ce vi se spune prin media mainstream, ceea ce transmit diverşi reprezentanţi religioşi sau unii autori channeling. Încercaţi să aflaţi singuri care este cauza, doar aşa veţi dobândi siguranţă. Deci, ieşiţi în lume!

Şi fiţi întotdeauna conştienţi de faptul că în călătoria dumneavoastră nu sunteţi niciodată singuri!

Cordial,

Jan van Helsing şi *Stefan Erdmann*

ANEXĂ

„Noimea“ din Marea Piramidă

Ne atrage atenţia repetarea frecventă a cifrei *9* în Marea Piramidă. Secretul cifrei 9 este strâns legat de ştiinţa secretă a vechilor caste preoţeşti şi constituie chiar şi peste secole, aproape în toate lojele francmasone şi rosicruciene un punct central. Totuşi încă din epoca germanica timpurie ne lovim de cifra 9: zeul nordic Odin a stat atârnat 9 zile şi 9 nopţi în frasinul lumii Yggdrasil (un Y întors) înainte să găsească runele şi înţelepciunea – el a fost învăţat 18 cântece magice (de două ori 9). Frasinul lumii avea 9 crengi, care se întindeau în cele 9 lumi. După credinţa germanică, Universul e format din aceste 9 lumi. La rosicrucieni există 9 rituri de iniţiere. În Kabbala cifra 9 reprezintă, noul, unirea cu spiritul, karma pământească este depăşită şi dezvoltarea conştientei cosmice îşi găseşte desăvârşirea în cifra 9. 9 reprezintă şi ceea ce nu poate fi distrus, nucleul divin din om. În tarot, cea de-a 9-a carte este Eremitul şi simbolizează înţelepciunea; în numerologie 9 înseamnă înţelepciune, şi deseori se vorbeşte în cazul lui 9, de numărul lui Hristos, căci el simbolizează *din materie în spirit,* deci o desfacere a legăturilor materiale.

Cu noimea ne cufundăm în adâncimile mitologice, magice şi oculte ale Vechiului Egipt în cazul tuturor religiilor solare vechi, în punctul central se află misterul din jurul Soarelui şi aspectele oculte care decurg de aici. Ele cunoşteau raportul de rezonanţă al creierului omenesc şi posibilitatea care decurge de aici de a părăsi spaţiul şi timpul, respectiv de a le suprima. Astfel, piramida primeşte un calificativ special: ea reprezintă la scară microcosmică bunul spiritual suprem, *gândul creatorului.*

În afară de multele centre preoţeşti ale vechiului Egipt aflate de-a lungul Nilului, centrul din Heliopolis, alături de cele din Teba, Hermopolis şi Memphis, are cu siguranţă o semnificaţie centrală. Heliopolis (egipteană: *Junu,* biblic *Ort)* se află în nord-estul oraşului Cairo şi la circa douăzeci de kilometri nord-est de Platoul Giseh. Astăzi, în afară de un obelisc al lui Sesostris I şi câteva ruine şi morminte de sub oraşul preistoric Matarie, locul nu mai are de arătat nici un obiectiv din

Antichitate. Monumentele sale au fost răspândite în ţoale colţurile lumii începând cu epoca elenistică (inaugurată de Alexandru cel Mare, începând cu 336 î.Hr.). Ele se află în cele mai îndrăgite pieţe din toafă Europa, în special la Roma şi în Anglia.

Centrul preoţesc de odinioară se întindea pe o suprafaţă de circa 90 de hectare şi era înconjurat de un zid puternic. Vechimea centrului nu este clar stabilită, rădăcinile merg înapoi, până cel puţin în vremurile celei de-a treia dinastii (2700 până în 2575 î.Hr.). Cel mai vechi calendar egiptean găsit până în ziua de azi provine din Heliopolis şi este datat în anul 4240 î.Hr. El este prin urmare, vechi de peste şase mii de ani!

Heliopolis era considerată cea mai importantă universitate a lumii. În vremea Noului Imperiu (a nouăsprezecea dinastie) au activat acolo peste 12000 de preoţi. Numai prin asta şi tot ne dăm seama cât de important trebuie să fi fost acest loc sfânt. Domeniile ştiinţifice cuprindeau fizica, geometria, aritmetica, astronomia, astrologia, medicina, chimia, geologia, meteorologia şi muzica. Alexandru cel Mare în marele său marş triumfal a distrus, din motive de securitate, în afară de Persepolis şi centrul ştiinţific al egiptenilor. El vroia să distrugă odată pentru totdeauna bazele geografice, şi prin aceasta şi politice ale vechilor imperii.

În Heliopolis, ca şi în Hermopolis (oraşul lui Hermes Trismegis - tos şi al marii optimi) în punctul central se afla un grup de zei originari.

Hermopolis şi optimea

În *Hermopolis* se vorbeşte despre 8 zei originari, care ar fi domnit înainte de naşterea lumii. Zeităţile nu personificau Universul ordonat, ci stările originare şi totodată elementele originare dinainte de Creaţie sub forma a patru perechi de zei. *Nun* şi *Naunet* erau zeităţile apelor primare. *Huh* şi *Hauhet* corespundeau infinitului spaţiului. *Kuh* şi *Kauket* simbolizau întunericul primar. *Amun* şi *Amaunet* corespundea a marelui gol, infinitului spaţiului sau ascunsului. De fapt se descrie simplificat că la începutul Universului „egiptean“ exista o simetrie a patra forţe primare, despre care vorbesc şi oamenii de ştiinţă de azi.

Această cifră *8* este simbolizată şi sub forma broaştelor sau a şerpilor (cultul broaştelor şi al şarpelui). Oraşul Hermopolis purta îi onoarea cifrei *8* numele egiptean vechi de *Khemenu, oraşul celor opt.*

De aici derivatul copt *Schmun,* care mai apare şi azi în numele *Eschmunen. Khemenu* este vechea denumire pentru Egipt. *Khemt* înseamnă „ţara neagră".

În mod ciudat, pe atunci zeii primari erau consideraţi muritori. Astfel se spune că cei *8* au fost îngropaţi sub o colină de la Djeme. Acolo, în epoca târzie urmaşii lor, zeii în viaţă le aduceau la fiecare zece zile o jertfă.

Heliopolis şi noimea

Spre deosebire de Hermopolis, *Heliopolis* era punctul de plecare al ***noimii*** *divine,* locul unde erau adăpostite cele *„nouă obiecte secrete"* ale zeului Soarelui, *Ra.* În centrul edificiului se afla un templu închinat zeului Atum (*„Cel desăvârşit").* În timpul *epocii piramidelor* Atum a fost considerat a fi la fel cu Ra, zeul Soarelui, care în cele din urmă a luat locul lui Atum şi l-a degradat pe acesta pe „vechiul Soare", simbolic pentru soarele care apune în vest Iniţial, înainte de aşa-zisa *epocă a piramidelor,* exista un zingur zeu, Atum, asemeni tradiţiei noastre creştine, în care există Dumnezeu.

Colina originară a fost pusă în legătură pe de o parte cu grupul de stânci naturale al platoului Giseh şi pe de alta parte cu colina din Heliopolis, pe sare ar fi avut loc „primul răsărit de soare". Numele Heliopolis *(oraşul soarelui* în onoarea zeului Soarelui grecesc *Helios)* este de fapt o falsificare a numelui egiptean al centrului *„Ori"* ceea ce înseamnă *„lăcaşul coloanelor".* în centrul templului fenix se afla înainte de epoca piramidelor, un pilon sau o coloană, pe care se găsea aşa-numita *Benben,* o piatră conică misterioasă.

Fig. 119: Piramidion cu ochi atoatevăzător.

Să facem un mic joc acum, cu cifrele 8 şi 9:

1 x 8 + 1 = 9
12x8 + 2 = 98
123x8 + 3=987
1234x8 + 4 = 9876
12345x8 + 5 = 98765
123456x8 + 6 = 987654
1234567x8 + 7 = 9876543
12345678x8 + 8 = 98765432
123456789 x 8 + 9 = 987654321

Să acordăm atenţie acestui joc, căci aici este vorba de *matematica sfântă,* baza *geometriei sfinte.* Cifra 8 are proprietăţi matematice ciudate, aşa cum nu are nici un alt număr. El are divizibilitate perfectă, căci se împarte exact la 1, în „Unitate", în Divin. Aceste particularităţi au făcut din 8 numărul desăvârşit la vechii înţelepţi. Astfel se explică, că ultimul şi cel mai mare secret ascuns în cifrele de la 1-9, a fost preluat în „optul sfânt". Deasupra lui 8 stă însă „Unitatea", cifra 1, „principiul creator", numit de noi Dumnezeu, căci 8+1=9 (opt sfere şi un rege). Astfel, „nouă cel sfânt" devine Desăvârşirea atinsă în „principiul material". Cifra zece este asemenea cifrei unu.

„8" reprezintă câmpul energetic cosmic. Aşezat orizontal el reprezintă, după cum se ştie, infinitul. Într-o vibraţie, „8" ne înconjoară curenţii vieţii, „principiul creator", Divinul. Iar prin, „9" este simbolizată Desăvârşirea, respectiv Transformarea.

Dacă facem o legătură intre cultele solare şi cele ale piramidelor, aşa cum apar ele pretutindeni în lume, observând semnificaţiile profunde ale acestora, şi privim şi de celalaltă parte a Atlanticului, remarcăm paralele uimitoare. În calendarul aztec în piatră pot fi văzute 9 pentagrame. „9" reprezintă şi în acest caz numărul Desăvârşirii creatoare şi în sens figurat, numărul înţelepciunii divine atotcuprinzătoare. Rugăciunea timp de 9 zile este un ritual religios; tradiţia aztecă spune că trebuie parcurse 9 etape pentru a ajunge la viaţa veşnică, iar Soarele s-ar mişca în 9 cercuri.

„9" ilustrează, conform cărţii sfinte a maiaşilor quiche, „Popol-Vuh", energiile divine. Prima energie este cea a Creatorului, cea de-a 9 este a misterului desăvârşit.

Ca să concluzionăm: Heliopolis şi Marea Piramidă reprezintă în reţeaua energetică a Părnântului un fel de „buric al lumii“, locuri unde legităţile astrofizice şi energetice acţionează cel mai puternic.

Camera regelui şi misterul cifrei „9“

Să ne amintim de munca, de cercetare a lui Lothar Göring. Conform teoriei sale, corpul nostru este alcătuit din 9 structuri piramidale duble, în care aste conţinut sufletul. Atât gândurile, cât şi ceea ce vrem să realizăm în această viaţă, totul este influenţat de această structură. Prin urmare, avem 18 (2x9) structuri piramidale pentru procesele de gândire noi pe care le avem în această viaţă şi care sunt stocate în interiorul nostru. Apa pură prezintă de asemenea încă 18 sinteze moleculare posibile.

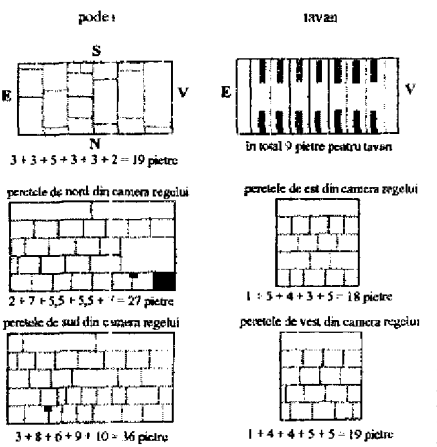
podea
tavan
S
E
V
N
3 + 3 + 5 + 3 + 3 + 2 = 19 pietre
E
V
în total 9 pietre pentru tavan
peretele de nord din camera regelui
2 + 7 + 5,5 + 5,5 + 7 = 27 pietre
peretele de est din camera regelui
1 + 5 + 4 + 3 + 5 = 18 pietre
peretele de sud din camera regelui
3 + 8 + 6 + 9 + 10 = 36 pietre
peretele de vest din camera regelui
1 + 4 + 4 + 5 + 5 = 19 pietre

Fig. 120: Misterul cifrei 9 şi a frecvenţei de vibraţie, cunoscut de constructorii piramidelor. De aceea în camera regelui găsim mereu cifra 9.

Dacă numărăm blocurile de piatră vizibile din camera regelui, care au fost folosite pentru construirea pereţilor, ajungem iarăşi, prin însumarea cifrelor, la numărul 9. Singura excepţie o constituie peretele vestic, unde a existat odinioară un orificiu, iar îmbinarea ulterioară care s-a făcut în rândul al doilea de piatră, jos, în partea stângă, nu este originală. Se presupune că aşa au stat lucrurile şi cu podeaua. Pornim de la cele 18 pietre şi ajungem prin însumarea cifrelor, din nou la 9 (excepţie peretele de vest şi podeaua).

Tavanul camerei regelui are tot 9 blocuri de piatră care se continuă în camerele de susținere.

Dacă adăugăm în minte vectorii despre care vorbeau Erich Köbler şi Dr. Stelzl, atunci aceste 9 blocuri produc o intensificare a energiei, fără a schimba vibrația.

Să ne dedicăm în capitolul următor altor două numere „sfinte", care joacă în contextul Marii Piramide un rol central

Misterul numerelor 27 şi 81 în francmasonerie

Suma cifrelor din numărul 27 este din nou 9. Acesta este considerat numărul Creației şi apare simbolic în Marea Piramidă, atât în camera regelui, cât şi în Marea Galerie. Aici, există în dreapta şi în stânga, câte 27 de concavități. În acest context dorim să amintim încă o dată principiul alchimist descris în misterele sfinte: *dacă focul şi apa sunt unite în unghi drept, se poate crea, principiul creator devine utilizabil.*

Colanul maestrului Ordinului Vicarius Salomonis (zeitatea personificată sau „Reprezentantul lui Hristos") din cadrul francmasoneriei, este format din de două ori câte 9 cruci, aşezate în ordine variabilă. În mijloc se află semnul funcției, la rândul său cu 9 simboluri, care prezintă calea spre Dumnezeu şi posibilitatea unirii cu Acesta. Pe cruce se află simbolul celui Reînviat şi pe dos sunt prezenlate căile de dobândire a îndurării pentru obținerea Reînvierii. Sunt simboluri din francmasoneria creştină (sistemul suedez) – drumul de la întuneric la lumină, de la Osiris cel distrus şi risipit la Hristos cel luminos al oamenilor renăscuți. Această cale este calea fiecăruia şi totodată a tuturor şi stă pe semnul funcției aceluia care are misiunea de a veghea asupra bunei înțelegeri a acestei învățături. Simbolurile indică drumul spre Dumnezeu (spre „Principiul creator"), prin moarte, şi transformarea până la unificarea omului cu „principiul divin". Acesta este drumul spre care năzuieşte căutătorul luminii şi acesta este conținutul învățăturii inițiale în francmasonerie.

Numărul 27 desemnează în francmasonerie „cuvântul". Să ne amintim de vorbele pline de semnificație din Evanghelia după Ioan, unde se spune: *„La început a fost cuvântul, iar cuvântul a fost la Dumnezeu. "*

„Cuvântul" reprezintă întotdeauna forța creatoare, cine stăpâneşte cuvântul, poate stăpâni şi dirija materia: *„Cine are cuvântul, are puterea!"*

„*Cel mai înţelept maestru al ordinului“* are în sceptrul său 27 de încrustrări. Acest număr se succede ca un fir roşu prin multe ritualuri de iniţiere ale francmasoneriei, despre care însă nu vom povesti aici.

În legătură cu acest număr trebuie să mai facem o incursiune la Roma, în *oraşul obeliscurilor* – în Piaţa Sfântul Petru –, căci acolo se află 27 de obeliscuri. În cercetările sale legate de aceste obeliscuri Stefan a descoperit la sfârşitul anilor 90 în Roma, şi pe cel de-al 28-lea obelisc. Acesta se prezintă bidimensional în faţa bisericii Sfântul Petru şi are valoarea simbolică a numărului 27, căci este format din 27 de obeliscuri. Cei mai mulţi vizitatori ajung pe Via della Conciliazione în centrul statului Vatican, în piaţa Sfântul Petru. Această stradă este mărginită de o alee cu obeliscuri terminate în partea de sus cu piramide. Pe stânga şi pe dreapta acestei alei se află câte 13 obeliscuri, plus încă unul, direct în Piaţa Sfântul Petru, în total 27. Fiecare din cele 13 piramide este formată din 13 blocuri de piatră, precum *Pyramidion* de pe bancnota dolarului american. Fiecare din obeliscuri cu piramidionul triunghiular are 13 nivele şi este aşezat pe un soclu de piatră cu 4 blocuri (pătrate).

Cel de-al 28-lea obelisc invizibil („nerevelat“) devine vizibil dacă trasăm o linie de la obeliscurile de pe *Via della Conciliazione, în* direcţia bisericii Sfântul Petru, şi apoi, de la ultimele obeliscuri o altă linie către obeliscul din *Piazza San Piedro.* Aleea cu obeliscuri a fost amenajată abia în ultimul secol

În contextul „misticii sfinte a numerelor“ ne putem imagina cum acţionează acest „obelisc magic“. Este vorba aici de puterea cuvântului: *„Cine are cuvântul are puterea şi poate stăpâni omul şi materia“.* Acest lucru devine clar mai ales atunci când vedem că Biserica romană are succes de mai bine de 2000 de ani şi are peste un miliard de adepţi în toată lumea.

Dar cum ar putea acţiona energetic obeliscul invizibil asupra bisericii Sfântul Petru? Acest obelisc este încărcat, respectiv multiplicat, prin milioanele de oameni care cu corpurile lor energetice *(„credinţa lor poate muta munţii!“)* străbat zi şi noapte *Via delta Conciliazione* direct

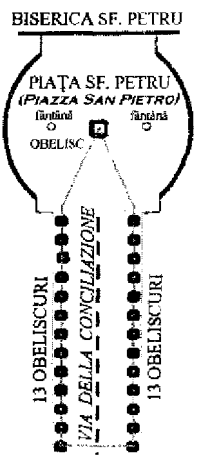

Fig. 121: Obeliscul invizibil.

printre aceste obeliscuri în direcția bisericii Sfântul Petru şi a Vaticanului. Obeliscurile dispuse pe partea stângă şi pe cea dreaptă sunt probabil încărcate pozitiv şi negativ, aşa cum se întâmplă şi cu coloanele din biserici şi catedrale. Această energie multiplicată pare să aibă un efect uriaş şi este direcționată spre biserica Sfântul Petru.

Ca şi în cazul comunităților de tip lojă, şi la Vatican se poate presupune că mințile cu adevărat luminate au cunoştință de „secretul lumilor" şi, aşa cum demonstrează cel de-al 28-lea obelisc, aplică acest secret pe tărâm pământean, pentru a putea stăpâni.

Încă un „cuvânt" despre Roma. încă de acum câțiva ani, într-una din cărțile sale, Jan a scris că Vaticanul ar fi infiltrat de câteva secole de Iluminați şi că până în ziua de azi el este dirijat şi condus de către aceştia. Un indiciu pentru asta ar fi chiar numele oraşului *Roma, în* care Vaticanul îşi etalează puterea. ROMA este „inversarea" energetică de *la AMOR (iubire).* Astfel Roma devine energia opusă iubirii.

Conform legilor afinității şi polarității, au fost descoperite şi unite următoarele: puternicul imperiu *lumesc* (Thron) cu noul şi puternicul imperiu *bisericesc* (Altar) – „reprezentantul" lui Dumnezeu în Metropolă care poartă numele inversat al iubirii. În mod ironic, aceasta ar însemna, făcând referire la cuvintele din Evanghelia după Ioan, că *„la început a fost cuvântul şi cuvântul este la Vatican".*

Să revenim însă din scurta noastră călătorie la Roma şi să ne îndreptăm atenția către numărul 81. În special „IX" şi „9" este numărul celor iluminați de „spiritul divin" – de pildă în ritualul francmasonic este numărul lui Adoniram, ori al utlimului mare maestru al ordinului templierilor Jacques de Molay, sau al „unicului" fiu al lui Dumnezeu, Hristos însuşi, al cărui număr este de fapt 9 x 9 = 8 1 .

În „Scriptura interioară" de sub crucifixul de pe Altar, simbol a1, „Durnnezeului trinitar" se spune explicit că loja Maestrului Johannis se deschide prin aprinderea a nouă lumini. Prin urmare, trebuie să fi fost 9x9=81 de membri ai adunării ordinului şi de aceea în sala capitelului ard 81 de lumini, iar la sicriul lui Molay sunt 81 de lumini.

Cam atât pe scurt despre „cifrele sfinte" şi despre marea simbolistică din cadrul lojelor. A fost doar un mic capitol, căci o astfel de temă depăşeşte limitele căiții noastre. Prin aceasta am vrut însă să arătăm că „misterul sfânt" al Marii Piramide este totodată şi învățătura centrală a francmasoneriei şi a altor comunități de tip lojă. Şi vă asigurăm, că în cadrul francmasoneriei nu se „susține" teoria mormintelor...

Alte legături cu piramidele

Dacă analizăm numărul sfânt 81 şi sub aspect chimic, înţelegem probabil mai bine sensul mistic.

Dacă luăm cele 81 de elemente stabile din chimie şi formăm suma cifrelor, obţinem din nou 9. Dacă aruncăm o privire spre sistemul elementelor chimice aşa cum a fost el întocmit de Walter Russell, observăm 9 octave cu câte 9 elemente de bază, deci din nou 81. Întrucât într-un sistem primele şi ultimele elemente sunt identice (acolo s-ar afla gazele nobile), trebuie să scădem 9 şi ajungem la 72. Aceasta este frecvenţa medie a inimii unui om pe minut. Inversarea cifrelor acestui număr ne duce iarăşi la 27, iar suma cifrelor la 9.

Planeta noastră stă la 27 de grade în Săgetător în solstiţiul de iarnă (în perioada 1998-2016) şi noi ne aflăm prin urmare pe linia directă de emisie a Soarelui, numită şi „Centrul Galactic“ sau „punctul central al galaxiei noastre“.

În acest moment avem cea mat directă „emitere de energie“ de la Soare, aşa cum se întâmplă la fiecare 13.000 de ani. Soarele şi Pământul se vor afla la solstiţiul de iarnă din anul 2012 pe o linie dreaptă, unul după celălalt.

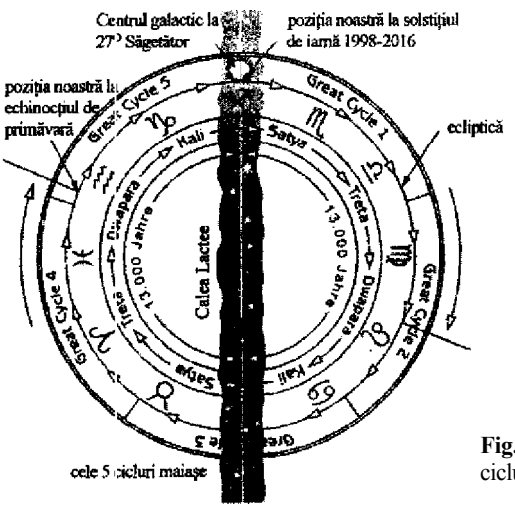

Fig. 122: Cele cinci mari cicluri maiaşe.

Paul LaViolette, autorul cărții „Earth Under Fire“ pornește de la ideea că această „undă galactică de energie“ poate să producă un punct nul, care ar putea distruge câmpul magnetic și câmpul gravilațional. Ceea ce ar duce apoi la protuberanțe solare mult mai intense din cauza cărora poate fi influențat întregul nostru sistem solar. Aici intervin teoriile despre schimbarea polarității magnetice. Aceasta poate provoca și o schimbare a polarității de la masculin către mai mult feminin, în momentul în care orbita eliptică a sistemului nostru solar va atinge prin 25920 de ani pământești, jumătatea sa,

În cazul inversării polilor se distruge câmpul electromagnetic al Pământului și poate să se producă chiar și o prăbușire totală a creierului nostru. Ar putea să rezulte de aici distrugerea completă a unei civilizații, căci amintirile sunt șterse.

Asta înseamnă că este foarte posibil ca pe Pământ să fi existat acum mult timp în urmă, culturi superioare care erau cu mult mai dezvoltate. Noi putem pricepe asta abia acum. Cum spuneam deja în introducere, întrebarea: „*Cum au putut să fi știut asta vechii egipteni?*“ nu mai are valabilitate. Probabil că populația pământului a mai suferit cândva o astfel de transformare globală.

O celulă, și bineînțeles Pământul însuși, este în interiorul său încărcată negativ, ceea ce corespunde vibrației feminine. În exterior se află sarcinile pozitive, care corespund masculinului. În cazul unei schimbări a polilor (s-ar putea zice chiar „schimbarea membranei“) se poate ajunge la sarcină pozitivă în interior și negativă la exterior. Întrucât sarcina acționează și asupra creierului nostru, acesta ar putea fi motivul trecerii de la patriarhat la matriarhat și invers. Întrucât o astfel de schimbare nu poate fi cu siguranță o chestiune de moment, s-ar putea ca în perioada de până în 2016 să se producă o egalizare, care ar putea să aducă în echilibru și armonie principiile masculin și feminin. Se va numi atunci ROMA poate, AMOR?

Jan van Heising

Jan Udo Holey alias Jan van Helsing (născut în 1967) este autorul mai multor cărți, proprietarul editurii *Ama Deus* şi al postului de televiziune *secret. TV*.

Din 1985 călătoreşte peste tot în lume, a făcut în expedițiile sale din Statele Unite, Egipt, America de Sud şi Asia, descoperiri care au pus sub semnul întrebării perspectiva noastră „luminată“ asupra lumii. În călătoriile întreprinse a întâlnit şi persoane din serviciile secrete, din lojele cavalerilor templieri şi francmasonilor, precum şi oameni care făceau parte din diverse asociații de practicare a magiei. Aceste întâlniri şi schimbul de idei l-au condus în cele din urmă, în 1993 la scrierea primei sale cărți despre organizațiile secrete. În decurs de doi ani aceasta a devenit bestseller, cu peste 100000 de exemplare vândute şi traducere în opt limbi străine. În 1995 a urmat al doilea volum al „Organizațiilor secrete“, iar conținutul acestei cărți a determinat diverse cercuri de interese din Elveția, dar şi din Germania, să efectueze cea mai mare confiscare de carte care a existat în BRD după 1945. Desigur, scopul a fost „apărarea“ populației.

Un şi mai mare succes a înregistrat opera sa „Să nu atingi această carte!“, apărută în mai 2004, operă prin care a fost din nou atins nervul timpului.

În cele (până acum) 10 cărți, el nu numai că a prezis cu mulți ani în avans dezvoltarea politică şi economică, ci a şi explicat logic cum lumea, prin pretextul terorismului global (întreținut intenționat) şi prin supravegherea care rezultă de aici, este condusă către o *noua ordine mondială*.

În anul 2007, pe postul de televiziune propriu (www.secret tv.), Jan van Heising a lansat filmul documentar „Minciuna Cheops“, care s-a bucurat de prima dată de un mare succes.

Vizitați-l pe Jan van Heising pe internet la:

www.secret.tv şi **www.amadens-verlag.om**

Sefan Erdmann

Sefan Erdmann (născut în Hanovra, 1966) trăieşte din 1968 la Steinhuder Meer. Pedagog medical, lucrează pe cont propriu începând din 1993. În 1990 a început planurile şi măsurile de transformare a proprietăţii ţărăneşti Widdelhof, care a aparţinut bunicului său Wilhelm Widdel din 1884, în cămin de seniori şi de acordare de îngrijire, cu 100 de locuri, pe care l-a condus până la sfârşitul anului 2008.

Activitatea sa de cercetare a început paralel cu lucrul profesional pe cont propriu, la sfârşitul anilor '80, el dând startul multor căutări, expediţii şi publicări. Domeniile sale de interes fuseseră până atunci ştiinţele religioase şi vastul teren al ştiinţelor de graniţă.

Cercetările lui Stefan în Egipt au început în anul 1990, când, cu ocazia unei expediţii de cercetare împreună cu un mic grup, a ajuns, printre altele, pentru prima dată în această ţară. Din acest moment, Egiptul, Marea Piramidă de la Giseh şi vechea cultură egipteană superioară cu tot cu multele ei întrebări şi fenomene neexplicate, nu i-au mai dat pace. Stefan a pătruns tot mai mult în domeniile ştiinţelor de graniţă, care l-au adus din ce în ce mai mult spre convingerea că omenirea a fost influenţată într-o fază timpurie de o civilizaţie superioară. Pe lângă studiul aprofundat al izvoarelor, a întreprins nenumărate călătorii de cercetare şi expediţii, printre altele în Scandinavia, America de Sud şi Centrală, Himalaya, India şi în multe ţări africane.

În munca de documentare pentru cartsa sa „Dosarele secrete chivotul legii“ s-a întâlnit cu reprezentanţi ai diferitelor loje şi a găsit pentru prima dată elemente de legătură între Templieri, Francmasoni, membrii Ordinului Citeaux şi Organizaţia Thule. Astfel a reuşit să intre în posesia unor preţioase informaţii nepublicate până atunci, care nu numai că i-au oferit date despre Atlantida şi despre cultura piramidelor, ci l-au condus direct către politica mondială actuală.

Vizitaţi-1 pe Stefan Erdmann pe internet la:

www.erdmann-forschung.de

Următoarele cărţi pot fi comandate la
Editura ANTET
CP 22-285, sector 1, Bucureşti
plata se fece ramburs, taxele poştale fiind suportate de editură

Organizaţiile secrete şi puterea lor în secolul XX – JanvanHeising

Imaginaţi-vă că sunteţi locuitorul unei alte planete, aţi parcurs cu nava dvs. spaţială nenumăraţi ani lumină şi vă îndreptaţi spre planeta Pământ. Misiunea dvs. este să cercetaţi această planetă, să intraţi în contact cu locuitorii pentru a schimba cunoştinţe şi informaţii de orice natură. Dacă totul s-ar desfăşura într-un mod pozitiv şi aţi fi convins de sinceritatea şi dorinţa de pace a locuitorilor, Pământul ar putea fi primit în comunitatea federaţiei intergalactice. Ca urmare ar fi posibil contactul cu locuitori ai altor planete într-un mod deschis, ceea ce ar putea să aibă ca urmare o dezvoltare inegală în conştiinţa pământenilor, dar şi în domeniul tehnologiei şi al igienei sociale.

Constataţi că la prima vedere nici un concept nu este vizibil în spatele războiului pentru că unii luptă împotriva credinţei lor, alţii împotriva culorii pe care o are pielea lor.

Există indivizi care nu sunt mulţumiţi de dimensiunile ţării lor, iar alţii se luptă pentru supravieţuire, pentru că nu au ce să mănânce. Alţii au în cap numai banul, dar în general, fiecare se are în vedere numai pe sine. Vedeţi că această planetă nu este destul de matură pentru informaţiile şi tehnologia pe care le propuneţi. În orice ţară v-aţi opri, cadourile dvs. nu ar fi folosite pentru binele tuturor pământenilor, ci numai pentru interesele egoiste ale respectivilor conducători ai ţării.

Vă veţi gândi pe cât posibil la planeta dvs. natală şi la vremea când ea mai purta războaie. Pentru că deja de câteva mii de ani acest lucru a fost depăşit şi nu vreţi să fiţi încă o dată contemporani cu acest scenariu şi constataţi că s-a tras în direcţia navei dvs., ajungeţi la concluzia că ar fi mai bine să vizitaţi altă planetă.

Este un lucru cert că oamenii sunt atât de prinşi de micile lor „probleme“ personale încât nu au văzut niciodată ce se întâmplă în lume şi în jurul lor ori s-au dezobişnuit s-o facă. Cea mai inare parte a civilizaţiei contemporane suferă de „apolitică“ şi nu vrea să aibă de-a face cu politica. Lipsa de timp, de interes şi de spirit critic, lipsa informaţiilor de specialitate au dus la această „îndepărtări“. Prin absenţă nu se schimbă nimic. Din contră, este exact ceea ce vor „bărbaţii cârmuitori“. Fiecare individ care se resemnează îi ajută pe Iluminaţi să-şi atingă scopul. De aceea primul pas este de a şti cât mai mult despre aceste procedee.

Şi după cum a constatat deja un învăţat al lumii:

„Găsiţi adevărul, pentru că el vă aduce libertatea“.

Cartea a 2-a - Jan van Helsing

Evenimentele individuale pe care le-am descris în carte, sunt realităţi dovedite (existenţa „Comitetului celor 300“, a ojganizaţiei „Bilderberg“ etc, înfiinţarea ONU de către francmasoni, farfuriile zburătoare germane, prezenţa lui Rothschild la încheierea tratatelor de la Versailles, împuşcarea lui Kennedy de către William Green, şoferul său, masacrul lui Begin din Palestina, principiile lui Machiavelli, armele cu energie liberă...), care arată de la sine, fără legăturile făcute de mine, că în culise se desfăşoară un joc diabolic.

Faptele expuse de mine nu au fost şi nici nu sunt ceva nou, ci ele erau pur şi simplu ascunse maselor populare. Pe de altă parte, nici Iluminaţii nu-şi ţin existenţa prea secretă. Trebuie numai să ai dispoziţia de a le conştientiza mesajele.

Neştiutorul crede că atunci când doi politicieni îşi strâng mâna, ei se salută. Iniţiatul vede în funcţie de salutul Lojii, ce pozitie ocupă, ce îşi comunică. Aceste mesaje sunt transmise tuturor fraţilor Lojei din ţară prin fotografia publicată în ziare, în care se văd polincienii strângându-şi mâna. Interpretarea acestor mesaje ţine de competenţa perceptivă a cititorului ziarului. Acest gen de comunicar; este o REALITATE, conştientizarea acesteia însă nu depinde decât de dumneavoastră. Pentru mine este indubitabil o realitate, deoarece eu percep aceste mesaje şi ştiu să le interpretez. Dar ele sunt accesibile ORICĂRUI cititor de ziar.

(„90% din transmiterea ştirilor se face prin texte codificate şi fotografii în media, îndeosebi în presă, a constatat comitetul senatorial al Statelor Unite, care a făcut cercetări la Central Intelligence Agency (CIA).

Nu există modalitate mai simplă, mai ieftină şi mai eficientă de transmitere a semnalelor decât publicarea codificată în ziare şi reviste larg răspândite.

Cartea a 3-a Jan van Helsing

Aproape la fiecare jumătate de an apare undeva în lume o nouă carte despre profeții sau preziceri. O mare parte a acestor cărți şi-au îndreptat spiritul de observație spre apropiata cumpănă dintre milenii (aproximativ zece ani înainte şi după anul 2000), deoarece clarvăzătorilor şi profeților le-au fost arătate, în viziunile lor, evenimentele terestre schimbătoare şi aparent radicale despre această parte a istoriei. Acest lucru nu le este cunoscut tuturor. De asemenea, în Evanghelia după Ioan în N,T, vom găsi descrieri valabile pentru această perioadă care a fost denumită de către unii drept *„cea mai tânără zi“, „judecata de apoi“, sau „perioada în care grâul este separat de neghină“*. O perioadă a catastrofelor naturale, a războaielor şi tulburărilor. Unul dintre clarvăzătorii descrişi în această carte o numeşte chiar *„marea curățenie“*. S-a auzit despre această perioadă. Adesea numai cu o ureche. Dar cine ascultă cu plăcere ceva despre perioade tulburi, mai cu seamă *despre „un al treilea război mondial“* când tocmai au fost întocmite asigurări pe viață şi depuneri de economii financiare. Nu au mai rămas decât câțiva ani până la binemeritata pensionare. În acest context nu este permisă apariția unui război civil sau inundații. Nu, omul nu vrea să creadă în aşa ceva. *„Aşa ceva au prezis deja mulți“,* vom spune, *„şi nimic nu s-a întâmplat“*. Aşadar, chiar nu s-a întâmplat într-adevăr nimic? (Referitor la indiciul că aceiaşi clarvăzători au prezis şi primul război mondial şi pe cel de-al doilea, se poate vorbi de o tăcere apăsătoare. Important, ca neplăcutul să fie înlăturat cu succes.)

Operaţiunea Aldebaran - Jan van Helsing

Întreaga temă a OZN-urilor se situează pentru mulţi în zona speculaţiilor, însă eu cred că cel târziu o dată cu publicarea autorilor de genul lui Erich von Däniken, masa largă a auzit câte ceva despre contactele inteligenţei extraterestre cu diverse culturi pământene: şi, eventual, şi despre istoria apariţiei lor. În special, începând cu anii '40 această temă i-a captivat pe cei mai mulţi pentru că, spre deosebire de informaţiile anterioare din „cărţile moarte", atunci s-ar fi ajuns la primele apariţii, contacte fizice şi chiar la prăbuşirea unor astfel de obiecte zburătoare (masa largă a fost pregătită treptat pentru confruntarea cu această realitate prin seriale TV despre extraterestri, transmise tot mai des, ca de exemplu, şi aşa-numita „Prăbuşire Roswell").

Însă, tocmai în legătură cu aceste noi contacte dintre pământeni şi extraterestri, părerile celor care sunt preocupaţi mai mult sau mai puţin de această temă sunt împărţite. Marele secret, respectiv actualitatea temei OZN-urilor, nu are legătură cu întrebarea asupra existenţei OZN-urilor, ci asupra IDNTITĂŢII piloţilor.

Copiii mileniului III - Jan van Helsing

Nu vi s-a întâmplat niciodată ca fiica dumneavoastră să vă surprindă sugerându-vă să fiţi prevăzător şi să nu-i acordaţi prea multă încredere colegului de serviciu care tocmai şi-a anunţat vizita? Şi până la urmă nu s-a dovedit că avea dreptate? Sau fiul cel mare care a remarcat că doamna care v-a vizitat este foarte bolnavă, deşi ea însăşi încă nu ştia nimic despre asta? Nu s-a adeverit mai târziu afirmaţia lui? Astfel de întâmplări sunt catalogate în mod obişnuit drept *„simple coincidenţe",* dar dacă într-adevăr copiii au văzut ceva care scapă din câmpul dumneavoastră vizual? Ceva invizibil pentru un adult cumpănit şi serios?

În această carte ne-am propus să luăm astfel de relatări ale copiilor şi să le studiem, să ascultăm cu mare atenţie declaraţiile lor şi

să vedem dacă nu cumva copiii noştri înţeleg mai multe decât noi despre viaţă, şi mai ales despre „înainte“ şi „după“.

La urma urmei, pe cine miră asemenea atitudini? De unde să ştie omul obişnuit al unei societăţi de consum, care îşi formează o imagine a lumii din ceea ce află pe nerăsuflate din presa locală sau din ştirile politice gata fabricate despre cetăţeni ai lumii, de unde să ştie să gândească şi critic? Nu se poate nega faptul că apar des ştiri despre mediumuri, dar de cele mai multe ori oamenii cu astfel de aptitudini nu sunt luaţi în serios, ba uneori chiar sunt prezentaţi ca escroci. Asemenea fenomene sunt ţinute la distanţă de mase cu un scop precis şi deliberat, pentru că este vorba despre o dezvoltare care nu mai poate fi frânată şi care va schimba lumea în profunzime.

Organizaţia Soarele negru - Jan van Helsing

Cel mai bine păzit secret din lumea materială sunt aşa-numitele OZN-uri? Referitor la asta există persoane care cred că toate OZN-urile sunt de provenienţă germană, alţii, din contră, susţin că niciodată nu au existat asemenea farfurii zburătoare de origine germană, ci doar prototipuri, care însă nu au zburat niciodată cu adevărat, şi de aceea consideră că OZN-urile trebuie să fi fost de provenienţă extraterestră. Eu personal sunt de părere astăzi că fenomenul OZN constituie o combinaţie cu mai multe aspecte.

Am ajuns după mai mulţi ani de cercetări, după peste o sută de interviuri cu oameni din serviciul secret american, cu naţional-socialişti încă în viaţă şi cu alte persoane din serviciile de securitate din întreaga lume, la concluzia ca OZN-urile au fost şi sunt construite astăzi în unele ţări în cobborare cu extratereştrii.

Desigur, pentru cei neavizaţi asta e o afirmaţie destul de „sărită de pe fix“, însă imediat ce o voi explica va fi şi evidentă, şi reală.

Germania, SUA, Canada, precum şi Marea Britanie sunt, conform cercetărilor mele, cei mai importanţi protectori ai ştiinţei secrete referitoare la OZN-urile de pe Pământ.

Omul negru a venit-Jan van Helsing

Spre deosebire de alte opere, de data aceasta este vorba de o scri - ere „personală“, întrucât conținutul a fost trăit de mine însumi. Şi ceea ce am trăit mi-a schimbat viața atât de hotărâtor, încât nu voi mai fi niciodată vechiul Jan van Helsing, Nu mai există cale de întoarcere.

Prin această carte vă invit la o călătorie pe un tărâm virgin. Sunteți liberi să rămâneți fideli vechilor modele de gândire şi de comportament. Dacă doriți însă să mă urmați pe acest nou tărâm spiritual atunci vă urez „Bine ați venit !“ în clubul piraților spirituali şi trec direct în miezul lucrurilor, întrebându-vă provocator... **Nu vă este puțin frică?**

Cu puțin timp înainte de moarte apare brusc un bărbat în negru, fie într-o rasă neagră, asemenea unui călugăr, fie cu o pălărie neagră. Omul în negru tace, de obicei, iar martorii oculari nu pot să-i descrie fața. Câteodată acest bărbat în negru apare la fereastră, aleargă în jurul casei, stă lângă pat, apare în vise ori bate la uşă. Această variantă din urmă s-a petrecut chiar în familia mea. Când a murit străbunica primei mele soții, chiar în ziua cu pricina, cineva s-a uitat pe fereastră şi a văzut un personaj în negru care stătea în fața uşii de la intrare. Şi când a murit unchiul ei, Alois, cineva sau ceva bătuse la uşă în momentul morții.

Astfel de relatări nu sunt noi ca atare, dimpotrivă! În aproape toate culturile lumii există nu numai povestiri asemănătoare relatate de oameni care au fost aproape de moarte, ci şi istorii întregi despre acest bărbat în negru care se arată oamenilor aflați pe patul de moarte.

Să nu atingi această carte - Jan van Helsing

Ce părere aveți? Credeți că imaginea voastră despre lume trebuie să se bazeze numai pe propria experiență şi că rezistă unei verificări temeinice? Ori ați citit prea mult despre aceasta?

Întrebați-vă singuri. Şi fiți extrem de cinstiți când procedați astfel – eu nu pot s-o aud...

Credeți înlr-adevăr că omul se trage din maimuță sau că cei care au construit piramidele s-au folosit de scripeți din lemn pentru a deplasa blocurile de piatră atât de grele, încât nici o macara din ziua de astăzi nu le-ar putea ridica? Nu v-ați întrebat niciodată cum este posibil ca steagul pe care americanii l-au arborat pe Lună să fluture în vânt, cu toate ca NASA vrea să ne facă să credem că pe Lună nu există atmosferă şi ca atare nu poate exista nici vânt?

Ați crezut tot ceea ce „eliberatorii" noştri au fundamentat în cărțile noastre de istorie – după principiul *„Cărțile de istorie sunt scrise de către învingători"* – cu toate că părinții şi bunicii voştri au povestit cu totul altceva – măcar că au fost de față la ce s-a întâmplat! Pe cine ați crezut mai mult? Şi de ce...?

Acei cititori care sunt deja familiarizați cu celelalte cărți ale mele s-au ocupat intens şi exact de aceste probleme şi probabil şi-au format opiniile corespunzătoare. Totuşi, din păcate, nu pot să cred că toți cititorii sunt lămuriți asupra acestor informații de culise şi de aceea îi rog pe „inițiați" să dea dovadă de îngăduință dacă în următoarele pagini o problemă sau alta le va fi fost deja cunoscută.

Documentele lui Jan van Helsing - Jan Udo Holey alias Jan van Helsing

După ce veți da câteva pagini din carte, veți descoperi cu siguranță marcajele negre. Cenzură voluntară? În parte da, parțial nu.

De pildă, am înnegrit numele unor persoane, care nu au fost implicate direct în desfăşurarea evenimentelor (cum ar fi funcționarii de la Oficiul de stat pentru protecție, care şi-au făcut datoria, martori ai ambelor părți etc.).

În plus, am decis să cenzurez, respectiv să omit numele denunțătorilor şi al unor jurnalişti care au contribuit la persecutarea mea, cu deosebire pentru că astfel de fapte le consider sub nivelul moralității mele, dar şi pentru că nu doresc să dau relatării mele o formă îndoielnică din punct de vedere emoțional.

În afară de excepțiile menționate mai sus, restul este cenzură reală, impusă de către avocații mei: înainte de a fi tipărită această carte,

manuscrisul ei a trecut prin patru cancelarii avocăţeşti care au verificat în detaliu textul pentru a nu lăsa să se strecoare pe ici pe colo vreun pasaj prin care o parte a populaţiei s-ar putea simţi „lezată“, ceea ce oricum nu ar fi scopul meu. După cum puteţi constata, astfel de locuri au fost depistate în text, motiv pentru care avocaţii au fost de părere că trebuie tratate cu cenzură.

Desigur, ar fi fost ceva mai elegant să fi îndepărtat din astfel de locuri unele cuvinte şi să le fi înlocuit cu câteva explicaţii nebătătoarc la ochi, astfel încât vreunui sau altui cititor să nu i se pară că ceva ar fi fost îndepărtat. Chiar şi fluxul lectorial ar fi mult mai puţin afectat. Totuşi, mi se pare important să fiţi puşi în temă cu faptul că scrierea mea conţine cuvinte sau expresii care sunt condamnabile după noile reglementări.

Iisus - împărăţia păcii se apropie - Johannes Holey

Iisus- Fiul Omului, Fiul Lui Dumnezeu, Mare Maestru, Izbăvitor, Mântuitor, Hristos – şi această înşiruire nu acoperă toate numele şi apelativele sale. Considerat un „Mesia al Evreilor“ cu două mii de ani în urmă sau reformatorul creştinătăţii care, potrivit nenumăratelor profeţii, urmează să i se înfăţişeze lumii pentru a doua oară, în acest mileniu ce tocmai a început – numele de *Iisus* a revenit încă de câţiva ani buni în listele de best-sellere ale cărţilor de profil modeme. El a scris istoria **tuturor timpurilor!** *Iisus* îşi găseşte noi contexte – acum, în jurul celei a doua mia aniversări, aria sa de influenţă se lărgeşte de la an la an.

Cartea se vrea o analiză **a** acestui fenomen vechi de două mii de ani – **cu referire explicită la acest nou mileniu în care am intrat** Va reuşi *Primul Om* (*Dr. Franz Alt)* să-i aducă omului modem – cu toate temerile şi toată pustietatea sa interioara – un spirit al timpului diferit de tot ce a fost până acum? Imaginea lui *Iisus Hristos* a avut mult de suferit sub tutela Marilor Biserici. O imagine cu care omul modem, cu spiritul său critic şi cercetător, se împacă tot mai puţin. Vremurile în care trăim, pline de schimbări în toate domeniile posibile, au provocat schimbări de perspectivă şi de înţelegere şi în ceea

ce priveşte această temă. O înţelegere inedită îşi face loc printre oameni, iar nenumăratele tipuri de dependenţă din zilele noastre dovedesc o nevoie: acută ce se face simţită la milioane de oameni, o nevoie care, de-şi va găsi împlinirea, le va dărui acestor suflete în căutare un nou sens al vieţii. Ne aflăm oare în amurgul unei epoci de civilizaţie? Este, oare, într-adevăr posibil ca Binele şi Răul să nu mai trebuiască să coexiste într-un etern conflict? Şi, de vreme ce unii vorbesc, azi, de o epocă ce moare, nu s-ar potrivi, acum mai mult ca oricând, înţelegerea ultimă *că Iisus este în viaţă?*

Am ajuns oare, din nou, într-un moment istoric hotărâtor? La un punct de răscruce unde vor rămâne în urmă toate acele teorii şi ideologii plăsmuite de oameni şi care, numite, odată, Iluminism, se mai regăsesc şi astăzi în termeni ca „liberalizare“, „empirism“, „pozitivism“, „existenţialism“, „structuralism“ – „materialism“?

Pe urmele zeilor - Tehnică genetică de acum 400.000 de ani - Stefan Erdmann

După primii ani şi numeroase cercetări care m-au purtat printre altele şi la Londra, la Roma, în America de Sud, America Centrală, Scandinavia, India şi Himalaya, pe parcursul cercetărilor ulterioare m-am concentrat îndeosebi asupra miturilor şi tradiţiilor popoarelor africane. Acestea au constituit la rândul lor un punct de plecare pentru multe cercetări şi expediţii pe care le-am efectuat pe marele continent african. Astfel am ajuns să cunosc şi să iubesc pământul şi oamenii din multe ţări. Africa mi-a schimbat viaţa. Pentru aceasta a fost nevoie şi de unele aventuri neplanificate, care abia ulterior mi-au îmbogăţit viaţa. A merge prin Africa, a face cercetări şi a pătrunde în anumite regiuni, este şi astăzi o adevărată aventură, care nu este posibilă fără asumarea unor riscuri. Am întâlnit şi oameni cu capacităţi şi cunoştinţe neobişnuite, iniţiaţi, vraci şi sangoma, care în prezent dispun de cunoştinţe extraordinare, pe care noi, în lumea noastră civilizată, nici nu ni le putem închipui. Am aflat cât de „mic“ este totuşi omul şi cât de mare este incapacitatea noastră de înţelegere raţională, şi aici mă refer numai la mărimea globului pământesc, nu şi la măreţia universului şi la rolul pe care îl joacă crearea noastră şi întreaga omenire.

Pe acest frumos continent există încă zone neexplorate în totalitate. În astfel de regiuni locuiesc mulți dintre ultimii boşimani ai Africii, care trăiesc din vânat, aflându-se zilnic în luptă cu natura. Am scris în mod intenționat „ultimii“, deoarece, ca urmare a extinderii civilizației, zonele de vânătoare ale boşimanilor se limitează din ce în ce mai mult.

Guvernarea secretă a lumii - Jim Marrs

Volumul de față tratează probleme legate de secretele guvernării, istoria ascunsă şi religia clandestină, precum şi secretele acumulării bogăției, puterii, controlului asupra destinului omenirii; adică acel gen de secrete ce sunt rareori consemnate în cărțile de istorie şi niciodată pomenite în mass-media. S-ar putea ca şi conținutul cărții de față să fie tulburător şi neliniştitor pentru unii dintre cititorii săi, însă acestora le spun că nimeni nu a dobândit vreodată înțelepciunea studiind doar materialele ce nu făceau decât să-i confirme propriile idei preconcepute despre lume şi viață.

Oare există cu adevărat societățile secrete? Oare există cu adevărat un guvern secret care conduce lumea? Oare există o conspirație la nivel mondial care are ca scop subminarea libertății şi democrației? Sau asemenea retorică nu este altceva decât bâllâielile fără sens ale unui susținător al „teoriei conspirației“?

Răspunsul la toate aceste întrebări depinde de cei pe care alegeți să-i ascultați. Şi sunt prea mulți cei care, scriind despre conspirație – de o parte sau de cealaltă a baricadei – promovează, de fapt, o anumită agendă. Este, prin urmare, timpul să facem un pas înapoi şi să ne însuşim punctul mai larg de vedere cu privire la lumea în care trăirn şi istoria acesteia.

Mai presus de TOP SECRET - Jim Marrs

Punctele de inflexiune care îi inspiră pe oameni să înceapă să pună întrebări care îi transformă în teoreticieni ai conspirațiilor sunt la fel de diverse ca şi conspirațiile pe marginea cărora emit teorii. Unii s-au

întors în timp chiar până la Primul Război Mondial, şi au observat ciudăţeniile care au înconjurat asasinarea Arhiducelui Ferdinand. Mulţi au început să aibă mari îndoieli cu privire la povestea oficială a evenimentelor de la Roswell, New Mexico, din 1947 şi a spectrului larg de chestiuni legate de muşamalizarea fenomenului OZN. Intervenţiile Rezervei Federale şi dificultăţile economice contemporane au constituit un izvor de inspiraţie pentru chestiunile legate de conspiraţiile financiare. De fapt, dacă te-ai uitat vreodată la ştirile de seara şi ţi-ai spus „chestia asta nu are cum să fie în regulă–, înseamnă că ai făcut primul pas în lumea teoriei conspiraţiilor.

Începând mai întâi prin intermediul unor voci nesigure, pe sistemele de început de postare a buletinelor informative din anii 1980, teoreticienii conspiraţiilor dintr-o gamă diversă de domenii s-au regăsit pe internet.

Astăzi, web-ul a dat naştere la ceea ce reprezintă, nici mai mult şi nici mai puţin, decât o renaştere a teoriei conspiraţiei. Intrarea fără taxă şi accesul simplu la bloguri a inspirat o parte semnificativă a „blogosferei“ să se concentreze asupra unei infinităţi de tematici ale conspiraţiei. Fără importanţă dacă e bine sau rău, milioane de pagini examinează variaţii ale câtorva mii de teorii ale conspiraţiei. Unele dintre ele sunt exemple la superlativ de cercetări asidue, altele forţează cadrul speculativ cu magnificenţă şi multe altele nu sunt altceva decât toane dubioase. Însă indiferent care ar fi acurateţea sau veridicitatea acestor milioane de gânduri, volumul lor propriu-zis stă mărturie numărului extraordinar de mare de oameni care au întrebări provocatoare ce-şi caută răspunsurile.

Societăţile secrete şi crimele lor - Andre Baron

Istoria Societăţilor Secrete a umplut paginile numeroaselor cărţi care s-au scris pe acest subiect, în toate limbile. Cu toate acestea, societăţile secrete exercită o atracţie atât de abilă asupra celor mai cultivate spirite, încât au ştiut să se facă aproape complet neglijate în ceea ce priveşte enorma lor contribuţie în făurirea istoriei lumii, trecându-se sub tăcere toate relele pe care le-a adus umanităţii. Societăţile secrete au produs întotdeauna ravagii, au fost dăunătoare şi

criminale în vremurile de demult, la fel cum se întâmplă de fapt şi astăzi; ele au rămas neschimbate în ceea ce priveşte Misterele lor, dar şi crimele care au rezultat în urma practicării acestor misitere. Oamenii onești din toate părțile nu se îndoiesc însă de răul pe care acestea l-au produs şi pe care sunt capabile să-l producă în continuaire. De aceea am considerat oportun faptul de a oferi o perspectivă asupra rolului ne fast pe care l-au avut societățile secrete în toate timpurile şi în toate locurile, făcând apel la sursele istorice cele mai avizate.

Ordinul asasinilor - Joseph de Hammer

Ordinul Asasinilor a ținut întotdeauna sabia atârnată deasupra capetelor suveranilor din zona Orientului. În răstimpul a două veacuri, ei au fost atotputernici, deoarece erau pretutindeni de temut. Până la urmă, ceata Asasinilor a fost nimicită, dispărând sub ruinele califatului, contribuind la nimicirea acestuia, deoarece era centrul oricărei autorități spirituale şi laice. Organizarea politică a acestei societăți nu se poate compara cu aceea a niciunei alte societăți secrete; sau asociații de tâlhari sau piraţi care au precedat-o sau au urmat-o. Istoria acestora din urmă nu ne prezintă decât încercări nefericite sau imitații nefructuoase. De la extremitățile Orientului până la marginile Apusului, oricât de mare ar fi fost renumele dobândit de Asasin, care şi-a păstrat semnificația de ucigaş în toate limbile, nu este mai puțin adevărat că nu s-au ştiut până acum decât puține lucruri despre istoria şi destinele Ordinului, despre doctrinele sale, despre principiile guvernării sale. Iar aceste detalii, oricât de incomplete în sine, ne-au fost transmise fără coerență, fără ordine, fără nicio viziune clară şi precisă. Multă vreme s-a considerat a fi o poveste orientală şi o tradiție populară tot ceea ce relatau despre acea colonie de Asasini istoricii bizantini, cruciații şi, mai ales, Marco Polo; nu li s-a dat mai multă crezare relatărilor acestuia decât relatărilor pe care Herodot ni le-a lăsat despre țările şi popoarele din antichitatea cea mai îndepărtată. Cu toate acestea, cu cât călătoriile sau studiul limbilor ne-au dezvăluit Orientul, cu atât am căpătat încredere în aceste venerabile materiate istorice şi geografice şi cu atât a reieşit la lumină respectul pe care-l arătau adevărului părintele istoriei vechi şi acela acordat călătorilor moderni.

Doctrina secretă a templierilor- Jules Loiseleur

Au trecut aproape opt veacuri, iar misterul Templierilor, deşi s-au scris mii de cărți despre acest Ordin contestat, este departe de a fi dezlegat. Descoperiri arheologice importante, noi documente din arhiva Vaticanului, cercetători serioşi s-au străduit să mai arunce câte un voal de pe întrebările fără răspuns: Care era adevăratul scop al creării Ordinului? Ce rol a jucat Sfântul Bernard în fondarea Ordinului? Ce-au descoperit primii nouă Templieri, adevărații fondatori ai Miliției lui Christos, în cei nouă ani cât au stat la Ierusalim? Graalul, Chivotul Legii, documente incendiare despre viața lui Iisus, care puteau pune existența Bisericii în pericol? Secrete de construcție ale catedralelor, având în vedere că, după întoarcerea lor în Europa, catedralele s-au înălțat ca ciupercile după ploaie? Aur, bijuterii, comoara regilor David şi Solomon? De ce a fost decimat întreg Ordinul într-o singură noapte, vineri 13 octombrie 1307? De ce nu şi-a folosit Ordinul imensa putere pentru a-l zdrobi pe Filip cel Frumos? A dorit Marele Maestru Jacques de Molay, prin atitudinea sa pasivă, să pună capăt existenței Cavalerilor Săraci ai lui Christos?

...constatăm însă și o ignoranță parcă tot mai mare care își face loc în societatea noastră, iar acest lucru este foarte periculos. Căci ea le ușurează calea celor care manipulează opiniile și istoria. „Comoditatea adoarme sufletul" spune un vechi proverb din nordul Laponiei.

Cum stau lucrurile cu dumneavoastră?

Sunteți pregătiți pentru asimilarea de noi cunoștințe?

www.antet.ro

ISBN 978-973-636-347-4

9 789736 363474

47 lei